Almanah '92

INFRACTORUL

RODAN-IND.-S.R.L

Almanah '92

INFRACTORUL

EDITURA

RODAN-IND.- S.R.L.

Prezentarea grafică și coperta: ADRIAN MORARU

Colectivul de redacție:

Redactor șef: I.T. LAZĂR
Secretar general de redacție: ADRIAN MORARU

AU COLABORAT: Alexandru Saucă, Ioan T. Alba, Raul Alexandrescu, Elena Ancuța, Camelia Alexandru, Mihai Burduja, Nicolae Cărbunaru, Rodica Chelaru, Mihaela Cutuș, Ion Drăgoi, Marlena Gruia, Aurel Ihm, Lucian Ionescu, N. Luca, Lelia Marin, Liviu Nistor, Nicu Șoimu, Marin Nicolescu, Dănuț Nae, Marius Petrescu, Doru Petrescu, Ecaterina Preda, Marin Popescu, Vera Pop, Iacob Voichițoniu, Mihai Bărbulescu.

CARICATURI DE: Liviu David, Constantin Gavrilă, Mihai Matei, Cristian Mihăilescu, Rosici Neboișa, Adrian Socaciu.

CAREURI DE: Paul Georgescu, Ion Șușelescu.

FOTO: Horațiu Firică, Adrian Erdeli.

Este necesar Almanahul "Infractorul"?
Noi spunem ... DA! În el aflați despre păcatul violului făptuit, uneori ratat, al căsătoriei adultere, al jurământului strîmb și încă despre o mie de crime îndeobște nedescoperite.
Pretutindeni legea veghează. Veghează și bunul Dumnezeu. Dar și Satan. Intre ei se împart paginile lucrării nostre.
Ca cititori îi veți deosebi...

N-aș fi bănuit că almanahul ăsta va ajunge pe toate continentele.

În curînd, în aceeaşi editură :
"CAIETUL ESTIVAL" - Infractorul.

Din sumar:

❐ Atentate necunoscute
❐ Afaceri ilegale care au zguduit lumea finanţei
❐ Droguri, prostituţie, falsuri
❐ Escrocherii celebre
❐ Destăinuiri din lumea crimei

VAMPIRUL VINE FIX

LA MIEZUL NOPȚII

■ Unii cu balerinele, alţii cu vampirii ■ Înţeapă morţii proaspeţi şi le suge sîngele ■ Şi-a bătut joc de o moartă tînără şi frumoasă ■ Morţii se uită la noi, cum ne uităm noi la televizor ■ Leana pleacă la luptă ■ Sîngele de mort face bine la epilepsie ■ Vampirul a făcut mărturisiri complete

"Vampirul din Frecăţei"
Amatorul de morţi proaspeţi

Cumplita întîmplare ne-a fost relatată de ofiţerul Dumitru Mihuţă de la Poliţia municipiului Constanţa:

"În medicină se spune că, dacă nu faci chirurgie, nu faci nimic. Cam la fel e situaţia judiciarului în poliţie. Fie şi numai pentru surprizele permanente pe care ţi le oferă cu generozitate. Căci, ce poate fi mai pasionant ca, la cîteva ore după terminarea programului, să te cheme şeful şi să-ţi spună: "Vezi că ăla mare te-a tăiat de la primă, nu era prima oară, ţi-a aprobat concediul în februarie - eu îl cerusem în iulie - şi...a! era să uit, a apărut unul de-nţeapă morţii la morga cimitirului. Organizează o pîndă şi prinde-l! Repede, să nu se creeze panică în oraş, vine şi sezonul - evident, estival - ba a mai şi aflat şi presa de opoziţie aşa că... Ai trei zile. Prima e azi! Aş veni şi eu să te ajut, dar sînt ocupat cu baletul ăsta rusesc. Au o groază de spectacole. Succes!

"O, paşă, cît de damic eşti!" i-aş fi spus, dar ordinul se execută nu se discută, chiar dacă şeful ţi-e prieten. Oare aşa o fi şi pe lumea ailaltă - unii cu balerinele şi alţii cu vampirii?

Dar nu contează, judiciarul rămîne cea mai pasionantă meserie, aşa că mă grăbii spre drumul spre cimitir, să nu pierd cele cîteva ore ce îmi mai rămăseseră din prima zi. Trebui să discut cu îngrijitoarea, domnia sa fiind cea care semnalase prima evenimentul.

- Simion Elena e numele meu, dar lumea mă ştie de coana Leana. Eu am făcut reclamaţie. E nebun, don' colonel! Vine seara, se-ascunde printre morminte şi aşteaptă miezul nopţii. Fix la douăşpe, rupe lacătul cu o rangă, intră în morgă, se duce la

morţii proaspeţi, îi înţeapă în inimă şi cred că le suge sîngele că li se văd numai vînătăi. L-am urmărit două nopţi la rînd, dar am stat ascunsă pînă a plecat. Mi-a fost frică! Să iei cu dumneata un băiat mai zdravăn, că te văz cam firav. Ăla e o namilăăă! Nu l-ar răbda pămîntul, cum şi-a bătut el joc de-o moartă tînără şi frumoasăăă, frumoasă de ziceai că doarme. Ce-o avea nenorocitul cu morţii mei, că eu îi spăl, şi-i îmbrac, şi le fac "toaleta", şi-i pregătesc să intre frumoşi pe lumea ailantă. Eu aşa mă gîndesc, că ei stau acolo şi se uită la noi, aşa cum ne uităm noi la televizor şi ne văd cîte nelegiuiri facem pe lumea asta şi se întristează. Ba mai cred că unii şi plîng cînd văd că ticălosu' ăsta îi pîngăreşte. Şi ce s-or mai bucura ei cînd te-or vedea pe dumneata, don' colonel, că vii la miezul nopţii şi-l prinzi! Aşa să-ţi ajute bunul Dumnezeu! Să nu-ţi fie frică, maică, morţii mei sînt cuminţi. Mie de cei vii mi-e frică, nu de morţi, ca vouă. Şi, ca să nu te temi, vin şi eu cu dumneata. Ne ascundem într-un cavou şi-l prindem.

La o asemenea ofertă concretă de colaborare nu puteam decît să consimt. Am stabilit ca pînda să o facem noaptea următoare cînd îi "veneau" doi morţi tineri.

Ne vedem la "Ultimul drum"

Compartimentul "violenţi", adică "infracţiuni cu violenţă", pe care am onoarea să-l conduc, dispune de cinci poliţişti, cu mine cu tot. A doua zi dimineaţa, cînd le-am propus să mă însoţească "într-o misiune de noapte", fiecare m-a anunţat că avea alta şi mai urgentă, care "nu suferă amînare", "ştie judeţul de ea". Ar merge cu plăcere, dar "ăla micu'" îi rugase cu cerul şi cu pămîntul să-l lase pe el. Aşa că nu putuseră refuza, mai ales că, de cînd a venit, îi tot sîcîie să-l ia cu ei într-o misiune serioasă. "Uite-l că vine!" "Ăla micu'" era sergentul major Nicolae Preotăşescu, proaspăt absolvent, repartizat la noi de cîteva zile.

- Eu i-am rugat pe băieţi, domnule căpitan. Şi mă bucur că au fost de acord. Sper că aprobaţi şi dumneavoastră.

- Măi, Nicule, cu ăla trebuie să fii tare....

- Nu mi-e teamă, şefule! La şcoală, la Cîmpina, am făcut box cu nea'Alexe, cu campionul. Vă rog!

- Bine. Atunci ne vedem diseară, la zece, la "Ultimul drum".

"Ultimul drum", denumit oficial "Local familial, "era ceea ce se putea numi fără ezitări o cîrciumă, sordidă, aflată peste drum de cimitir, unde, în aşteptarea clienţilor, se îmbătau zdravăn "pompele", adică groparii, dricarii, cioplitorii în piatră, floră-resele şi restul lumii vii a ţintirimului. Cînd mă zări intrînd, barmanul tresări fistîcit şi, neavînd ce face, îşi şterse mîinile soioase pe halatul revoltător de alb în comparaţie cu mizeria din jur şi-mi făcu apoi semn spre singurul separeu din cîrciumă, despărţit de restul de o perdea, ce purta vagi urme că fusese cîndva curată. Aici îl găsii pe Preotăşescu în costum de blue-geans şi adidaşi.

- Am onoarea să vă salut! Domnule căpitan, vă raportez că am cercetat cu atenţie localul şi nu l-am găsit.

- Pe cine?

- Pe "Cimitir". Pe ţiganul ăla de fură găini. Nu pe el îl pîndim?

- Cine ţi-a spus aşa ceva?

- Băieţii. Mi-au spus că e o acţiune cu "Cimitir" şi atunci i-am rugat să mă lase pe mine să vă însoţesc...

- Te-au păcălit. Nu e vorba de ţi-ganul ăla prăpădit, ci de altul care pîngăreşte morţii la morga cimitirului. Pe ăsta trebuie să-l prindem.

Chiar dacă separeul era luminat de un bec murdărit de muşte, văzui că subalternul meu se schimbă la faţă, dar nu spuse nimic. La fel făcui şi eu.

Dom' colonel, v-am zărit printre morminte!

Se făcuse ora 23,30, localul se golise, barmanul ne lăsase cheia şi plecase, dar coana Leana nu mai venea.

- Gata, intrăm! N-o mai aşteptăm, altfel ne scapă.

Poarta cea grea a cimitirului scîrţîi cumplit în urma noastră. În bătaia lunii, aleea principală, care ducea spre morgă, era destul de bine luminată.

- Hai printre morminte, că s-ar putea să ne vadă. Atunci simţii iar că Preotăşescu voia să-mi spună ceva, dar o luai înainte, aşa că nu scoase decît un icnet chinuit. După alţi cîţiva paşi îi auzii vocea sugrumată:

- Don' căpitan, vine cineva!

Imediat ne-am aplecat amîndoi după un monument masiv şi, ţinîndu-ne respiraţia, am aşteptat. Într-adevăr, în apropierea noastră se auzeau paşi.

- El trebuie să fie! am zis. Se îndreaptă spre morgă. Îl lăsăm să intre şi sărim pe el.

Dar silueta nu se îndrepta defel spre morgă, ci direct spre noi.

Să aibă curajul să ne-atace?

Îi făcui semn subofiţerului să se aplece şi să fie pregătit. Deodată se auzi o izbitură, urmată de un sughiţ zgomotos şi de o înjurătură.

- Don' colonel, don' colonel, eu sînt, Leana! Nu vă fie frică! Băgaţi pistoalele la loc. Noroc că v-am zărit printre morminte. Am întîrziat, că n-a vrut finul să mă lase să plec, că să mai stau, că o dată în an e ziua lui. După ce-am scăpat de el, a întîrziat tramvaiul. Hai să intrăm în cavoul ăsta. De-aici se vede bine.

- Eşti sigură că n-a intrat pînă acum?

- Sigură. Am controlat semnele mele puse ieri în spărtura gardului. Numai pe acolo intră el.

Prin grilajul cavoului unde ne băgase Leana, scrutam intrarea în morgă. După vreun sfert de oră, ce mi se părea interminabil, simţii că ceva mă strînge brusc de mînă. Era Leana.

- Vine! strigă ea înăbuşindu-şi eroic un sughiţ.

Într-adevăr, de uşa spre care ne uitam toţi trei, se apropia o umbră, se auzi lacătul rostogolindu-se pe trepte, apoi un scîrţîit uşor şi nu mai văzurăm nimic.

Epilepsia se vindecă cu sîngele a 13 morţi.

Aşa cum plănuisem, Leana rămase afară cu mîna pe întrerupător, iar noi

ne repezirăm înăuntru cu pistoalele în mînă.

-Stai! răcnirăm cît mai impresionant posibil. În acelaşi moment, Leana îşi făcu datoria şi lumina chioară a unui bec murdar pîlpîi, alungînd cu greu întunericul. Atunci l-am distins pe netrebnic, aplecat asupra unui sicriu de parcă ar fi vrut să-l îmbrăţişeze. În mînă îi strălucea ranga cu care rupsese lacătul şi pe care o

înfipse cu capătul ascuţit în cadavru. În clipa următoare se dezmetici şi el, aruncă ranga spre bec. Miza probabil, pe faptul că, pe întuneric, ştia mai bine locul. Nu nimeri însă, şi atunci, cu un urlet de groază, se aruncă asupra sergentului. Atent, acesta eschivă şi bruta căzu cît era de mare, lovindu-se de beton. Atunci ne aruncarăm amîndoi asupra lui, îi sucirăm mîinile la spate şi-i puserăm cătuşele. Se mai zbătu un timp, ne lovi cu picioarele, dar mîinile ţintuite la spate nu-i mai permiteau să facă mare lucru. Cînd simţi pistoalele la ceafă se linişti definitiv.

Nu ne venea să credem că îl prinsesem atît de uşor.

Mai greu a fost s-o potolim pe Leana care se repezise la el cu unghiile.

La colţul străzii, ne aştepta, aşa cum ordonasem, ARO-ul poliţiei şi patrula de noapte. După ce l-am depus pe Vîlcu, aşa îl chema, în maşina care ne ducea, pe mine acasă, iar pe Preotăşescu la căminul de burlaci, acesta îmi spuse:

- Domnule căpitan, vă rog, ca mîine dimineaţă, să mă lăsaţi să vin la birou mai devreme ca să le spun băieţilor că nu l-am arestat pe infractor, prin urmare, în noaptea următoare vor trebui să facă ei pîndă, în cimitir. Să-i văd ce mutre vor face!

Puteam să-l refuz cînd prima lui misiunea fusese îndeplinită cu succes?

La cercetări, Paul Vîlcu din Frecăţei a mărturisit că ajunsese să facă grozăveniile astea la îndemnul unei ţigănci care i-a prezis că va scăpa de epilepsia de care suferea din naştere numai după ce va suge sîngele a 13 morţi şi numai la miezul nopţii. Cînd l-am arestat noi, profanase deja cinci cadavre!

V-am spus că, dintre toate meseriile, judiciarul rămîne cea mai pasionantă!"

ION DRĂGOI

TAINA MUMIILOR

La moartea Regelui, orice treabă, orice ocupaţie încetau pentru 60 de zile, adică atîta timp cît ţinea doliul. Nimeni nu avea voie în aceste zile să mănînce carne, ouă, brînză, vin, iar 40 de judecători se întruneau să judece pe cel de care au încetat să se mai teamă. Se întrebau unul pe altul dacă au vreo cunoştinţă că Regele nu şi-ar fi îndeplinit vreuna din datoriile rangului său. Dacă găseau că el şi le-a îndeplinit, cei 40 judecători iscăleau pe papirus libertatea de a i se da onorurile funebre. Dacă i se recunoştea vreo vină, onorurile îi erau refuzate, iar numele lui ras de pe toate statuetele ce şi le ridicase în viaţă.

De acum începeau lucrările de îmbălmăsare, care se făceau de mai mulţi specialişti.

Intra întîi cel ce avea să facă cea mai delicată intervenţie: scoaterea creierilor prin nări, cu un fier îndoit şi foarte subţire; tot el închidea apoi nările, gura şi urechile cu o pastă neagră, parfumată, iar ochii naturali îi înlocuia cu ochi de email.

Venea în urmă al doilea specialist,

acel ce desfăcea pieptul şi pîntecele cu o "piatră de Ethiopia", foarte ascuţită; scotea inima afară, o curăţa, o stropea cu vin de palmier şi îi presăra deasupra frunză de thym. Umplea apoi pîntecele cu mir, cu cassie, cu amestec de pînză, rumeguş de lemn, iarbă uscată, sare pisată şi alte arome.

Viscerele retrase erau depuse într-o lădiţă de aur, şi duse cu procesiune la malul Nilului. Acolo, preoţii se întorceau cu faţa la soare, şi unul din ei recita această rugăciune:

"Stăpîne soare, şi voi zeităţi ce daţi viaţă, primiţi-mă în sînul vostru şi depărtaţi-mă de Zeii infernali, ca să nu mă oprească în livada lor, căci niciodată n-am încetat de a slăvi Zeii, pe care şi părinţii mei i-au slăvit. Atît timp cît a durat şi viaţa mea, întotdeauna am cinstit pe cei ce mi-au dat viaţă, n-am luat viaţa nimănui, nici n-am adus cuiva vreo pagubă. Dacă am greşit mîncînd şi bînd lucruri nepermise, n-am păcătuit pentru mine, decît pentru această parte a corpului meu, pe care o arunc".

În timpul cît lădiţa cu viscere era dusă pentru a fi aruncată în apă, operatorul însărcinat de familie pentru scoaterea intestinelor, trebuia să caute să fugă din palat, nebăgat în seamă, pentru a nu fi alungat cu pietre, căci lucru straniu, deşi acest om de ştiinţă îndeplinea unul din ritualurile cele mai sfinte ale credinţei, deşi era plătit cu pungi de aur, căutat ca doctor şi implorat ca un zeu de a nu refuza să vină, totuşi, îndată după lucru, era socotit ca spurcat şi nu numai că lumea îl ocolea, se ferea de el, dar chiar rudele celui mort îi jurau răzbunare.

Corpul, cu pieptul şi pîntecele cusute la loc, se lăsa într-o baie de sare cel puţin 60 zile, cel mult 120 de zile. Scos din baia de sare, nici un fel de disecare nu mai era cu putinţă asupra cadavrului care între timp se pietrificase. Urma o ultimă baie în bitum clocotind, care lăsa pe piele un fel de strat sticlos.

Venea altă serie de operatori: acei ce înfăşau mumia. Unul înveleşte în subţiri benzi de in fiecare deget, de la mîini şi de la picioare, altul lucrează la fel pentru braţe, altul pentru picioare şi altul pentru întregul corp, pe care îl înfăşoară în benzi din cap pînă în picioare, după ce însă le înmuia într-un fel de gomă, pentru ca nici o deplasare între fişii să nu mai fie posibilă.

Acum vine ultimul specialist care pune deasupra obrazului un strat subţire de vată îmbibată cu arome şi pe deasupra un văl subţire vopsit în trandafiriu deschis, ce avea să fie scos după coborîrea în mormînt.

Familia primeşte abia acum pe cel îmbălsămat, şi se adună în jurul lui, pentru rugăciuni.

Mumificarea cadavrelor este făcută

cu atîta grijă, osteneală şi delicateţe, pentru că Egiptenii credeau că durata sufletului era subordonată de existenţa trupului în care a trăit şi pe care odinioară îl însufleţise. Ei nu se îndoiau o clipă că acel cadavru înfăşat începe sub pămînt o a doua viaţă, ca o prelungire a celei dintîi. Cum însă mumia nu mai era în stare să facă o mişcare, să se lupte, să se apere, să se ferească de rău, trebuia ca familia să aibă grijă să-i creeze o protecţie în mormînt, atît pentru trupul îmbălsămat cît şi pentru suflet în

peregrinările ce le avea de făcut. De aceea puneau în coşciug fel de fel de talismane, de bijuterii cu chipul zeilor protectori, statueta lui Osiris, a lui Isis, a zeiţei Hathor care înlesneau sufletului să treacă rîul ce desparte lumea pămîntească de lumea veşnică, din livada lui Osiris, se puneau statuete mici şi mari de preoţi ca să-l slujească şi să se roage mai departe pentru el, de soldaţi ca să-l ocrotească de vrăjmaşii întunericului, de sclavi ca să-l servească. Se puneau pe masă merinde, pîine, fructe, vin, ca să nu-i fie foame. Şi foarte adesea se punea alături de coşciug o statuie uriaşă a mortului, de-o parte şi de alta, pentru cazul cînd totuşi mumia, descompunîndu-se, sufletul ieşit din trup ar rătăci şi ar rămîne fără locuinţă. Dar văzînd statuia uriaşă cu chipul celui adormit, sufletul îl va recunoaşte şi va intra în el şi acolo va rămîne în granitul rece, pînă cînd Osiris îl va chema la judecată...

După atîtea explicaţii despre pietrificare, mumificare, uscare în baie de sare, înfăşare de deget după deget, mînă după mînă, picior după picior şi iar trupul întreg, mă scol cu ezitare şi am o mare surpriză cînd îmi simt mîinile libere şi cînd, mişcînd picioarele în voie, văd că pot să alerg în sus pe scări, la Ramses al doilea şi la Tutankamon...

GEORGE STANCA

Un moş Craciun "original"

În comuna Pechea din judeţul Galaţi s-au înmulţit furturile. Hoţii nu alegeau prea mult, că e avut public sau privat. Luau, cum se spune, la rînd. Acest fapt i-a scos pe poliţişti... în stradă. Nu că au rămas pe drumuri, căci, chiar dacă sînt contestaţi, mai mult sau mai puţin, pe toate meridianele şi paralelele, sînt necesari. Deci, poliţiştii au ieşit în teren pentru a prinde hoţii care le-au stricat liniştea atît lor cît şi cetăţenilor. Aşa se face că, mergînd spre centrul comunei, în fapt de seară, le-a ieşit în cale un individ "de ghindă", încărcat mai ceva ca Moş Crăciun. Gemea săracul sub greutatea unor genţi voluminoase. Transpirase de ziceai că în viaţa lui nu a muncit mai mult. Cînd a dat cu ochii de patrula poliţiei a aruncat cît colo bagajele şi a dispărut după primul colţ.

Aruncînd o privire sumară asupra bunurilor abandonate, poliţiştii au înţeles imediat că e vorba de un furt. De la un magazin, căci toate obiectele erau noi. Cel mai apropiat era magazinul "Modern". Patrula s-a îndreptat îndată într-acolo. Au intuit bine pentru că, într-o magazie, l-au găsit ascuns pe MARIN GHEORGHE, de 20 ani. Acesta auzise că este căutat şi cum era tîrziu pentru a încerca să dispară, a sperat că acolo nu va fi găsit. Scos din ungherul său şi dus la poliţie MARIN GHEORGHE a... vorbit. Nu fusese singur. A pătruns în magazin în timpul zilei, împreună cu prietenul său şi au rămas ascunşi pînă cînd unitatea s-a închis. Cînd personalul magazinului a plecat şi s-a pus şi ultimul lacăt la intrare, cei doi au rămas singurii stăpîni ai magazinului. După lăsarea întunericului au ieşit din ascunzătoare şi au început să ia marfă... pe alese. În sacoşele luate tot din magazin, au intrat, rînd pe rînd, trei carpete de perete, 30 perechi pantofi de damă şi bărbăteşti, 5 geci din fiş şi alte... "mărunţişuri", în valoare de peste 80.000 lei.

Graţie intervenţiei poliţiştilor bunurile au fost recuperate şi restituite magazinului. Mai rămînea de "recuperat" cel de-al doilea participant la furt, de fapt primul care dăduse ochii cu poliţiştii, dar dăduse şi... colţul, dispărînd în mare grabă. Tînăr (20 de ani) şi odihnit (fără ocupaţie) cum era, reuşise pentru moment, dar...

Poliţia l-a căutat, l-a găsit şi... gata!

NICOLAE CĂRBUNARU

SINUCIGAȘUL

Comuna Coștuleni din județul Iași a trăit în prima parte a lunii martie un eveniment care a făcut, în timp record, înconjurul localității. Nechita Traian din satul Hilița, a fost găsit acasă cu gîtul tăiat.

S-au creat fel și fel de versiuni, care mai de care mai fanteziste. Unii ziceau că au văzut două mașini cu numere de circulație străine care au străbătut localitatea de mai multe ori, au staționat un timp la marginea satului și apoi au dispărut. Cică s-ar fi întors noaptea. Alții ziceau că au fost văzuți doi bărbați străini de localitate, care aveau asupra lor bagaje voluminoase și au luat o mașină de ocazie din centrul satului.

In sat și-au făcut apariția polițiștii, procurorul și medicul legist. Mașinile oprite în fața casei lui Nechita Traian au atras curioșii care, dîndu-și coate, au reînceput disputa, fiecare dînd ca certă soluția proprie, nominalizînd chiar și... criminalii.

Specialiștii au cotrobăit casa și anexele. Cel mai mult au poposit în beci, unde a fost găsit mortul.

După analiza atentă a cadavrului, s-a concluzionat că moartea a fost violentă și s-a datorat hemoragiei supraacute, urmare a unei plăgi cervicale tăiate a laringelui și carotidei dreapta.

Se punea problema dacă a fost omor sau sinucidere. Toate elementele culese de la fața locului, leziunile produse au dus la concluzia unanim acceptată că a fost vorba de o acțiune de suicid. Cadavrul nu prezenta alte semne de violență decît cele care au fost mortale.

Cercetările au stabilit că, în noaptea de 03/04 martie a.c., în jurul orelor 03,00 într-un moment de accentuată depresiune psihică, Nechita Traian a ieșit din casă cu un cuțit în mînă. Probabil că s-a oprit o clipă, în prag, înfiorat de aerul rece al nopții. A privit și la cerul acoperit de nori, care nu se hotărau cu ce să arunce asupra pămîntului, cu zăpadă sau cu ploaie. In mînă îi lucea lama cuțitului pe care îl ținea strîns, atît de strîns încît începea să îl doară mînă. Pașii l-au purtat spre beci. A deschis chepengul și a coborît, acolo unde avea să fie

departe de ochii oricărui indiscret. A privit lama cuțitului, ridicată spre propriul corp. Mîna a ezitat puțin, apoi, brusc hotărîtă, a îndreptat lama ucigașă spre gît. O mișcare scurtă a înfipt cuțitul și într-o deplasare laterală a lărgit rana de la stînga la dreapta. De frică să nu rateze, cu o putere nebănuită, a repetat mișcarea. Rana s-a adîncit, lama cuțitului alunecînd pe aceeași urmă, tăind atît laringele cît și carotida. Sîngele a țîșnit într-un jet puternic ce nu mai putea fi oprit. Corpul i s-a prăbușit, ținînd încă în mînă cuțitul.

In acest timp, familia dormea un somn liniștit, nebănuind drama pe care aveau să o descopere dimineața.

NICOLAE CĂRBUNARU

AIURELI...

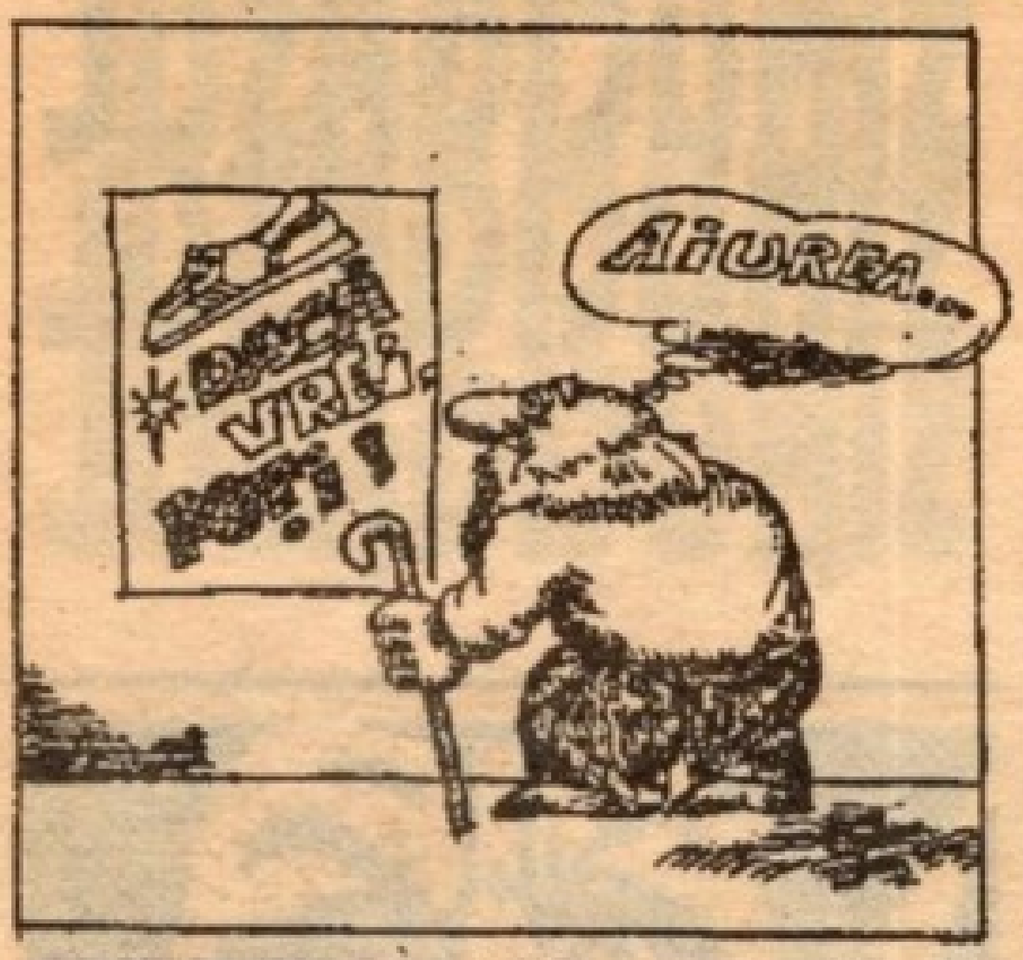

ORIZONTAL: 1) "Sonata lunii". 2) Un tip bine crescut - Execuţie la sol 3) Procese de conştiinţă 4) Încăpere! - Aruncarea greutăţii 5) Ţesătură "artistică" 6) Semidoct! - De strictă specialitate 7) Făcut de rîs - Pînză de apă 8) Termen de predare - Epilogul comediei - O limbă ascuţită 9) Depresiune naturală - Se comportă cu multă graţie 10) Aprobare... cu cîntec - Unul care-ţi rupe oasele.
VERTICAL: 1) Nu-s de fel încrezuţi 2) E ceva mai mare - Ieşit cu faţa curată 3) Copie artistică - Simbolul sodiului! 4) Pur şi simplu - Prinsă la mijloc! 5) Ia viaţa în mod serios 6) Pregătesc trufandale în foaie fragedă 7) Petrecere acasă la Ramadan - Nu face nimic 8) Urma alege (cam neclar!) - Finale la schif! - La început adună şi scad la sfîrşit! 9) Producători de hamuri (fem.) 10) Nu-şi ascultă părinţii (fem.) - Avancronică (în multe cazuri scrisă cu furie).
DICŢIONAR: ILAR, ISON, ATEE.

GEORGE LUPAŞCU

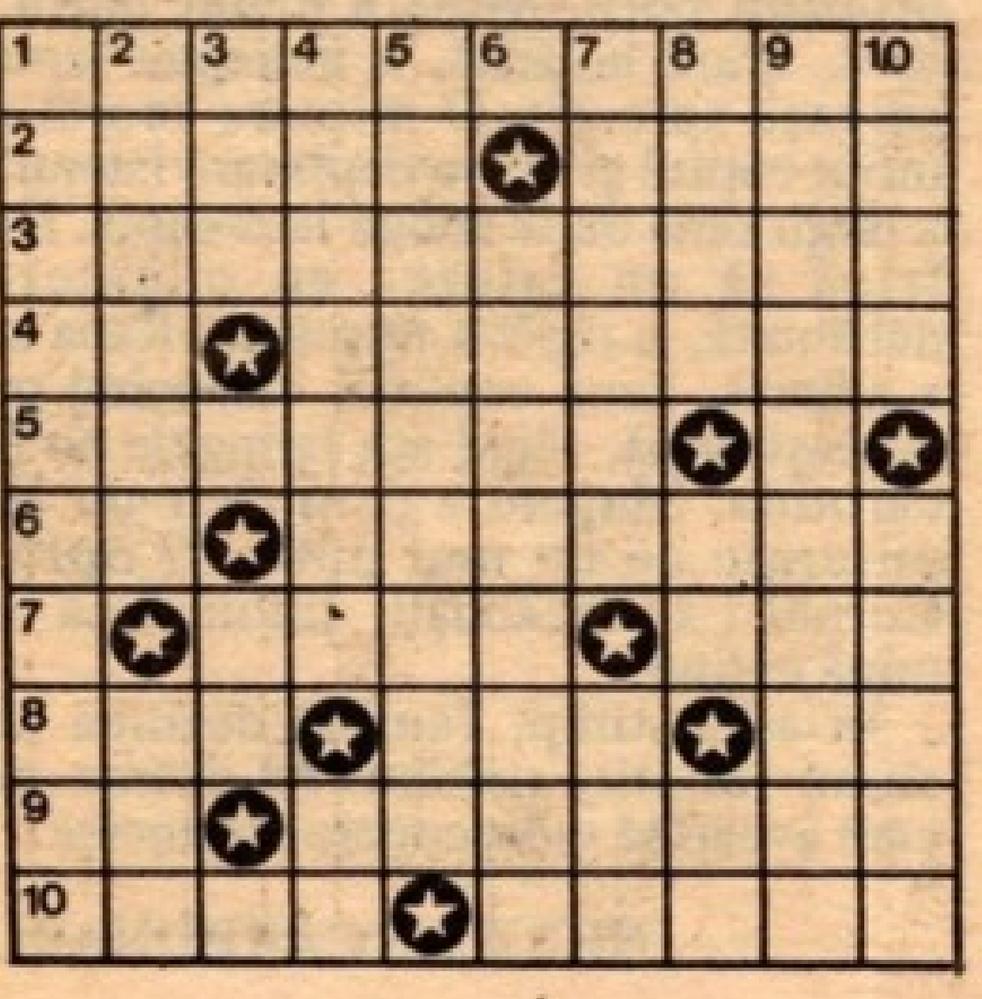

UMOR

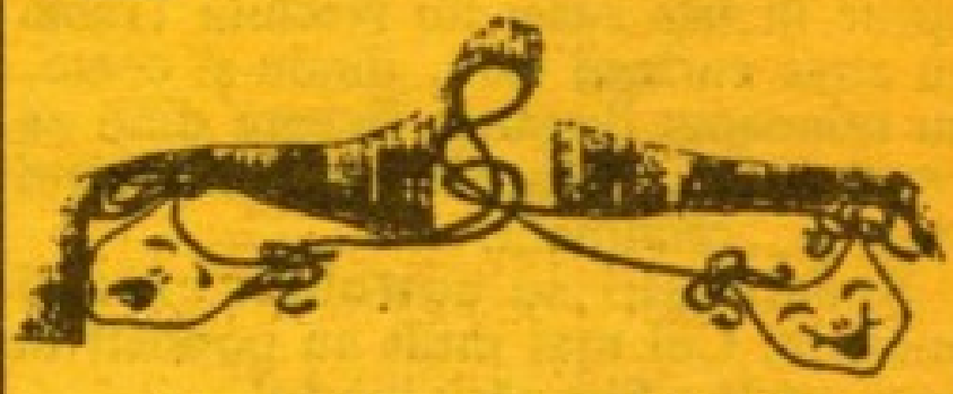

Într-o noapte, un spărgător a pătruns în casa noastră. Tot ceea ce a dobîndit a fost.... experienţă!

●

- Inculpat, de ce ai furat de la bancă atîţia bani?
-... ca să-mi cumpăr o bucată de pîine...

●

- Ne salută sergentul de la circulaţie...
- Mi se pare că am furat o maşină a poliţiei!...

●

- Acuzat! Ai comis această spargere singur?
- Da, domnule judecător! În ziua de astăzi e foarte greu să-ţi găseşti un asociat cinstit...!

●

- Ce mai face prietenul tău?
- A deschis o bancă.
- Cum naiba, îl ştiam sărac. Cum a reuşit s-o facă?
- Cu un şperaclu.

- Cum poţi să spui că omul acesta cu mîna ruptă putea să-ţi fure portofelul?

- Acum cinci minute o avea întreagă.

●

- Doriţi cumva să cumpăraţi un ceas de ocazie?

- Cu plăcere, dar aş vrea să-l văd mai întîi.

- Regret, deocamdată nu se poate. Mai e încă în buzunarul domnului care traversează strada.

●

- Ai intrat în serviciu?
- Nu, dar sînt pe cale de a intra.
- Unde?
- La magazinul universal.
- Cînd?
- La noapte.

●

Vreo cinci-şase hoţi de buzunare împărţeau prada. Ciudat însă, o pungă mare lipsea.

- Ei, asta-i bună! zise unul dintre ei. Că doar nici unul dintre noi n-are mînă lungă.

●

Ce cauţi în buzunarul meu, tinere?

- Am nevoie de o sută de lei.

- Bine, dar văd că mi-ai luat o bancnotă de o mie!

- Nu-i nimic, vă dau restul.

●

-Alo, casa Constantinescu?

- Habar n-am..... Am intrat doar de cinci minute!

●

- În ce circumstanţe aţi comis furtul?

- După părerea mea, atenuante!

●

Înainte de a fi angajat vînzător, patronul îi face o recomandare:

- Vezi, fii atent, să nu faci prostii, ştii vorba aia, cine fură azi un ou, mîine fură un bou!

- Cine-i ăla să fure doar un ou?!

MIHAI BURDUJA

La stîlpul INFAMIEI

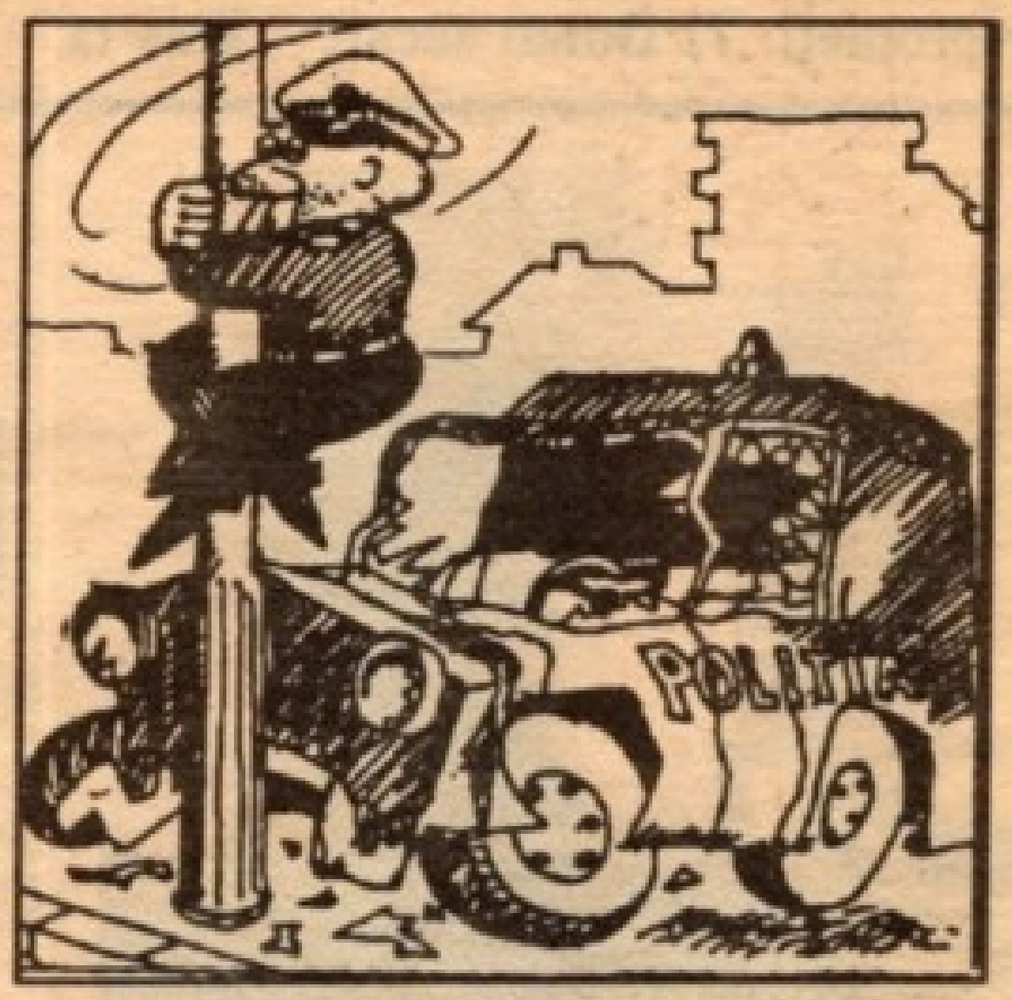

ORIZONTAL: 1) Compromitere. 2) Persoană care defăimează. 3) Gura mahalalei - Defăimare. 4) Nu sînt echitabili - Inundare. 5) Are o gură cît o şură - Vătămare uşoară! 6) Afurisenie. 7) Localitate canadiană - Trăgători pe podium! - Iţe încurcate!

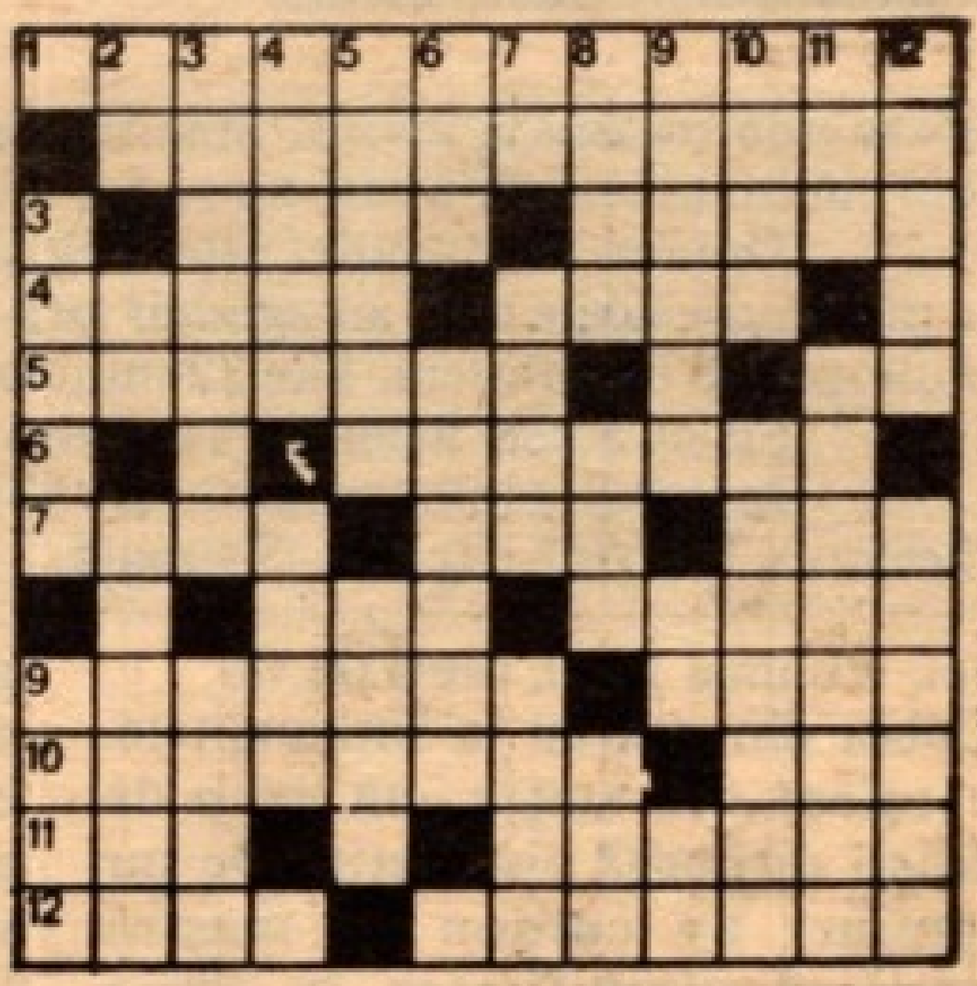

8) Am şi gură rea - Ţigan dresor. 9) A calomnia - Prostituato! 10) Intrigi - Cap de gangster! 11) Răsărit - Acţiuni pe rug. 12) Ceată zgomotoasă de ţigani - Insulte grave.
VERTICAL: 1) A ofensa - Polemică vie. 2) Tipul înfigăreţului - Se opune - Jignire. 3) Critică violent - Feciori. 4) Colectiv pus pe vorbă - Prin viu grai. 5) Rotiţe - Haiti! 6) Tantiema! - Apropiaţi. 7) Donul secat! - Tras la poartă - Ozon superior. 8) Ion Ion! - Lac - Bordei. 9) Indiferenţă - Repede! - Transportă! 10) Acţiune violentă, adesea verbală - Umblă cu vorba. 11) Rîu în Ardeal - Prejudicii, lezări. 12) Repară greşeli - Vorbe zeflemitoare.

DICŢIONAR: IOCO, ETI, GAN, AITI, ARAN, IION, IRJ, ROR

ION SUSELESCU

DOUĂ MINERIADE CARE AU ZGUDUIT ROMÂNIA

Revoluţia română a învins. Stau mărturie în faţa Istoriei troiţele, crucile din cimitir şi lacrimile care nu se vor usca niciodată.

Drumul democraţiei este lung şi anevoios. Vom învinge. Fără însă a uita mineriadele care au zguduit ţara. Martori ai evenimentelor - peste 2 milioane de bucureşteni, alte 22 milioane români şi o planetă întreagă.

Fie ca aceste încercări să ne dea tăria de care avem nevoie.

Jurnalul acelor zile nu are semnatar. El aparţinînd deopotrivă fiecăruia. Ca Vină, Regret, Speranţă.

Joi, 13 iunie 1990, orele 08,00

Cobor din metrou la Universitate. La ieşirea din staţie, un grup de poliţişti dirijează circulaţia. De jur împrejur, un cordon de maşini împiedică vizibilitatea în "ţara golanilor". Încerc să depăşesc cordonul, sînt bruscat, şi, cîteva clipe, doi zdrahoni de plutonieri mă conduc pînă la "Bulevard". "Ia-o la vale, c'o furi", mă îndeamnă cel mai în vîrstă. În rest , grupuri mici,

curioase, dau ocol zonei. Se vorbeşte că în zori jandarmii au evacuat Piaţa.

Orele 13,00.

Plouă mărunt. Străzile sînt pustii. Începînd de la CCA şi continuînd pe străzile din jurul "Intercontinentalului" studenţii se regrupează. Se scandează lozinci. Poliţia nu intervine, iar numărul manifestanţilor creşte cu repeziciune. Atmosfera este încă paşnică. Cineva spune că jandarmii ar fi făcut victime.

Orele 13,15

Grupurile presează cordoanele de ordine. Scutierii atacă, reuşind să

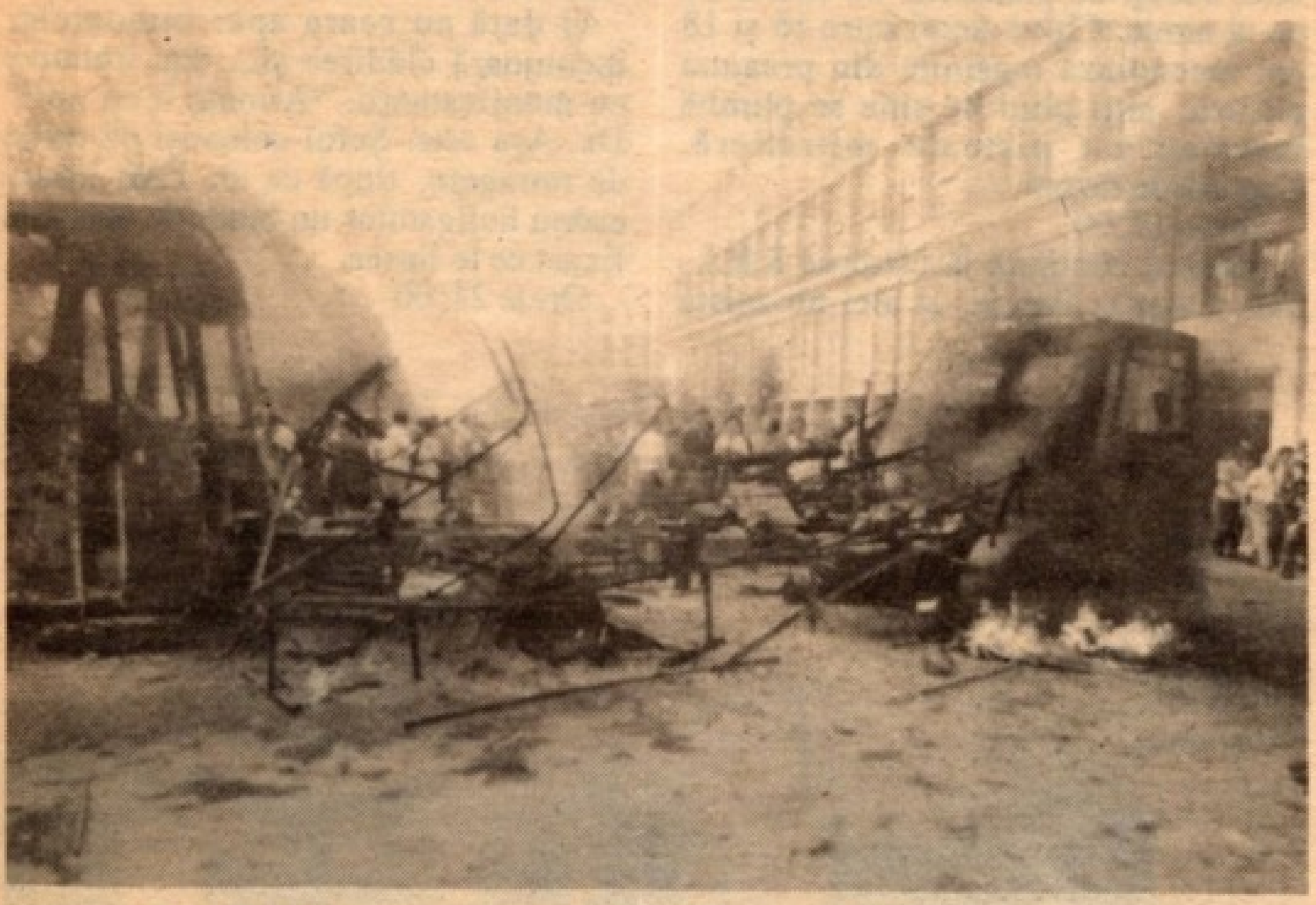

evacueze cîteva străzi ,dar studenţii se întorc pe alte direcţii. Tineri din toate categoriile sociale se îndreaptă spre Piaţă. Încep încăierările. Se aruncă cu sticle, bucăţi de cărămidă, pietre, bare de fier. Din balcoanele apartamentelor, locatarii îi susţin pe manifestanţi.

Orele 14,00

La un ordin, trupele de poliţie şi jandarmii se retrag. Inexplicabil. Preţ de cîteva zeci de secunde, mulţimea rămîne pe loc, neîncrezătoare, apoi înaintează. Un ofiţer rămas în urma ultimului lanţ de scutieri aprinde o făclie pe care o aruncă într-un autobuz din baricadă. Instantaneu, maşina este cuprinsă de flăcări. Cu o viteză uluitoare, focul se întinde la toate maşinile. Nu încape nici o îndoială, baricada era stropită din belşug cu substanţe incendiare. Valuri de fum se ridică din toată piaţa întunecînd cerul. Ploaia devine neagră de la funingine, manifestanţii mişună în marea de flăcări, şi, ca un făcut, s-a lăsat o linişte de mormînt.

Orele 16,00

Zona liberă de neocomunism este un rug imens. Cauciucurile maşinilor explodează, în schimb, nici urmă de pompieri. Cîţiva trecători ocazionali privesc scheletele calcinate ale autobuzelor. Manifestanţii se concentrează spre Poliţia Capitalei. Intenţiile le sînt vădit agresive, numai că şi aici se întîmplă cîteva lucruri curioase. La etajele superioare ale clădirii se sparg geamurile, din

interior, porţile sînt larg deschise şi poliţiştii, retraşi într-un colţ de curte, privesc amuzaţi pregătirile de atac. Totul pare o invitaţie, pe care grupurile de huligani o onorează.

În mai puţin de jumătate de oră, sediul este devastat, incendiat, răscolit în toate ungherele. Pe ferestre zboară sute de dosare, role de film, fel de fel de aparate, uniforme, echipament. Un locotenent-colonel rămas să-şi strîngă lucrurile este surprins de un grup şi dezbrăcat aproape în pielea goală. Cînd a ieşit pe scări era plin de zgîrieturi, iar în afara cizmelor şi a unei bucăţi de pantalon, nu mai avea pe el nimic. Cîţiva tineri între 16 şi 18 ani incendiază maşinile din preajma clădirii, alţii plini de sine se plimbă înarmaţi cu pistoale mitralieră. Captură de război.

Orele 17,00

Asediul continuă la clădirea S.R.I.-ului. Ca şi la Poliţie, şi aici nu există nici o ripostă. Doar uşi deschise prin care huliganii scot fichete cu dosare şi monitoare pe care le fac apoi în stradă ţăndări. Cîteva sticle incendiare aprind clădirea, numai că, din lipsă de tiraj, focul refuză să ardă. Un fum gălbui, înnecăcios se ridică din acoperiş spre delectarea Unităţii de pompieri aflată în imediata vecinătate. Pînă la urmă, un subofiţer se decide să intervină şi cu o rangă face cîteva găuri de tiraj. Imediat flăcările cuprind acoperişul.

Orele 18,00

A început asediul Ministerului de Interne cu sticle incendiare, pietre şi lozinci. Din interior subunităţile de pază răspund cu furtune de apă şi rafale de pistol mitralieră. Sînt deja morţi, răniţi, dar şi speranţe că cei care au tras vor fi depistaţi.

O dată cu seara apar blindatele, înconjoară clădirea şi... duc tratative cu manifestanţii. "Armata e cu noi!" Da. Aşa este. Şeful coloanei dă ordin de retragere, după ce un TAB lăsase cadou huliganilor un butoi de benzină. Exact ce le lipsea.

Orele 21,00

Atacul s-a domolit. Manifestanţii stau în grupuri mici, se pare - pe familii, băieţii îşi sărută iubitele, în timp ce greul luptei îl duc copiii de 12

- 16 ani. Încă o dată blindatele fac o promenadă în jurul clădirii de piatră a M.I.-ului. De la geamuri asediaţii le fac semnul victoriei, fericiţi de ajutor, dar şi manifestanţii scandează, "Armata e cu noi", ceea ce este pe deplin adevărat. Cu

motoarele la maximum coloşii de oţel se retrag.

De la Televiziune vin veşti alarmante. Grupuri de huligani au pătruns în studiouri. Situaţia este critică.

Orele 22,00

La Televiziune se înfruntă grupuri FSN şi Opoziţia. Cel puţin aşa se pare. De fapt se bate fiecare cu cine poate. După ce iniţial nu a întreprins nimic, Unitatea de pază curăţă clădirea de huligani, operează arestări şi trece la ofensivă. Pe post se dau imagini zguduitoare, de apocalips. Nimeni din ţară nu bănuieşte cacialmaua şi, ca suprem argument, se întrerupe emisia. Jocul este ca şi făcut. La trei sute de kilometri de Bucureşti, minerii din Valea Jiului stau cu sufletul la gură şi ascultă... indicaţiile: "Legionarii vor să răstoarne puterea. Televiziunea a căzut. Singura forţă din ţară care poate salva DEMOCRAŢIA, sîntem NOI. Spre Capitală, ortaci!"

Orele 0,20 (ziua de 14 iunie)

În jurul clădirii M.I. au mai rămas cîteva sute de persoane. Mai mulţi gură cască şi neobosiţii asediatori de şcoală primară. Blindatele revin pentru a treia oară şi iau poziţie. Din noapte apar camioane de paraşutişti care se organizează în lanţ de trăgători. Soldaţii sînt muţi şi, deşi se scandează "Armata e cu noi", rămîn impasibili. La un ordin, trupele pun baioneta la armă.

Orele 0,27

Se aude un elicopter. Zboară la joasă altitudine, dă un ocol zonei, apoi coboară la vreo zece metri. Cineva din interiorul lui deschide uşa şi aruncă cutii cu fiole lacrimogene. Majoritatea cad în parc, de unde ţîncii le recuperează. Ion Cristoiu adună cîteva. Este mai mult ca sigur că în zori nimeni nu va recunoaşte acest atac. Elicopterul se învîrte ameninţător. Luminile de poziţie îi pîlpîie, iar soldaţii se retrag la camioane. Toţi stau cu ochii la aparat. Pilotul pare un profesionist de excepţie. Într-adevăr. În ciuda întunericului şi al spaţiului

strîmt, coboară la firul ierbii şi alungă huliganii cu palele elicei. Spectacol de groază. Cu fustele în cap, ţipînd, fetele gonesc pe străzi, urmărite de elicopter. In aceeaşi clipă paraşutiştii pornesc la atac, împrăştiind grupurile. Cei prinşi sînt izolaţi cu patul armelor, striviţi sub bocanci, loviţi cu pumnii. Un ofiţer fără grade pe epoleţi înfige baioneta în pieptul unui tînăr, ţintuindu-l de asfalt. Lama scrîşneşte şi se rupe. Ofiţerul înjură, tînărul horcăie.

La Romarta Copiilor un TAB trage salve de mitralieră în lungul bulevardului. Gloanţele ţiuie şi muşcă din fugari. Ceasornicul arată orele 0,30, carcasele maşinilor încă mai fumegă, străzile sînt pustii.

14 iunie, orele 08,00

Piaţa Universităţii este iarăşi plină. De astă dată ocupanţii sînt minerii. Poliţia parcă a intrat în pămînt. La metrou, pe străzi, la intersecţii ei legitimează trecătorii, le caută prin genţi, arestează. A început prigoana. Întîi studenţii, apoi fetele tinere, iar la urmă orice individ cu aspect de intelectual este acostat, prădat, ciomăgit. O simplă mini-jupă sau un pantalon blue jeans este suficient pentru a declanşa mînia lor. Victimele sînt tîrîte pe străzi, băgate în dube şi duse în direcţii necunoscute. Alte trenuri sosite în Gara de Nord îşi descarcă marfa vie. Sînt noii luptători din Valea Jiului, care iau cu asalt sediile partidelor. Urmează redacţiile ziarelor şi opozanţii individuali, culeşi direct din domiciliu. "Noaptea de Cristal" a României durează toată ziua de 14 şi 15 iunie.

In Rahova, Ferentari, Ghencea, bandele minerilor au călcat totul în picioare. Apartamente sparte, jafuri, violuri, crime. Pacea peste Bucureşti cere prea mult sînge. Gărzile negre cred în misiunea lor istorică, iar la sfîrşit, preşedintele ţării le mulţumeşte. Intervenţia lor a fost salvatoare.

16 iunie

Capitala revine la viaţă. Cu teamă şi neîncredere. Ziariştii sînt refugiaţi pe la prieteni, unde îşi ling rănile. Alţii sînt la spital sau la Măgurele, în arestul Poliţiei. Despre cei reţinuţi nimeni nu ştie nimic. Pe asfalt sînt încă cioburi, pete de sînge, pietre.

Aşa a fost atunci, în iunie '90. Mult timp nimeni nu a înţeles tîlcul acelor zile de coşmar, dar astăzi el este pe deplin lămurit. Piaţa Universităţii a fost doar un motiv, deşi amploarea ei devenise la un moment dat periculoasă. Cert este că şi de astă dată, armata s-a încăierat cu poliţia. Guvernul, scindat în două fracţiuni, a folosit minerii ca masă de manevră. Şi astfel, încă o dată, Occidentul a privit îngrozit barbariile românilor. O şansă ratată de a bate la poarta Europei.

SEPTEMBRIE 1991

24 septembrie, 1991, dimineaţa. Se vorbeşte că minerii au pornit din nou spre Bucureşti. Sînt cîteva mii şi devastează gările prin care trec. La Petroşani şi Craiova au spart magazinele privatizate. Nu ştiu de ce, dar nimeni nu întreprinde nimic pentru a-i opri.

Exceptînd comunicatele radio, toată lumea stă şi aşteaptă. Pe străzi este linişte, magazinele îşi trag storurile, iar Bucureştiul a devenit un oraş pustiu. Cine poate, îşi demontează firma, apoi deghizează magazinul.

orele 13,00: Primele valuri de mineri ajung la Guvern. Sînt paşnici şi se mulţumesc să ocupe doar piaţa. Prin preajmă nu este nici picior de poliţist. Doar reporteri cu ecusoane pe piept şi fotoreporteri, care se plimbă nestingheriţi. Minerii sînt obosiţi şi dispuşi la confesiuni. Regretă că în 14 iunie au bătut ziariştii. Aproape se simt ruşinaţi. În felul lor.

orele 14,00: Începe asaltul. De fapt cineva din paza clădirii a aruncat o petardă. Provocarea a prins. Sute de ortaci izbesc în gratiile de la uşi, aruncă cu pietre şi cartuşe de dinamită. Din interior se trage cu gloanţe lacrimogene, petarde chimice, grenade asfixiante. Apar sticle incendiare. Piaţa este învăluită de nori chimici, aerul este irespirabil.

Cei din interior rezistă. Rezervele lor de muniţie sînt inepuizabile. Nici minerii nu se lasă mai prejos. Atacă în valuri pentru a incendia clădirea. Forţele de ordine n-au apărut, în schimb armata a sosit cu ajutoare. Se distribuie pîine şi apă minerală dintr-o cisternă.

orele 18,00: Nici o schimbare. Asaltul continuă, în ciuda şutelor de explozii. Sînt deja morţi şi răniţi. Gazele au pus stăpînire pe toată zona. Prin fumul grenadelor, sticlele incendiare descriu curbe bizare.

orele 19,00: Au apărut scutierii. Sînt totuşi prea puţini. Minerii îi atacă cu ferocitate. Se retrag. În faţa bîtelor şi a rîngilor de fier, bastoanelor de cauciuc, nu au nici o şansă. Cu toate acestea, minerii sînt împinşi pe străzi. Se aruncă în ei din toate blocurile cu petarde şi muniţie chimică, bucureştenii îi privesc, fără să le dea nici cel mai neînsemnat ajutor. Se vede că 14 iunie '90 le-a lăsat un gust amar.

orele 22,00: "Războiul" s-a mutat la "Universitate". Baricadaţi, minerii rezistă la toate atacurile. Lacrimogenele nu-i deranjează prea mult, iar o luptă deschisă nu se poate termina decît în favoarea lor.

În zonă se află şi o mulţime de gură cască; turiştii de la "Intercontinental" privesc spectacolul din balcoane. În timpul luptelor sînt luaţi cîţiva ostatici, din rîndul jandarmilor. Arată îngrozitor. Desfiguraţi şi plini de sînge.

25 septembrie: De la Universitate pînă la Guvern, străzile păstrează urmele luptelor. Tonete distruse şi incendiate, maşini făcute zob, geamuri sparte, magazine devastate. Noaptea, minerii au dormit în metrou. Pur şi simplu au fost lăsaţi să-şi refacă forţele. Armata este tot pasivă, iar trupele de jandarmi au intrat în pămînt. La ora 9,00 se reia atacul asupra Guvernului. Riposta este mult mai viguroasă decît în prima zi. Se consumă muniţie chimică din abundenţă, numai că cei afectaţi sînt doar trecătorii şi locuitorii din zonele învecinate.

Spre seară, o parte din mineri atacă Televiziunea. Şi aici sînt opriţi de unităţile de pază, care ezită să folosească muniţie de război.

Cîţiva şoferi fac rost de utilaje grele şi

încearcă să pătrundă în incintă. Nu reuşesc. Reflectoarele îi repereazâ imediat, apoi se deschide foc asupra lor. Concomitent, se duc lupte la Arcul de Triumf.

Spre miezul nopţii cetele de mineri se retrag în staţiile de metrou. Jandarmii, şi ei, la culcare, pentru cîteva ore, liniştea cuprinde Bucureştiul.

26 septembrie: Atac la Guvern, Parlament şi Palatul Cotroceni. Premierul Petre Roman şi-a anunţat deja intenţia de demisie. De la preşedinţie, nici un semn. Cînd mulţimea a ajuns sub gardul palatului, unitatea de pază a deschis foc cu gloanţe de cauciuc şi alice de plumb. Dl. Iliescu nu are chef de musafiri. Asediatorii se retrag pentru a căuta alt obiectiv. Este ales Parlamentul. La ivirea coloanei de manifestanţi, soldaţii de pază se retrag. Minerii sînt hotărîţi, iar Televiziunea ne onorează cu imaginea unui parlament invadat de lămpaşe şi ciomege. Dl. Bîrlădeanu se amestecă cu minerii; dl. Raţiu îndeamnă la calm.

Democraţia triumfă. Minerii se retrag, lăsînd aleşii poporului să gîndească la binele ţării.

După trei zile de lupte, Capitala arată ca o cetate asediată. Pentru orice eventualitate, scutierii gazează gurile de metrou. Minerii s-au împrăştiat la rude şi cunoştinţe. Cei afectaţi sînt copiii, femeile şi bătrînii. Afurisită ştiinţă şi chimia asta!

După zvonuri, minerii se vor retrage. Este şi timpul. Guvernul a căzut, scenariul a ajuns la ultimul act. Liderul Văii Jiului, dl. Miron Cosma duce tratative la preşedinţie. Dl. ministru Stănculescu are convorbiri cu delegaţia minerilor şi reprezentanţii presei. Este rezervat şi ermetic. Din tabăra adversă, d-na Lazara Popescu, cubaneză de obîrşie şi liderul de adopţiune, tună şi fulgeră. Are o droaie de revendicări, dar limba politică în care se exprimă îi răpeşte mult din gravitate.

În gară sosesc trenuri. Spontane şi cu scop bine definit. Să ducă minerii spre galerii. Epopeea lor a luat sfîrşit. A patra. Străinii rezidenţi în Capitală sînt îngroziţi. La spitale se face bilanţul răniţilor. Morţii sînt îngropaţi discret. Mareea neagră se retrage. Ultimele comunicate, ultimele minciuni. Viaţa

revine la normal. Miroase încă a lacrimogene şi fum. Presa străină vuieşte, iar Europa şi-a întors încă o dată faţa de la noi. La fel ca bunul şi răbdătorul Dumnezeu.

Violul care învie un cadavru

La începutul acestui an presa publica o ştire de senzaţie: într-un oraş din nordul ţării o fată de optsprezece ani, declarată de către medici moartă, este depusă la morga spitalului. Evident goală, aşa cum se procedează la respectivele instituţii, ea atrage sexual pe morgarul de serviciu, Dan M. care, în urma unor păhărele de tărie, şi tînăr fiind - 23 de ani -, şi vînjos, se apucă de treabă. În timpul violului, moarta - declarată clinic moartă - revine la viaţă. Tînărul violator leşină, văzînd-o pe Zamfira X sculîndu-se mirată de pe patul de piatră, şi de sub el. Aşa este găsit mai apoi de personalul spitalului. Este arestat, dar părinţii fetei susţin să fie pus în libertate, pentru că fără gestul lui nesăbuit şi barbar fata lor ar fi fost pierdută pentru totdeauna.

Ei bine, ceea ce medicii de acum, din 1992, consideră inexplicabil se lămureşte printr-o ştire găsită întîmplător în colecţia de ziare vechi: mişcarea ritmică a muşchilor abdominali. Este vorba de ziarul "Dimineaţa" de luni, 20 iunie 1927 unde, în pagina a 3-a citim sub titlul "Învie morţii?" următoarele: "Se pare că ştiinţa a făcut primul pas pentru realizarea unuia dintre miracolele lui Christ: învierea morţilor. Ceea ce s'a văzut zilele trecute în Institutul medico-legal din Viena e ceva fantastic. Povestirea experienţelor făcute acolo asupra unui cadavru, pare a fi extrasă din vre-o fioroasă şi macabră fantezie a lui Edgar Poe. Se adusese la morga oraşului Viena cadavrul unei femei de 40 de ani, care se aruncase jos de la al 4-lea etaj al unei case. Deşi moartă de 4 ceasuri, totuşi d-rul Eisenmenger îi aplică aparatul său de... reînviere. (Să nu vă ducă gîndul la cine-ştie-ce prostii. Neamţul e neamţ pînă şi-n morgă - n.n.). E un aparat recent inventat, care printr-un mecanism electric aplicat pe pântece face ca pereţii abdominali să execute mişcări ritmice. În acelaşi timp unul din asistenţi injectă în vâna mâinii cadavrului un litru de ser artificial (apă sărată). Cadavrul a absorbit într-o jumătate de oră toată

cantitatea de ser, în timp ce pereţii abdominali executau mişcarea ritmică sub influenţa electricităţii. Să nu vă aşteptaţi că mortul a înviat cu totul. Dacă era astfel, n'aş fi pus un semn al întrebării la titlul articolului de faţă. E destul că la 15 minute după începutul experienţei, asistenţii au observat înmărmuriţi, că rănile cadavrului (căpătate în timpul căderii), au început să sângereze. Mai impresionant de cât acest fenomen, care se observă numai la vii, a fost colorarea feţei cadavrului, iar vinele începu a pulsa! Un puls viu la un cadavru! Fireşte că atunci cînd aparatul d-rului Eisenmenger a fost îndepărtat de pe cadavru, rănile încetară de a sângera, iar faţa se acoperi din nou de paloarea morţii. S'a mai făcut asemenea experienţe la alte două cadavre şi aceleaşi constatări: circulaţia lichidului injectat prin tot aparatul circulator ca la viu. Trecerea lui prin inimă, apoi prin plămâni, capilare şi vine. E o metodă de a pune în mişcare circulaţia sanguină. Cine ştie dacă, asociată cu întrebuinţarea diferitelor medicamente noui de trezire la viaţă (ca labelin, adrenalin, sau extracte din inimă) ştiinţa nu va reuşi să învie în adevăr morţii. Şi atunci nu va mai convinge pe nimeni dictonul popular: "Mortul de la biserică nu se mai întoarce", sau cuvintele lui Eminescu: "Nu învie morţii/Ĕ-n zadar, copile".

Citind relatarea celor două fapte, amîndouă autentice, ce observăm ca element comun: şi în experienţa doctorului austriac de acum 65 de ani, şi în violul cadavrului practicat de neinstruitul morgar român ,cei care au fost activaţi au fost muşchii abdominali ai femeii - respectiv fetei. O dată prin mijloace sofisticate la acea vreme - stimul electric - altă dată cu mijloace aflate şi la îndemîna lui Adam - căci, nu-i aşa, în timpul actului sexual se activează şi muşchii abdominali, în mişcări ritmice. Se mai ştie, de asemenea, despre încărcătura electrică a corpului omenesc şi în acest caz este de stabilit care este voltajul optim deţinut de organul reproducător al masculului pentru învierea unui cadavru de sex opus, organ care are rol aici de conductor electric. Nu se ştie încă despre rolul îngurgitării unei cantităţi de tărie înainte de a purcede la operaţie. În amîndouă situaţiile a fost vorba de sinucideri - fata prin amestecul a zece pahare de vin, băute pe nerăsuflate, cu somnifere, femeia

prin aruncare de la etaj. Dar diferă şi vîrsta: ceea ce impresionează pe o fată la 18 ani poate lăsa rece, mai ales cînd se apelează la mijloace mecanice, pe o femeie la 40, despre care se presupune a fi avut o oarecare activitate sexuală.

În concluzie: dacă cineva va prelua observaţiile noastre pentru marea descoperire a secolului şi va primi premiul Nobel, îl anunţăm de pe acum că ni se cuvin cel puţin zece procente din valoarea în bani a premiului. Şi a doua concluzie: ne delimităm de oricare violator care, prin mijloace empirice, neadecvate, va fi prins şi condamnat pentru profanare de cadavre. Dar, în ştiinţă, ca şi în amor, reuşita stă în risc!

MIHAI BĂRBULESCU

Culisele faptului divers

Ardea, parcă, orizontul

În ultimele ore ale lui 10 iulie, un sat din judeţul Constanţa a oferit scene de coşmar. Dacă ar fi fost înregistrate, imaginile puteau fi contestate oricînd, pe baza bunului simţ, că ar reda întîmplări reale din acest sfîrşit de mileniu, în care lumea se vrea a fi (şi este în bună parte) civilizată. Comportării unor oameni, ieşiţi dintr-un întuneric în care cuvintele nu îşi prea au rostul, i s-a răspuns şi mai brutal. Alţi oameni au dat buzna împotriva lor, ieşind dintr-un alt întuneric, despre care nici nu erau conştienţi că ar mai exista în sufletele lor. Şi de care probabil că multora le este acum ruşine.

Story la Castelu

La ora 21, bufetul din satul Cuza Vodă, comuna Castelu, era liniştit. Consumatorii - de toate felurile: localnici, dar şi nişte nomazi. La ora 21,30 unul dintre cei străini de loc - zice-se că Mihai Stănescu - şi fratele său au ajuns în faza numită "şi-au băut minţile". Dar nu cea care se manifestă prin picoteală şi căzut sub masă. Cea agresivă, cea cu pahare şi sticle aruncate de pereţi, izbite de podea, trîntite în capetele celor de pe la mese, ale localnicilor. Prăpăd mare. Mai ales după ce au intervenit şi confraţii. Oamenii din bufet, oricum mai mulţi şi cu sentimentul că se află în propria lor casă, i-au izgonit afară. Dar turbarea, iscată la beţie, poate şi resentimente vechi, de grup, nu au admis afrontul. Cum? Nu sîntem cu toţii egali? Că huliganii nu pot fi egali cu oamenii de treabă, indiferent de ocupaţie, culoare sau neam, nu s-a gîndit nici unul din cei alungaţi, pentru că s-au comportat ca barbarii. Dimpotrivă, s-au îndîrjit. Cu voci guturale, proferînd blesteme şi injurii, au pus mîna pe bolovani şi pe cuţite. Şi au lovit cu ele. Au lovit în sătenii ce le ieşeau în cale pe stradă. Au lovit nevinovaţi, cu o ură care nu încape în tiparele înţelegerii omului de azi. După cum nu încape nici reacţia pe care au provocat-o. Mai exact, actele lor i-au făcut pe săteni să se adune. În scurt timp, grupul lor a însumat vreo 1.500 de persoane, pentru care, ţîşnită din negura veacurilor, devenise obligatorie doar legea talionului.

... La marginea satului, sute de oameni, cu gînd şi înţelegere de barbari, s-au năpustit asupra corturilor şi căruţelor ce staţionau acolo. Îi urmăreau pe cei care îi agresaseră pe ei înainte. Şi ... Au izbucnit răcnete, ţipete de copii înspăimîntaţi. Au apărut umbre de femei cu fuste înfoiate, alergînd înnebunite între focul din vatră şi corturi, plînsete, blesteme, lovituri, icnete, ură cît nu mai încape în logica omului actual. Sătenii au incendiat 35 de corturi şi 20 de căruţe. Ardea, parcă, orizontul. Putea fi chiar mai rău, dar poliţia a reuşit să ajungă repede şi a acţionat decis. S-au pierdut bunuri, însă nu şi vieţi omeneşti. Din fericire. Au fost răniţi "doar" 5 săteni şi venerabilul (84 ani) conducător al nomazilor. Acum, sînt în afară de pericol, în ceea ce priveşte starea lor fizică. Dar acea story, demnă de evul mediu, consumată lîngă Castelu, continuă. Se desfăşoară, cum e firesc, după legile zilelor noastre, care îi vor pedepsi, desigur, pe toţi cei vinovaţi, fără discriminare. Pentru că un asemenea fapt divers, de necrezut aproape, dar adevărat, nu trebuie să se mai repete nicicînd şi niciunde.

LIVIU NISTOR

Jocuri distractive

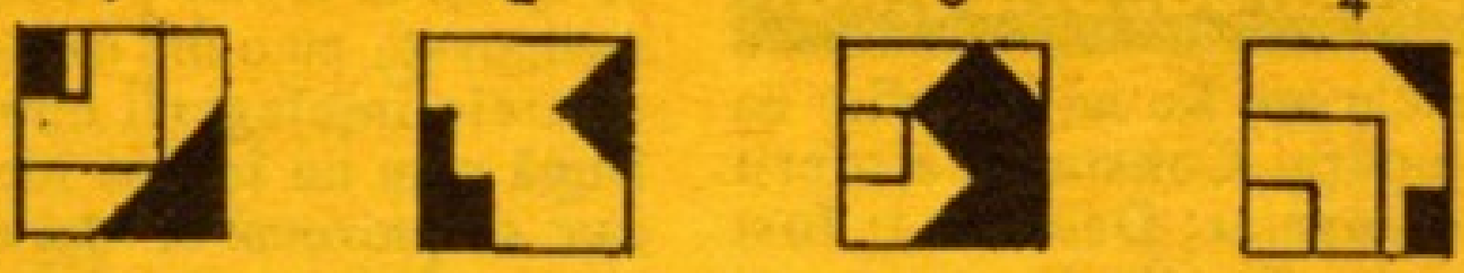

Găsiți locul fiecărui pătrat numerotat de la 1 la 4 în desenul alăturat

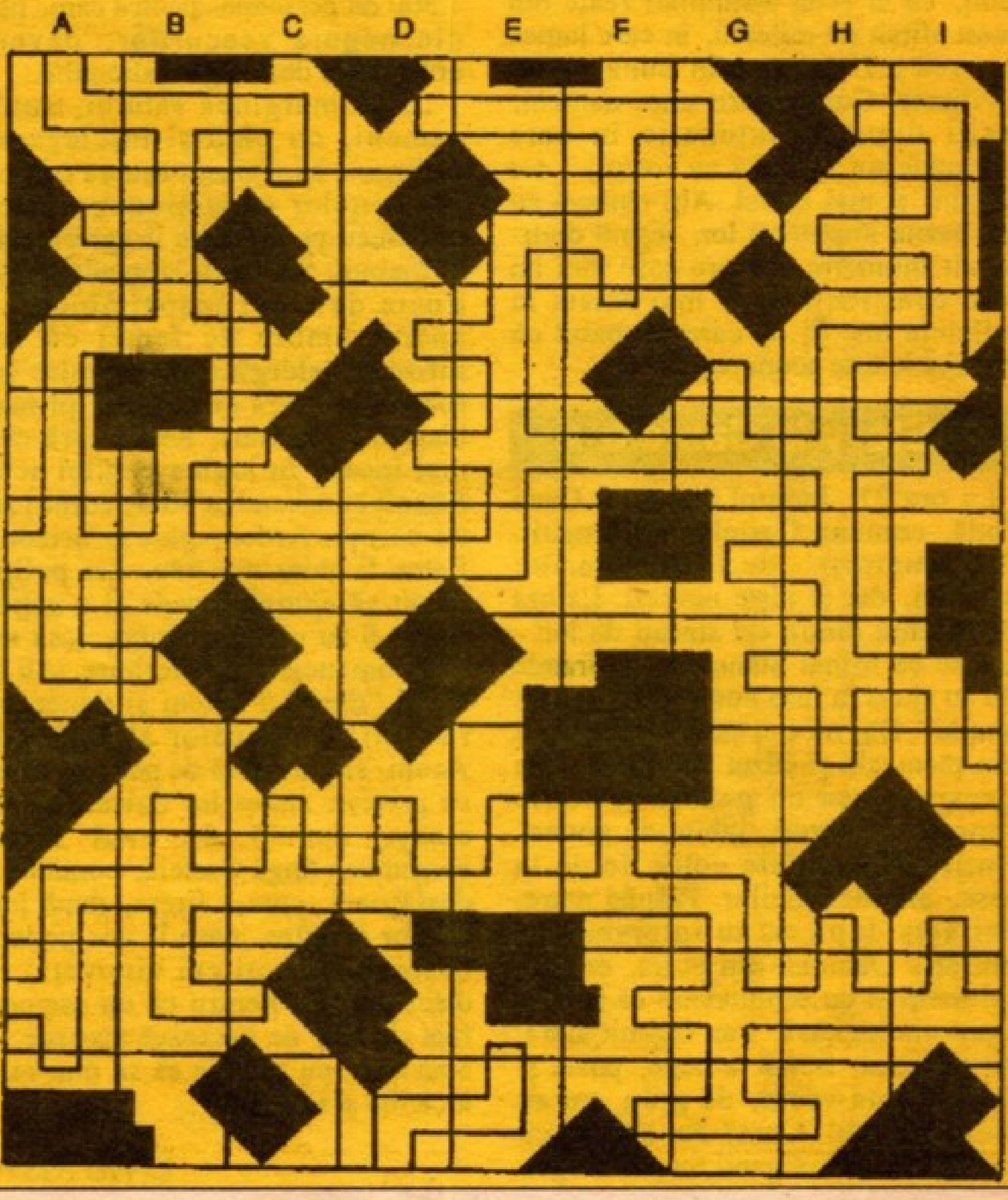

DANTELĂRII

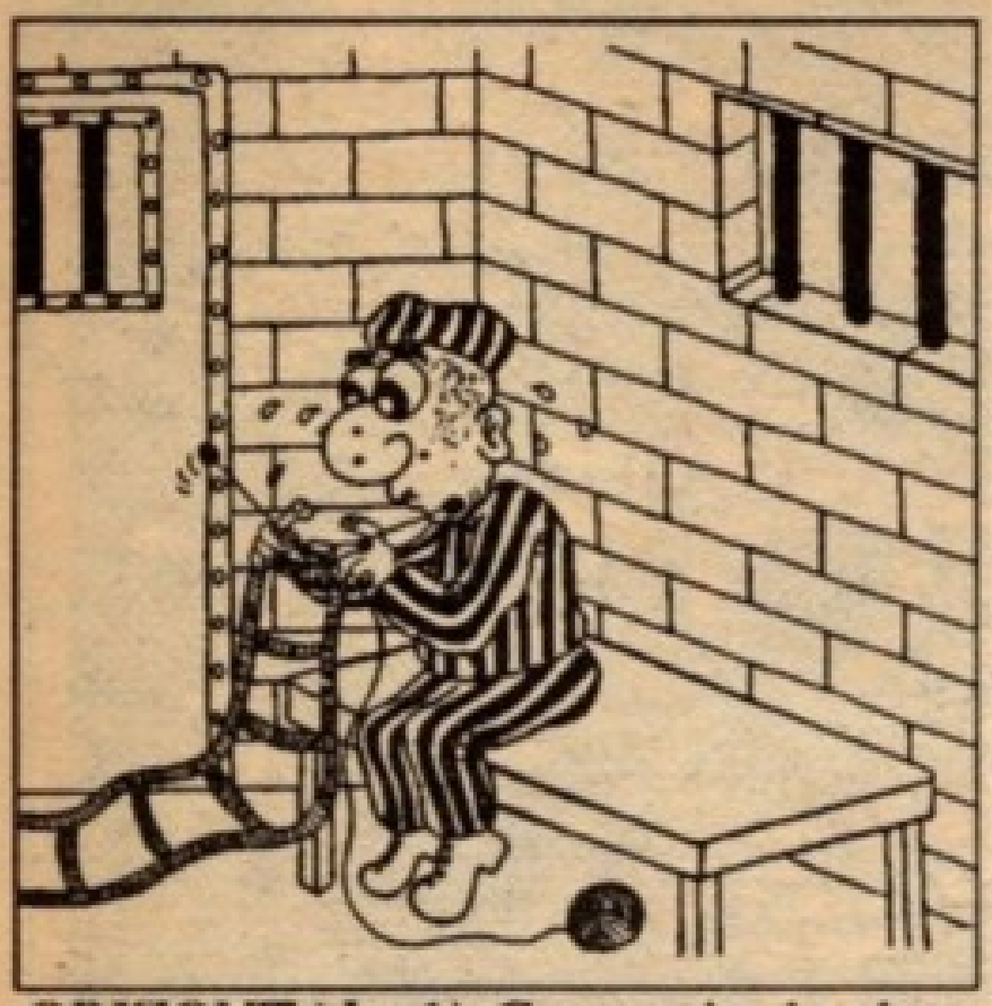

ORIZONTAL: 1) Companie de zbor. 2) Jucătoare de categorie inferioară. 3) Reprezentantul opoziţiei - Centru de verdeţuri la piaţă. 4) Sub cupola circului - Unităţi de masă. 5) În vîrf... la piramide! - Vreme bună - Şut din întoarcere! 6) Funcţii... periodice (sg.) - Băgaţi în sperieţi! 7) Ridicată în slava cerului - Junior la categoria cocoş. 8) Bun la servicii - Încoronează eforturile cîştigătorului (sg.). 9) Scumpe la vedere - Om cu trecere la o intreprindere (od.). 10 Acţiune într-un proces de succesiune.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
2									
3				■					
4	A	R	E	N	A	■			
5	P	I	■				■		
6	■						■		
7					■				■
8			■					■	
9				■					
10									

VERTICAL: 1) Trage la măsea. 2) Unitate pentru desfacerea lemnelor de foc - Talaş de esenţă tare. 3) Luptă pentru un loc de frunte în întrecere - Pică la examen. 4) Producţie de tip occidental cu specific american - Emisfera nordică! 5) Pătrundere în adîncime! - Domeniu specific. 6) Reacţie la sare - Serviciu ireproşabil - Element pregătit pentru treapta I. 7) Un bun al nostru (pl.) - Dispărută la timp. 8) Punere în temă - Tratat de estetică. 9) Îndrumare pentru C.T.C. - Cei din urmă! 10) A se pune la curent Bate minutul (pl.).

Din lumea demenţei

■ Osemintele celebrului tandem de gangsteri americani Butch Cassidy şi Sundance Kid, ciuruiţi în 1908 de armata boliviană, au fost recent deshumate în cimitirul din San Vicente (Bolivia). Rămîne ca un antropolog să stabilească dacă rămăşiţele pămînteşti sînt întradevăr ale celor doi gangsteri care au speriat într-o vreme America.

■ Un tînăr american în vîrstă de 12 ani a fost condamnat pentru uciderea unui şofer de taxi. Adolescentul - "un mic monstru bolnav", după cum l-a caracterizat procurorul - a fost condamnat la 45 de ani închisoare.

■ Dr. Jack Kevorkian, devenit celebru pentru a fi pus la punct o "maşină a sinuciderii", a fost arestat în statul Michigan. Acuzaţia: a ajutat două femei bolnave să se sinucidă. Medicul riscă o condamnare pe viaţă.

Deşi asemănătoare, între cele două desene există mai multe deosebiri. Găsiţi-le!

Poveste CANIBALĂ

Ca să vorbim în termeni ştiinţifici, sîntem siliţi să-i împărţim pe canibali în trei mari comunităţi. Aşadar: canibalii din Oceanul Pacific şi cei din jurul Australiei, apoi canibalii africani, printre care se evidenţiau odinioară dahomeii, a căror moştenire a fost transmisă botocuzilor şi în sfîrşit cunoaştem marea comunitate a insularilor aflaţi în preajma Ţării de Foc din America de Sud.

Datorită influenţei creştinismului, toţi aceşti amatori de carne de om îşi delectau palatinul cu friptură de misionari.

Desigur, modul de preparare a misionarilor era foarte diferit. Greşeala rezidă în faptul că aceste mari comunităţi de canibali nu editează reviste în care să fie publicată, cu regularitate, rubrica fixă: "Lista de bucate săptămînală pentru o familie aşezată".

Din aceste motive ne scapă multe amănunte, drept care, sîntem nevoiţi să ne bizuim doar pe unele informaţii păstrate la modul unor înfăţişări foarte neclare ale sărmanelor victime ale lăcomiei omeneşti. Aceste informaţii sînt foarte sumare şi incomplete, deoarece în zugrăvirea lor lipseşte l'esprit, şi asta, de bună seamă, datorită unei anumite situaţii de ordin psihologic. Căci, desigur, atunci cînd cineva e pus pe frigare, nu mai e în toate minţile. Şi, totuşi, ştim cu certitudine că:

În Africa Centrală: Misionarul se tranşează cu cea mai mare grijă, apoi se dezosează şi se înăbuşă cu sos tomat. Datorită puternicei influenţe culturale e prezentat sub formă de sandvişuri.

În a treia comunitate de canibali surprindem procedeul cel mai primitiv. Misionarul e pus la frigare fără nici un fel de condiment. E, pur şi simplu, lipsit de orice gust suplimentar.

Nu mai rămîne, aşadar, decît întrebarea: care categorie de misionri e cea mai gustoasă? Ce exportă deci Europa în lumea sălbaticilor? Iezuiţi, dominicani, benedictini? Anglia, ca şi Germania, cîteva categorii de pastori. Din Suedia sosesc cîteva categorii de bărofări, preoţi de diferite secte.

Toate aceste categorii sînt de calitatea a doua. Slăbănogi în asemenea măsură, încît nici răul de mare nu mai poate stoarce nimic din ei.

De altfel, căpetenia papuaşilor de pe insula Roroto de lîngă Noua Guinee i-a cerut consulului german din Wilipuroro, să nu mai fie trimişi în misiune nişte pastori atît de uscaţi.

Iată deci, pe scurt, amintirile despre arta culinară ale unor popoare lipsite de cultură, ce trăiesc pe insulele din Oceanul Pacific, în inima Africii Centrale, precum şi în Ţara de Foc.

Creştinismul, precum ştim, se împarte în trei mari comunităţi: catolici, evanghelici şi pravoslavnici.

Pe vremea cînd se petrecea această tristă poveste, trăia la Moscova părintele Alexei Dimitri Kurilovici,

popă la marea biserică a sfintei Ierovicka Păroasa.

Alexei Dimitri Kurilovici, fie-i ţărîna uşoară şi cinstită amintirea, era un popă de ispravă. Făcuse paisprezece minuni şi întrucît dobîndise cu acest prilej 480.000 de ruble, s-a înfăţişat la el nacealnicul poliţiei şi i-a spus doar atît:

- Ascultă, porcule, cît a trăit sfinţia sa, răposatul părinte Panurlov, predecesorul tău, ne dădea nouă jumătate de la fiecare minune şi treizeci la sută de la fiecare pogrom. Iar tu, porc de popă, tu nu ne-ai dat nouă nici o copeică. Siberia te mănîncă.

Alexei Dimitri Kurilovici rămase o clipă înmărmurit, apoi începu să se tocmească.

Aşa stînd lucrurile, nacealnicul poliţiei îi spuse popei Kurilovici:

- Cu mine, porcule, să nu stai la tocmeală. Ştii bine că ai ucis-o pe văduva Prakovova, ca să pui mîna pe averea ei.

- Cinstit fie Domnul Dumnezeul nostru, răspunse oftînd prăintele Kurilovici - e drept, am săvîrşit această faptă, dar, dacă nu mă înşel, jumătate din această avere ai căpătat-o tu, Ivan Ivanovici.

- Aşa e, ai dreptate, de căpătat am căpătat, dar cu ce m-am ales din povestea asta? Am dat ici o mie, dincolo altă mie, şi pînă la urmă nu mi-a mai rămas nimic... Şi cînd ai jefuit colierul de pe statuia sfintei fecioare Stanislava, mie nu mi-ai dat decît trei perle amărîte, preasfinte Alexei Kurilovici.

- Da, aşa e, în schimb tu l-ai expediat în Siberia pe ovreiul Averka, căruia i-ai vîndut perlele şi pe urmă i le-ai luat înapoi cu averea lui cu tot.

După care urmă altă ceartă în decursul căreia ieşi la iveală că preacuviosul părinte Kurilovici necinsteşte femeile venite în pelerinaj.

Pravoslavnicul popă nu se lăsă însă intimidat şi refuză cu îndîrjire să dea cincizeci la sută din fiecare minune; aşa se face că nacealnicul se duse direct la arhimandrit.

Sărmanul Alexei Dimitri Kurilovici!

Arhimandritul împărţi cu nacealnicul întreaga avere a acestui popă bun şi cumsecade, şi emise o decizie prin care Alexei Dimitri Kurilovici trebuia să plece în Oceanul Pacific spre a-i cîştiga pe sălbatici de partea credinţei pravoslavnice.

Alexei Dimitri Kurilovici era o bucată de carne de toată frumuseţea. Fu primit în audienţă de însuşi răposatul Serghei, marele cneaz. Acesta îi făcu rost de vreo patru mii de icoane şi iconiţe, şi, astfel echipat, grăsanul Alexei Dimitri Kurilovici fu transportat în străinătate spre a-i converti pe sălbatici întru credinţa pravoslavnică.

Pe drum îi merse bine popei. Altă ieşire nu vedea, ori Siberia, ori să-i boteze pe sălbatici.

Pe vas cîntă mereu: "Doamne miluieşte", şi rechinii ocoliră vasul cu pricina.

Şi, potrivit planului, fu descărcat, cu sfintele icoane cu tot, pe insula Roramuro.

Să ne întoarcem deci la începutul povestirii noastre. Pe insula Roramuro trăiesc canibalii din prima categorie, adică cei ce-i prepară pe misionari la frigare, împănaţi cu foi de eucalipt şi presăraţi cu mirodenii din insulele Moluce.

Credinţa pravoslavnică era însă pentru ei o noutate, şi îndeosebi un misionar atît de gras cum era părintele Alexei Dimitri Kurilovici.

Mîncaseră pînă atunci iezuiţi, fripseseră dominicani, pregătiseră şi pastori evanghelici - cu alte cuvinte consumaseră toate credinţele. Avuseseră catolici, evanghelici, şi din meniul lor nu lipsea decît un pravoslavnic.

Îl închiseră pe Alexei Dimitri Kurilovici într-o cuşcă şi se apucară să-l hrănească de zor, să se mai îngraşe.

Acesta se lăsă în voia Domnului, începu să-i iniţieze pe cei adunaţi în faţa cuştii în tainele credinţei pravoslavnice, şi se îngrăşă văzînd cu ochii, de la o zi la alta, pînă cînd într-o bună zi plesni, furnizînd celor de pe insula Roramuro carnea cea mai gustoasă de care avuseseră parte vreodată. Aşa se face că locuitorii acestei insule au devenit nişte pravoslavnici atît de fanatici, încît, nu de mult, l-au convins pe un misionar catolic, înainte de a-l înfige în frigare, să treacă la credinţa pravoslavnică.

Jaroslav Hasek - "Povestiri vesele"

ANCHETA

Căruţaşul a dispărut după tîrgul de vineri. Băuse la dugheana pieţii unul sau două rachiuri, vînduse cei doi porci pe care îi avea într-o ladă, apoi o apucă pe drumul de întoarcere de-a dreptul peste deal, tăind pădurea şi mlaştina. Voia să ajungă acasă devreme, numai că, sîmbătă dimineaţa caii lui stăteau în faţa porţii, aşteptîndu-şi stăpînul.

Cercetările au început în aceeaşi zi, puţin înainte de amiază. Jandarmii foiau prin post, cîteva echipe de cărbunari plecaseră să scotocească pădurea şi turbăria, paznicii de vînătoare o apucaseră şi ei spre mlaştină. Adjutantul era mahmur. Băuse toată noaptea cu preotul, fericiţi că reuşiseră, cu ajutorul Domnului, să facă un tîlhar să-şi mărturisească fapta. Păcătosul fusese prins cu o săptămînă în urmă dar nici bătaia la talpa bocancului cu vergeaua puştii, nici şocurile electrice cu magnetoul nu-l făcuseră să-şi dezlege limba. L-a convins popa în trei clipe: "Spune unde ai dosit prada că ţi-o cumpăr toată. Domnul mi-e martor". Acum stătea agăţat de spătarul scaunului, cu fruntea sprijinită în palme şi înjura iar mintea-i înceţoşată de alcool jinduia după o bere.

- Ad-o odată, idiotule!

Marta intră aproape în aceeaşi clipă pe uşă, împinsă de spate. Adjutantul o privi cu coada ochiului înjurînd încă o dată, poate a suta oară în acea zi. N-avea ce face. Niciodată subordonaţii nu i-au ghicit gîndurile, nu i-au intuit poftele, cu atît mai puţin setea care îl mistuia şi durerea de cap.

- Spune tot, că altfel e bai. Bai mare, fă, auzi?

Marta nu era nici tînără, nici frumoasă. Avea oase lungi, ţîţe mari şi gura largă, dar noaptea, după ce crîşmele închideau, se găseau destui muşterii care să-i bată la poartă.

Uneori, vara, cînd era cald şi iarba mare, răcanii o săltau peste gard în livadă şi o propteau de un măr sau o trînteau direct pe pămînt. Atunci pe Marta parcă o apuca bîţul. Dădea din cur cu înfrigurare şi se văicărea că o să-i intre greierii în găoz sau o s-o muşte nazvichiul. Golanii chicoteau şi-i spuneau tot felul de măscări, care, în liniştea nopţii, le auzea jumătate din sat.

Căruţaşul o călca şi el. Nu des, dar apăsat. Într-o vreme se vorbea c-ar fi lăsat-o groasă, dar Marta dispăru la tîrg exact cînd babele sperau să-i vadă burta slobozită în faţă. Se întoarse după două săptămîni, slabă ca scîndura, cu ochii traşi în orbite şi ţîţele căzute.

-

- Apoi, ce să vă spun?
- Cum ce? Nu pricepi? Totul!
- Eu n-am nici o vină. Ei au furat vitele şi le-au mînat la huţani în munte, să le treacă la ruşi. Cînd s-au întors, aveau bani şi basamac şi-au tras la mine. Într-o joie. Din vorbele lor am priceput cum şi ce au făcut. Cap Vînăt ţinea banii şi nu se împăcau cum să-i împartă. Dar nu s-au tăiat atunci. Abia la ieşire. Chiar în gang. Mie mi-a lăsat două sutare, bani în care a încăput şi o găină friptă. Asta-i.

- Sergent!
- Ordin.
- Bag-o în arest şi mergeţi după ceilalţi. Alde Cap Vînăt.

Încă o dată adjutantul îşi spuse că, în afară de imbecili, este greu să mai găseşti alte vieţuitoare pe pămînt. Îşi stricase odihna, ca să asculte despre o hoţie de la care îşi luase orice nădejde, cînd, de fapt, îl interesa doar Căruţaşul. Asta îl ardea. Şi gîtul.

Pe la două după amiază sosi la post şi preotul. Nu arăta nici el prea bine, dar pălămarul purta cu el o desagă în care lesne se ghicea butelca. Avea chef de dres.

- Sărut dreapta, cuvioase.
- Sărută, că ai cui. Ce zici de asta?

Preotul, om voinic, se aşeză într-un scaun, apoi îşi lăsă burta să se reverse pînă deasupra biroului.

- Care, cuvioase?
- Anonima, fiule. Întinse un bileţel mototolit scris aproape indescifrabil. "Căutaţi în mlaştină, la stejarul trăsnit. În scorbură".
- Asta-i cuvioase. L-au prădat şi l-au ucis. Sergent! Ia doi oameni şi mergeţi în mlaştină! Părinte, zici că ai ceva de dres?

Cînd primul dintre ajutoare se întoarse cu arestaţii, în celulă era deja frizerul. El anunţase că în faţa porţii opriseră caii Căruţaşului. Comandantul îl chemase să declare cînd şi cum îi văzuse, iar popa îl sfătuise să nu tăgăduiască nimic, că mare e pedeapsa Domnului, aşa că frizerul recunoscu motivul pentru care se afla în acel loc. În beciul părăsit îşi făcuse o dubălărie, în care băga pieile de viţei. Firească, vina cădea pe urşi, dar bietele animale, tăiate, luau calea traficanţilor, iar pieile le prelucra chiar sub nasul jandarmilor. Ca mirosul să nu atragă atenţia, arunca tot timpul prin preajmă hoituri de cîine. Despre Căruţaş nu ştia nimic şi nici nu-i trecuse prin cap să-l prade. Poate mai degrabă "a lu' Strîmbu. Ei da, s-au luat

cu lipovenii şi păzesc lumea care vine de la tîrg." Majurul vîrî cei doi arestaţi într-o hrubă învecinată, îi scotoci prin buzunare, le luă curelele şi şireturile ca să nu se spînzure, apoi plecă cu notarul să-i prindă acasă pe vinovaţi. Îl găsiră doar pe bătrîn. Feciorii nu se întorseseră. Cică aveau treburi la tîrg. Cînd îl aduseră, preotul era îmbujorat de-a binelea, iar adjutantul, în capul mesei, mînca ţîri.

- Spune, că n-ai scăpare! Ştiu cu ce te ocupi, ţap bătrîn. Tu şi odraslele tale. Bătu cu pumnul în masă, mai să crape tăblia. Crezi cumva că ţărişoara asta-i de izbelişte? Tu înşeli, păcătosule. Om fără Dumnezeu şi lege. Spune, că ocna te mănîncă! Acolo ai să putrezeşti! Auzi?

Bătrînul avea un aer liniştit. Fie că nu se temea, fie că nu-i păsa. Trecuse de multe ori poarta puşcăriei, cunoştea lagărele şi ocnele Deltei.

- Apoi, domnule, puşca o am de la ţigani. Ei mi-au vîndut-o astă primăvară, cînd a fost bîlci. Am dat pe ea ceva peste o mie şi un sac de mălai. Deh, Mauser, făcea. În pădure, dacă am fost de patru, cinci ori. Ştiţi, o ciută, un porc. Băieţii făceau cîrnaţi în beci şi-i vindeau în tîrg. Dat cu paprică roşie, să nu se cunoască carnea de sălbăticiune.

- Şi Căruţaşul?

- Dumnezeu mi-e martor. Nu l-am împuşcat şi niciodată n-am slobozit foc în oameni. Jur pe cruce. Iaca, şi părintele este de faţă.

- Luaţi-l. Să stea în carceră cu frizerul, apoi întorcîndu-se către oaspetele său: Preacuvioase, nenorociţii ăştia nu ne lasă nici un păhărel de vin să bem în tihnă. Cine ştie cum l-or fi omorît pe bietul om...

Echipa plecată în mlaştină a întîrziat pînă seara. Apa crescuse mult şi trebuiră să întindă crengi pînă la stejar, iar deasupra lor să pună scînduri. În scorbură majurul dădu peste un prunc de cîteva zile, mort, învelit într-o bucată de pătură. Altceva, nimic. Se întoarse cu el, dar nici nu ajunse la post, că mă-sa, o fetişcană, cu ţîţe ca de căţea, servitoare la dirigintele poştei, alerga după căruţă smulgîndu-şi părul din cap.

- Doamne, Doamne, cum mi-am pierdut minţile. Dacă domnu' nu mă speria l-aş fi lăsat să trăiască, dar m-a ameninţat că mă dă la telegraf, să mă ştie toată ţara. Vai de zilele mele.

Adjutantul îşi ieşise din fire. Urla, bătea cu pumnul în masă, arunca paharele de pereţi de le făcea cioburi. La servitoare nici nu se uită. Îi trase doar un picior în dos şi o împinse cu propria mînă în celula arestului deja burduşită.

Ancheta trebuia, totuşi, continuată. În asemenea situaţii, fiecare ceas, minut, clipă, lucrează în favoarea ucigaşului. Urmele se şterg şi procurorul iarăşi va face criză de epilepsie. Nu-i plac cazurile nerezolvate. Comandantul o ştia la fel ca şi majurii.

De la învăţător, un om serios, cu multă imaginaţie, află că ucigaşul, dacă există, trebuie căutat prin casele de la marginea pădurii, pentru că nici un om cu mintea întreagă n-ar fi străbătut satul cu lucrurile Căruţaşului asupră-i. Cele patru ajutoare formară echipe cu secretarul şi pădurarii domeniului apoi porniră să scotocească cătunul de sub munte, pînă la rîu. La miezul nopţii terminară treaba. Cel căutat nu trecuse pe acolo şi nici unul dintre oameni nu avea ştire de el. În schimb, arestaseră vreo zece capi de familie, la care găsiseră animale tăiate ilegal şi pregătite pentru traficanţi sau circulare furate şi instalate în beciuri. Scăpase doar cizmarul. Nu definitiv. La arest vecinii îl dădură în primire cu tot felul de matrapazlîcuri, aşa că pe la trei noaptea jandarmii îl ridicară şi pe el. Sub podea îi găsiră sulurile de curea de fabrică şi vreo zece hamuri de la grăniceri.

Cum însă cei ridicaţi nu încăpeau nicidecum în arest, adjutantul dădu ordin să fie mutaţi în grajdul comunal şi prin magaziile pompierilor. Pînă în zori, majurii le luară declaraţii, apoi

chemară fotograful să-i pozeze. Preotul adormise de mult, prăbuşit peste masă. Din bărdaca de vin rămăsese doar două degete, iar fumul dens de ţigară se întindea în perdele lipicioase.

La slujba de Duminică biserica era aproape goală. Vreo cîteva babe, cei doi schilozi şi copiii. Străzile erau pustii, crîşma avea obloanele trase. La post, adjutantul organizase un ţarc în care arestaţii se plimbau înfriguraţi. Era acolo toată suflarea satului: hoţii de lemne, escrocii, tîlharii care prădau drumeţii, trei criminali, un incendiator, toţi cartoforii, doi anarhişti, speculanţii, un violator de babe, patru sau cinci fabricanţi de rachiu din pufoaică, homosexualul şi două fetişcane vinovate de pruncucidere. Lipsea ucigaşul Căruţaşului.

Militarii au venit într-o hodoroagă de maşină împrumutată de la fermă. Erau echipaţi de război şi grăbiţi să isprăvească povestea. Un locotenent luă declaraţiile arestaţilor, îi strigă după tabel apoi îi încolonă şi-i puse sub pază. Furierul încărcă trei genţi de acte. Din balconul parhoiei, preotul privea nostalgic cum parohia se încadra între baionetele recruţilor. Urmă o comandă şi coloana porni. Obosit, majurul îşi trase chipiul pe ceafă, şi închise postul. Nu ajunse departe. Pe drumul vechi al tîrgului, Căruţaşul venea abia tîrîndu-se. Era criţă. Cînd trecu pe lîngă adjutant salută cu degetul a lehamite. Jandarmii priveau cu ochii cît cepele, popa îşi săltase mantia şi alerga cît de repede îi permitea burdihanul dar el, Căruţaşul, mergea pipăind drumul, cu ochii cîrpiţi de nesomn.

- Spune, omule, unde ai fost? Cînd ai înviat?

Trezit ca dintr-un vis, beţivul se opri, încercă să-şi adune puterile secătuite apoi rosti bîlbîindu-se:

- Ia... Ia... Iaca, aici în po-poiană, cuvioase. Am chefuit şi eu. Ca o... omul.

I. T. LAZĂR

Din lumea demenţei

■ Cristal Anguio, o portoricană în vîrstă de 11 ani, a fost ucisă de un glonţ rătăcit în timpul unei confruntări armate între două bande rivale din Los Angeles. Împuşcată în inimă, a mai avut totuşi puterea de a-şi scoate fratele, de doi ani, din raza gloanţelor şi de a-l duce pînă acasă. Odată ajunsă, s-a aşezat în prag şi a mai apucat doar să spună părinţilor: "Mi-e rău!"

■ Sandra Jean, o adolescentă de 15 ani, a fost găsită moartă în grădina unei case părăsite unde-şi stabilise de cîtăva vreme "domiciliul". Fata a fost asasinată cu lovituri de şurubelniţă.

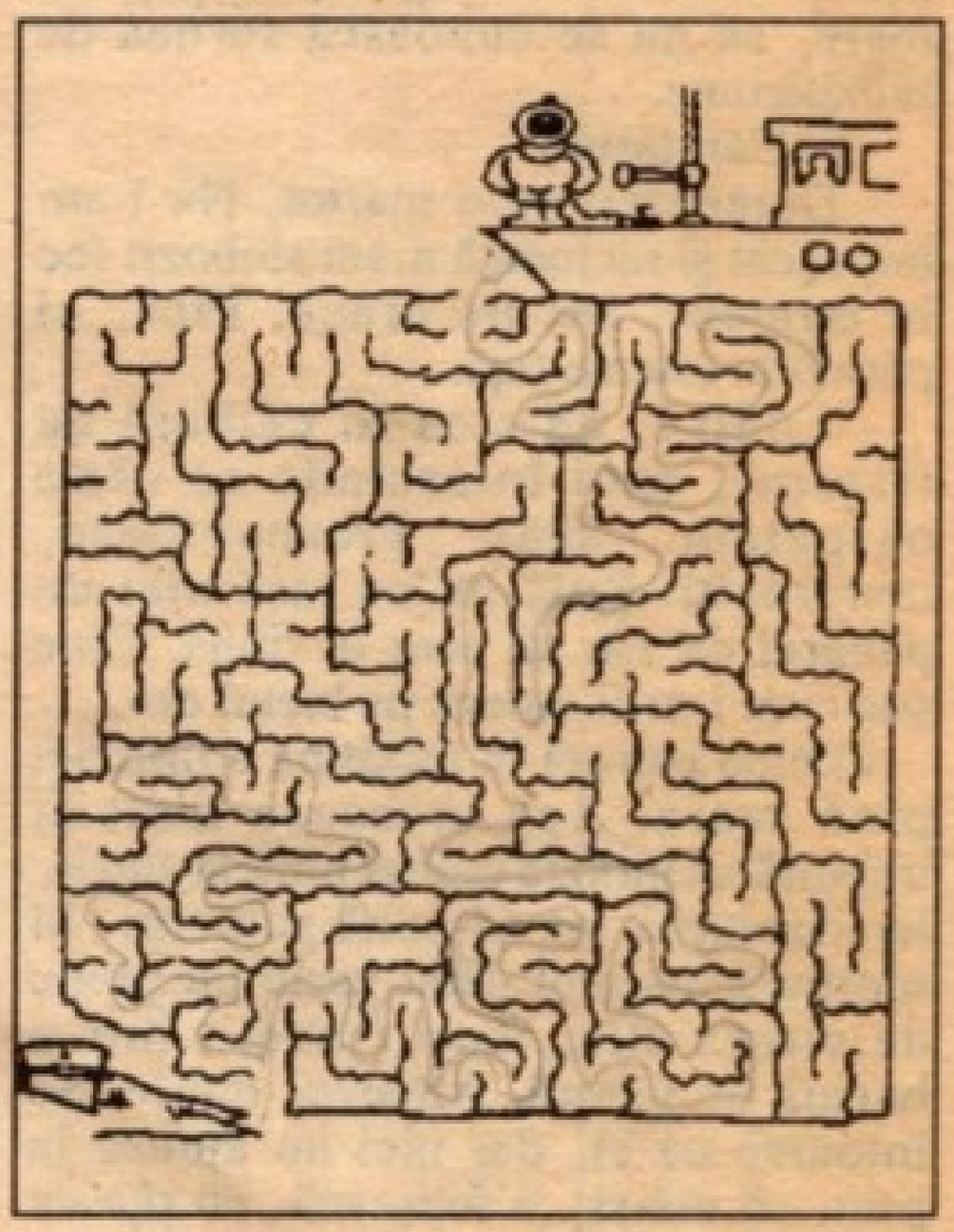

EXPORT DE CARNE

La începutul anului 1991, fraţii NICOLESCU, respectiv ŞTEFAN-ROBERT, de 25 ani şi SEBASTIAN-CĂTĂLIN - 21 ani, din Dărmăneşti, judeţul Bacău, s-au gîndit să înfiinţeze o întreprindere de export. Să intre şi ei în economia de piaţă. Că tot n-aveau altă ocupaţie. Cu ocazia deplasărilor anterioare în străinătate prospectaseră "terenul" şi au văzut cum merge treaba. Şi ce se poate duce acolo mai rentabil şi fără riscuri. După ce au luat legătura cu cîţiva posesori de şalvari şi au stabilit preţurile, au revenit în ţară şi s-au pus pe treabă. Adică pe achiziţii. Dar au uitat să-şi înscrie "company" în vederea obţinerii autorizaţiei. Amnezie la o vîrstă aşa de tînără? Parcă erau primii sau ultimii românaşi care făceau "business" de toate genurile fără autorizaţie. Pentru transport au împrumutat un autoturism. Şi au început să colinde diferite oraşe pentru aprovizionarea cu carne. Ce fel de carne? De berbec? Nu. De oaie? Nu. De... femeie. Şi vie. Ăsta era obiectul afacerilor: trafic de carne vie. Astfel se deplasau la ore de vîrf la barurile din oraş unde puteau găsi marfă ieftină şi de calitate la un preţ rezonabil. Şi pe alese. Căci în aceste locuri se găseau tinere care îţi ofereau graţiile contra unor foi albastre autohtone, care încetul cu încetul începeau să se deprecieze. Iar perspectiva de a "lucra" pe litoralul Mării Marmara şi pe "verdeaţă" era foarte ispititoare. În plus erau şi visurile pe care le are fiecare femeie, indiferent de meseria pe care o practică.

Şi aşa, cei doi întreprinzători au început să negocieze cu "păsările de noapte", pe care le abordau: "atît ne dai la plecare, atît ne dai la Istanbul, atît primeşti de la patron". Scurt şi la obiect. Ca să ştie fetiţa pe ce picior dansează. Ş-au găsit multe a(ni)matoare care au încheiat "contractul", de s-au umplut

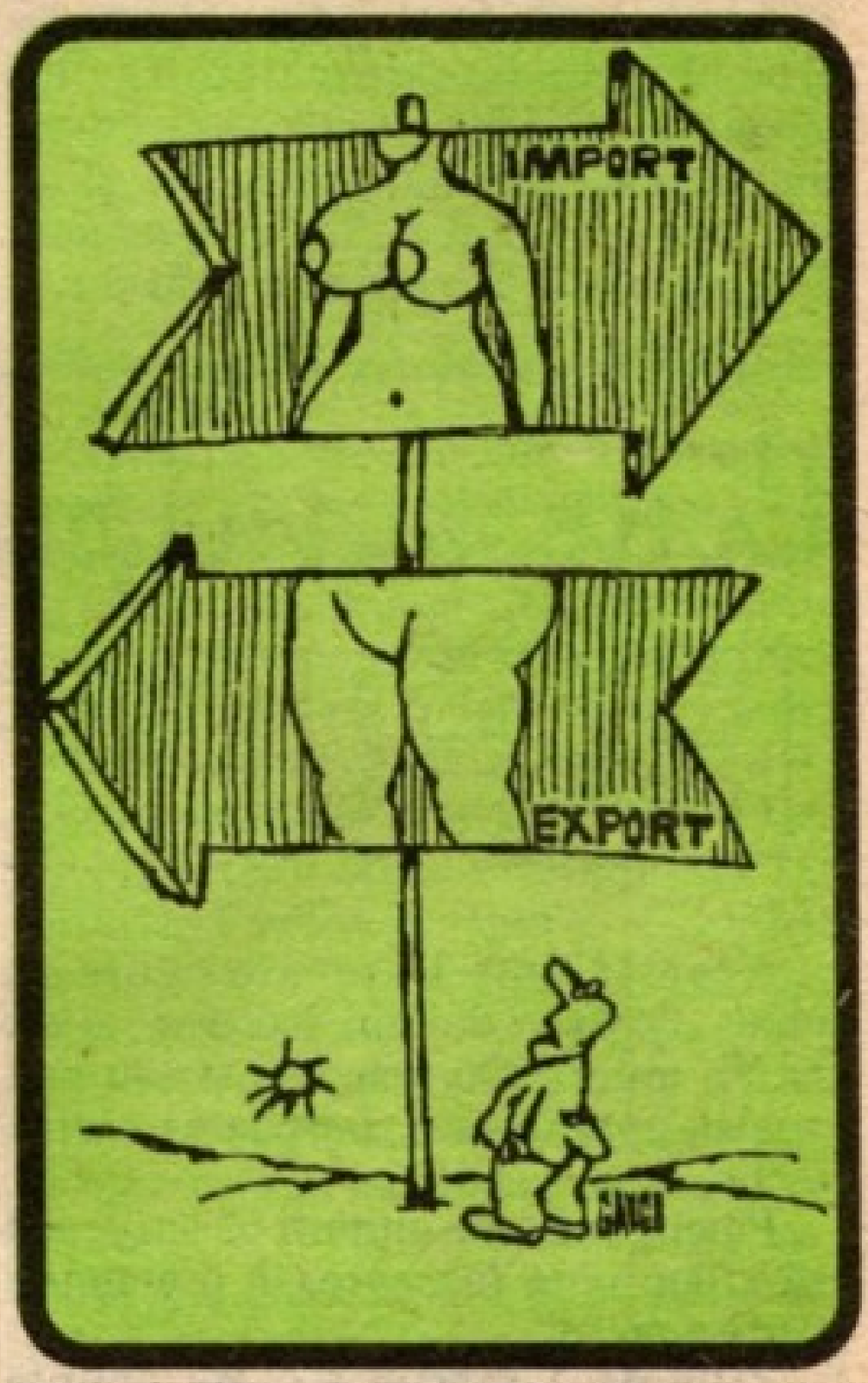

bordelurile şi a scăzut bursa la "sortimentul" prostituate. Şi atunci cînd ajungeau la vamă n-aveau nimic de declarat. Ca alţii. Care burduşeau portbagajul sau alte locuri nevăzute, la prima vedere, cu rulmenţi, becuri, mercur, hîrtie igienică sau alte mărfuri ce se caută "dincolo". "Călătorie de plăcere, turişti" le povesteau vameşilor.

Cu fiecare transport afacerile prosperau. Aria achiziţiilor s-a extins

şi în alte oraşe, respectiv Piteşti, Braşov, Hunedoara, Galaţi sau Constanţa. "Sediul" şi l-au stabilit în Buzău. Din fiecare călătorie nu veneau cu mîna goală. Azi cu un autoturism, mîine cu altul. Ba, şi-au cumpărat şi un al treilea autovehicul. De rezervă. Cererea se mărise şi trebuiau să livreze lui "Efendi Bey" o cantitate sporită de cărniţă fragedă şi sănătoasă.

Dar... aşa cum ulciorul nu merge de multe ori la apă şi pînă la urmă se sparge, tot aşa şi celor doi proxeneţi li s-a spart afacerea, cînd au fost vizitaţi de poliţia din localitate. Cu ocazia "inventarului" li s-a găsit tot "capitalul", respectiv 3.500 dolari SUA, 12.300 DM şi 80 grame bijuterii din aur. Şi mijloacele de transport. Toate aceste valori s-au ridicat în vederea indisponibilizării. Inclusiv cei doi "patroni". Care atunci cînd nu "dau" cu subsemnatul, se gîndesc la munculiţa lor de un an dusă pe apele ... Buzăului. Oameni s-au făcut...

AUREL IHM

Cine manipulează PRESA

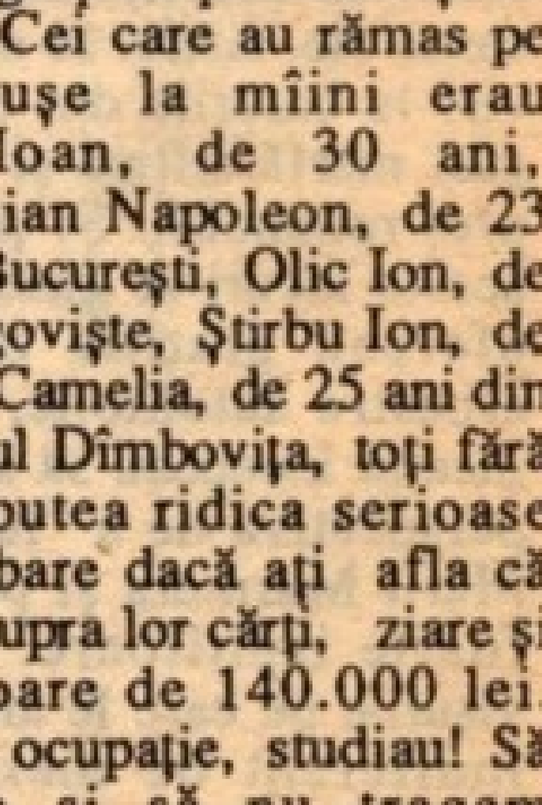

Aceasta este întrebarea care se pune, de vreo doi ani încoace, zi de zi. Pe tonuri mai vehemente sau mai voalat, mai discret, întrebarea revine ciclic.

Putem informa cititorii că am reuşit să aflăm cine manevrează o anumită parte a presei.

Ziua de 1 martie a.c. nu anunţa nimic deosebit în gara din Cluj-Napoca. Oraşul de la poalele Feleacului îşi trăia viaţa la ritmul obişnuit, la care era conectată şi gara unde, ştiţi bine, doar, trenuri vin şi trenuri pleacă. Unul din trenuri a plecat însă fără cîţiva pasageri care îşi plătiseră dreptul de a călători cu el. Cum se poate una ca asta, cine a putut încălca drepturile omului printr-un abuz grosolan? Vă spun eu! Poliţia! Da, domnule, poliţia clujeană, care nu este la prima ispravă de acest fel. S-au apropiat pe nesimţite de un grup de persoane şi au tăbărît pe ele. Cei care au rămas pe peron cu cătuşe la mîini erau Bolboceanu Ioan, de 30 ani, Marinescu Marian Napoleon, de 23 ani, ambii din Bucureşti, Olic Ion, de 17 ani, din Tîrgovişte, Ştirbu Ion, de 28 ani şi Ştirbu Camelia, de 25 ani din Pucioasa, judeţul Dîmboviţa, toţi fără ocupaţie. Aţi putea ridica serioase semne de întrebare dacă aţi afla că aceştia aveau asupra lor cărţi, ziare şi reviste în valoare de 140.000 lei. Aveau, deci, o ocupaţie, studiau! Să nu ne pripim şi să nu tragem concluzii eronate!

Cercetările au stabilit cu certitudine că cei în cauză nu citeau. Nu! Ei vindeau! Au sustras documente de la

firma "Consult service" S.R.L. Bucureşti, pe care le-au falsificat şi au contractat de la editura "Gutinul" din Baia Mare, vînzarea de ziare, reviste şi cărţi. Cele găsite, de fapt, asupra lor. Ca să nu fie descoperiţi, s-au prezentat la editură şi sub o identitate falsă. Prinde orbul, scoate-i ochii, cum se spune. Identitate falsă, documente contabile false, cum s-ar spune, oală acoperită perfect! Nu a fost însă chiar aşa.

Verificările întreprinse de poliţia feroviară clujeană au mai stabilit că, în perioada noiembrie 1991 - 1 martie 1992, cei în cauză au mai trecut şi pe la edituri din municipiile Galaţi, Iaşi, Slobozia, Drobeta-Turnu Severin, Alba Iulia şi Baia Mare. Nu ca să dea bună ziua, ci ca să înşele. Şi au reuşit prin acelaşi procedeu ca la "Gutinul". S-ar putea să mai fie şi altele, aşa că anunţăm pe această cale că poliţia aşteaptă încă reclamaţii.

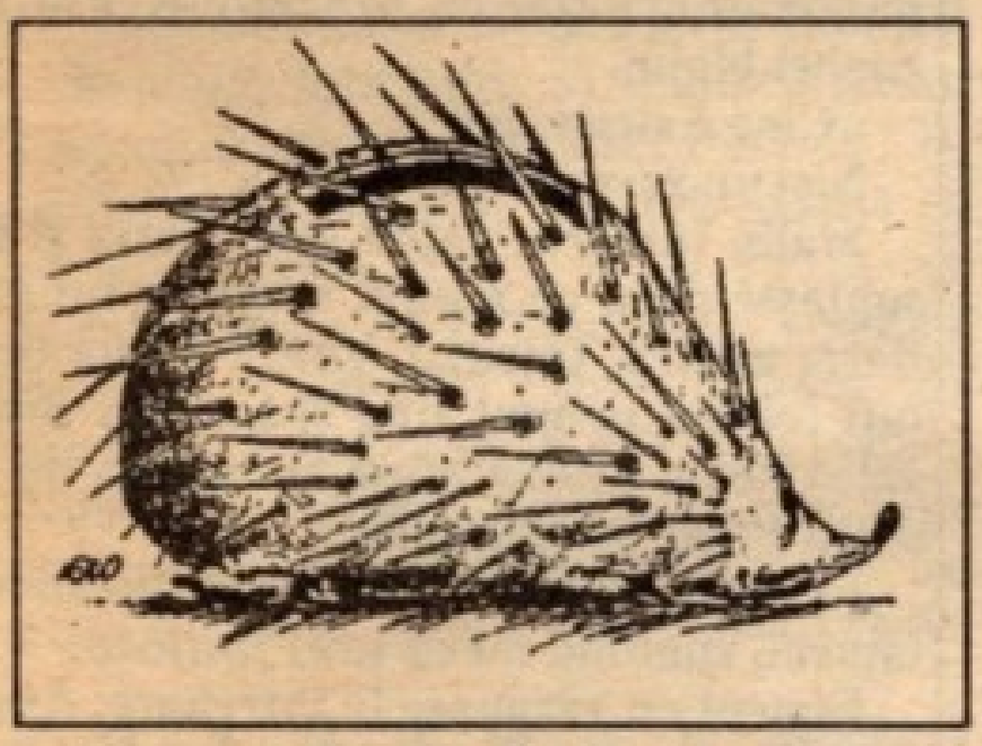

De menţionat că documentarea făcută de poliţie a scos la lumină şi un alt aspect. Marinescu Marian Napoleon şi Olic Ioan erau căutaţi şi de Secţia 22 Poliţie din Bucureşti şi Poliţia Municipiului Tîrgovişte pentru comiterea mai multor infracţiuni de furt şi tîlhărie. Momentan, infractorii au luat drumul Maramureşului, întorcîndu-se pentru clarificări la locul "primei iubiri". Încet, cu grijă, va fi în curînd depănat tot firul amintirilor şi nu oricum, ci despicat în patru, adică..... mărunt.

NICOLAE CĂRBUNARU

Din lumea DEMENŢEI

O MAMĂ ÎŞI UCIDE COPIII

O americancă de 32 de ani, Diana Lumbrera a fost condamnată anul trecut, în mai, la închisoare pe viaţă pentru vina de a-şi fi ucis 5 din cei 6 copii.

În mod paradoxal, pentru a obţine condamnarea sa, Procuratura a recurs la o modalitate destul de complicată, în finalul căreia Diana Lumbrera n-a contestat, în faţa tribunalului din Lubbock, statul Texas, acuzaţia de a-şi fi omorît, în 1982, fiica, Melinda, în vîrstă de doi ani. În schimbul acestei recunoaşteri, autorităţile judiciare au fost de acord să renunţe la inculparea sa în asasinarea altor două fiice şi a unei verişoare. Procurorul local a explicat că s-a preferat această modalitate ce i-a adus Dianei Lumbrera închisoarea pe viaţă pentru că, dacă ar fi fost condamnată la moarte, Curtea de apel ar fi putut considera pedeapsa drept neconstituţională, impunînd rejudecarea întregului caz. Asta, fiindcă inculpata mai fusese deja condamnată la închisoare pe viaţă, în octombrie 1990, pentru asasinarea fiului său, Jose Antonio, de patru ani şi tot asupra sa fusese îndreptată acuzarea că şi-a ucis un alt fiu, Jose Lionel, de numai două luni, în 1978. În sfîrşit, o anchetă a fost deschisă asupra morţii dubioase a celui de-al cincilea copil, Christopher.

Acuzata s-a apărat afirmînd că... soacra sa a blestemat-o să-şi ucidă toţi copiii înainte ca aceştia să împlinească vîrsta de 5 ani. Numai că ea a avut grijă ca, înainte de a o omorî pe micuţa Melinda, să-i asigure viaţa pentru suma de 15.000 de dolari.

DELICATESE

ORIZONTAL: 1) Sine-qua-non al priceperii. 2) Cerere de suplimentare - Fierar promovat în muncă. 3) Acordă note pentru impresia artistică - Strînsă la... pungă. 4) Merge la o cafeluţă - Cu nasul pe sus. 5) Unii care nu mai au grija părului. 6) Vid absolut - Un fel de a pica după o muiere. 7) Tras cu arcul - Niște absenți... care nu prezintă interes. 9) Încoronat în fața lui Alb-Împărat - Model banal de uniformă. 10) Distanțat ca atare.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
2			■						
3					■				
4				■					■
5	■							■	
6					■				
7				■					
8		■							
9			■						
10									

VERTICAL: 1) Mustrare cu avertisment (pl.) 2) Trimisă la întîlnire - Tratat de geologie. 3) Au unele rezerve (sg.) - Date la fund la strand! 4) Închisă fără posibilitate de scăpare. 5) Responsabil de unitate... integru - Teşite la capete! - Lipicios în felul său. 6) Urme imprimate în lut! - Zbor fără aripi! - Servită la bere. 7) Specialitate de limbă. 8) Face minuni în meserie. 9) Trecere în faţă - A se exprima colorat. 10) Evoluţia prelungită la sol - Ambalat de la pomire.

Dicţionar: EOCEN

STRĂNUTUL TĂTUCULUI

Stalin ţinea o cuvîntare foarte importantă. Genială, ca toate cuvîntările tătucului.

E de la sine înţeles că în sală nu se auzea decît vocea genialului conducător.

Tocmai cînd ataca problema cea mai arzătoare - necesitatea întăririi vigilenţei în lupta cu duşmanul de clasă, cineva din sală scăpă un strănut sănătos, reprimat numai pe ultima porţiune.

Tătucul se opri din cuvîntat. Privi panoramic sala, cu binecunoscutu-i zîmbet blajin.

- Cine a strănutat...?

Nici un răspuns.

Stalin întoarse capul spre Beria şi-i şopteşte ceva ce numai mustaţa lui şi Beria auziră. Imediat, garda umflă pe toţi cei din primul rînd şi-i scoase din sală. Peste cîteva clipe se auziră de-afară rafale de Kalaşnikov.

- Cine-a strănutat? întrebă din nou tătucul, zîmbind tot ca mai înainte.

Nimeni nu răspunse la întrebare. Aşa că scena cu garda, rîndul şi rafalele se repetă. Şi tot aşa, pînă cînd rîndurile ajunseră aproape spre mijlocul sălii. La ultima întrebare a tătucului, din rîndul de scaune care urma... la rînd se ridică un brav bolşevic, mărturisind:

- Eu am strănutat, Iosif Visarionovici!

- Dar cum te numeşti dumneata?

- Eu mă numesc Ivan Ivanovici Zabarov.

- Noroc, Ivan Ivanovici, răspunse tătucul cu blîndeţe, apoi îşi continuă geniala-i cuvîntare.

A. SAUCĂ

Stele

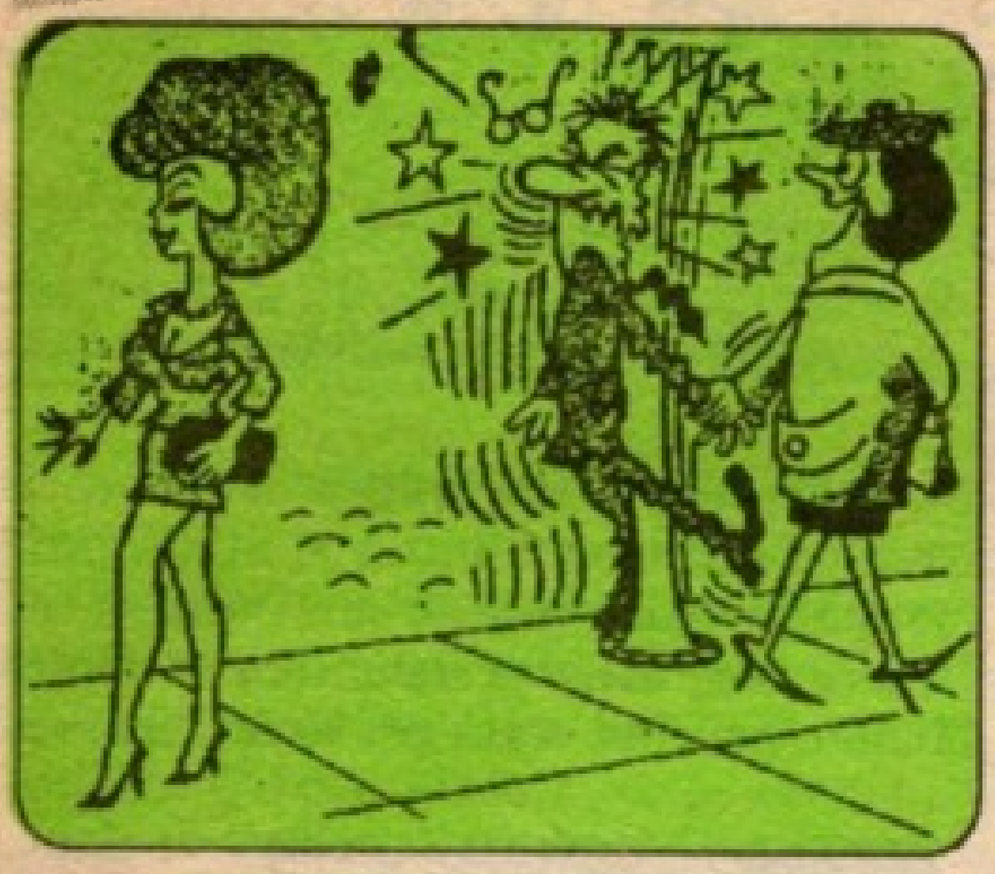

ORIZONTAL: 1) "E gîngania cu stea/Albăstruie, strînsă-n verde" (T.Arghezi).
2) Soţia inginerului Miron din opereta "Culegătorii de stele" de Florin Comişel - Stele ale sportului. 3) Celebru pictor francez de origine spaniolă (1881-1973), realizatorul tabloului "Natură moartă cu stele" - Aşa se spune la Paris. 4) Urechea mijlocie! - "Steaua-n...", poezie de Tudor Arghezi (vol. "Versuri de seară"). 5) Autorul (1916-1972) poeziei "Stelele şi marea" (George) - Interstiţiu între celulele unui ţesut vegetal. 6) "Eu cred în steaua mea şi-n...", aria Pepitei din opereta "Vînt de libertate" de Dunaevski - Una de-a lui. 7) Şasa roman - Dărăpănat. 8) Poet latin (70-19î.e.n.). 9) Dezbrăcaţi - Frumoasa din port - Registrul cel mai jos al vocii bărbăteşti. 10) "Stelele străluceau" din opera "Tosca" de Puccini de pildă - Eroină a romanului "Steaua bunei speranţe" de Laurenţiu Fulga.
VERTICAL: 1) Creatorul teatrului naţional spaniol (1562-1635), autorul piesei "Steaua Sevillei" (3 cuv.). 2) Poetă română, autoarea volumului de versuri "Neîmblînzită ca o stea lactee" (Carolina) - Opere! 3) Cioc (reg.) - Nichita Stănescu - Podgorii. 4) Roman de Mihail Sadoveanu - Le bate ceasul 5) Linx - Cavităţi. 6) Oraş în Moldova - Una din cele mai strălucitoare stele din emisfera australă, situată în constelaţia Orion. 7) "... din lună", roman de Mihail Sadoveanu. 8) Jos pălăria! – Reaşezat! – Ca o steluţă de zăpadă. 9) Autorul (1907-1945) piesei "Steaua fără nume" (Mihail). 10) "O stea în fundul unui lac...", sonet de Victor Eftimiu - Prinsă de broaşte.
Dicţionar: MEAT, CIC, UVAR, RIGEL.

DAN CORNEANU

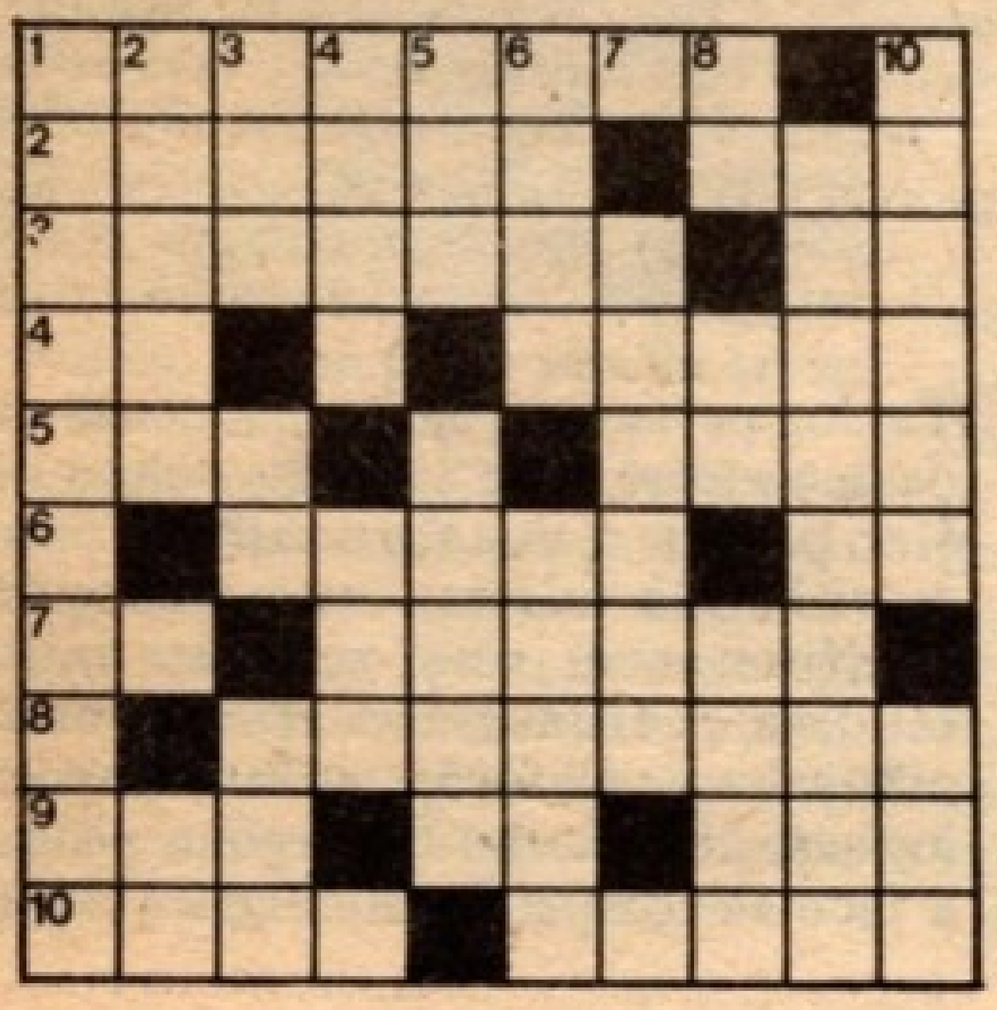

LA 15 AUGUST

(Triverb: 5,5,4)

AAA...@m

ION LUNGU

DISPOZIŢIE DE FILARE

(Criptografie: 1-1,3,2,8,2,4)

UPUS RR AA

ION ŞUŞELESCU

CU MIROS

(Monoverb cu propoziţie: 2 - 9)

IFOSE

mondenităţi ... mondenităţi

Mondenităţi

LIZ TAYLOR

PASIUNEA ESTE ELIXIRUL VIEŢII MELE.

RAŢIUNEA DE A EXISTA

Pasiunea, iubirea şi diamantele au modelat viaţa bogată în evenimente a celei mai mari stele de cinema din toate timpurile.

Deci, cum altfel putea Liz Taylor să-şi boteze propria-i serie de parfumuri decît "Passion"? Poate cel mult "Love" sau "Diamonds". Cele şapte căsnicii şi numeroşii ei iubiţi i-au făcut din viaţă un permanent du-te-vino. Deseori, totul părea să fie numai flacără adevărată, pentru ca pînă la urmă să se dovedească doar un foc de paie şi din toate să rămînă doar praf şi pulbere.

In afară de "năbădăile dragostei", a avut de luptat cu alcoolismul, cu dependenţa de medicamente cu nevoia imperioasă de a mînca (Dumnezeule, obezitatea!) şi cu multe alte boli grave, dar a reuşit să iasă din toate învingătoare. De curînd a scăpat din ghearele unei boli infecţioase, care-i pusese viaţa în pericol, şi a rămas aceeaşi frumuseţe fără cusur, ajunsă în plină maturitate. Chiar la vîrsta de 58 de ani, este o femeie cuceritoare, în prezenţa căreia inimile bieţilor bărbaţi încep să bată nebuneşte, iar privirile li se împăienjenesc de dorinţe!

Iată ce scrie super star-ul în autobiografia sa: "Într-o zi m-am privit goală în oglindă şi m-am îngrozit. Nu mai eram una din cele mai frumoase femei, nu mai eram eu, acea Elizabeth

Taylor pe care o ştiam". O cură de dezintoxicare şi în special voinţa-i de fier pentru a avea o viaţă pe care merită să o trăieşti, au ajutat-o să reînflorească, să-şi recapete mult lăudata-i frumuseţe. După cum mărturiseşte ea însăşi, a fost nevoie, însă, şi de bisturiul chirurgului pentru a face să dispară toate acele riduri,

piei lăsate, grăsimi inestetice, apanaje inevitabile ale vîrstei necruţătoare. Rezultatul: a reuşit să rămînă aceeaşi frumuseţe la vederea căreia ţi se taie răsuflarea!

"Am o dorinţă de viaţă pe care nu mi-o poate înăbuşi nimeni şi nimic", a spus Liz Taylor la lansarea parfumului ei. "Fie că este vorba de meseria mea, de prietenii mei sau de iubire, ţin la viaţă cu pasiune. Pasiunea este pentru mine elixirul vieţii, raţiunea de-a exista".

"Passion" se numeşte deci parfumul ei.

Parfumul ce este destinat acelor femei pentru care calitatea înseamnă ceva, care sînt pline de fantezie şi au înclinaţii native pentru lux - spun reclamele publicitare. În ceea ce priveşte calităţile lui, este "un produs fascinant" al firmei Elizabeth Arden, ce îmbină mireasma uşor înţepătoare a florilor de gardenie, cu suavitatea celor de iasomie, ambele aromizate cu aroma grea a trandafirilor, toate fiind scăldate în puritatea parfumului de lăcrămioare. Şi «astfel a rezultat o armonie vizibil orientală ce poartă numele de "Passion"».

Saraca Liz cea bogată

Liz Taylor (58 de ani) are probleme financiare. Speră însă să facă rost de suma necesară (după socotelile ei, nici mai mult, nici mai puţin, de 25 milioane franci elveţieni) vînzînd un Van Gogh. Să nu vă închipuiţi însă că

pentru acest "sacrificiu" va trebui cumva să rabde de foame: numai bijuteriile pe care le-a primit de la foştii ei soţi iubiţi (!) valorează, în total, peste 12 milioane franci elveţieni.

Adevăraţii cavaleri nu sînt niciodată zgîrciţi.

Iar atunci cînd sînt căsătoriţi cu steaua de cinema Liz Taylor, ce să mai vorbim, dragostea lor "nemărginită şi dezinteresată" este îmbrăcată în valuri de bijuterii. Acesta a fost "principiul" după care au trăit şi şi-au desfăcut toate "baierele pungii" cei şase soţi ai "frumoasei cu ochii de ametist". Putem, deci, cel mult să-i acuzăm de o oarecare lipsă de imaginaţie, dar de zgîrcenie, Doamne fereşte!

Nick Hilton, primul soţ, a fixat

LONDRA VĂ INFORMEZĂ

LICITAŢIE LA LONDRA - VAN GOGH

Steaua de cinema Liz Taylor se desparte de tabloul ei semnat de van Gogh, pentru că facturile sînt încă deschise: ziarele englezeşti anunţă că ea nu şi-a achitat în întregime internările, ce au durat luni în şir în mai multe clinici particulare.

Timp de patru săptămîni, tabloul a făcut obiectul unei aprige licitaţii desfăşurată în capitala Angliei. Practic, aceasta ar îmbogăţi-o pe Liz cu 20 de milioane de franci elveţieni. Dar cea mai mare parte din ei vor fi înghiţiţi de clinica "Betty Ford" şi de spitalul "St. John" din Los Angeles.

"ştacheta valorică" încă din 1956: darul de nuntă a fost un "flecuşteţ" de 175.000 franci elveţieni - un mic colier de diamante! Succesorul lui Hilton, Michael Wilding, n-a putut ţine pasul cu predecesorul său, astfel că sărmana Liz a trebuit să se mulţumească doar cu un inel cu safir, împodobit cu diamante, de 125.000 franci elveţieni. Mike Todd, poate mai îndrăgostit, poate mai orgolios, poate mai culant, a dorit să fie stăpînul "pe viaţă" al

super-starului - el a fost al III-lea în ierarhia matrimonială a lui Liz -, astfel că ofrandele lui au depăşit toate aşteptările. Un inel cu perlă veritabilă (137.500 franci), un diamant de 29 K (250.000 franci), o brăţară cu diamante (362.500 Fr.) şi un lanţ cu rubine (125.000 Fr) au făcut aproape neîncăpătoare caseta cu bijuterii a vedetei. Din păcate, căsătoria care începuse sub auspicii atît de benefice, s-a sfîrşit în mod tragic. Mike Todd a murit într-un accident de avion. Eddie Fisher - numărul 4 - a încercat s-o consoleze de "pierderea" ce-o suferise: o brăţară cu diamante (337.000 Fr), o poşetuţă de ocazie, garnisită tot cu diamante (187.500 Fr) şi un lanţ cu smaralde (625.000 Fr). Dar Liz, "neconsolată", de-abia le-a observat, a zis un "merci" din vîrful buzelor, şi a divorţat din nou.

Şi acum începe marea poveste de dragoste, mare, iubirea fără precedent din Hollywood, dintre Richard şi Liz. Burton, soţul ei nr. 6-7 - cred că ştiţi, s-au căsătorit, au divorţat, s-au recăsătorit - după fiecare dispută cu scîntei, apărea o nouă "jucărie" să înmoaie furiile "neîmblînzitei sale soţii". Acesta a fost obiceiul lui, astfel că a pornit doar de la o brăţară cu diamante şi smaralde, în tandem cu o pereche de cercei asortaţi (1.3 mil. Fr) pentru a ajunge la faimosul diamant "Krupp", de 33,19 carate, ce valorează 5 milioane franci elveţieni. Dar şi toate celelalte "micuţe bijuterii" pe care Burton le alegea cu multă grijă pentru doamna inimii sale, nu sînt mai prejos, valoarea lor totală trecînd de 2 milioane de franci elveţieni.

Ultimul soţ (al şaptelea, statistic vorbind) al divei, John Warner, n-a vrut pentru nimic în lume să concureze cu Burton şi nici cu ceilalţi, aşa că a pus la bătaie doar un inel cu diamant (162.500 Fr) şi nişte cercei (112.500 Fr).

Averea lui Liz nu se reduce însă la aceste "mici" cadouri.

Ea are o proprietate de 12,5 milioane Fr la Bel Air, Hollywood, un apartament de 6 milioane în Manhattan, este posesoarea unor terenuri la Palm Springs, Gstaad şi Puerto Vallarta, în Mexic. Valoarea totală a bunurilor ei imobiliare este de 26 milioane franci, averea ei în numerar este evalută la 30 milioane franci iar rochiile unicat şi blănurile adaugă acestor fabuloase bogăţii încă 6 milioane bune.

Cît priveşte vînzarea tabloului de

Van Gogh, pe care îl cumpărase în 1963 cu numai 230.000 Fr., o să se consoleze fără prea multe probleme de pierderea lui. Colecţionara de artă Liz Taylor ar putea umple un muzeu întreg cu capodopere. Acasă are, pe lîngă altele, lucrări de Goya, Monet, Pissaro, Degas, Modigliani, Renoir. Valorea colecţiei sale este estimată la 75 milioane franci.

ADRIAN MORARU

MAI BINE MORŢI LIBERI

Au murit în 22 august 1990, la Onet-le-Château, la porţile Rodez-ului. Cînd vestea a fost anunţată, locuitorii oraşului au respirat uşuraţi. De zece zile, oameni şi cîini alergau în van. Elicopterele s-au rotit în zadar, nereperîndu-i. Ici-colo era semnalată trecerea lor pe drumuri de ţară şi păduri.

17 august - La marginea unui crîng au atacat doi oameni.

18 august - Nu departe de Mâcon au răpit un copil. Acum, către final, răniţi şi înfometaţi, au înşfăcat o fetiţă de patru luni. Informaţiile cele mai alarmante soseau din Creuse, de unde plecaseră: "violenţi", "foarte periculoşi" etc.

Atunci... jandarmii s-au decis. S-a făcut apel la o echipă de elită. 20 de specialişti în vînători foarte dificile au sosit la Rodez-Marcillac, la orele 16.00. La orele 17.25 au trecut la atac şi cinci minute mai tîrziu totul era terminat. Marine (fetiţa de 4 luni) era în leagănul său, neatinsă. Ei, Philippe Bourdeix (30 ani) şi Christian Gouyon (25 ani) erau morţi. Dublă sinucidere.

La orele 18.00 Sylvie Salomon, rîzînd şi plîngînd în acelaşi timp, îşi îmbrăţişa bebeluşul.

Toată seara şi mult după aceea la Onet-le-Château, în cartierul "Celor 4 anotimpuri", s-a comentat aventura.

Apoi... străzile cu nume de flori şi-au reluat viaţa obişnuită. Coşmarul se sfîrşise. "Cursa" se terminase în strada Cyclamens nr. 12.

Guéret este un orăşel cu 14.000 de locuitori, nici vesel nici trist, cu străduţe cochete şi case construite în stil rustic, cu pereţii gri şi mulţi arbori.

Aici, între păduri şi lacuri, drumuri scobite şi muncitori fără slujbă, s-au

născut Bourdeix şi Gouyon. Unul la Selletin şi celălalt la Aubusson.

Îşi cunoşteau locurile natale ca pe propriul buzunar. Poate nu se cunoşteau prea bine pe ei înşişi.

Evadarea - o clipă de nebunie

Închisoarea este o clădire veche, împrejmuită cu un gard nu prea înalt. Dar toţi gardienii au jurat că... de acolo nu se poate evada.

În acel august, celulele adăposteau 25 de deţinuţi. Unii erau în arest preventiv, alţii aveau pedepse sub trei ani. Philippe şi Christian erau arestaţi preventiv.

Directorul închisorii povesteşte că la ora 14.30, în acea incredibilă zi de august, la ieşirea din duş, deţinuţii (păziţi de Francis Ducourtioux, unul din cei doi gardieni însărcinaţi cu paza) l-au atacat pe acesta şi i-au luat cheile. Se pune întrebarea dacă Philippe B. făcea parte din bandă încă de la debut. Versiunea oficială spune "DA", "gurile-rele" spun că în momentul atacului, el se plimba prin curte.

În fine, nu se cunosc detalii exacte ale evadării, amănuntele fiind păzite mai bine decît un secret de stat. Autorităţile din Guéret preferă să uite şi se abţin de la orice comentariu.

Deci...

În timpul a 12 ore, paznicul, Francis D. a rămas prizonierul a cinci deţinuţi. Printre ei se numărau şi fraţii Faucoin, pensionari obişnuiţi ai închisorii. Erau adepţi ai inseparării: "închisoare să fie, dar... în familie".

Mohamed Benaceur - implicat în trafic de droguri. Fusese prins cu o mare cantitate de haşiş pe cînd încerca s-o plaseze. În sfîrşit... Bourdeix şi Gouyon.

Doi camarazi de drum

Au fost arestaţi în 7 iulie, pentru "estorcare de fonduri şi fals în acte", termeni generici care ascund furturile de alimente, bani sustraşi de la particulari sau ameninţările armate.

După mărturisirile celor două victime, Philippe şi Christian aveau un revolver. Ei riscau, în condiţiile date, cel puţin 18 ani închisoare.

...Trăiau la Aubusson, unde, începînd din luna mai, împărţeau o mansardă. S-au întîlnit printr-un joc al hazardului. "Lucrau" pe acelaşi teritoriu.

Philippe nu avea cazier. Singurul lucru ce i se putea reproşa erau micile furtişaguri.

Se cunoşteau puţin. Din timp în timp, îi puteai vedea la Cafeneaua Baladin, Christian, foarte brunet, nu scotea nici un cuvînt şi avea un aer sobru. Philippe, mai scund şi foarte blond, era însoţit în permanenţă de un cîine. Basset-ul nu-şi părăsea niciodată stăpînul. Patronul cafenelei mărturiseşte: "Păreau a fi singuri pe lume!"

În fond, ei au fost mereu EX-CEVA.

Ex-pictor şi ex-legionar, pentru Bourdeix, ex-mecanic, ex-muncitor, ex-membru al Clubului FOTO, pentru Gouyon.

Prietenii din copilărie au amintirea îmbibată de sentimentalism, căci ei aduc acum un ultim omagiu celor doi.

Pentru Bourdeix au păstrat o poreclă: BODOLE şi o fotografie de şcoală, veche. Oraşul natal, Selletin, n-a uitat însă prima mare prostie comisă de Philippe. Avea 20 de ani şi într-o seară, după ce băuse destul de mult, a furat o maşină. N-avea permis şi nici măcar nu ştia să conducă. N-a ajuns prea departe. "Istoria" s-a terminat cu şifonarea cîtorva maşini dintr-o parcare. Risca închisoarea, aşa că s-a decis să devină legionar.

Pentru Gouyon, Aubusson n-a păstrat o amintire neplăcută. În urmă cu patru ani înregistrase o casetă video de care era foarte mîndru şi o intitulase "Bună ziua, muncă silnică!"

La Guéret, forţele de ordine înconjoară închisoarea şi începe dialogul cu cei cinci deţinuţi. Aceştia vor să vorbească cu un jurnalist, după care vor elibera paznicul. Cererea le este acceptată. Uşurare pentru poliţişti! Dar se pare că totul fusese o diversiune. Folosindu-se de un burlan de scurgere, Philippe şi Christian vor sări zidul. În tentativa lor de a evada în acelaşi mod, fraţii Faucoin au fost prinşi. Paznicul fusese deja eliberat.

Nimeni nu fusese molestat.

Demarează Planul E

12 august - Elicoptere... jandarmi... cîini... baraje. Philippe şi Christian petrec prima lor zi în libertate, probabil în vreun garaj. A doua zi, au

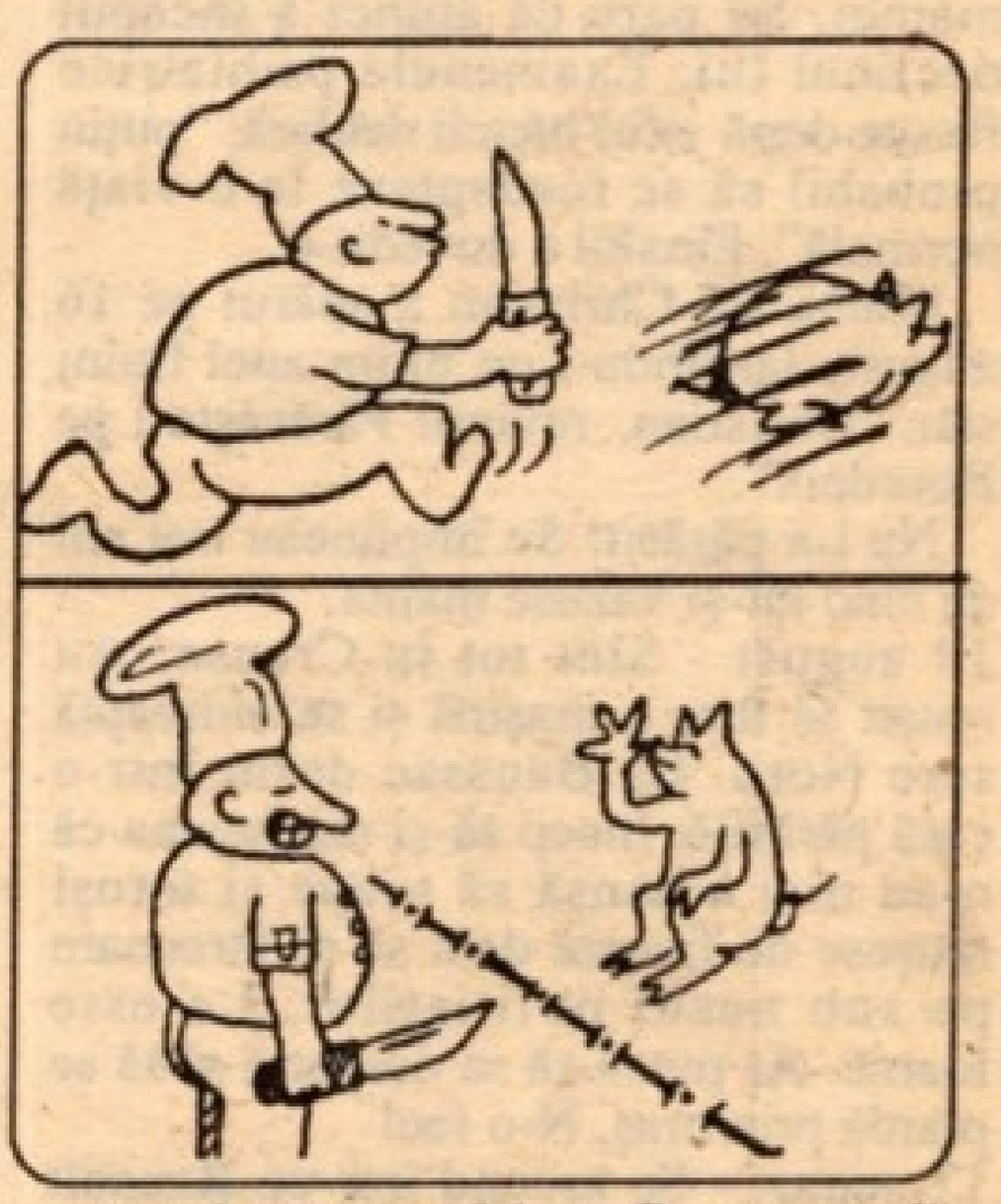

parcurs în jur de 10 km. Cu o monedă de 100 F, furată de la un trecător, cei doi îşi cumpără prăjituri. Dar teama începe să-şi facă apariţia. Poliţiştii erau foarte aproape, elicopterele survolau şi... prăjiturile au fost găsite

intacte. Cei doi au fugit mai departe!

Oare îşi vorbeau? Ce cuvinte mai erau necesare, acum, cînd fuga lor devenise luptă pentru supravieţuire?

Philippe povestise prietenului său de mii de ori "marea afacere" care l-a transformat dintr-un muncitor sărman în criminal.

Era în 1986. Cu încă doi complici, Philippe s-a hotărît să dea o lovitură. Spargerea unei bănci. Unde? În oraşul lor natal. Cum? Trei oameni cu chipul descoperit, dar înarmaţi cu pumnale! Reuşita a fost sărbătorită la 30 kilometri depărtare, într-o cîrciumă.

Furt cu circumstanţe agravante

Bourdeix a luat cinci ani şi a efectuat doar trei ani şi jumătate.

"Niciodată închisoare!" - a declarat el la întoarcerea acasă.

Parcurgîndu-i viaţa te descurajezi! Nu lipseşte nimic: copilărie nefericită, tată necunoscut şi apoi... moartea mamei. Se pare că atunci a început declinul lui. Examenele psihiatrice făcute după jaful băncii declară: "puţin probabil să se readapteze la o viaţă normală". Finalul a dovedit-o.

Mama lui Christian a apărut pe 16 august, lansîndu-i un ultim apel fiului său: "Christian, revino! Părăseşte-l pe Bourdeix".

Nu l-a părăsit! Se împlineau trei ani de cînd nu-şi văzuse mama.

14 august - Sînt tot în Creuse. Au reuşit să fure o maşină şi se îndreaptă spre Nord. La Baussac dorm într-o casă părăsită. Încep să-şi dea seama că n-au nici o şansă să scape şi totuşi reuşesc de fiecare dată să se strecoare pe sub nasul poliţiştilor. Le este foame. Ar putea să se despartă şi să se piardă prin oraş. N-o fac!

17 august - Se ascund într-un Renault 21, furat şi ascuns în spatele unor copaci. Mănîncă. Atrag însă atenţia celor doi jandarmi care patrulau. Aceştia îi legitimează fără însă să-i recunoască. Ca nişte fiare hăituite, atacă. În timpul luptei, jandarmii pierd

JOCURI LOGICE

Cîţi peşti sînt în desenul alăturat?

?	×	13	=	?	+	2	=	26
								+
6	-	?	+	5	=	9		?
+						×		+
30		5	=	9		6		6
=		+	?	=	?	-		=
2								36
+	?	×	7	=	3	+	?	+

Efectuaţi operaţiile.

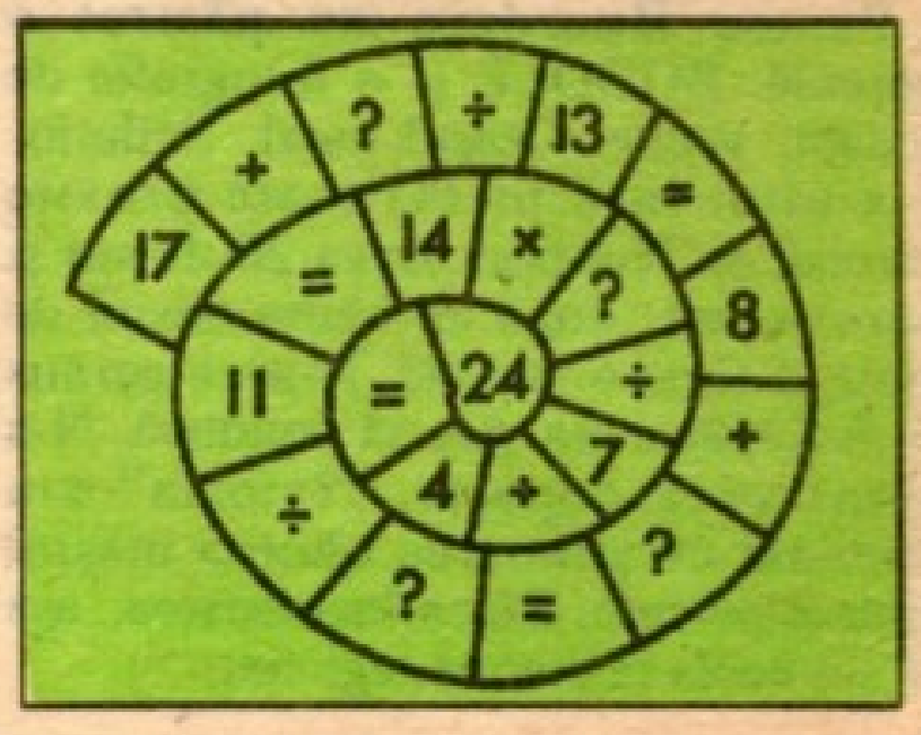

pistoalele. Philippe şi Christian vor dispare din nou (pentru a cîta oară?) în pădure. Acum sînt înarmaţi şi vor fi tentaţi să tragă.

18 august - Cei doi pătrund într-un pavilion şi fură 500 F. Îi zăreşte un băieţel de 8 ani, pe care-l vor lua ostatic. După opt kilometri, copilul este abandonat, fără a i se fi făcut vreun rău. Arătîndu-i-se fotografiile, băiatul îi recunoaşte pe cei doi.

Laţul se strînge. Epuizaţi, probabil că visează la Creuse, la drumurile pe care le-au străbătut în copilărie. De fapt, poate nici n-a existat ideea de a-şi părăsi locul natal. Alte locuri nu cunoşteau. Acolo, sus, ar fi fost în siguranţă. Dar ei se întorc.

22 august - Nu vor să întîrzie la intrarea în arenă. Chiar pe uşa principală!

În acea dimineaţă, doi oameni fără căşti de protecţie circulau în mare viteză pe o motocicletă. Patrula le face semn să oprească, dar ei aleargă cu peste 180 km/oră. Scapă de urmăritori, dar la o curbă motocicleta se răstoarnă şi-i proiectează pe asfalt. Unul dintre ei este grav rănit. Curioşii de pe marginea drumului, cei care au văzut accidentul, spuneau că unul avea rotula spartă. Celălalt încerca să-l ajute să se ridice.

Nimeni nu-i recunoscuse. Un automobilist ce se îndrepta spre Visa, împreună cu băiatul său de 10 ani, e gata să le dea o mînă de ajutor. În maşină, însă, Philippe, făcînd uz de armă, îl sileşte pe şofer să-i ducă mai departe. Copilul cedează nervos şi începe să ţipe. Cei doi nu ţin însă seamă de nimic.

Într-un tîrziu, şoferul îi duce pe strada Cyclamens nr. 12, unde cei doi îşi exprimaseră dorinţa de a coborî. Ex-legionarul spusese şoferului: "lasă-ne aici, poţi să pleci!".

Ciudată alegere! Întîmplare sau destin? Era ultima greşeală a lui Bourdeix, ultima întîmplare din balada "celor fără noroc".

Evadatul se postase, împreună cu

UMOR

Un cunoscut scriitor se plimbă pe stradă, în compania unui prieten, sosit în vizită din alt oraş. Surprins de faptul că o mulţime de tineri îl salută cu deosebit respect, prietenul se adresează scriitorului:

- Dar văd că eşti foarte cunoscut!

- E normal, fiul meu e centru înaintaş în echipa de fotbal a oraşului.

- "Cine conducea maşina?"

- "Eu bineînteles bărbatul meu habar n-are cum se ţine volanul"

Se spune că Malaxa, cunoscutul bancher şi industriaş, l-a invitat la o serată, cu scopul de a întreţine atmosfera, pe Păstorel.

La sfîrşit, gazda i-a înmînat lui Păstorel un plic, spunîndu-i:

- Sper să nu vă simţiţi jignit!

- Sper ca jignirea să fie substanţială! răspunse Păstorel, băgînd nonşalant plicul în buzunar.

***

Pe cînd era în culmea gloriei, Bernard Shaw a primit o telegramă de la o cunoscută balerină, care-i propunea să conceapă un copil cu el, motivînd că progenitura ar trebui să fie deşteaptă ca tatăl şi frumoasă ca mama.

Shaw răspunse: "Ce ne facem dacă iese invers?"

prietenul său, în faţa casei unui jandarm. Era o casă mare, albă, cu două etaje din care numai primul era locuit de jandarmul Patrick Salomon, soţia sa Sylvie şi fetiţa lor, Marine, în vîrstă de numai patru luni. Întîmplător tatăl Sylviei venise în vizită. Patrick

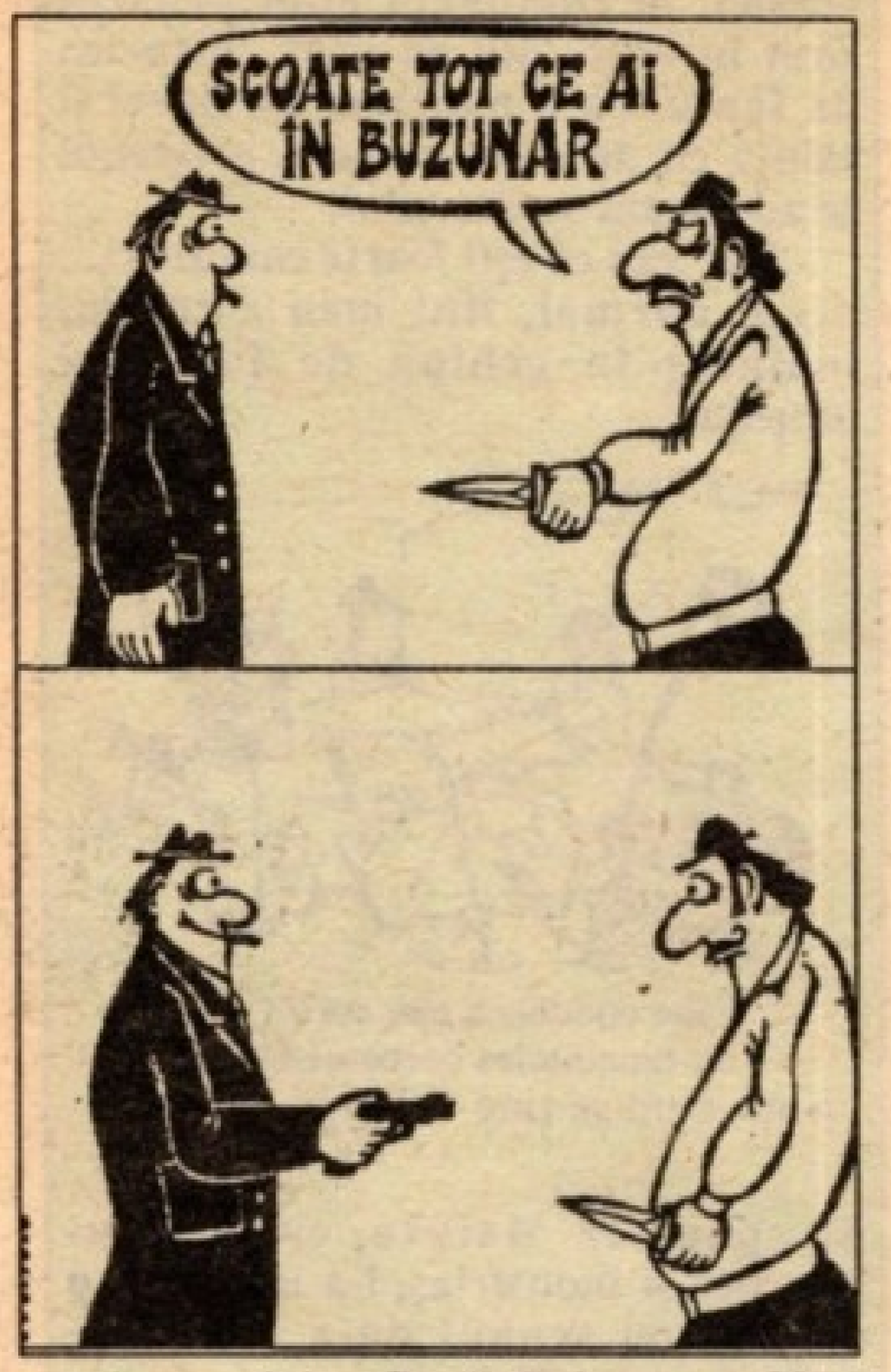

era la serviciu. Copilul dormea. Cînd au pătruns în apartament, bătrînul a încercat să-i oprească şi să-i dezarmeze. Philippe a tras dar... a ratat. Christian are dureri cumplite. Sylvie, care întîmplător era infirmieră, îi pansează genunchiul foarte umflat. E 10.10. Practic, în acel moment tot oraşul era strîns în faţa sediului Jandarmeriei şi se comenta traseul parcurs de cei doi. În momentul în care apare automobilistul şi povesteşte cum i-a lăsat pe cei doi într-un cartier aflat între Primărie şi centrul Leclerc, Patrick Salomon păleşte. Era cartierul unde locuia şi el.

Se repede la telefon şi o sună pe soţia sa, Sylvie. Aceasta, sub privirile ameninţătoare ale evadaţilor, îi spune soţului său că totul este în regulă şi că tocmai se pregătea să o ducă pe cea mică la doică. Ori... nu exista nici o doică!

Mesajul a fost foarte bine înţeles de Patrick care trimite o patrulă la el acasă şi începe derularea ultimului act!

Ajuns în faţa casei, jandarmul care conducea maşina începe să claxoneze. În momentul acela tatăl Sylviei reuşise să-i convingă pe cei doi să-i lase fata în pace şi să-l ia pe el ostatic. Avea o maşină şi i-ar fi dus unde doreau. Nici unul nici celălalt nu ştiau de existenţa Marinei în casă. Totul a decurs foarte rapid, începînd din acel moment. Dovedind un remarcabil sînge rece, Sylvie le-a spus, la auzul claxonului, că este măcelarul care a adus un pachet. "Ar fi bine să cobor eu, fiindcă altfel urcă el!". Philippe acceptă şi Sylvie îşi cheamă tatăl s-o ajute. Avea o singură obsesie: Fetiţa. Dacă toată lumea ieşea din casă, fetiţa nu mai era în pericol.

Dar Bourdeix vede maşina poliţiei şi înţelege că a căzut în cursă. Îşi tîrăşte înnebunit prietenul şi urcînd la etaj se încuie într-un apartament.

22 august - 10.30 - "Ştiţi ce avem cu noi?" - Philippe vorbea din spatele unei ferestre. "Da, un copil!" - răspunde comandantul Poliţiei, Michennet. Apoi, adaugă: "Dacă aveţi ceva de cerut, spuneţi-mi mie!"

Philippe a luptat la Djibouti. Michennet... la fel.

Asta creează legături, amintiri comune. În plus, ex-legionarul a păstrat un anumit respect pentru ierarhia militară.

Este exact 10.30 - Se aude un foc de armă. Philippe spune: "Nu-i nimic, s-a descărcat pistolul, singur, din greşeală". Toţi îngheaţă de spaimă. Informaţiile primite le cereau să nu aibă nici un fel de încredere în cei doi indivizi, foarte periculoşi. Atunci se decid să apeleze la o echipă de specialişti, antrenaţi special pentru intervenţii deosebite.

22 august 11.30 - După o oră...
O oră după ce de fapt Christian, nemaisuportînd situaţia, şi-a tras un glonte în gură. Philippe vorbeşte în continuare comandantului, de nopţile cu lună din Africa, de năzbîtiile Legiunii.

Comandantul îi propune continuarea discuţiei în timpul în care ar putea mînca ceva. Philippe nu zice nici da, nici nu. Are o singură dorinţă: "Vreau să pun o scrisoare la poştă. Nu sînt un asasin, nu o voi atinge pe micuţă!"

" - Mergi să mîncăm? Mi-e foame!" - spune din nou comandantul.

" - Nu ştiu, reflectez încă! Acum fumez o ţigară". - răspunde Philippe.

12.05 - Se aude un nou foc de armă, care sporeşte angoasa. "A tras în copil?" Philippe este strigat, dar nu răspunde. Se mai scurge o oră, oră în care Sylvie simte că nu mai poate rezista.

13.00 - Marine plînge.

Cînd oamenii din echipa specială au pătruns în apartament, au găsit un bebeluş înfometat, doi bărbaţi morţi şi o scrisoare. Comandantul era rugat să trimită un obiect la o persoană "iubită". Printre altele Philippe spunea: "Mai bine mort liber, decît viu într-o închisoare!"

_ Deţinuţii Bourdeix şi Gouyon n-ar fi rămas mult timp în detenţie. Aveau toate şansele chiar să fie anchetaţi în stare de libertate, înainte de proces. Asta este ceea ce se povesteşte. Sursa este demnă de încredere.

Dar ce s-a petrecut în mintea şi sufletul lor nu va şti nimeni, niciodată!

M.G.

SOARTA A DEPINS DE UN FIR DE PĂR

Descoperire macabră în liniştitul port Brise-Lame, din apropiere de Bayonne, Franţa: În seara zilei de 6 decembrie 1986, la domiciliul lor

situat la primul etaj al clădirii Căpităniei portului, sînt descoperiţi morţi soţii Michele şi André Carty.

Corpul Michelei, o femeie încă atrăgătoare la cei 54 de ani ai săi era trîntit de-a curmezişul patului, cu un glonte în cap, evident, tras de aproape. André, soţul ei, fost militar de carieră, căpitan al portului, zăcea puţin mai departe, cu trei gloanţe în cap şi unul în braţ.

Dramă familială? Gelozie? Ceartă degenerată în crimă şi sinucidere? Pentru o crimă în scop de furt lipsea mobilul, pentru că nu dispăruse nimic. Ancheta a trenat pînă în martie 1987, cînd bănuielile s-au îndreptat spre Pierre Pineau, de 50 de ani, paznic în port şi subaltern al lui Carty. Acuzaţia se baza pe o expertiză care stabilise că un fir de păr ce fusese găsit lipit cu ceea ce se presupunea a fi o picătură de sînge pe pantalonul lui Pineau ar fi aparţinut Michelei Carty.

Paznicul îşi susţinea însă cu tărie nevinovăţia. O primă contraexpertiză, efectuată de serviciul criminalistic din Toulouse i-a dat dreptate: substanţa cu care firul de păr se lipise de pantalon nu era sînge şi, în plus, era vorba de un fir diferit de cel al părului victimei.

După nouă luni de închisoare, în decembrie 1987, Pineau a fost eliberat. Imediat, el a apelat la avocaţi pentru a îndepărta orice umbră de bănuială care mai plana asupra sa. A obţinut deplina recunoaştere a neimplicării sale în dubla crimă abia la mijlocul anului trecut. Nici azi însă nu se ştie cine i-a ucis pe soţii Carty.

N.LUCA

Din Lumea demenţei

Violată la 105 ani

O femeie din Grecia, în vîrstă de 105 ani, a fost violată - de două ori - de un soldat de 22 de ani şi un muncitor, de 50 de ani. Cei doi au pătruns în casa bătrînei în timp ce aceasta dormea. După abominabila lor acţiune, au părăsit-o în comă.

Victima a fost găsită de fiica sa, de 60 de ani, care, de teama scandalului, a vrut să ascundă adevărul. N-a fost însă în stare să găsească o explicaţie plauzibilă pentru medicii spitalului din Salonic, unde a fost transportată bătrîna. Aceştia au convins-o să se adreseze poliţiei.

Centenara violată are 14 copii, 16 nepoţi şi 15 strănepoţi. Şocul suferit a făcut-o să-şi piardă... auzul. (L.N.)

Ghici ce i-a trecut prin cap?

Cumplite dureri de cap o chinuiau, de mai multe zile, pe tînăra franţuzoaică Evelyne Muxart. În cele din urmă, disperată, s-a dus la un medic. Acesta i-a recomandat să facă o radiografie, care a dezvăluit existenţa unui "obiect" înfipt în osul cranian al d-nei Muxard. La operaţie, obiectul s-a vădit a fi, nici mai mult nici mai puţin, decît un glonte. Pe care, cine credeţi că i-l trăsese în cap tinerei d-ne? Propriul ei soţ.

Luat la întrebări de poliţişti, acesta

a mărturisit că, în noaptea de 5 spre 6 aprilie 1991, la capătul puterilor şi deznădăjduit că nu găseşte nicăieri de lucru, s-a decis să se sinucidă. S-a gîndit, însă, ca, mai întîi, s-o omoare pe nevastă-sa, ca s-o "scape de orice grijă". (Ca să vezi pînă unde poate merge mila creştinească faţă de aproapele tău.) Pe scurt, Bernard Muxart a luat un pistolet şi i-a tras un glonte în cap soţiei sale. Ce s-a petrecut apoi întrece orice închipuire: trezită de... zgomotul împuşcăturii, d-na Muxart s-a ridicat din pat şi, constatînd că are puţin sînge pe păr, s-a dus la baie, s-a spălat, apoi a revenit în patul conjugal, ca să-şi termine somnul. Între timp, făptaşul s-a răzgîndit în ceea ce-l priveşte şi s-a hotărît să rămînă în viaţă.

A doua zi, femeia s-a trezit şi şi-a văzut de treburi . O chinuia însă o durere continuă de cap. Ceea ce era firesc, dacă ne gîndim ce avea în el: un ditamai glontele, care - prin grija şi dragostea soţului ei - îşi croise drum în interiorul cutiei sale craniene, fără a-i atinge vreun centru vital. Bun cap! Bun soţ! (L.N.)

Distracţie chinezească

Fiecare naţie cu distracţiile sale. Cu ce credeţi însă că se îndeletnicea un chinez în timpul său liber? Cu îndepărtarea "ilegală" a steriletelor femeilor cu care venea în contact. Cu o populaţie care a depăşit de mult miliardul de persoane, China are o politică demografică foarte riguroasă, aşa încît cazul a făcut mare vîlvă. Ziarul "Fujian Ribao" a scris chiar că făptaşul, Zhu Hui, un ţăran din districtul Jiangle din sud-estul ţării, pur şi simplu a "sabotat" politica guvernamentală de control asupra naşterilor. Cotidianul amintit a precizat că, prin practicile sale, vădit antistatale, Zhu a contribuit la aducerea pe lume a 60 de copii "în afara planului stabilit". (L.N.)

Prietenul la nevoie se cunoaşte

Scandal mare în oraşul englezesc Plymouth, unde un cetăţean al oraşului, pictor, a intrat în conflict cu autorităţile pentru că acestea nu-i permiteau să păstreze, în biblioteca proprie, pe post de presse-papier cadavrul prietenului său, un cerşetor mort cu 6 săptămîni în urmă. Binecunoscut pentru excentricităţile sale, pictorul a afirmat că a îmbălsămat el însuşi corpul prietenului decedat, pe care îl numea Diogene. L-a pus apoi într-un înveliş din material plastic, făcîndu-l să ia forma unui imens presse-papier. El susţine că astfel a dat curs ultimelor dorinţe

exprimate de prietenul său, Edwin McKenzie, de 76 de ani, care, atunci cînd l-a întîlnit pictorul, trăia într-un butoi, pe o grămadă de gunoaie.

Cerşetorul a devenit apoi unul din modelele favorite ale artistului, ale cărui tablouri sînt foarte apreciate la Plymouth. (L.N.)

Ucis de propriul său cîine

Un cîine şi-a ucis stăpînul ce tocmai se întorcea de la o partidă de vînătoare în împrejurimile oraşului Yoro, din nordul Hondurasului. Faptele s-au petrecut în felul următor: Miguel Urbina, de 33 de ani, şi-a parcat maşina în faţa casei, aşezîndu-şi puşca, de calibrul 12, jos, pe pămînt. Cîinele a sărit din maşină direct pe puşcă, declanşînd, cu laba, detonatorul. Primind un glonte în pîntec, stăpînul a murit în drum spre spital. (L.N.)

Atenţie, bunici!

In martie 1990, un adolescent de 17 ani şi-a ucis bunica, sufocînd-o cu o pernă. "Nu mai puteam s-o suport. Era imposibilă" - a mărturisit el. Bunica tînărului îşi făcuse un obicei din hărţuirea propriei familii şi a poliţiei cu nenumărate apeluri telefonice. Distracţia ei preferată era să telefoneze la liceul unde era elev nepotul său şi să-i chestioneze, ore în şir, pe profesorii şi colegii băiatului, despre comportamentul acestuia. De ruşine, tînărul nici nu mai vroia să meargă la şcoală. Într-o seară, dornic să aibă o explicaţie cu bunica sa, el s-a dus la domiciliul acesteia. Bătrîna a refuzat însă să vorbească cu el şi a plecat să se culce. "Nu ştiu ce s-a petrecut atunci cu mine - a relatat băiatul la judecată - m-am luat după ea, am găsit o pernă şi i-am pus-o pe faţă." Martorii au vorbit despre vinovat ca despre un tînăr calm, lipsit de agresivitate, adus însă la disperare şi crimă de sîcîiala şi hărţuielile bunicii. După o deliberare de o oră, juraţii l-au achitat. (L.N.)

Crimă şi (auto)pedeapsă

Un măcelar a reuşit să se sinucidă, înecîndu-se cu un... sandvici, în incinta comisariatului localităţii Annemasse, din Savoia, Franţa, unde fusese adus de poliţişti, după ce îşi omorîse asociatul. (L.N.)

Taci şi mori!

Autorităţile penitenciare thailandeze au decis să înlocuiască cu o armă automată, prevăzută cu un amortizor, revolverul utilizat încă din 1934 pentru execuţiile pedepselor capitale. Asta, la cererea condamnaţilor la moarte, care s-au plîns că, treziţi în zori de zgomotul focurilor de armă, îşi pierd pofta de mîncare. (L.N.)

Înmormîntare în Cadillac

Mai mult de 5.000 de persoane au asistat la ciudata înmormîntare a gangsterului Willy Stokes, de 26 de ani, ucis într-un parking din Chicago, în cursul unei răfuieli pentru o afacere cu droguri. Potrivit ultimelor sale dorinţe, Stokes a fost îmbrăcat într-un costum de catifea roşie, purta o pălărie mare de fetru, iar mîinile sale au fost împodobite de inele cu diamante ţinînd strîns mănunchiuri groase de bancnote. Astfel aranjat, corpul său a fost aşezat într-un sicriu, amenajat în forma unui automobil Cadillac, comandă specială la uzinele din Indianapolis. (L.N.)

Nu furaţi papagali!

Eric era un papagal simpatic, aparţinînd proprietarei unui magazin de încălţăminte din oraşul texan

Houston. Era nu numai simpatic ci şi valoros (2.700 de dolari). El a fost furat de un tînăr de 19 ani, proaspăt eliberat pe cauţiune. Vizitîndu-l la domiciliu, pentru a constata cu ce se mai ocupă tînărul delincvent, poliţiştii au remarcat pasărea care nu înceta să-şi cheme pe nume stăpîna. Unul dintre poliţişti şi-a amintit de plîngerea depusă de proprietara papagalului. Chemată la faţa locului, aceasta a fost întîmpinată de papagal cu un strigăt triumfător: "În sfîrşit, ai venit!".

Hoţul a fost întemniţat, iar un poliţist a tras următoarea concluzie: "Cine fură un papagal ce ştie să vorbească ar face bine să-l înveţe să tacă". (L.N.)

Rîsul ucigaş

Se poate muri nu numai de rîs ci şi pentru rîs. Un spaniol de 40 de ani a murit înjunghiat pentru bunul şi singurul motiv că era vesel şi rîdea. Asasinul său, un negustor în vîrstă de 53 de ani, a mărturisit ce i-a determinat fapta: într-o dimineaţă, el şi-a găsit prăvălia cu uşa ruptă şi mărfurile furate. Cîţiva metri mai departe, a zărit doi bărbaţi făcînd mare haz. Convins că aceştia sînt hoţii, care, pe deasupra îşi mai şi bat joc de el, negustorul a luat un cuţit şi l-a înjunghiat pe unul din cei doi. Deşi transportată la spital, victima a decedat în scurt timp. (L.N.)

Microfoane în morminte

Ingenioşi, jandarmii napolitani n-au ezitat să plaseze microfoane în mormintele şefilor mafioţi îngropaţi în cimitirul localităţii Herculanum. Originalul procedeu - numit de specialişti: "ascultări în natură", pentru a-l deosebi de ascultările "tradiţionale" - a permis înregistrarea convorbirilor, purtate în şoaptă, de familiile în doliu în preajma mormintelor. S-au aflat astfel amănunte importante în ce priveşte dispariţia, de obicei violentă, a unor personaje marcante ale Mafiei locale. "Ascultările la cimitir" au dezvăluit, astfel, circumstanţele şi motivele asasinării, reciproce, a conducătorilor a două mari clanuri rivale, ca şi planurile de acţiune, avute în vedere de acoliţii lor pentru a le răzbuna moartea. (L.N.)

Moartea frizerului

Nemulţumit de tunsoare, un client şi-a ucis frizerul. Faptele s-au petrecut într-un orăşel american unde, în

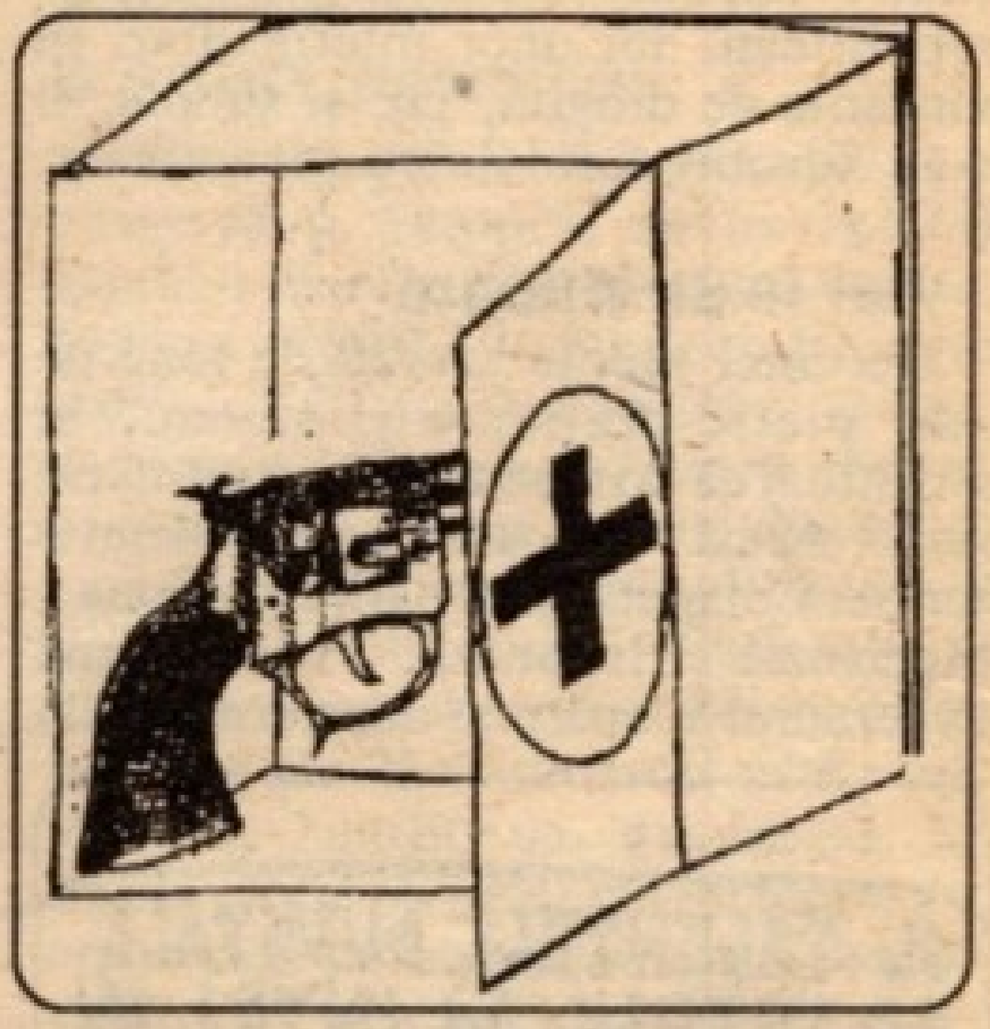

modul cel mai banal, un tip a intrat, într-o zi, într-o frizerie pentru a se tunde. După ce frizerul şi-a terminat treaba, individul s-a uitat în oglindă, a strîmbat din nas, a scos o armă automată şi a tras în plin. (L.N.)

Copii sinucigaşi

Numărul tinerilor care se sinucid nu a încetat să crească în Europa ultimelor două decenii. Pe primul loc se situează Finlanda, unde, din 2.500 de adolescenţi, unul îşi pune capăt zilelor fie prin împuşcare, fie prin spînzurare. Urmează Elveţia, Islanda, Austria, Norvegia. Publicaţia "The European" menţionează că este vorba, în genere, de băieţi între 15 şi 24 de ani, trăind, în majoritate, în oraşe. (L.N.)

IRA nu glumeşte!

Organizaţia Armata Republicană Irlandeză şi-a extins activitatea şi în sectorul combaterii consumului şi

traficului de droguri. Decisă să pună cît mai curînd capăt acestui flagel ce a început să bîntuie şi prin Irlanda de nord, IRA a acţionat în maniera sa binecunoscută, adică "fără menajamente": patru traficanţi din Belfast au fost împuşcaţi, fără somaţie, ziua în amiaza mare şi în plină stradă; un local, frecventat de toxicomani, a sărit în aer, după ce a fost "vizitat" de un comando republican, iar unor intermediari în vînzările de droguri, pur şi simplu, li s-au zdrobit rotulele cu picamerele. (L.N.)

Aur la strîmtoare

De cinci secole zac 20 de tone de aur, pietre preţioase şi monede în strîmtoarea Malacca, din sud-estul Asiei. Acest fabulos tezaur a generat o serioasă dispută între ţările riverane - Malayezia şi Indonezia. Prima afirmă că tezaurul îi aparţine deoarece se află

GALERIA ANUNŢURILOR

anapoda

■

Profanator de morminte, cu 40 de ani de activitate, anunţ că mă retrag din cîmpul muncii ca urmare a unei arterite. Mai prădaţi şi voi.

■

Terorist superspecializat, caut urgent angajament. După întîi octombrie pot fi contactat la brigada antiteroristă, sau la SRI. Să vedem unde mă repartizează.

■

Deţinut poliglot predau cursuri de engleză, franceză, babiloneană, arabă şi greacă veche. Plata în ţigări.

■

Hoţ, urmărit de poliţie, caut alibi pentru noaptea de 7 spre 8 septembrie. Ofer bună recompensă.

■

"Sinucigaşi din toate ţările, uniţi-vă!"

■

Tineri mineri din Valea Jiului, participanţi la pacificarea Bucureştiului în 14 iunie 1990, anunţăm că se împlinesc doi ani de cînd promoţia noastră a absolvit şcoala de poliţie.

■

Poliţia din Cîrnăţeii de Sus anunţă doritorii că va scoate la concurs două posturi: Postul Sfintelor Paşti şi cel al Crăciunului.

■

Iubitorii de natură aflaţi în arestul Poliţiei Capitalei pentru cercetări, invită pe fraţii lor din arestul Poliţiei Timişoara la o frumoasă serbare cimpenească.

pe teritoriul unui vechi sultanat al său - sultanatul Malaccăi. A doua - că el e situat în apele sale teritoriale actuale. Pînă una-alta, se pare - potrivit revistei "L'Événement du Jeudi" - că un cumnat al preşedintelui indonezian, Suharto, a întreprins deja cercetări, recuperînd şi vînzînd, apoi, în secret, o parte din aur. Ce-ar fi să apelăm şi noi la întreprinzătorul cumnat: poate "scoate la suprafaţă" şi dispărutele fonduri ale clanului Ceauşescu! (L.N.)

Cel mai bogat oraş

Dacă ar fi să credem datele unui studiu al Institutului de econometrie din Cambridge, preluate de ziarul "Financial Times", Hamburgul este cel mai bogat oraş din Europa. Şi aşa va rămîne pînă în 1995. În schimb, Bruxelles va avea cel mai ridicat ritm de creştere anuală a produsului intern brut iar Londra va trece de pe locul al patrulea (după Paris) pe al şaptelea. Despre Bucureşti nu se pomeneşte nimic. Nici măcar dacă mai e în Europa. (L.N.)

Scapă cine poate!

De comunism şi de sărăcie scapă fiecare cum poate: rămasă unul din ultimele bastioane ale comunismului şi confruntată cu grave probleme economice, după întreruperea relaţiilor sale "speciale" cu Moscova, Cuba a încercat să găsească leac pentru sărăcia în care se zbate, în exporturile masive de vaccinuri contra meningitei către state ale Americii Latine, afectate de această maladie. Pînă anul viitor, exporturile cubaneze de astfel de vaccinuri către ţări ca: Brazilia, Columbia, Uruguay sau Argentina se vor dubla - a relevat ziarul "O Globo" din Rio de Janeiro. Oricum - zicem noi - mai bine export de vaccinuri decît de "viruşi" ideologici. (L.N.)

"Cortină de fier" contra drogurilor

Jumătate din cantitatea de cocaină consumată în Statele Unite trece mai întîi prin Mexic. Exasperată de îndrăzneala traficanţilor, care spărgeau, în mod frecvent, reţeaua de sîrmă ghimpată de la frontiera dintre cele două state, armata americană a decis să înalţe un zid, din plăci metalice, cu o înălţime de 2,5 metri, pe o distanţă de 25 km, la trecerea dintre Tijuana (Mexic) şi San Diego (California), spaţiu, se pare, preferat de traficanţi. (L.N.)

la insula, neamule!

Ce nu poţi face dacă ai bani?! Poţi chiar să-ţi cumperi o insulă. Un afacerist hamburghez cu nume exotic, Farhad Vladi, s-a specializat în problemă. Oferta sa e bogată şi variată: de la un colţişor arid de stîncă, răsărită în apele canadiene, foarte căutată de pescarii de somon şi destul de ieftină (doar 53.000 franci francezi) la luxurianta insulă caraibiană, cu plajă, cocotieri şi vilă în stil creol (altă viaţă, alt preţ: 3 milioane, dar face!). Nu lipsesc clienţii pentru oricare din variante, fiind destui cei sătui de această lume nebună, nebună, nebună şi dornici să facă pe Robinson Crusoe într-o insulă pustie. (L.N.)

Toată lumea face sport

Contrar oricăror alte păreri, sportul este un minunat mijloc de apropiere între oameni. La această concluzie au ajuns doi ziarişti francezi, care au vizitat aproape toate ţările est-europene, inclusiv Albania, deghizaţi în reporteri sportivi. La Tirana, ei au debarcat din avionul echipei franceze de fotbal şi, după propriile afirmaţii, s-au bucurat de un respect la care un diplomat nici n-ar fi putut spera. Asta fiindcă, indiferent de ideologie sau convingeri, orice albanez vibrează cînd e vorba de fotbal şi orice puşti, oprit pe stradă, îţi poate spune pe nerăsuflate componenţa unei echipe din străinătate. Cînd vorbesc despre fotbal - au relatat ziariştii amintiţi - oficialităţile îşi uită "limba de lemn", autohtonii - teama de poliţie, atmosfera discuţiilor devine

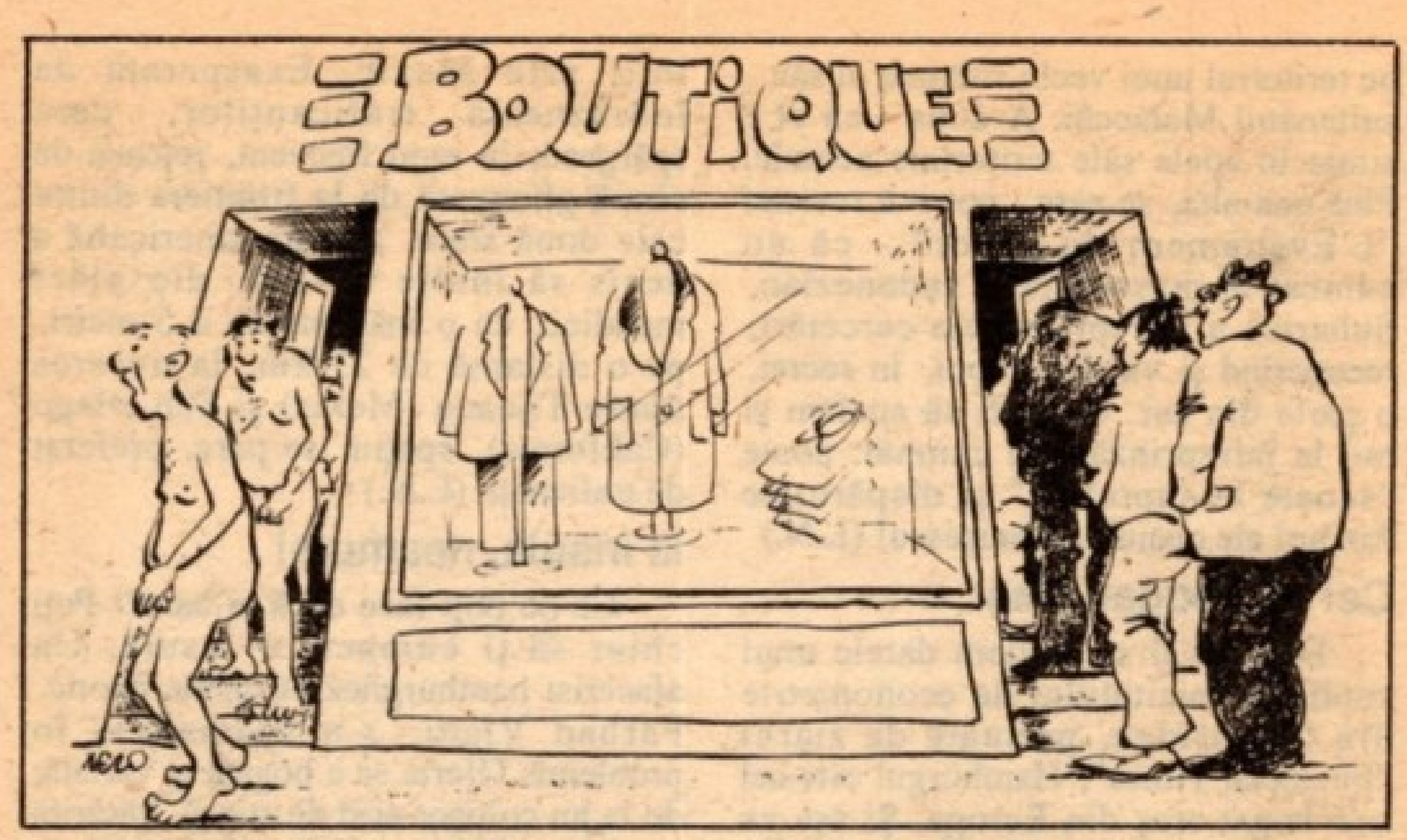

omenească şi caldă şi toată lumea pare fericită. Cît despre ziariştii sportivi occidentali, datorită libertăţii lor de mişcare, ei se pare că au ştiut şi ştiu mult mai multe şi mai din vreme chiar şi despre treburile politice dintr-o ţară sau alta. Unii susţin chiar că, dacă cronicarii sportivi şi-ar asuma rubricile politice ale publicaţiilor, lumea ar fi mult mai bine informată. (L.N.)

Balada soldatului

La Radio Erevan se primeşte din partea unui grup de ascultători următoarea întrebare: «Este adevărat că la MOSFILM se află în lucru un film paranoico-sexologic "Baba o dă soldatului "?»

Radio Erevan răspunde: «Cele semnalate de dvs., stimaţi ascultători, sînt reale. Într-adevăr, Studiourile MOSFILM sînt cuprinse de febra creaţiei acestui film în jurul căruia se concentrează, deja, interesul tuturor cronicarilor, al specialiştilor, şi, prin ei, al cinefililor din întreaga Patrie Sovietică. Nu numai cei implicaţi în realizarea acestei supraproducţii, dar şi mulţi iubitori ai filmului din URSS sînt de părere că filmul la care vă referiţi constituie un adevărat salt calitativ, un punct de referinţă în ascensiunea celei de-a şaptea arte din măreaţa noastră patrie. Deja, lucrătorii în domeniul cinematografiei intenţionează să ceară înscrierea filmului în marile festivaluri internaţionale, considerînd, de pe acum, că realismul, umanismul şi investigarea celor mai sensibile şi mai ascunse zone ale sufletului uman - caracteristice producţiei respective - sînt de natură să-i asigure un mare succes, nu numai în patria noastră, ci şi pe plan mondial.

Referitor la interesul dvs. asupra acestui film, trebuie să facem, însă, unele precizări: filmul nu este paranoico-sexologic, ci patriotico-sociologic. Şi nu se intitulează "Baba o dă soldatului", ci "Balada soldatului"».

AI.SAUCĂ

JOC DISTRACTIV

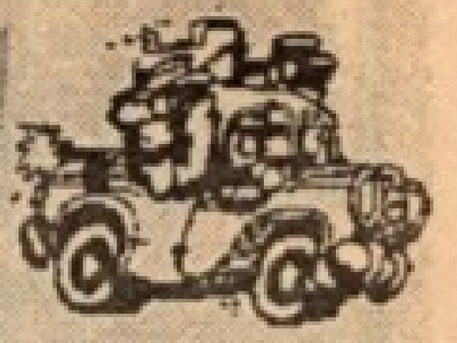

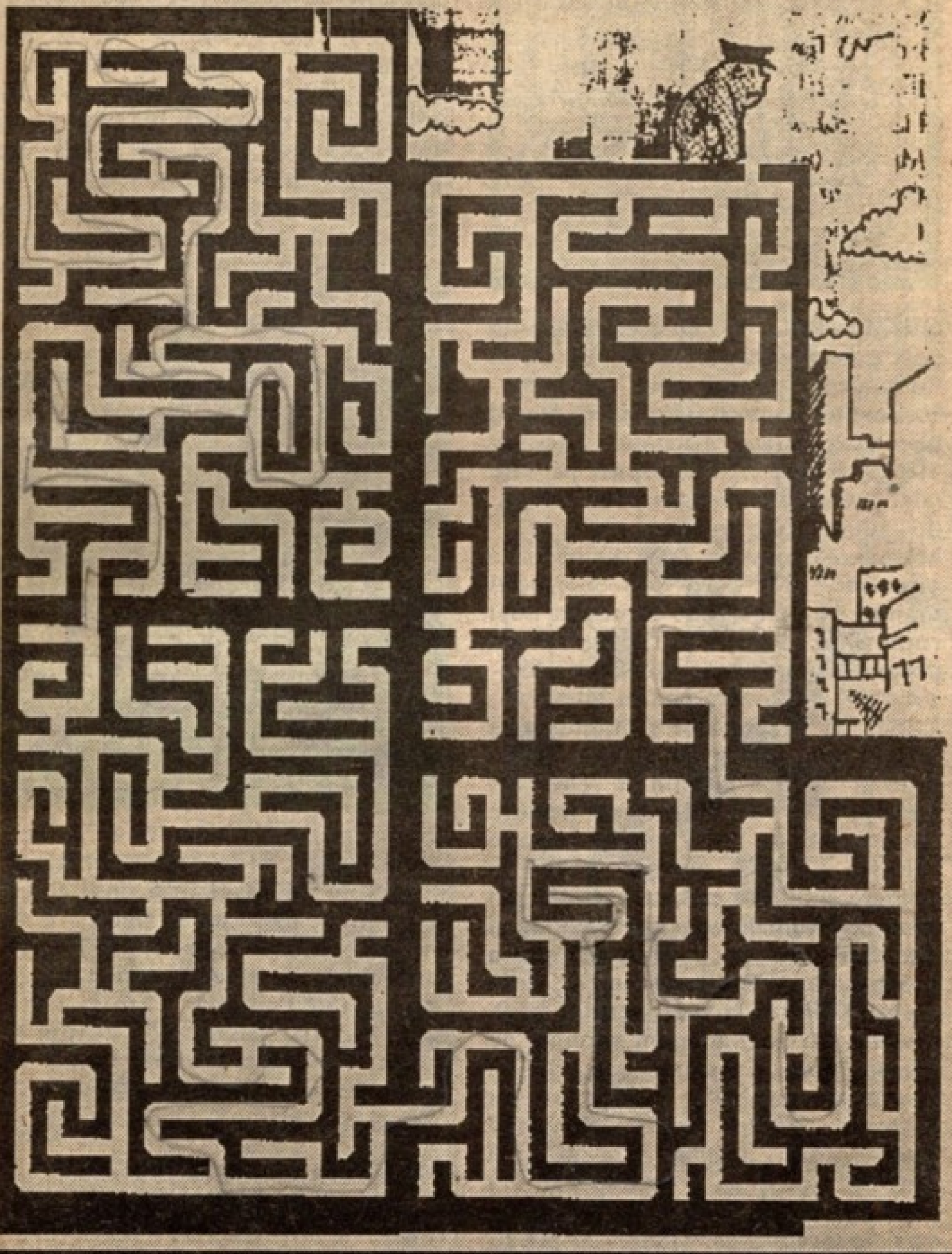

Poliţistul trebuie să ajungă în două minute pe blocul alăturat. Cum?

Almanah INFRACTORUL/55

LIRICA AUTUMNALĂ

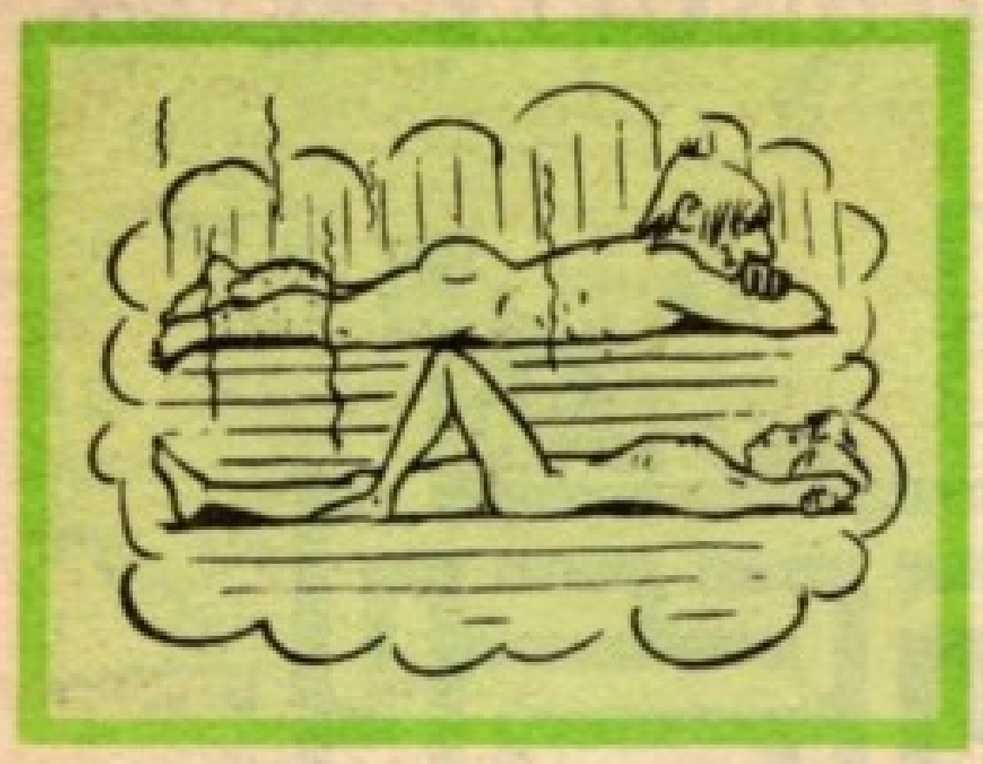

ORIZONTAL: 1) Din creaţia acestui poet contemporan amintim "Un poem de toamnă pentru tine" (Petre) - Cunoscut poet român, semnatarul poeziei intitulate "Toamna" (Nicolae; 1935-1956). 2) "Toamna pe sub nuci", volum de versuri pentru copii, de acest liric român (Victor) - Mamifere carnivore, mari din pădurile noastre. 3) Posed (În mijlocul toamnei!) - Culege! - Apreciat poet român din creaţia căruia amintim poezia "Dintr-o toamnă" (Ion; 1895-1964) 4) Abreviere pentru numeral - Luceafăr al poeziei româneşti şi universale, de la care ne-a rămas poezia "Afară-i toamnă" (Mihai; 1850-1889) 5) Captează undele (pentru radio-tv.) 6) Varietate de peşte cenuşiu - Uvulă, omuşor (anat.) 7) Lucrare a solului care se execută (şi) toamna - Numele egiptean şi ebraic al drahmei - Un nou... de învăţământ a început la 17 septembrie (de data aceasta). 8) De la acest scriitor leton sovietic (Arvids) amintim volumul de versuri "Ploi de toamnă" - În seră! 9) Început onorabil! - Localitate în Algeria - Pictor român (Bălţatu) autorul pînzei "Toamna prin sat". 10) Aerul de exemplu - A face să taie. 11) Liric român (Virgil; 1908-1984) de la care ne-a rămas şi volumul de poezii "Frunzişul toamnei mele".

VERTICAL: 1) Acest poet român (Radu) a dedicat toamnei poezia "Frunze" - Reputat poet clasic din ţara noastră căruia îi aparţine poezia "Toamna" (Octavian; 1881-1938). 2) Orăşel din Ghana - "Toamnă în Deltă" şi "Autumnală" sînt două poezii semnate de acest liric contemporan (Vlaicu). 3) Olga Lupaşcu - Populaţie băştinaşă din Noua Zeelandă - Zece! 4) Oraş în Arabia Saudită - Autorul volumului "Echilibru pînă în ploaia din octombrie" (Nicolae) 5) Gîndire, capacitate de a gîndi - Trăgător cu tunul. 6) În larg! - Prenume posesiv (masc.; pl.) - Fricoşi. 7) Pseudonimul poetului Ion Vinea - Din creaţia acestui prolific scriitor contemporan amintim romanul "Ultima toamnă"

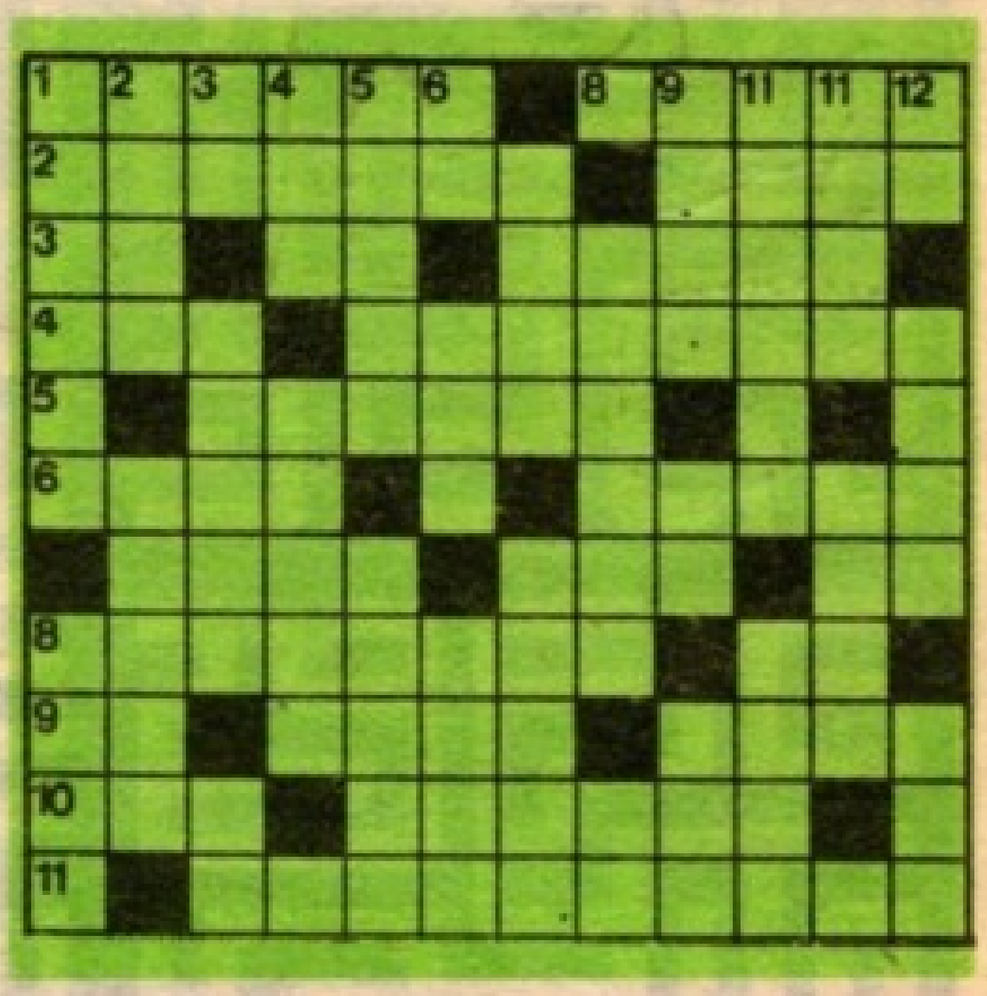

(Haralamb). 8) Diminutiv de la inel - Ulpiu Neagu. 9) Localitate în Italia - Folosinţă - Orăşel în Somalia. 10) Asociaţii de meşteşugari (feud.) - Erou din legendele tebane. 11) Liric ardelean care a semnat şi o poezie intitulată "Toamnă" (Emil; 1886-1954) - "În...toamnei", volum de versuri din creaţia lui Bazil Gruia. 12) Suciu Ioan - A semnat o frumoasă "Poveste de toamnă" (Tiberiu) - Ţărm.

DICŢIONAR: LUETĂ; ZUZ; UNAN; TUMU; IBL; EVIN; AUNE; ATO; EDIP.

B.M.

HOŢI ŞI VARDIŞTI

ORIZONTAL: 1) Unii fură în joacă - Cîine polițist 2) A tăgădui - A pune lanțuri 3) Tras la poartă contra hoților - Stupefiant 4) Moartea hoților - A chiui 5) Ce iese din Colț! - Rigoletă 6) Uvertura uverturei! - În serviciul poliției 7) Cerbi nordici - Furi 8) Mașină de teren - Contra ucigașului! - Dintr-o razie! 9) Anchete 10) Armă - Hoț la drumul mare 11) Potrivite pentru deschidere - Legăturile arestaților.

VERTICAL: 1) Un local și pentru trișori - Tîlhărie 2) Armă clasică - Două la chei! 3) Ridicat - Unde s-a petrecut fapta 4) În pragul nopții (pl.) - Acord - Ițe încurcate! 5) În vogă! - Țintă a unor atacuri de bandă (pl.) 6) Șterși din registre - Abreviație militară 7) De-ale hoților - Din Cehia (fem.) 8) Lovitură de începere! - Omorît sau declarat nevinovat 9) Îi pedepsește pe hoți - În pistolet! - Ura, s-a întors! 10) Fuga în centru! - Omogen 11) Acțiune a poliției - Scurtă întîlnire.... la penitenciar (pl.).

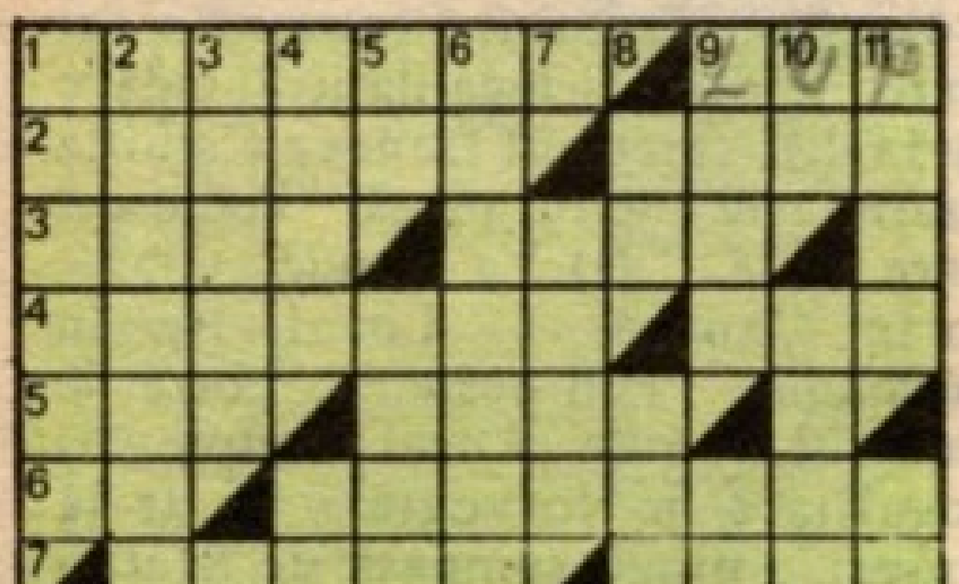

DICȚIONAR: IUI, RĂLĂ, ETI, CLC, ARU

Ion Șușelescu

CONVERTIBILE

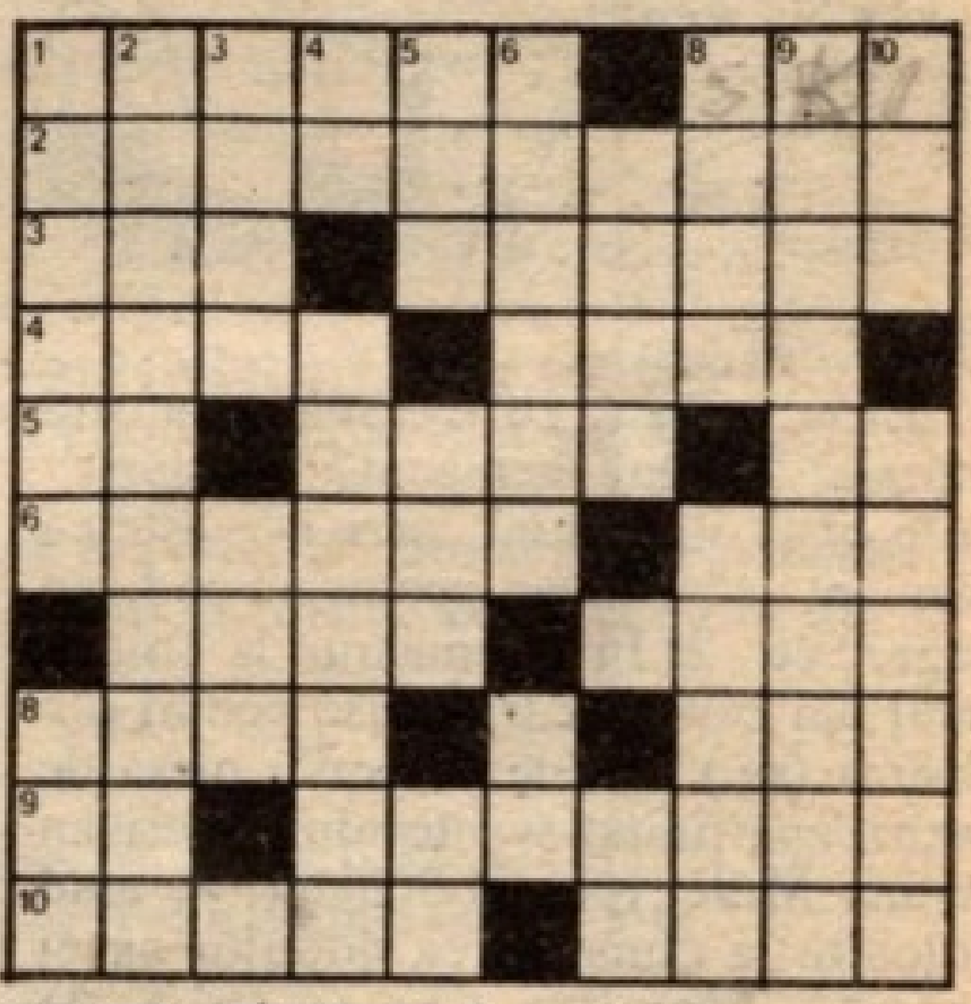

ORIZONTAL:1) Sportiv de performanță - Dormitor... pentru alpinist. 2) Dispoziție superioară. 3) Chemare... în lipsă - Factori primi. 4) Făcut... cu mulți ani înainte - Volum de corespondență. 5) Capete de șurub! - Tip de ratat - Glob gol! 6) Un om foarte curios - Punctat în joc. 7) Tîrgul de odinioară - Fond de ten (pl.). 8) Cu serviciu... de întreținere - Otova la timp! 9) Un final la maraton! - Retragere (!) pe teren. 10) Caz de neadaptare la mediu - Un om de neuitat.

Almanah INFRACTORUL/57

VERTICAL:1) Dată la scădere - Omul anilor '80. 2) Pus la mare preţ. 3) Un fel de masă pentru tratament - Un boţ de mămăligă. 4) Gura oborului ! - E ceva de groază. 5) Uzată peste tot - Model la parada modei - Debutante la estradă ! 6) Călător cu mijloace... auto - Personal masculin. 7) Calea Victoriei - Potcoave... ad litteram! 8) Se prind la mijloc în hora spicelor (sg.) - Om de litere. 9) Apreciaţi din ochi. 10) Supuşii cavalerilor - Pecetea noului.

DICŢIONAR: TOV.

A.M.

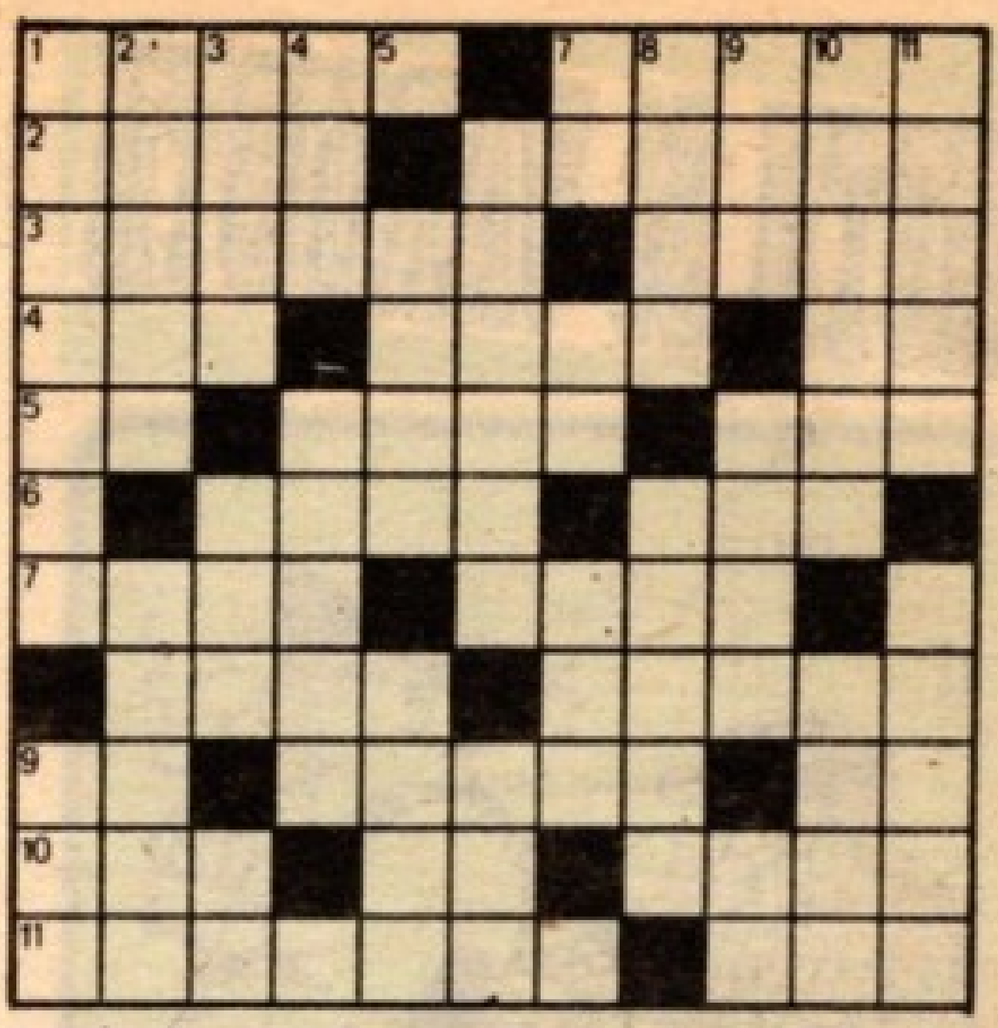

VEDERE DE PE POD

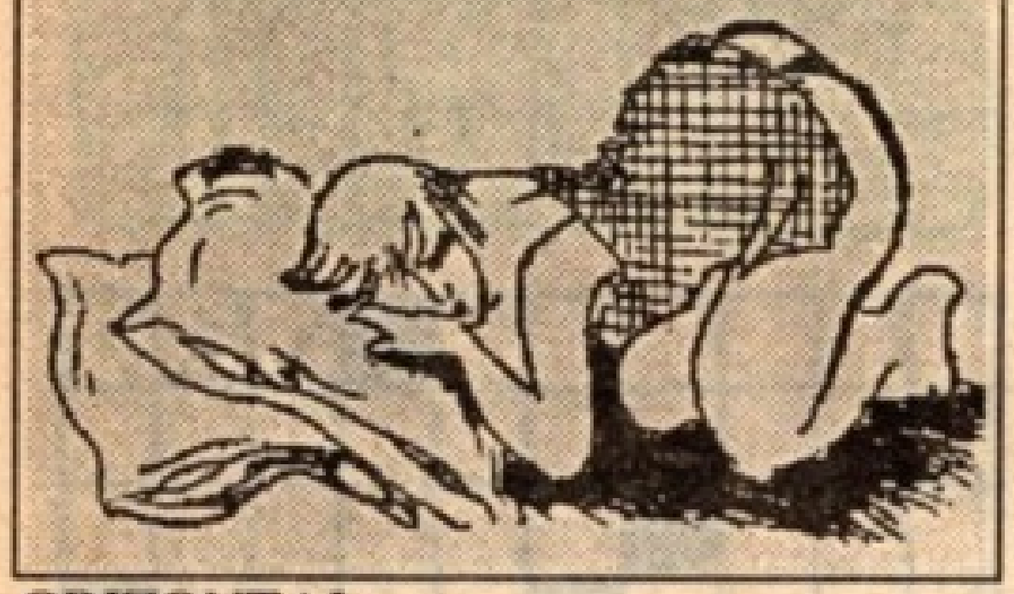

ORIZONTAL:
1) Liric român (1891-1968), autorul poeziei "Podul fermecat" (Adrian) - stîlp bătut în pămînt, care serveşte ca element de susţinere pentru un pod, un zăgaz, etc. 2) Ei au construit la Toledo unul din cele mai frumoase poduri din Spania (sg.) - "...de pe pod", piesă de teatru aparţinînd scriitorului american Arthur Miller (pl.) 3) Scînduri de brad folosite la construirea podului casei (reg.) - Mamifer tibetan (pl.). 4) Localitate în S.U.A. - Fluviu peste care, la Florenţa, s-a construit în 1345 "Ponte Vecchio", pod cu prăvălii în funcţiune şi astăzi - Articol. 5) Curmătură - "Pod pe...", tablou ce poartă semnătura pictorului Theodor Palady - Cenuşiu. 6) Pod de..., pod demontabil format dintr-un şir de bărci sau plute legate de ancore sau piloni - Suprafeţe de teren. 7) Ţinut (inv.) - Fluviu în Spania peste care, în timpul imperiului roman, a fost construit un pod, impresionant prin deschiderile sale, cunoscut astăzi sub numele de Alcántara. 8) Localitate în Etiopia - Neapărat. 9) Paul Udrescu - Din volumul "Larguri" al acestui tînăr poet (Toma) amintim poezia "Podul" - Radu Marinescu. 10) Localitate în Olanda - Carie! - Localităţi rurale. 11) "Podul de...", operă aparţinînd poetului şi romancierului francez Maurice Fombeure (nom;sg.) - Înecătoare.
VERTICAL;
1) Pictor francez (Henri; 1869-1954), semnatarul pînzei "Podul Saint-Michel" - Scriitor italian (1881-1958), autorul povestirii "Podul casei" în care sînt prezentate frumoasele peisaje ale Toscanei. 2) "Podul de..,", nume sub care mai este cunoscut podul de peste Dunăre, construit în anul 328 e.n. din ordinul împăratului Constantin cel Mare, în dreptul localităţii Sucidava (jud.Olt) - Pictorul francez Camille Pisarro este autorul pînzăi "Podul cel mare de la..." 3) Va - undă, talaz - Sorin Oancea. 4. Localitate în Germania - "Pod peste...", pînză de pictorul român Aurel Ciupe. 5) Localitate în Norvegia - "...de la Poduri", pînză semnată de Ştefan Luchian (pl.). 6) Pictor francez (Joseph; 1714-1789), autorul tabloului "Ponte Rotto din Roma" - Actor de pantomină. 7) Telur - Natriu - Localitate în Italia. 8) Din volumul de

lirică "...Baudelaire", ce aparţine poetului Al.Raicu, amintim poezia "Le pont de Solferino" - Îmbogăţit. 9) Haină - Acest pictor francez (Antoine; 1771-1835) ne-a lăsat tabloul "Bonaparte la podul de la Arcole" - Alina Prisăcaru. 10) Din creaţia pictorului Francisco Guardi face parte şi tabloul "Podul cu trei..." - "Cerşetoarea de la Podul...", nuvelă semnată de scriitorul german Wilhelm Hanff (nom;sing.). 11) Din lirica lui Geo Dumitrescu amintim romanul "...de lîngă pod" (neart; pl.) - Localitate în Franţa unde romanii au construit la începutul erei noastre, viaductul numit astăzi "Pont du Gard".

DICŢIONAR; IMA, ERAS, OLAM, EES, IBA, NAES, AMA.

A.M.

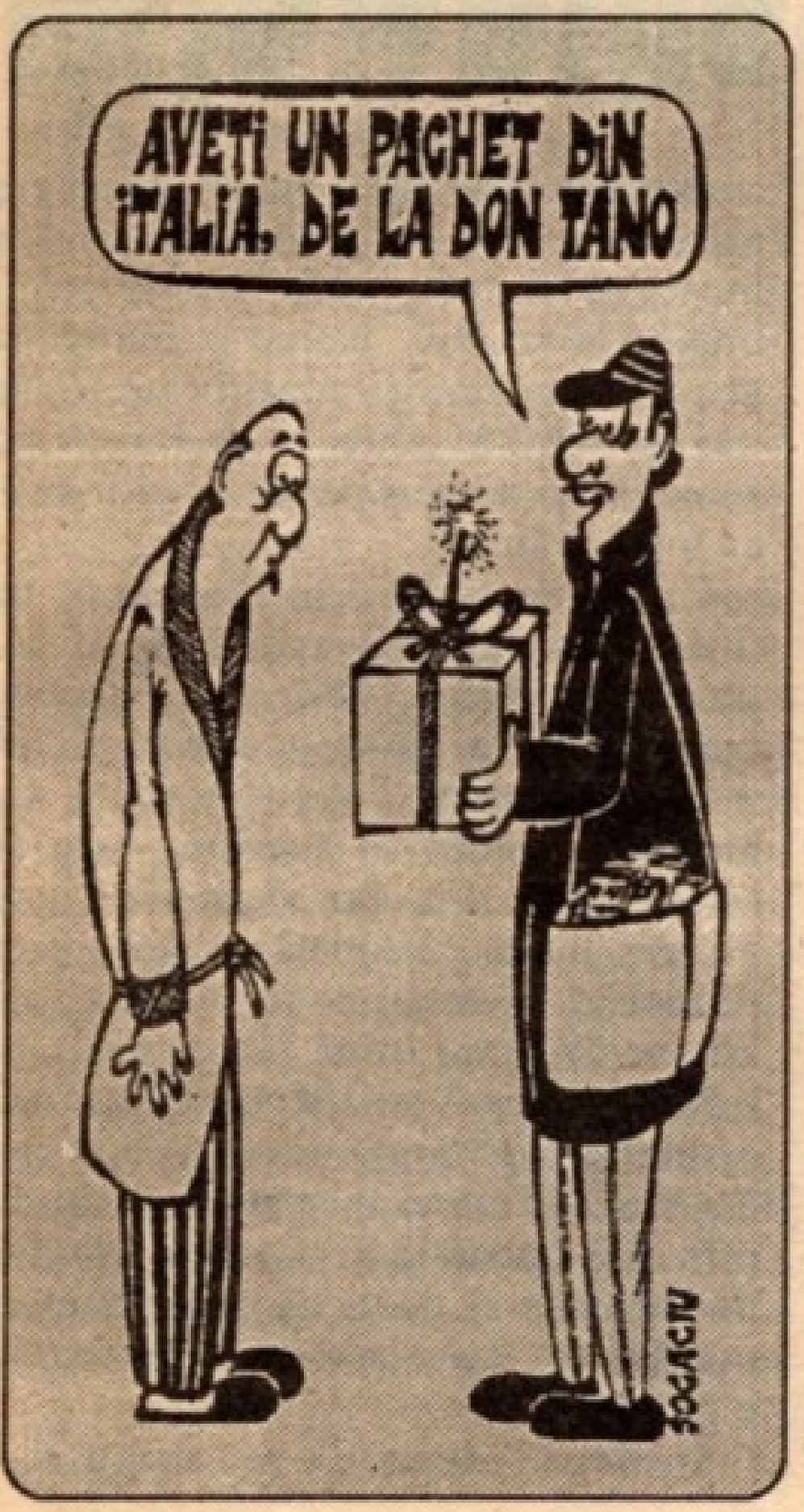

UMOR

***

- Pentru cît muncesc, ar trebui să-mi daţi un salariu dublu, spune un salariat patronului său.

- Cum puteţi pretinde aşa ceva?! se miră patronul. Contabilul are cinci copii şi nu-mi pretinde să-i măresc salariul.

- Dar eu, domnule, vă pretind să mă plătiţi cum trebuie pentru ce fac la birou, nu pentru ce fac acasă.

***

- Alo, sînteţi 12-34-56?

- Nu! Eu am 1-2-3-4-5-6.

- Mă scuzaţi!

- Nu-i nimic, că tot sunase telefonul.

***

După ce-au terminat de cărat mobila şi şi-au primit banii, hamalii sînt întrebaţi:

- Poate doriţi să vă servesc un pahar de coniac sau o cană de ceai...?

- Mai bine o cană cu coniac! răspunse unul dintre aceştia.

ASASINI ȘI SINUCIGAȘI

Cunoscutul psihiatru Gregor Zilboorg ne spune, în urma unui îndelung studiu făcut asupra ucigaşilor din închisoarea Sing-Sing, că spiritele asasinilor şi ale sinucigaşilor sînt foarte strîns înrudite, şi că se trece foarte uşor dintr-o situaţie într-alta.

Nu e exclus ca un individ care porneşte să ucidă pe cineva şi nu-şi găseşte "victima", să întoarcă arma asupra sa şi să-şi zboare creierii. Şi, iarăşi, nu rar se întîmplă ca o persoană hotărîtă să se sinucidă, să-şi schimbe proiectele şi să comită un omor. Ba, mai adesea, aceste tipuri de oameni comit ambele acte ca îndrăgostiţii care ucid fiinţa iubită şi apoi îşi curmă zilele, sau ca sergentul Job J. Masterson, de la Poliţia din New-York, care, rănindu-şi mortal camaradul, şi-a zburat creierii.

Înaintea unor asemenea cazuri ce îmbină asasinul cu sinucigaşul, o persoană morală face presupunerea, îndeajuns de logică ,că ucigaşul a făcut ultimul gest pentru a scăpa de consecinţe. Dar tipul asasin-sinucigaş nu e cîtuşi de puţin logic şi adesea motivul actului său e cu totul împotriva raţiunii, părînd în întregime absurd unei minţi echilibrate. S-au văzut oameni care, sub impulsul sinuciderii, au ucis persoane ce le erau cu totul străine.

R.S. Wilson din San Francisco, un fost student al Universităţii Stanford, se afla la Reno, (Nevada - Statele Unite) cînd a ajuns la concluzia că viaţa nu merită să mai fie trăită. Ce anume l-a adus în această stare de spirit, nu se ştie, dar aceşti sinucigaşi - asasini nu au niciodată un motiv prea puternic. Pentru a-şi pune capăt zilelor, Wilson turnă într-o sticlă cu whisky o otravă atît de puternică, încît o singură înghiţitură din acest amestec era fatală. Tînărul începu să se plimbe prin oraş cu sticla în buzunar, căutînd un loc unde să poată da pe gît băutura ucigătoare - ceea ce n-ar fi fost tocmai o problemă.

Îi veni ideea să-şi asigure o

tovărăşie pentru călătoria pe care intenţiona s-o întreprindă în lumea cealaltă şi începu a oferi de băut celor ce-i ieşeau în cale. Din fericire însă, nimeni n-a acceptat această ofertă, în afară de Dana Booth, un tînăr şofer, în vîrstă de 23 de ani care a luat o singură înghiţitură şi a murit pe loc.

Wilson a încercat să-l trateze şi pe aviatorul Ted Morrill cu o duşcă din sticla morţii, dar acesta a refuzat. Atunci studentul îi plăti pentru un zbor de cîteva minute, în cursul căruia puse mîna pe frunte şi îndreptă maşina cu botul în jos. S-ar fi prăbuşit, dacă Morrill n-ar fi reuşit a-şi înlătura la timp pasagerul, manevrînd o aterizare fără accident. Cînd şeriful Chapman i-a pretins lui Wilson să-i explice bizara purtare, tînărul i-a întins sticla oferindu-i de băut; fu însă refuzat şi atunci, candidatul la sinucidere duse sticla la gură, murind pe loc, fără să mai poată face vreo declaraţie.

După doctorul Zilboorg, criminalul de profesie, ca şi gangsterul, nu intră în categoria firilor ucigaşe. Moartea în sine nu prezintă pentru el nici un interes. Ceea ce urmăresc este un mijloc mai lesnicios de dobîndire a banilor, şi nici nu au vreo înclinare pentru sinucidere.

De asemeni, soţul sau soţia care ucid pentru a încasa o poliţă de asigurare nu sînt decît persoane care au cîntărit riscurile şi avantajele crimei şi au găsit că merită să încerce. Cînd o persoană ucide pentru a realiza un profit, motivele şi proiectele sale aduse la lumină sînt uşor de înţeles, pe cînd motivele ucigaşului înnăscut sînt uneori obscure şi inexplicabile.

Doctorul Zilboorg ne citează, astfel, cazul unui adolescent care, după o discuţie cu tatăl său, iese din casă şi ucide un străin. Victima cîntărea 76 kilograme, iar criminalul numai 58, dar asta nu-l împiedică să care cadavrul pe o distanţă de 800 de metri şi să-l acopere cu o placă de piatră, care era atît de grea încît această ultimă ispravă păru şi mai de necrezut. După ce termină, plecă şi uită totul.

Drama aceasta îşi are însă începutul într-una din acele nefericite feşte pe care nu arareori le joacă natura. Într-o familie de oameni foarte cumsecade s-a nimerit un copil dezaxat, o fire iute, ciudată, iresponsabilă. Tînărul nu avea nici un viciu, dar nu era bun de nimic. Incapacitatea sa de-a se concentra şi fixa, amăra mult pe părinţi, care, încercînd să-l modifice, nu reuşiră decît să-l exaspereze. După o serie de certuri, părăsi casa părintească, pentru a constata însă că nu se putea aciua pe nicăieri. Încercînd să revină la cămin, avu cu tatăl său o discuţie atît de violentă, încît intră în ceea ce doctorul Zilboorg numeşte "o temporară stare de vis".

Ceea ce ar fi vrut el era să-şi ucidă părintele şi apoi să-şi ridice viaţa. Temîndu-se, sau neputînd să săvîrşească prima parte a acestei dorinţe, spiritul i-a cerut o substituire. Străinul îl reprezenta pe tată în mintea copilărească a băiatului şi asasinarea lui satisfăcu dorinţa de a ucide. Dacă aceasta ar fi fost totul, e de presupus că băiatul şi-ar fi amintit de crima sa. Străinul nu-l reprezenta numai pe tată, ci şi pe băiat. Actul lui simbolizase deci un paricid şi o sinucidere totodată. S-a observat de mult că acolo unde numărul asasinatelor este anormal de ridicat, sinuciderile sînt foarte rare, ceea ce înseamnă că ucigaşul înnăscut îşi satisface instinctul asupra altora.

A ucide pentru a te apăra e un act absolut justificat şi chiar cînd omorul nu e justificat nu se poate spune c-ar fi nenatural, dar sinuciderea este privită ca cel mai nenatural gest ce se poate imagina.

("Realitatea ilustrată" -
septembrie, 1935)

BANDA LUI VIERU TERORIZEAZĂ MOLDOVA ȘI BUCUREȘTIUL

Pe la sfîrşitul primului sfert de veac şi începutul celui de-al doilea, o bună parte din Moldova şi Bucureştiul au fost zguduite de fioroase asasinate, săvîrşite în mod bestial, cu sadism şi ferocitate. Jafurile se ţineau lanţ cu omorurile, tîlhăriile cu violurile. A te aventura după lăsarea nopţii, pe stradă, însemna ori că ai de făcut ceva urgent, de care depinde viaţa sau viitorul tău, ori că eşti nebun sau vrei să te sinucizi.

Poliţia alerga înnebunită de la un capăt la altul al Moldovei, agenţii ei bîntuiau peste tot, dar în zadar.

În Bucureşti era aceeaşi situaţie. Agenţii de gradul II, I, coodonatori ai acestora, ofiţeri - de la sublocotenent la generali - comisari, subcomisari, toţi erau mai mult pe teren în căutarea urmelor care să ducă spre teroriştii.

Dar să urmărim numai cîteva din faptele acestei fioroase bande, apărută parcă din filmele de groază:

Jaful de la bujiteria Galakis

Domnul Galakis era socotit ca fiind unul din cei mai prosperi bijutieri din Brăila. Asta poate şi pentru faptul că executa cele mai complicate comenzi de podoabe în foarte scurt timp. Tarifele pe care le percepea erau mai mici decît ale confraţilor săi. De multe ori, modelul dorit de client îl avea deja gata pregătit, pe mărimi, în casa de fier.

Într-o zi, în atelier a intrat o pereche. Cei doi au cerut să vadă două verighete cu model special, pentru nuntă, şi un inel cu diamant pentru domnişoara.

Domnul Galakis s-a dus la casa de bani, a deschis-o şi a băgat mîna să scoată cele cerute. În acel moment, tînărul s-a repezit la el şi l-a lovit în cap cu un baston de fier. Bijutierul a căzut leşinat. Ceea ce nu a putut să

facă el, au făcut cei doi, dar au luat totul şi au plecat. Pe stradă s-au întîlnit cu alţi trei prieteni care-i aşteptau şi împreună au dispărut.

Domul Galakis a fost găsit de o clientă în starea în care era şi care a anunţat poliţia. Aceasta a venit imediat, procedînd la luarea de urme şi cercetarea martorilor. Singurul indiciu a fost acela că în atelier a intrat un bărbat tînăr, însoţit de o femeie şi că, după ce au ieşit, s-au întîlnit cu alţi trei bărbaţi şi au plecat împreună.

Prea puţin pentru a prinde borfaşii.

Jefuirea unui compartiment de tren, cu acordul călătorilor

Poliţia din Iaşi a primit un denunţ că patru tineri au jefuit călătorii unui compartiment al trenului Bucureşti-Iaşi.

Ei au declarat la Comisariatul gării, următoarele:

După ce au plecat cu trenul din gara Buzău, un tînăr elegant a intrat în compartiment şi ,cu mare spaimă, a făcut cunoscut că i s-au furat din buzunar 18.000 lei. Acesta vorbea cu un uşor accent rusesc, dar perfect româneşte.

Imediat, trei călători din compartiment au făcut şi ei constatarea că li s-au furat portmoneele cu peste 30.000 lei. Tînărul care a intrat în compartiment, a rugat atunci, foarte curtenitor pe călători să admită să fie percheziţionaţi, pentru ca cei patru păgubaşi să aibă siguranţa că pungaşii sînt în altă parte.

Călătorii, ştiindu-se nevinovaţi, s-au supus percheziţiei.

Imediat, păgubaşii i-au percheziţionat, şi la urmă, negăsindu-se la ei lucrurile, şi-au cerut scuze în modul cel mai cavaleresc, plecînd grăbiţi să prindă hoţii, care cu singuranţă sînt în tren.

Călătorii au vorbit multă vreme despre paguba celor patru, pînă cînd, sosind trenul aproape de Iaşi, unul din ei constată cu mare spaimă că-i lipseşte ceasul de aur. Ceilalţi îşi duseră instinctiv mîinile la buzunare, şi spre disperarea lor, constatară că le lipsesc portmoneele şi lucrurile de valoare.

Cei patru "păgubaşi" n-au fost decît nişte pungaşi iscusiţi, care, prin manevra lor, au jefuit un întreg compartiment, furînd călătorilor mai bine de 100.000 lei, ceasornice, tabachere de argint şi mai multe obiecte de valoare.

Aparent, nici o legătură cu cazul Galakis.

Dublu asasinat şi jaf în Calea Rahovei

Spre seară plouase şi udase pămîntul. Pînă spre dimineaţă, se mai zvîntase. După miezul nopţii, patru umbre se strecurară pe strada întunecată. Se îndreptau spre cîrciuma "La Katz", nu pentru a bea sau a mînca, era prea tîrziu pentru aşa ceva şi, pe deasupra, era şi închis.

Ştiau că domnia-sa, cîrciumarul - dl. Katz - era plecat prin satele de pe lîngă Bucureşti, să ridice marfă de la ţăranii cărora le-o arvunise încă din primăvară.

Acasă nu erau decît cîrciumăreasa şi copilul lor de 3 ani. Aveau o cîrciumă prosperă în Calea Rahovei unde veneau şi mîncau toţi ţăranii ce intrau, pe aici, în Bucureşti. Ba, mai veneau şi birjarii şi muncitorii de prin împrejurimi. Erau toate curate şi ieftine. Şi afacerile le mergeau după pofta inimii. Casa o aveau în spatele cîrciumii, mai în fundul curţii.

Cei patru au ajuns la gardul casei şi l-au sărit. S-au îndreptat spre casă, direct prin grădină. Au găsit un geam uşor deschis pentru aerisire. Au sărit unul cîte unul în casă.

Doamna Katz a simţit mişcare şi s-a dus să vadă ce este. A aprins lampa şi a deschis uşa. A dat peste patru

bărbaţi care cotrobăiau prin garderobă. Cînd a început să strige după ajutor, unul dintre cei patru, care tocmai avea un topor în mînă, a lovit-o în cap cu acesta, amuţind-o pe vecie, acolo, în uşă. Copilul s-a trezit şi a început să plîngă. A fost ultimul lui plînset. Cei patru s-au repezit la el şi l-au omorît cu lovituri de topor.

Apoi, cuprinşi de furie l-au spintecat cu cuţitul. I-au scos maţele şi le-au pus într-un castron care era pe masă. I-au tăiat puţica şi o mînă şi s-au dus la mamă-sa ce zăcea moartă. Au descleştat gura femeii şi au băgat acolo mîna, iar puţica i-au băgat-o sub fustă.

După asta, au luat tot ce s-a putut lua din casă şi au plecat.

Crima şi jaful au fost descoperite de dl. Katz a doua zi. A apucat numai să anunţe poliţia, după care a înnebunit.

Nu s-au găsit decît patru feluri de urme de pantofi şi o vagă amprentă digitală.

Cu celelalte cazuri, nu era decît o singură asemănare: patru bărbaţi.

Oprirea denunţătoarei

Cei patru tocmai omorîseră şi jefuiseră, în plină zi, pe dl. Constantin Olteanu, care avea 83 de ani, fost funcţionar principal la o mare bancă engleză. Era cu stare materială bună.

După înfăptuirea crimei şi jafului, cei patru au plecat spre centru, pe Calea Moşilor. Deodată, au văzut alergînd pe lîngă ei o femeie îngrozită. Unul din ei, grăbind pasul, s-a luat după ea. Ajunsă în faţa Halelor Obor, căuta un poliţist. Urmăritorul s-a dus spre femeie, care-l privea cu groază. A scos un cuţit pe care i l-a înfipt direct în gît, răsucindu-l puternic. Era profesionist. Apoi a fugit. Nu l-a urmărit nimeni. Fusese pentru ei o măsură de precauţie. Dacă era un martor nedorit al operării de adineauri?

Poliţia nu a aflat altceva, decît că

UMOR

- Ştii care e diferenţa dintre un spărgător de bancă şi un fotbalist?

- Nu.

- Spărgătorul spune "Banii sau trag!", iar fotbalistul spune "Banii sau nu trag".

■

- Stai, striga stăpînul casei unui hoţ care tocmai pătrunsese în casă, ce cauţi?

- Bani...

- Bine! Atunci mă culc şi cînd găseşti ceva te rog să mă trezeşti...

■

La o întrunire, după pauză, cineva se ridică în sală şi anunţă:

- Dragi colegi, cineva şi-a pierdut portofelul, care conţinea cam 20.000 de lei. Păgubaşul e dispus să-i dea găsitorului, ca recompensă, două mii.

Peste cîteva clipe, din fundul sălii se auzi o voce:

- Cinci mii...

■

Hoţii jefuiesc o bancă. Unul dintre ei rămîne la intrare. Cînd ceilalţi ies cu sacii de bani, şeful lor îl întreabă:

- Totul e în ordine?

- Aproape. Poliţiştii n-au sosit, în schimb s-a furat automobilul.

pe femeie a omorît-o un bărbat tînăr, care a fugit , că o chema Zamfira Zamfirescu, florăreasă de profesie şi că avea 30 de ani.

Cui să-i treacă prin minte că pe rol erau cei patru?

Două surori gemene şi mama lor, violate şi asasinate în mod bestial

Pe str. Dunării din Galaţi, într-o noapte, s-a întîmplat ceva care a zguduit toată opinia publică a oraşului.

Doamna Ierimciuc, femeie de 38 de ani, fostă moşiereasă refugiată din Ucraina, era cu fetele ei gemene, Liudmila şi Natasa, în vîrstă de 17 ani. Dl. Ierimciuc era plecat pentru nişte afaceri la Cluj.

Închiriaseră o casă pe str. Dunării, unde locuiau de 2 ani.

În acea noapte, în casă au tăbărît nişte indivizi. Le-au luat pe cele trei femei care dormeau, le-au legat la gură şi la mîini. Au rupt hainele de noapte de pe ele şi le-au violat în mod repetat. Din relatările unei vecine bătrîne se crede că au fost patru inşi. Nu a anunţat poliţia pentru că a crezut că unul din ei este dl. Ierimciuc care s-a întors acasă cu oaspeţi, aşa cum făcea deseori.

După ce s-au săturat de femei, ca să nu se afle cine au fost făptaşii, le-au omorît tăindu-le capetele şi punîndu-le pe masă. Apoi au furat nu se ştie ce şi au plecat.

Cînd a venit dl. Ierimciuc, spre ziuă, şi a văzut cele întîmplate, a murit pe loc din cauza unei comoţii cerebrale. I-a găsit tot vecina bătrînă, care a anunţat la comisariatul de poliţie.

Acum a început să se facă legătura între celelalte fapte şi asta.

Se ştia că acţionau patru bărbaţi, dintre care unul avea accent rusesc, deşi vorbea foarte bine româneşte, şi că erau ajutaţi ,din cînd în cînd, de o femeie.

JOCURI DISTRACTIVE

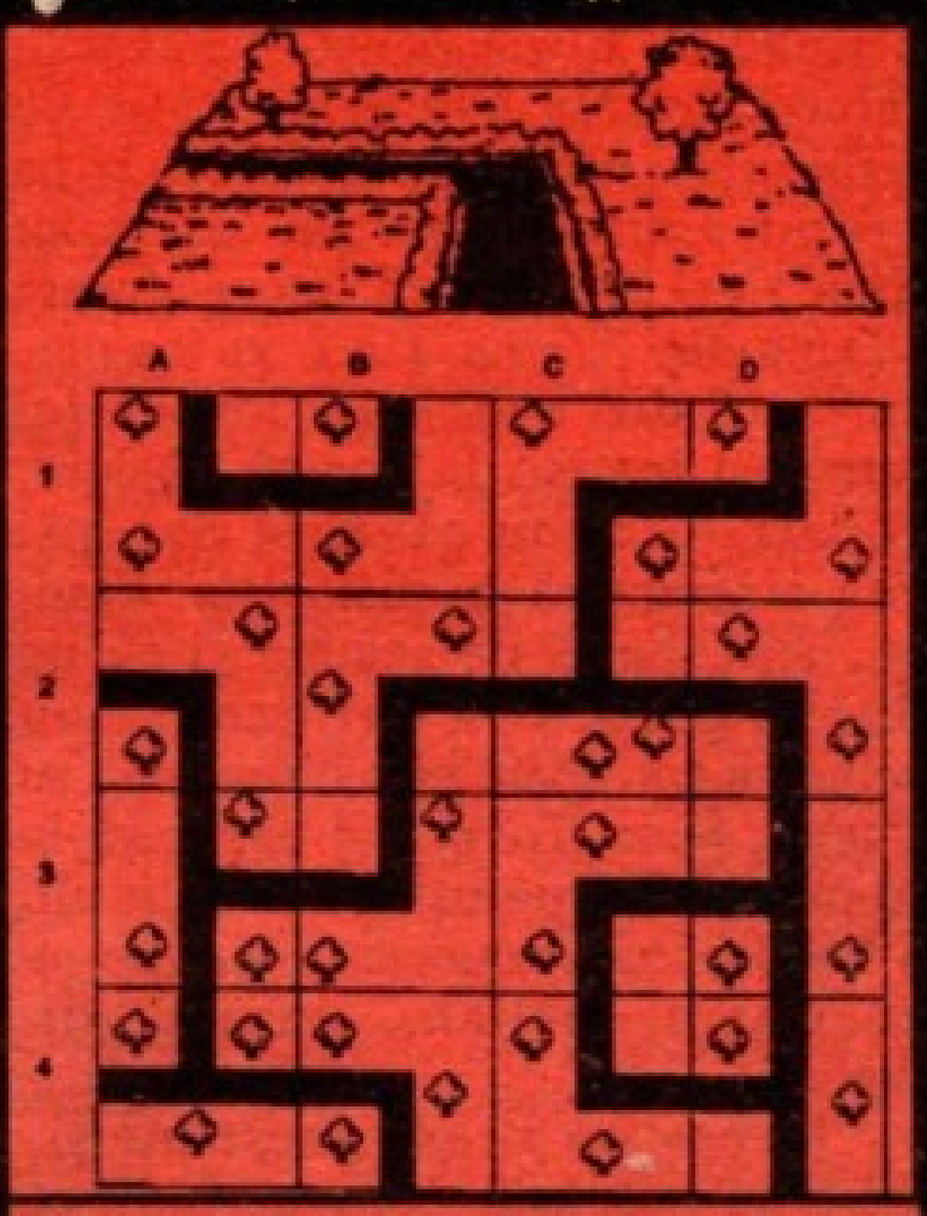

Care porţiune din imaginea de mai sus corespunde cu desenul alăturat?

Care dintre cele trei persoane are macaroana în farfurie?

O singură umbră corespunde cu originalul. Care?

Patru bandiţi au jefuit un birou

Fraţii Tambulavis aveau în Chişinău un birou pentru tranzacţii comerciale. Nu aveau cine ştie ce prosperitate, dar , încet-încet, şi-au incropit o mică avere pe care s-au hotărît să o investească într-o afacere cu cafea din Arabia. Cu o zi înainte, scoseseră din bancă 15.000 de lei pentru a-i investi în această afacere. Deodată, în birou năvăliră doi inşi care-i ameninţară cu pistoalele. Fraţii s-au lăsat legaţi de scaune şi cu un căluş la gură. Cei doi bandiţi au început să cotrobăie prin birou pînă au dat peste bani. Tocmai îi băgaseră în buzunare, cînd pe uşă au năvălit alţi doi bandiţi care aduceau forţat pe un comerciant italian, anume dl. Canalioti:

- Trecea pe stradă acest ins şi, fiind bine îmbrăcat, ne-am gîndit că are bani la el. Căutaţi-l, că noi ne ducem afară să păzim mai departe.

Toată conversaţia se desfăşurase în ruseşte.

Cei doi bandiţi rămaşi i-au buzunărit pe fraţii Tambulavis de încă 4.500 de lei, iar pe italian, de 8.000 de lei plus un inel cu safir şi ceasul placat cu aur.

Apoi au plecat toţi patru, lăsîndu-şi victimele legate.

Păgubaşii au fost găsiţi, în starea în care erau, de un băiat de la bancă. Acesta venise să ia o chitanţă de la birou. Au anunţat comisariatul, iar poliţiştii, din declaraţii, au aflat cele relatate, trăgînd concluzia că cei patru sînt de naţionalitate rusă.

S-a făcut legătura şi cu jaful din trenul Bucureşti-Iaşi.

Îndoitul asasinat din Calea Dudeşti

Înainte de a da spargerea la casa soţilor Rosch, cei mai bogaţi cîrciumari din mahalaua Dudeşti, bandiţii au studiat terenul în amănunţime şi nu au mers la săvîrşirea faptei decît atunci cînd au fost siguri de izbîndă.

Unul dintre asasinii-borfaşi s-a mutat în gazdă la o bătrînă ce locuia în apropiere şi a urmărit, timp de o lună, fiecare mişcare a soţilor Rosch.

Între timp, a otrăvit cîinele acestora. Comisarul , aflînd, i-a atenţionat pe aceştia să ia măsuri de precauţie pentru a nu fi călcaţi de hoţi, dar ei nu au luat în seamă avertismentul.

Cînd s-au hotărît să atace locuinţa, bandiţilor nu le-a fost greu. Intrarea în casă le-a fost înlesnită de faptul că odaia din fund avea fereastra deschisă. Cînd s-au trezit în cameră, au purces să caute dormitorul soţilor Rosch. Aceştia dormeau .Cu un drug de fier i-au lovit în cap. Creierii le-au sărit prin casă. Sîngele ţîşnea din răni ca din izvor, întinzîndu-se pe pat şi pe pereţi.

Unul dintre borfaşi şi-a scos haina ponosită de pe el, fiindcă se murdărise de sînge. Parcă pentru a se răzbuna a luat cu mîna creierii împrăştiaţi şi i-a întins pe pereţi. Apoi un altul a luat două cuţite de măcelărie şi le-a înfipt în corpurile victimelor de mai multe ori, după care le-a tăiat capetele, punîndu-li-le la picioare.

S-au spălat pe mîini şi au început să culeagă ceea ce căutau. Au plecat, însă nu înainte ca cel ce-şi lepădase zdreanţa de pe el să îmbrace o haină a domnului Rosch.

Cînd a doua zi cadavrele au fost descoperite de muşterii, a fost chemată poliţia.

În urma cercetărilor, s-a stabilit că au fost aceleaşi patru persoane, care au asasinat în Galaţi, pe str. Dunării pe doamna Ierimciuc, fostă moşiereasă din Ucraina şi pe cele două fiice gemene ale sale, pe doamna Katz şi pe fiul acesteia, în Calea Rahovei din Bucureşti şi încă alte cazuri rămase cu înfăptuitori necunoscuţi.

Găsindu-se haina ucigaşului, s-a trecut la controlul buzunarelor ei. S-a

descoperit printre fleacuri, o batistă care avea cusute pe ea trei nume ruseşti, de femei: Maria, Agata şi Nadejda Vieru.

Unul din poliţişti a avut fericita idee de a publica în ziarele de tiraj mare fotografia batistei, cu rugămintea ca, dacă cineva va recunoaşte această batistă, să se adreseze imediat celui mai apropiat comisariat de poliţie.

La puţin timp după apariţia ziarului, un cetăţean din Chişinău a denunţat că batista aparţine lui Vaska Sveakin, amantul fiicei celei mai mari, Maria, a fiorosului bandit, Vasile Vieru, din oraş. Se spunea despre acesta că este atît de fioros, încît pentru el nu conta viaţa unui om. Oricine îi stătea în cale, era culcat la pămînt cu un foc de armă.

Luată la anchetă, Maria a recunoscut că batista îi aparţinuse, însă o dăduse în dar iubitului ei, Vaska Sveakin. Acesta mai lucra în colaborare cu Dionisi Romanovici, Vladimir Grandabur şi cu dezertorul jidan, Itzic Abramovici. Sediul lor era la Galaţi, unde de obicei plănuiau acţiunile pe perioade mai lungi. Acuma, erau acolo.

Anihilarea cuibului de vipere asasine

Poliţia din Galaţi, anunţată de cea din Chişinău, a purces la prinderea celor patru vipere asasine.

S-a constituit un grup de prindere a bandiţilor care avea sarcina de a bloca ieşirea acestora din cuib şi de a acoperi, în caz de nevoie, retragerea celor doi agenţi voluntari care s-au dus să-i scoată afară din casă.

Unul din ei a intrat în odaia în care se aflau bandiţii ce stăteau fără griji. I-a somat să se predea. Fiind patru, tîlharii au tăbărît pe el. Agentul a tras, rănind pe Vaska Sveakin. Grandabur, în învălmăşeală, a reuşit să fugă pe geam, iar Abramovici şi Romanovici s-au predat.

Arestaţii au fost ceruţi pentru judecată la Bucureşti. În timpul transportului, Romanovici s-a sinucis băgîndu-şi în tîmplă un cui ce-l găsise prin compartimentul trenului care-i transporta. Itzic Abramovici a evadat, sărind din tren iar Vaska a ajuns cu bine la Bucureşti, însoţit de agenţii gălăţeni. Cu ei au ajuns şi V. Vieru cu cele trei fiice ale sale.

Itzic a fost dat în urmărire. Găsit în trenul de Craiova şi văzînd că este încolţit, s-a repezit la uşa vagonului, a deschis-o şi s-a aruncat din tren. S-a lovit de un stîlp de lemn şi s-a zdrobit de el.

La anchetă, Vaska a declarat tot ce au făcut. În acelaşi timp, a spus că adevăratul şef este Vasile Vieru, care trăia cu toate cele trei fiice ale sale. Şi că la acest păcat, ele îl împinseseră, cînd era beat. Ajunsese şef de bandă numai ca să le ţie pe fete în trai de boier. A mai spus că avea reţele de informatori în toată Moldova şi în Bucureşti, printre ei fiind oameni care au acces în multe case, de obicei funcţionari publici şi avocaţi.

Mutilarea victimelor o făcea el, închipuindu-şi că cel ucis şi mutilat este Vieru Vasile. Îl ura că trăieşte cu fiică-sa Maria, cu care el, Vaska, ar fi vrut să se însoare. În comiterea crimelor şi a mutilării acestora, îl ajuta Itzic Abramovici, care avea ură de

moarte pe femei. Atunci cînd era în armată nevastă-sa s-a încurcat cu unul, Stopkin. Cînd a auzit, Itzic a dezertat şi a venit acasă. A găsit-o pe Maşa în pat cu Stopkin şi i-a omorît pe amîndoi cu satîrul. După aia, i-a ciopîrţit şi i-a băgat în trei saci, pe care i-a dus în faţa casei lui Stopkin, să vadă şi tat-su şi mă-sa, ce făcea băiatul lor şi ce a păţit. După aia a venit la Vieru să se ascundă şi a intrat în bandă.

Romanovici era cel ce avea maniere elegante şi carte multă. El intra unde nu trebuia să se facă victime şi păcălea cu vorba. Mizau pe faptul că era bărbat bine şi frumos. Ajunsese expert în escrocherii. Mai ales pe femei le prăda. Gradabur era cel care angaja informatori pentru a afla date despre oamenii înstăriţi. Nu ucidea cu sînge rece, decît în caz că nu avea încotro.

Nu-i părea rău de ceea ce a făcut. Regreta pînă acum că i-a fost frică să-l omoare pe Vieru. Dar poate-i mai bine, că a fost arestat şi acesta.

Sentinţele tribunalului:

- Vasile Vieru, 51 de ani, şef de bandă, a fost condamnat la închisoare pe viaţă, cu muncă silnică şi confiscarea totală a averii.

- Vaska Sveakin, de 28 de ani, ajutorul lui Vieru, criminal sadic, a fost condamnat la pedeapsa cu moartea. Sentinţa a fos executată în aceeaşi zi.

- Maria Vieru, condamnată la 15 ani închisoare pentru complicitate la jaf şi tăinuire.

- Agata şi Nadejda Vieru, au fost condamnate la cîte 10 ani închisoare pentru tăinuire.

În ceea ce-l priveşte pe Grandabur, acesta a fost găsit călcat de tren în gara Obor. Asupra lui s-au găsit 12000 lei şi bijuterii în valoare de 100.000 lei.

Dreptatea a triumfat, dar foarte tîrziu!

FLORIN TOMA

UN PUNGAŞ PRĂDAT

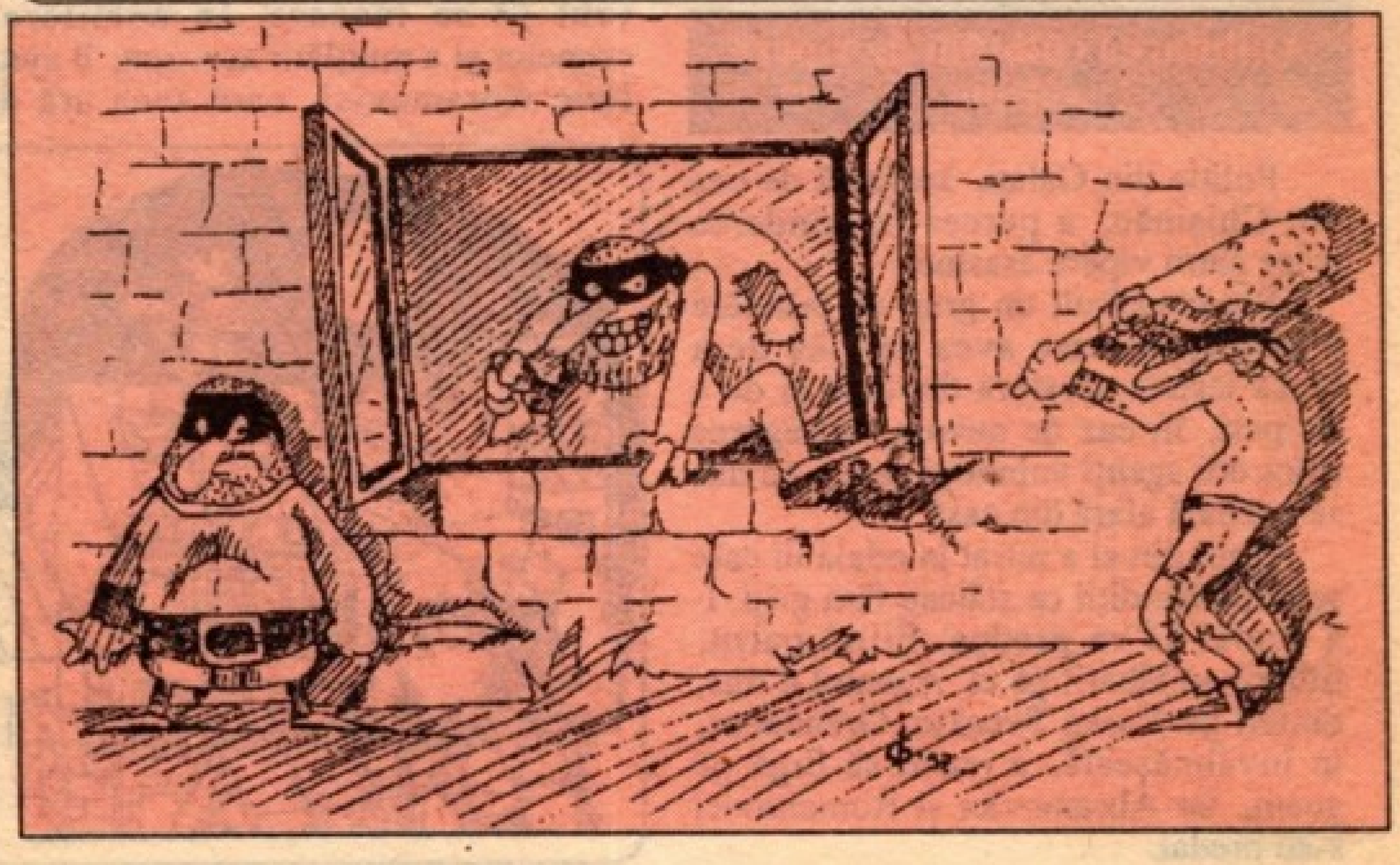

Într-unul din blocurile fără confort, ce străjuiesc piaţa Rahova, împart acelaşi spaţiu locativ doi buni prieteni: Pană Dumitru, zis Mitu Ciungu, şi Apostoaie Marin, zis Leonard. Primul, în calitate de gazdă, iar celălalt, oaspete permanent.

În lumea interlopă a cartierului sînt cunoscuţi, deopotrivă, pungaşi cu vechi state în evidenţele poliţiei. Se zice despre ei că au îmbătrînit furînd. "Concurenţa" aşteaptă nerăbdătoare să-i vadă ieşiţi la pensie. Nu de alta, dar, în ultimul timp, le cam tremură mîna din cauza băuturii şi lumea i-a luat la ochi. Nimeni nu mai poate "opera" acolo unde bătrînii pungaşi îşi fac prezenţa.

Recent, căpitanul Mihai Untaru, de la Sectorul 5 poliţie, a avut surpriza să-l aibă interlocutor pe Leonard într-o postură inedită: victimă a unui furt de vreo 20.000 de lei, dispăruţi din buzunare în timp ce dormea în sărăcăcioasa garsonieră a prietenului său. Bineînţeles că bănuitul era unul singur: Mitu.

Interogarea acestuia nu duse însă la limpezirea lucrurilor. Omul susţinea că nu văzuse nimic. Adormise şi se trezise o dată cu amicul său. Devenise clar că bănuitul nu era dispus să recunoască decît în faţa probelor. Aşa că anchetatorul îl lăsă în seama unui coleg să-şi scrie depoziţia, iar el purcese în teren.

La scurtă vreme după aceasta, poliţistul intră în posesia unui amănunt interesant: Mitu fusese văzut, în timpul nopţii, intrînd în curtea amicului său, Vintilă. Era posibil, deci, ca acesta să fie cheia dezlegării misterului.

Speriat şi nedumerit în primele momente, Vintilă sfîrşi prin a confirma intuiţia anchetatorului: Mitu îi lăsase în păstrare întreaga sumă luată din buzunarele prietenului său. Fusese, deci, găsită mult invocata probă.

- I-am luat din buzunare banii lui Leonard, fiindcă e beţiv şi îi cheltuie. Mîine, poimîine, moare şi nu am cu ce să-l îngrop! se justifică Mitu faţă de poliţişti.

Să mai zici că hoţii nu au suflet!

DORU PETRESCU

Dai un ban dar face

Oricît de mulţi bani ai avea, altă viaţă dacă poţi să-ţi adaugi la nume şi un titlu de nobleţe. Nu-i tot una să te recomanzi domnul X sau contele X. Cum - potrivit unui slogan la modă - lumea e condusă de oamenii cu idei, un tinerel franco-german, Cristophe Paikert Lasborde s-a gîndit că nu ar fi lipsit de interes să se lanseze într-o afacere extrem de profitabilă, în care nu trebuia să investească decît ingeniozitate şi răbdare, şi anume, să pună la cale combinaţii (citeşte adopţiuni) între aristocraţi faliţi şi persoane cu bani dar fără titluri.

Afacerea s-a dovedit a fi de mare viitor şi negocieri aprige s-au încins pentru sume variind între 100.000 de dolari "plata" unui "banal" titlu de conte şi un milion de bilete verzi pentru cel de prinţ cu sînge mai albastru decît apele Dunării. De pildă, Serenisima Sa Alteţă Gertruda, prinţesă de Sayn-Wittgenstein a obţinut 450.000 de dolari "adoptînd" un biet milionar american. Descendentă a unei familii princiare cu rădăcini pierdute în negura vremurilor, Gertruda ajunsese mai săracă decît Iov, cel nevoit să trăiască pe o grămadă de gunoi. Nevoită să-şi părăsească reşedinţa, alungată de creditori, prinţesa s-a refugiat într-o

cabană din munţii Bavariei. Sărmana de ea nu mai avea nici măcar cu ce să-şi hrănească motanul siamez. Aşa că americanul propus spre adopţiune, cu cei 450.000 de dolari ai săi, i-a apărut în cale, ca un adevărat Făt Frumos.

În ce-l priveşte pe beneficiarul titlului, un industriaş din statul american Montana, nu numai vanitatea l-a împins să-şi îmbogăţească numele.

Un titlu nobiliar e menit să deschidă numeroase uşi, de la cele ale unor petreceri în cerc închis, la cele ale unor consilii de administraţie.

Un alt înnobilat peste noapte, prinţul Frederic von Anhalt, duce de Saxa şi soţ al actriţei Zsazsa Gabor, mărturisea că întreaga sa existenţă s-a schimbat din momentul în care şi-a atribuit titlul nobiliar. Numeroase firme şi societăţi, diverse asociaţii şi ligi au început să-şi arate interesul pentru el de îndată ce a devenit prinţ.

Un mare viticultor belgian, devenit conte, prin intermediul ingeniosului Christophe Paikert-Lasborde, şi-a aplicat impunătorul blazon familial pe sticlele de vin, producţie proprie.

Dar să nu vă închipuiţi că oricine poate deveni nobil numai semnînd un cec. În afară de referinţe financiare, Paikert-Lasborde solicită candidaţilor şi un cazier imaculat. De aceea, potrivit declaraţiilor sale, el n-ar fi intermediat decît vreo patru "adopţiuni", deşi cereri sînt cu sutele.

L.E.

DIN LUMEA DEMENŢEI

Comisia pentru Drepturile Omului din Florida a decis zilele trecute că un paznic, de închisoare, care a fost surprins în timpul lui liber îmbrăcat în femeie, a fost victima unei discriminări.

Locotenentul William Smith, astăzi pe nume Belinda, a fost demis din postul pe care-l ocupa la închisoarea din Jacksonville (Florida), pentru că fusese văzut de unul dintre colegii săi îmbrăcat în veşminte de damă. Smith, cu o vechime de 14 ani, se pregătea în acea perioadă să sufere o operaţie de schimbare a sexului, el dorind neapărat să devină femeie. Pentru a se pregăti sufleteşte cu noua postură, Smith se îmbrăca în hainele mult rîvnite. Operaţia a fost efectuată, Smith devenind după... Belinda. S-au ivit însă o serie de probleme. Comisia a stabilit că trans-sexualismul este un fel de "dezordine mentală", dar în final este şi rămîne un handicap. Deci, Smith trebuie privit ca un handicapat. Bine - bine, dar se pune întrebarea: are dreptul Belinda să-şi reia lucrul? Sau dacă nu, măcar are voie să ridice cei 136.000 de dolari care aparţineau locotenentului Smith?

Membrii Comisiei nu au ajuns la nici o concluzie.

M.G.

FEROVIARĂ

ORIZONTAL: 1) Loc amenajat, într-o staţie de cale ferată, pentru urcarea şi coborîrea călătorilor - Tren de marfă. 2) Locomotivă cu..., unul din primele tipuri de astfel de mijloc folosit pentru tractarea trenurilor (sing.) - Amenajare situată pe liniile de cale ferată unde se opresc trenurile - La ieşirea din agenţie! 3) Lucrarea care se execută în vederea realizării unei căi ferate. 4. Macazuri - Lac în China - Mijloc. 5) La ieşirea din gară! (Clasele I şi a II-a la rapid!) - Cuvinte de preamărire (de laudă exagerată). 6) Tipuri actuale de locomotive (de mare putere şi viteză). 7) Parte metalică tăioasă aşezată în faţă (în partea de jos) la locomotive pentru înlăturarea unor obstacole (zăpadă) de pe şine - Denumire a unui vechi tribunal. 8) Clasaţi pe ultimele locuri! - Trib berber din Maroc - Loc răvăşit! 9) Armate - Apare o haită! 10) Numele unui vechi şi renumit tren transeuropean (2 cuv.) 11) Alt tip de locomotivă, folosind motoare termice - Atîţia daţi peste cap! 12) Abatere laterală! - Mijloc de transport (în comun) tot pe cale ferată folosit în interiorul oraşelor (pl.).

VERTICAL; 1) Pod îngust aşezat la înălţime peste o linie de cale ferată care permite trecerea călătorilor - Poezie eroică. 2) Greblă mijlocie! - Drum mai lung (pe care-l face cineva) realizat de cele mai multe ori cu trenul. 3) Traseul urmat de un tren, de exemplu - Punere în circulaţie. 4) Moment temporal, de sosire şi plecare (a trenurilor) indicat în Mersul trenurilor (pl.) - Veche măsură de greutate - Încercare, experiment. 5) Rămăşiţă, deşeu - De el se trage semnalul de alarmă. 6) Greutate care depăşeşte limita maximă admisă - Atlas fără coperţi! 7) Locomotiva (de exemplu) ca o denumire mai generală (pl.) - Fire de urzeală. 8) Feroviară în cele din urmă! - Macagiu - 14 la romani! 9) Lucrare de terasament executată în scopul ridicării unui teren la nivelul necesar construcţiei unei căi ferate - Capabilă, potrivită, bună. 1o) Perioade mari de timp - Primele locomotive! Siglă pentru Republica Islamică Iran. 11) Localitate în U.R.S.S. - Bucată de hîrtie sau de carton care asigură unui călător dreptul de a merge cu trenul, indicînd uneori şi locul rezervat (pl.) 12) Întoarcere, revenire în punctul de plecare - Categorie (după confort şi tarif) a vagoanelor, compartimentelor pentru călătoria cu trenul.

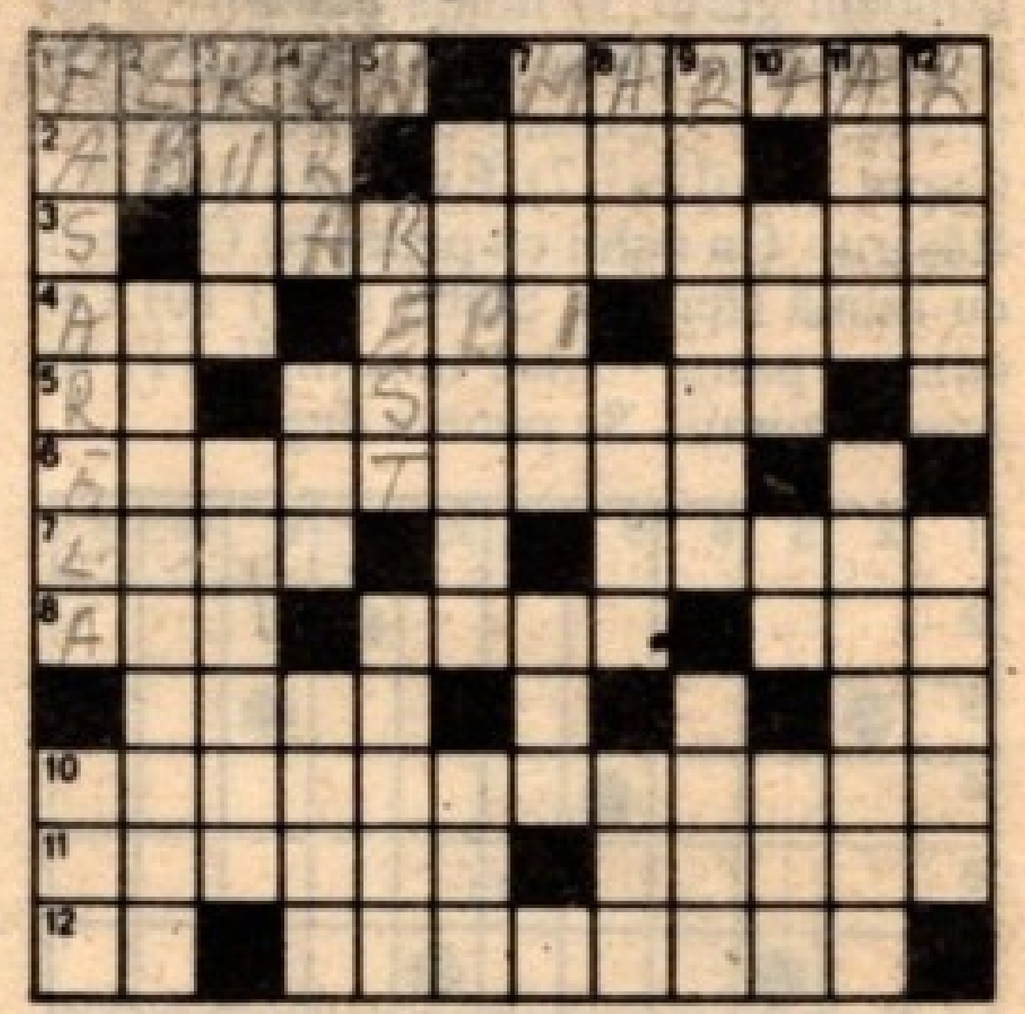

DICŢIONAR: EBI; AULIC; MTIR; OCL; RII; AINI.

A.M.

Almanah INFRACTORUL/71

nimic despre... anatomie

ORIZONTAL: Din toată inima - Pînă la un cap de aţă. 2) Legaţi de mîini şi de picioare 3) Nici măcar o gură de apă - Se pune la inimă 4) Coeficient valoric la şah - Resort - În mijlocul gurii! 5) Inima pădurii - I se împleticeşte limba 6) În carne şi oase (masc. pl.) - Centru de informaţii! - Capul familiei! 7) Exemplu (abr.) - Răsărit - Cu ochii ca pisica 8) Oameni cu inimă (fem.) - Slăbit (fig.) 10) Cu ochii-n patru - Atac la inimă! 11) În fundul inimii - Se pune-n deget

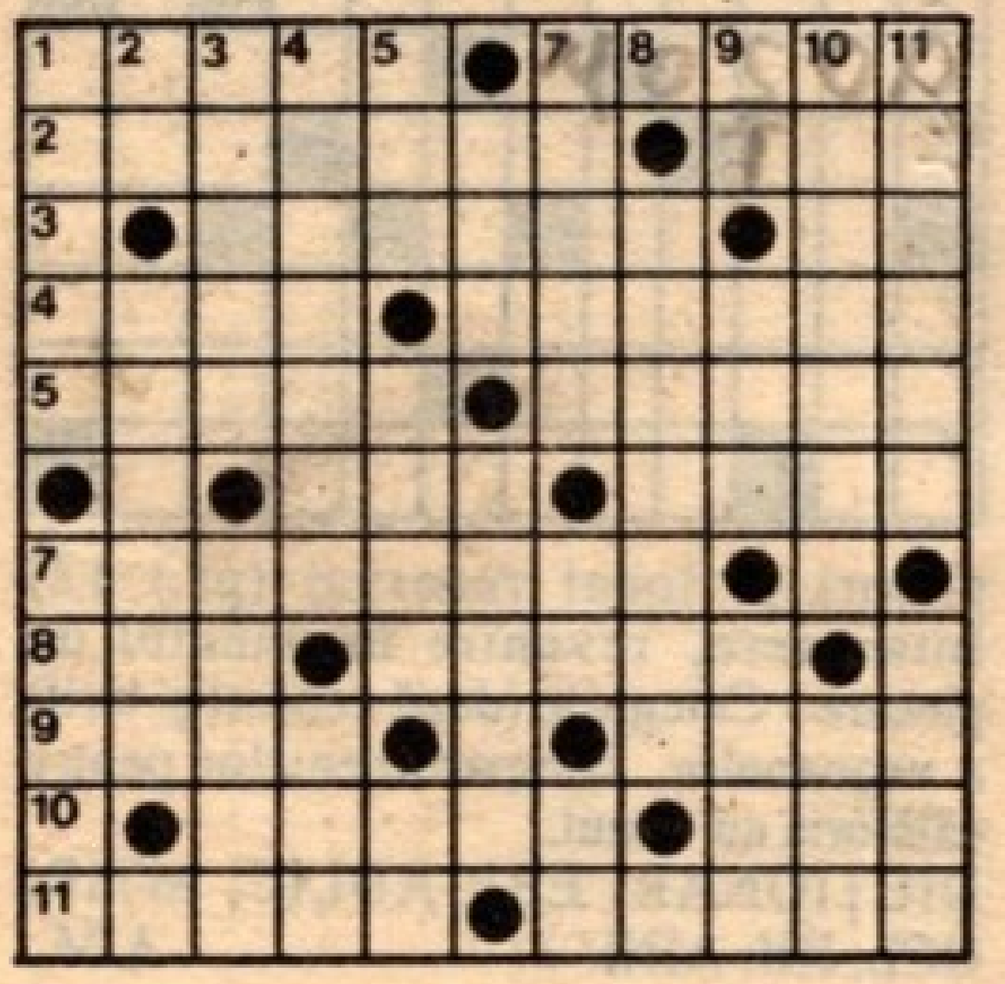

VERTICAL: Cu obraz subţire 2) Cu capul plecat - În cap (fem.) 3) Cu picioare de plumb (fem.) - Cu gura pe jumătate! 4) Prepoziţie latină - Undelemn - Crestătură pe răbojul vieţii 5) Te doare la ficat (po.) - Au cap 6) Boli interne! - Curbe! - Toate-s ca la început! - Focare de infecţie! 7) Cu inima deschisă - Umblu, în dialect istro-român 8) Două din zece! - Nu văd înaintea ochilor 9) Nu i se aude gura - Fel 10) Hotar (pop.) - Cap de familie! - Fibre 11) Poartă acelaşi nume cu tine - Conjugal.

DICŢIONAR: ELO, UKBI, AMN, OTAR

DAN CORNEANU

La culeş!

ORIZONTAL: 1) Ansamblul operaţiilor de culeş - Pepene galben ! 2) Culegători, în felul lor - Banană pe gratis ! 3) Loc unde se culeg fructele mici - Printre măceşe ! 4) Autor antic grec care a scris fabula "Vulpea şi strugurii" - A-şi recupera locul. 5) Un amator pentru para mălăiaţă - Are cafeniu pepene ! 6) Pară aprinsă - A broda. 7) Diego cel cu măr în cap. 8) În pădure ! - Vedetele cerului. 9)

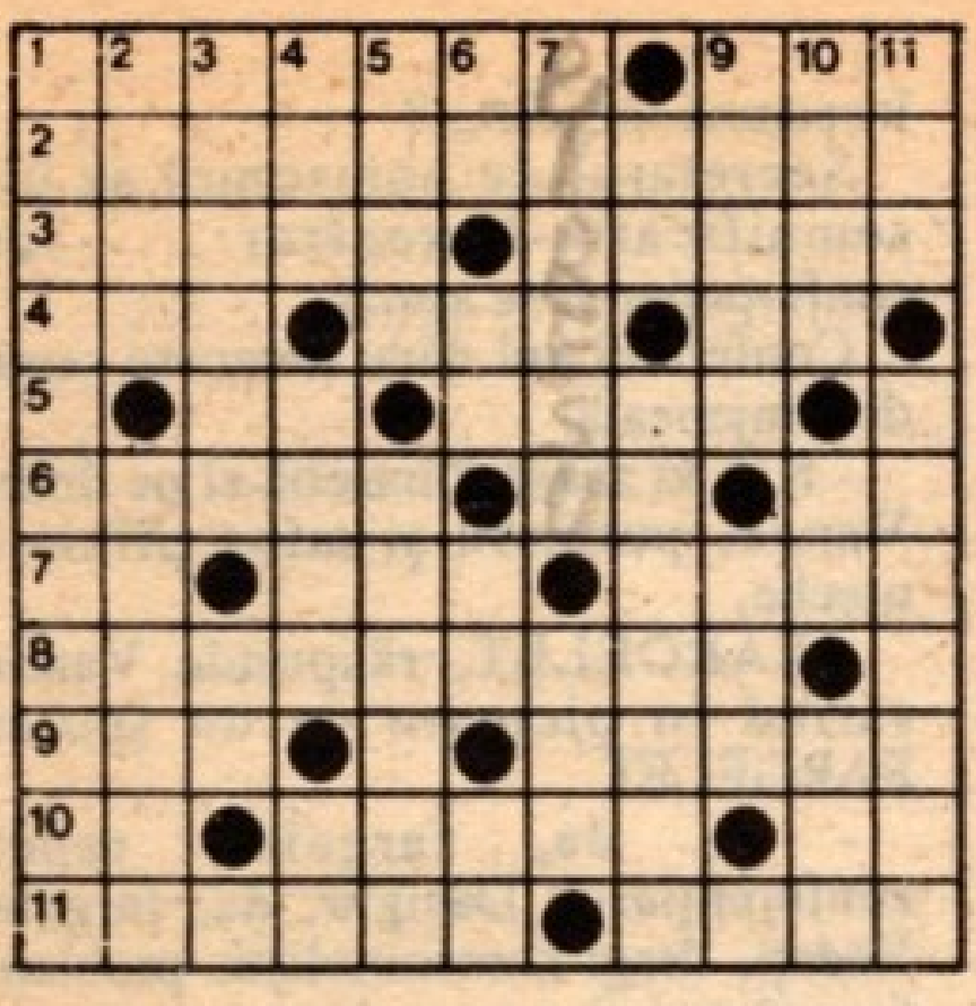

Scoasă dintr-o pară ! - Cireşarul Transilvaniei. 10) Portocale ! - Pară. 11) Aha, para ! - Patria mandarinilor.
VERTICAL: 1) Cîmp în care evoluează CIREAŞA - Fructele după cules. 2) Se înfige la piersici ! - Zarzăre într-o interpretare rebusistă ! 3) Pere în sirop ! - Culeasă. 4) Ca nuca-n perete - Rîu în Elveţia. 5) Fruct - Doică - Notă. 6) Dă mură...în gură - Culoare pentru CIREAŞA. 7) Plin de cireşe - Nete ! - Casă cu mere ! 8) Infinitivul lung de la a para ! (pl.). 9) Ce rămîne dintr-o mandarină ! -Vara la Paris ! - A gusta din fructul oprit. 10) Fructe tropicale - N-aş spune... banane ! 11) Metodă de conservare a fructelor culese - Vişină !
DICŢIONAR: ESOP, RAPA, IUNI, AAR, DODA, MUR, ETE, NAN.

MAGDALENA POPESCU

CĂLDURĂ

(Bucov.) - Prăjite, cu sare, merg la o bere rece. 7) Frumoasă foc, nu alta - Gazul care arde. 8) Focarul casei - Pun paie pe foc... şi gata. 9) Sfîrşit de Cuptor ! - Băutură la turci ... de leac - În sfîrşit e răcoare ! 10) Întîi se prăjeşte şi apoi se bea cu cafea - Dă foc în lanţ.
VERTICAL: 1) Arde, nu glumă - Nu faci foc, nu iese fum... 2) Bomba care arde. 3) Arzător din fire. 4) Fierar ! - Certat cu foc. 5) Arată că frige ! - Scapără în cap ! - Agent primar ! 6) Instrument de desen - Exclamaţie călduroasă. 7) Înaintări susţinute cu foc.8) Foc de obosit. 9) Strigări înfocate. 10) Gură de foc - Urmărit cu ardoare.
DICŢIONAR: XER, ICAR, DECA, IGUR, SCA.

Gelu Geo SCUPRA

ORIZONTAL: 1) Dat în clocot. 2) Carne uscată ! - Cel voltaic degajă căldură şi lumină - Prefix pentru "uscat". 3) I s-au topit aripile la soare (mit.) - Potoleşte calul înfocat. 4) Frige ! - Foc de pretenţioasă. 5) Glandă care influenţează arderile metabolice. 6) Pătură călduroasă

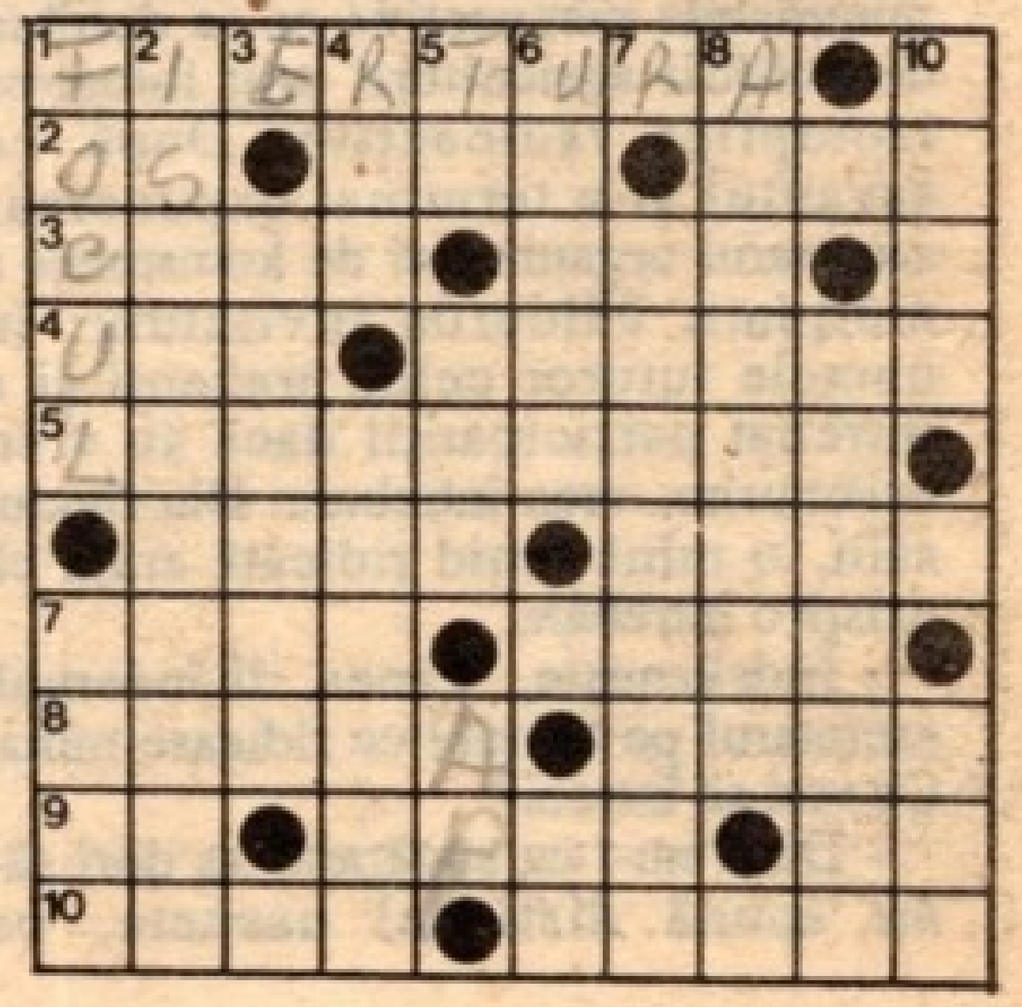

Almanah INFRACTORUL/73

Cel mai avansat FARGELET

Cel mai avansat

Se povesteşte că la kolhozul "Drumul lui Ilici", din apropiere de Moscova, exista o puternică organizaţie revoluţionară de tineret, care se preocupa îndeaproape de ridicarea nivelului cultural-ştiinţific al komsomoliştilor. În acest scop, comitetul komsomolului a luat, la un moment dat, iniţiativa să invite personalităţi marcante ale ştiinţei, care să vorbească tinerilor despre preocupările savanţilor din diferite domenii, despre rezultatele oamenilor de ştiinţă sovietici.

În prima duminică a fost invitat Ivan Sergheievici Atomov, doctor în ştiinţe fizice, membru al colectivului de cercetători de la un mare institut din Moscova. El a vorbit tinerilor despre rezultatele remarcabile ale fizicienilor sovietici în descifrarea tainelor materiei, despre folosirea energiei atomice în scopuri paşnice şi despre minunatele perspective ce se deschid dezvoltării agriculturii prin folosirea izotopilor radioactivi. După ce savantul şi-a terminat expunerea, secretarul organizaţiei de komsomol a mulţumit călduros invitatului în numele tuturor celor prezenţi şi a întrebat participanţii dacă au vreo nelămurire, vreo întrebare. Din fundul sălii, o mînă timid ridicată arată că există o întrebare.

- Îndrăzneşte, Vanea, îl îndemnă secretarul pe timidul ce ridicase mîna. Ce vrei să întrebi?

- Dacă nu-i cu supărare, aş dori să-mi spună distinsul oaspete, ce înseamnă fargelet...?

Secretarul de komsomol se uită semnificativ-încrezător spre conferenţiar şi se aşează.

Conferenţiarul dădu oarecare semne de stînjeneală.

- Kak vî scajite? întrebă el pe tînărul Vanea, punîndu-şi mîna pîlnie la ureche,

- FARGELET, răspunde Vanea, sărind în picioare ca un şcolar, FARGELET.

- A, da, fargelet, repetă conferenţiarul. Desigur, da, fargelet. Vedeţi, dragi komsomolişti, problema fargeletului e una dintre cele mai controversate în ştiinţa contemporană. Ca s-o luăm de la începutul - începutului, trebuie să precizăm că fargeletul este o particulă elementară. Ultima, dealtfel, dintre particulele elementare descoperite pînă în prezent de geniul uman. Ea, adică el, vreau să spun, fargeletul, a fost descoperit în urmă cu cîţiva ani, de un mare savant american. Ca întotdeauna, însă, imperialiştii americani au pus această descoperire a geniului uman în slujba scopurilor de dominare şi asuprire a popoarelor. Ei au cheltuit miliarde de dolari din sudoarea poporului american pentru a construi bomba cu fargeleţi. Cu aceasta, imperialiştii vor să intimideze statele frăţeşti socialiste, în special Uniunea Sovietică, patria comunismului victorios.

Dar savanţii sovietici, dragi tovarăşi, n-au stat cu mîinile încrucişate. Ei au descoperit, după îndelungate şi laborioase cercetări, antifargeletul, o substanţă care anihilează efectele bombei cu fargeleţi. La ora actuală, putem spune cu mîndrie oamenilor sovietici, prietenilor noştri din ţările frăţeşti, că munca lor paşnică nu va mai putea fi ameninţată de bombele cu fargeleţi. Dumneavoastră, dragii mei, ca tineri komsomolişti, constructori ai comunismului în măreaţa Patrie Sovietică, trebuie să intensificaţi eforturile în lupta pentru pace, pentru

apărarea muncii pașnice a poporului sovietic. Etc. etc. etc.

Komsomoliștii părăsiră sala cu inimile pline de mîndrie patriotică.

Duminica următoare, invitatul komsomoliștilor de la colhozul "Drumul lui Ilici" este Mihail

Andreevici Virusovski, candidat în științe biologice. El vorbește despre biologia sovietică, cea mai avansată din lume, o știință pusă în slujba omului, o știință care va deschide perspective minunate în agricultură și zootehnie, contribuind la ridicarea nivelului de trai al oamenilor sovietici.

La încheierea conferinței, după mulțumirile de rigoare ale secretarului de komsomol, același timid Vanea, pune aceeași întrebare: ce înseamnă FARGELET?

- Cum ați spus? întrebă conferențiarul, cu mîna pîlnie la ureche. Aaa, fargelet. Da, desigur, fargelet. Nu înțelesesem. Tovarăși, fargeletul este un dăunător al culturilor agricole, deosebit de periculos. El a apărut în Statele Unite ale Americii, în urmă cu vreo 20 de ani. Imperialiștii americani însă, preocupați numai de cursa înarmărilor, de intimidarea statelor socialiste iubitoare de pace, în special a Uniunii Sovietice, n-au luat la timp măsuri pentru combaterea acestui dăunător. Din această cauză, fargeletul s-a răspîndit pe întregul teritoriu al Statelor Unite, ba chiar pe tot continentul american. Iar în ultimii ani, s-a semnalat prezența și răspîndirea fargeletului și pe teritoriul Uniunii Sovietice, tovarăși.

Pagubele produse de acest dăunător sînt însemnate, tovarăși. Dar, savanții sovietici, stimați tovarăși, biologii noștri, în colaborare cu chimiștii noștri, trebuie s-o spunem, n-au stat cu mîinile încrucișate. Ei au descoperit o substanță deosebit de eficientă în combaterea fargeleților. Dumneavoastră, în calitate de komsomoliști care lucrați în domeniul agriculturii, aveți datoria, stimați prieteni, să urmăriți evoluția culturilor agricole. Să semnalați apariția fargeleților pe mănoasele cîmpuri ale kolhozului "Drumul lui Ilici", pentru ca

specialiştii să poată interveni la timp. Pentru că, trebuie să vă spun, dragi tovarăşi, că substanţa noastră acţionează cu mai multă eficienţă în perioada de început a răspîndirii fargeleţilor. Atunci cînd ei nu se pot vedea încă, decît la microscop. Mai tîrziu, răspîndirea lor neputînd fi, deocamdată, stăvilită. Cel puţin cu mijloacele pe care le deţinem la ora actuală. Savanţii noştri însă lucrează, dragi tovarăşi, nu stau cu mîinile-n sîn...

Duminica următoare, vorbeşte komsomoliştilor de la kolhozul nostru, Boris Nikitîci Mitonov, candidat în ştiinţe sociale, doctor în filozofie, membru corespondent al Institutului Unional pentru Ateism. El se referă pe larg la realizările filozofiei leniniste, materialist-dialectice, promovată de savanţii sovietici, o filozofie pusă în slujba maselor largi populare, în sprijinul construirii comunismului pe pămîntul sovietic. Conferenţiarul face cîteva savante referiri la curentele filosofice reacţionare, promovate în statele imperialiste, mai ales în SUA, doctrine puse în slujba celor mai retrograde cercuri militariste, doctrine ce propagă ura faţă de om, propagă războiul şi încurajează agresiunea împotriva lagărului socialist, mai ales împotriva Uniunii Sovietice.

La sfîrşit, acelaşi individ timid şi nedumerit, pune aceeaşi întrebare: ce înseamnă FARGELET ?

- Fargelet, tovarăşi, răspunde cu aplomb conferenţiarul, este adeptul unei secte religioase ultrareacţionare, apărută acum vreo 20 de ani în SUA. În atmosfera de misticism, de incultură, în care este ţinut poporul american, în marasmul specific societăţii americane, fargeletismul s-a răspîndit rapid. După unele date, publicate chiar în presa americană, în SUA există în prezent cîteva milioane de adepţi ai acestei secte. Mai mult, fargeletismul s-a răspîndit şi în alte state capitaliste. Şi, trebuie să recunoaştem cu tristeţe, dragi tovarăşi, că şi la noi, în Patria Sovietică, elemente izolate, indivizi certaţi cu munca şi cu disciplina, au trecut la fargeletism. Desigur, miliţia sovietică pusă în slujba poporului, organele noastre de ordine veghează. Dar dumneavoastră, în calitate de komsomolişti, trebuie să fiţi vigilenţi, să demascaţi asemenea elemente declasate. Să luaţi atitudine fermă. Iar

la nevoie, să sesizaţi organele de ordine, pentru ca asemenea elemente inconştiente să fie puse la locul pe care-l merită.

Conferinţa se termină, asistenţa părăseşte sala iar secretarul de komsomol îl caută pe Vanea, îl înşfacă de-o mînă şi-l trage într-un colţ.

- Ce dracu ai, măi, cu fargeleţii ăştia ai tăi?! Că m-ai înnebunit! Întrebi de fiecare dată şi fiecare îţi răspunde altfel. Vreau să ştiu şi eu, ce dracu-i ăla fargelet?

- Păi, şi eu aş vrea să aflu, că doar d-aia îi tot întreb, pe toţi, răspunde Vanea, scărpinîndu-se în cap, a nedumerire.

- ?

- Păi, uite cum e cu FARGELET. Eu vin de la slujbă pe la ora cinci.

Mănînc, mă odihnesc un ceas, apoi mă duc la crîşmă, ca de obicei. De-acasă spre bodegă, trec prin faţa poştei. Văd acolo firma, pe care scrie TELEGRAF. Stau la crîşmă şi beau cîteva stacane, pînă închide şi mă dă afară. La întoarcere, trecînd pe lîngă poştă, văd acolo o altă firmă, pe care scrie FARGELET...

AL.SAUCĂ

DISIDENTUL

Disidentul a venit în sat într-o noapte ploiasă. De fapt, a fost adus de agenţii serviciilor secrete şi instalat în casa părăsită. Nimeni nu-l vizita. La două săptămîni, şeful postului de jandarmi îi trimitea, printr-un sergent, un sac de merinde. În rest, omul trăia singur, ascuns de gardul de scînduri şi de crengile merilor care aproape se tîrau pe pămînt. De cîte ori se pregătea vreo revoluţie, ori se răsculau provinciile, agenţii secreţi îi umpleau curtea, puneau pază la poartă sau pur şi simplu îl suiau noaptea într-o maşină şi-l duceau la beciurile siguranţei, unde-l ţineau pînă lucrurile se linişteau.

Disidentul nu era un vorbăreţ. Aş putea spune că viaţa care i s-a impus îi convenea. În cel de-al doilea an de domiciliu forţat îşi permise cîteva plimbări prin sat. Şeful de post era om cumsecade şi se mulţumea să-l ţină sub observaţie. Nici mîncare nu-i mai căra. Ridica singur bani, pe semnătură, şi îşi cumpăra. Cu poştaşul nu avea voie să vorbească şi nici cu telegrafistul. După încă un an, tăcut, fără ca cineva să-l fi observat, disidentul a trimis o scrisoare Opoziţiei. Chiar dacă nu a reuşit să declanşeze o nouă revoltă, serviciile secrete au realizat cîteva lucruri. Şi anume, faptul că cel izolat continua să comploteze, să scrie manifeste şi mesaje, chiar în propria curte, ocrotit de gard şi de complicitatea merilor, şi să le trimită în toate colţurile ţării.

Apoi, ziarele ostile Puterii păstrau legătura cu el, dovadă articolele pe care le publicau periodic în ciuda pazei permanente, care se instalase în jurul casei. Dar cel mai supărător era faptul că disidentul ajunsese cunoscut de toţi, dacă nu celebru. Era clar: nimeni nu se mai putea atinge de el, fără să rişte un scandal enorm dacă nu chiar războiul civil.

În toată toamna acelui an în sat au venit, rînd pe rînd, sub acoperirea nopţii, colonei şi generali din serviciul securităţii, miniştri din Guvern şi mesageri ai Puterii.

Tratativele cu disidentul nu au schimbat în nimic situaţia. Articolele sale apăreau mai departe, manifestele gîndite de el fluturau în toate tîrgurile, împrăştiate de mîini anonime, aceleaşi mîini, poate, care le aduceau din casa păzită şi le tipăreau prin cine ştie ce beciuri. Se vorbea chiar de un comando al răsculaţilor din munţi care urma să-l răpească, în ciuda celor două regimente care cantonau în zonă.

Cînd siguranţa şi-a retras agenţii n-a fost o surpriză pentru nimeni. Devenise de mult evident că disidentul cîştigase bătălia. Curînd au ridicat cantonamentele şi cele două regimente. Se aşteptau schimbări mari.

Almanah INFRACTORUL/77

Maşina comandantului s-a oprit aproape de poartă. Au coborît doi colonei şi, după cîteva minute, Generalul. Disidentul scria la măsuţa dintre meri. Îi cunoştea. Doar ei îl anchetaseră de-a lungul anilor, pentru ca în cele din urmă, să-l exileze la capătul pămîntului, într-un sat fără gară, şcoală şi doctor.

- Hei, eroule. Ai învins, spuse Generalul în loc de salut. Uite, Opoziţia a ieşit învingătoare. Întinse un ziar pe care îl avea împăturit. Disidentul îl luă tăcut şi începu să-l răsfoiască.

- Bine Generale, dar ăsta-i de marţea viitoare. Astăzi sîntem joi. Mă gîndeam că ai ziarul de mîine. Zîmbind cu subînţeles - "Voi ştiţi orice lucru înainte ca el să apară în presă, Nu ?"

Generalul se întoarse spre meri, privind cu vădit interes fructele.

- Dar, asta, asta ce înseamnă, făcu disidentul îngrozit. Cum adică "eroul luptei pentru emancipare a murit într-un accident de circulaţie, în seara zilei de luni ? "Este o farsă, nu ? Adică peste patru zile ? "În semn de preţuire. Guvernul a hotărît să-i facă funeralii naţionale".

Generalul rupse un măr, muşcă din el, apoi, întorcîndu-se parcă întîmplător spre disident, clătină din cap.

- Nu, eroule. Nu. Ceea ce-ai citit este purul adevăr. Cu aceeaşi încetineală salută, se întoarse şi părăsi curtea.

Cînd maşina se pierdu după primul cot, acele pendulului din camera disidentului arătau orele 15,00. Şi era în ziua de joi.

I.T. LAZĂR

■ Flagelul drogurilor seceră Occidentul...

■ 80% din tineri sînt toxicomani.

■ În fiecare zi se înregistrează 4 decese!

■ Patima nu alege: i se supun bogaţi şi săraci, şomeri şi miliardari.

■ Praful alb atacă funcţiile vitale.

■ Dependenţa de droguri - un loc sigur la cimitir!...

■ Estul Europei îşi deschide porţile pentru traficanţi.

Ora 10,30, dimineaţa: în "Grand Place", din centrul Bruxelles-ului, o femeie stă întinsă pe jos, în nesimţire. Doi tineri încearcă să o trezească. Unul dintre ei se apucă să-i facă respiraţie artificială. La doi paşi, un poliţist priveşte cu indiferenţă scena. Ziaristul român, rătăcit pe acolo, întreabă ce s-a întîmplat. "Over-dose" - vine răspunsul laconic al poliţaiului. În argoul pieţei comune europene asta înseamnă "supra doză", adică un consum de droguri mai mare decît puterea de asimilare a organismului. După aproape un sfert de oră, femeia îşi revine din leşin şi reuşeşte să se ridice, ajutată de cei doi tineri.

Calcă

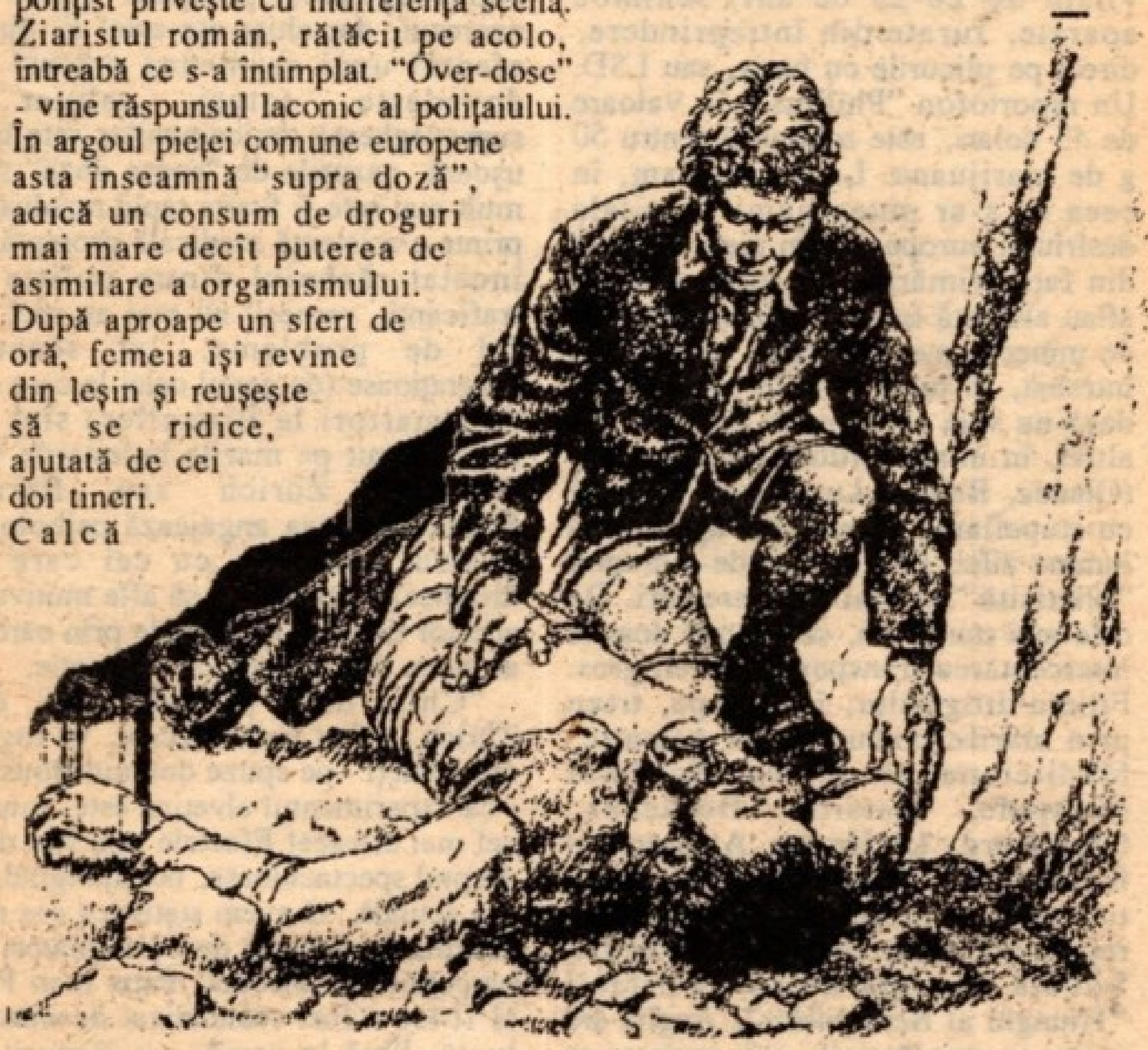

şovăitor, se clatină încă, cei doi o sprijină... Grupul se îndepărtează încet, în timp ce poliţistul parlamentează vehement cu proprietarul unui autoturism care va fi amendat, pe loc, cu 200 de franci. Deşi articolul 119 din Codul Penal belgian interzice consumul şi traficul cu droguri, pentru poliţistul municipal este mai important locul unde-ţi parchezi maşina, decît faptul că ai putea muri, întins pe asfalt, în plin centrul Bruxelles-ului, din cauza unei "Over-dose"...

"Aproape că ne-am resemnat în faţa acestui flagel!" - declară Pascal Seferidis, ziaristă la cotidianul "La Nouvelle Gazette", din Charleroi. "Numai în Valonia (partea francofonă a Belgiei - nota noastră) se înregistrează 4 (patru) decese pe zi, din cauza drogurilor; 80% din tineri s-au drogat cel puţin o dată, sau de două ori în viaţă, măcar din curiozitate! Este o nenorocire cu care nu ştim cum să ne mai luptăm. Am organizat campanii de presă; biserica a finanţat construirea unui sanatoriu pentru tratamente de dezintoxicare; poliţia face razii periodice prin cartierele suspecte ale marilor oraşe; toate instituţiile de învăţămînt exmatriculează imediat orice elev care a fost prins că se droghează şi cu toate acestea nimic nu pare să se îmbunătăţească. Efectele sociale sînt

minime!"

La mai puţin de 50 km depărtare graniţa belgiană, la Eindhoven, Olanda, chiar la poarta celebrelor uzine "Phillips", muncitorii care consumă narcotice (majoritatea în vîrstă de 20-25 de ani) schimbă aparate, furate din întreprindere, direct pe plicurile cu haşiş, sau LSD. Un reportofon "Phillips", în valoare de 45 dolari, este schimbat pentru 50 g de marijuana. La Amsterdam, în ceea ce s-ar putea numi "capitala desfrîului european", în piaţa centrală din faţa primăriei, pe locul unde se aflau altădată faimoşii hippy, eşti tras de mînecă, pur şi simplu, pentru a fi întrebat, în toate limbile pămîntului, dacă nu vrei să cumperi droguri. De altfel, în întreg teritoriul Beneluxului (Olanda, Belgia, Luxemburg) traficul cu stupefiante se practică aproape la lumina zilei. Poliţia pare de-a dreptul "plictisită" să mai facă arestări. De cele mai multe ori, se rezumă doar la interceptarea transporturilor en gros. Filiera drogurilor, în Europa, trece prin marile porturi de la Atlantic, Mediterana şi Marea Nordului (Neapole, Marsilia, Bordeaux, Cherbourg, Le Havre, Amsterdam Rotterdam, Hamburg), iar placa turnantă a pieţei de desfacere o reprezintă fosta Germanie Federală. Situată în afara acestui veritabil "Triunghi al Bermudelor", Anglia are o situaţie privilegiată, prin izolarea sa insulară, dar asta nu înseamnă că problemele vameşilor britanici ar fi mai mici.

Elveţia a legalizat drogurile!

Domnul Charles Boussac, proprietarul librăriei "Fontaine", din Geneva - al cărui fiu şi-a pierdut viaţa înainte de a împlini 20 de ani, din cauza narcoticelor - ne-a condus într-un parc foarte cochet, pe malul lacului Leman, pentru a ne arăta cel mai ciudat lucru posibil: un rond mărginit de peluze, unde se află cîteva dughene pitoresc vopsite şi care pun în vînzare diverse sortimente de... droguri. Elveţia este singura ţară din lume în care amfetaminele se vînd în mod legal, cu acordul statului, în locuri desemnate precis şi aflate sub supravegherea poliţiei. Pare de necrezut, dar chiar aşa este! Ei bine, efectul unei asemenea măsuri se dovedeşte, totuşi, salutar - supravegherea toxicomanilor este mai uşoară, cazurile de "supra doză" sînt mult mai rare şi foarte rapid rezolvate, printr-o asistenţă medicală promptă, a încetat războiul dintre poliţie şi traficanţi, vameşii nu mai au nici un fel de probleme, iar scenele dizgraţioase (de genul celei la care am fost martori la Bruxelles) sînt de neconceput pe marile bulevarde din Geneva, Zürich sau Berna. Municipalitatea angajează psihologi, pentru a discuta cu cei care se droghează, încercînd să afle motivaţia acestor tineri şi mijloacele prin care s-ar putea lăsa de un viciu dramatic.

"Chiar dacă celălalt parc, din Zürich, a fost închis recent, vă rog să mă credeţi - ne spune domnul Boussac - că experimentul elveţian este, totuşi, cel mai eficace! Efectele sale sînt de-a dreptul spectaculoase, noi ajungînd, la ora actuală, să avem statistica cea mai scăzută în materie de consumatori de narcotice. La început, Papa Ioan Paul al II-lea a fost scandalizat de măsura luată. Pînă la urmă, s-a lămurit că avem dreptate. Ba, mai mult, anul trecut, cînd a vizitat Elveţia, Ioan Paul al II-lea s-a oprit şi în acest parc din Geneva, unde a discutat cu cîţiva tineri, în prezenţa psihologului care se află permanent aici".

Doctorul drogaţilor e... român!

Medicul Cristian Borinacu este român, are 39 de ani, este căsătorit, fără copii şi cîştigă 5.900 franci elveţieni pe lună. Specialitatea sa este, de fapt, psihiatria, dar s-a "reciclat",

făcînd psihologie aplicată. Impozitul e foarte mare, astfel încît doctorului nu-i rămîn în mînă mai mult de 4000 franci, minus plata asigurărilor sociale, cheltuielile administrative regulate etc. Pentru aceşti bani, el stă 10 ore pe zi în parcul Chamoix, din Geneva, supraveghind consumatorii de droguri, discutînd cu ei, încercînd să-i convingă că trebuie să renunţe pînă la urmă. Şi, uneori, reuşeşte... "Scenariul psihologic al unui consumator de narcotice poate fi schematizat destul de uşor: ori dispune de mulţi bani (fiindcă, de cele mai multe ori provine dintr-o familie bogată), ori este un temperament fragil, pe care l-a dezechilibrat cine ştie ce catastrofă sentimentală sau profesională, ori este un naiv, lipsit de voinţă - ca majoritatea tinerilor, din nefericire - care a avut dezastruoasa curiozitate de a se droga numai ca să descopere ce se petrece în acele clipe! Mai sînt, din cînd în cînd, şi unele cazuri particulare, dar orice excepţie confirmă regula pe care v-am desenat-o deja. După minimum două doze urmează naufragiul, din care nu se mai poate salva absolut nimeni fără asistenţă medicală calificată..." Cristian Borinacu îşi întrerupe dizertaţia pentru că i-a sosit un "client". Şedinţa de psiho-terapie, la care noi nu putem asista, se va desfăşura în aer liber, ca o conversaţie "banală", în timpul unei plimbări prin parc.

Cel puţin mori fericit!

"Oraşul-lumină" este pe locul al treilea în Europa (după Amsterdam şi Hamburg), în ceea ce priveşte consumul narcoticelor. Pe teritoriul francez sînt debarcate, periodic, mari cantităţi de droguri sosite din Columbia, sau Ecuador, Venezuela sau Peru. În acele ţări există centre de prelucrare a "ierburilor", recoltate de pe marile plantaţii clandestine de canabis din Brazilia şi Argentina. Numai heroina - supranumită praful îngerilor - este produsă în America de Nord, restul vine de pe continentul Latino-American.

La Paris, fumatul ţigărilor cu marijuana sau prizatul haşişului au devenit amănunte de-a dreptul banale. Este de "bon-ton" să-ţi serveşti invitaţii, la o petrecere, cu ţigări Camel, sau Phillip Morris, care conţin infuzie de marijuana, mai ales că toată lumea se înviorează subit, după

Almanah INFRACTORUL/81

primele două ţigări şi atmosfera "party"-ului se însufleţeşte grozav de repede. Mai nou, a apărut moda să bei "ceai de opium", dar se zice că n-ar avea un gust prea bun. În schimb, efectul... Din fericire, aceste ierburi nu sînt atît de nocive ca LSD-ul şi, mai ales, heroina.

Unul din marii consumatori de narcotice, cunoscut în întreaga Franţă - regretatul Serge Gainsbourg - şi-a permis luxul de a povesti, în faţa camerelor de luat vederi (cu cîteva luni înainte de moarte), ce efect senzaţional are "praful îngerilor" asupra simţurilor sale. Invitat de Cristophe Dechavannes la celebra emisiune, de pe Canalul unu al Televiziunii franceze, "Ciel, mon Mardi!", Gainsbourg - fără teama de a fi interpelat, ulterior, de vreun judecător de instrucţie - a dezvăluit că la vreo zece minute după administrarea dozei de heroină te cuprinde o stare de exaltare formidabilă. Te simţi, pur şi simplu, fe-ri-cit! Toate obiectele pe care le priveşti în jur (mobilier, veselă, cărţi etc.) au un ciudat contur strălucitor.

La jumătate de ceas după administrare, cînd efectul drogului s-a instalat mai profund, începi să te simţi ca şi cînd ai băut o sticlă de whisky. După mai bine de o oră, eşti "beat" de-a binelea şi trebuie să te culci. Dacă te-ai lăcomit şi ai luat o doză mai mare ca de obicei, rişti (pe lîngă efectul de "over-dose") să te scoli, a doua zi, mahmur, cu dureri de cap, exact ca după o beţie cu alcool de proastă calitate. Însă prima fază a efectului - anume cea de exaltare şi nemărginită fericire - rămîne, după toate aparenţele, un vis pe care nici un produs natural, ori chimic, inventat de Dumnezeu sau de om, nu ţi-l poate procura...

Se spune că toată protipendada pariziană consumă, în mod obişnuit, LSD, mescalină, sau "praful îngerilor". Adevărul este că această "clasă socială" îşi poate permite luxul unui asemenea viciu teribil de costisitor. În Bois de Boulogne, spre exemplu, unde se comercializează în mod clandestin narcotice pentru consumatorii de rînd (protipendada îşi procură plicurile fatale pe altă filieră!), costul unui singur gram de heroină este de 700 franci francezi. Suma poate părea relativ modestă, dar este de notat că un toxicoman care a ajuns în stadiul dependenţei necondiţionate, nu mai poate trăi fără trei-patru grame zilnic, ceea ce înseamnă o cheltuială de peste 2000 de franci, adică aproape jumătate din venitul minim lunar recunoscut de stat. Parizienii au fost consideraţi întotdeauna mai "vicioşi" (ei spun, mai "rafinaţi") decît restul francezilor, ceea ce explică, pînă la un punct, faptul că practică cu frenezie această plăcere interzisă prin lege. Totuşi, abundenţa traficului cu droguri pare mai scăzută la Paris, decît în Benelux, sau - mai ales - Germania. Dacă adaugi (la "beţia" pe care ţi-o provoacă spectacolul citadin al Parisului) consumul de alcool şi fumatul ţigărilor cu marijuana, obţii o mixtură de plăceri cu efect diabolic, care te fac să înţelegi de ce atîţia tineri şi-au pierdut capul, aruncîndu-se într-un desfrîu ce i-a costat, uneori, chiar viaţa...

S.O.S.!

Pe lîngă faptul că distrug sănătatea, drogurile sînt periculoase pentru efectele lor secundare. Cei care nu reuşesc să se desprindă, au nevoie de doze din ce în ce mai mari, ceea ce aduce după sine cheltuieli zilnice uriaşe. Mai mult de jumătate din narcomani dispun de bani mai puţini decît le trebuie. Unii încep să-şi vîndă lucrurile personale, pînă ajung la ruină, alţii se apucă să fure, comit chiar crime, sau - în cel mai "fericit" caz - devin "difuzori voluntari", ceea ce vrea să însemne că se ocupă de vînzarea prafurilor fatale, iar dacă depăşesc o anumită sumă zilnică de încasări, îşi cîştigă dreptul "gratuit" la doza fără de care nu mai pot trăi! Din

cauza folosrii comune a seringilor, (de cele mai multe ori, tot din motive financiare) maladiile contagioase - în primul rînd SIDA - fac ravagii printre toxicomani. Efectele sociale se propagă şi mai mult, ducînd la izolarea de familie, de prieteni, întreruperea studiilor şi (nu foarte rar) chiar la sinucidere. Frecvenţa bolilor de piele a crescut enorm în rîndul celor care consumă droguri, deoarece stupefiantele nu sînt întotdeauna "corect" fabricate, producătorul folosind şi substanţe de-a dreptul toxice, mai ales atunci cînd se află în criză de materii prime. Urmare este că îţi apar din senin eczeme, rezistenţa organismului la boli scade vertiginos; mii de familii sînt dezbinate, distruse în cele din urmă - divorţuri, fuga copiilor de acasă ş.a.m.d. Pe lîngă toate aceste dezastre, mai există o speculaţie, la care occidentalii sînt foarte sensibili: cel mai uşor mod în care poţi deveni milionar este acela de a face trafic cu droguri, deci a te îmbogăţi pe seama nenorocirii altora, ceea ce "capitaliştii" (pe care i-a înjurat comunismul ani de zile) nu pot accepta! Ca să vezi...

După căderea zidului Berlinului, încheierea războiului rece - care a durat peste 40 de ani - şi prăbuşirea sistemului comunist mondial, geografia politică şi economică a Europei începe să se schimbe, văzînd cu ochii. Libertatea pe care o aşteptau toţi a început să pătrundă încet, încet şi în estul european, chiar dacă este însoţită de nenumărate avataruri. Unul dintre acestea poate fi chiar traficul cu stupefiante. Filiera occidentală a drogurilor caută deja, cu febrilitate, noi pieţe de desfacere. Din acest punct de vedere Europa de Est reprezintă aproape un teritoriu virgin. Pericolul narcoticelor devine, astfel, cea mai mare ispită pentru tinerii care au ştiut să lupte pentru libertate, dar nu ştiu să se ferească de capcanele ei...!

MARIUS PETRESCU

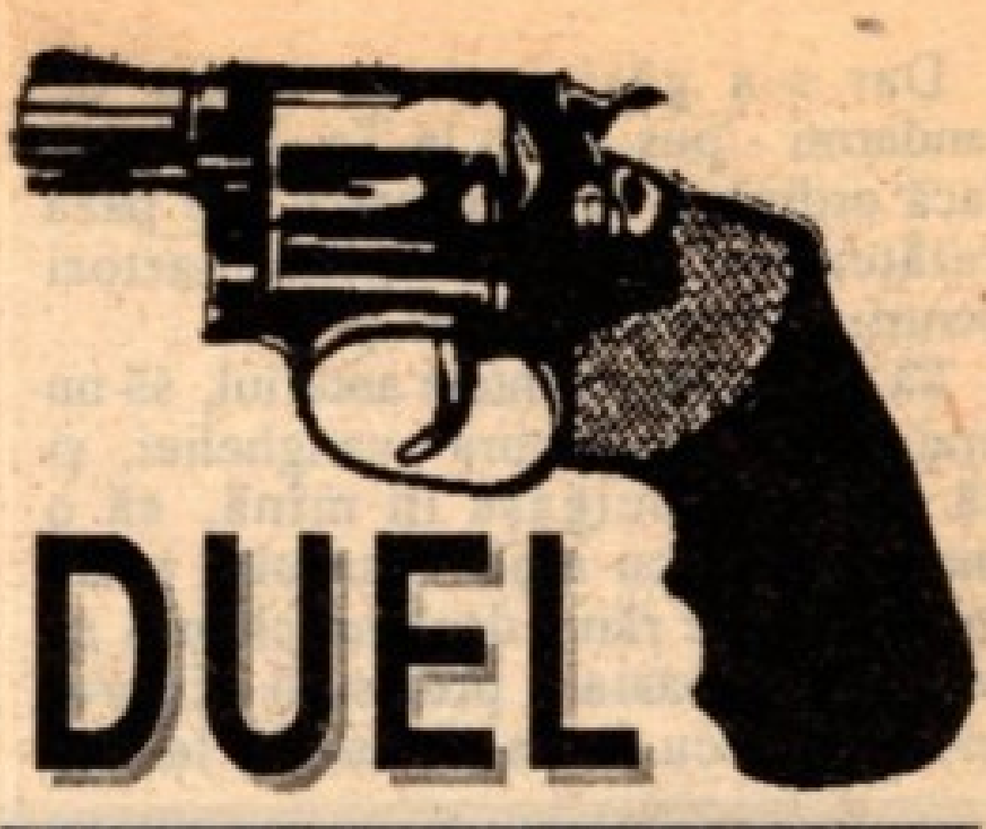

DUEL

la Tg. Neamţ

Era să fie duel între un preot şi un ofiţer de jandarmi.

Tg. Neamţ devine celebru.

Nu-i nici o glumă. Dimpotrivă.

Sub o întristătoare formă, Tg. Neamţul se face de pomină, căci pînă azi n-am auzit să se fi încercat o provocare de duel între un preot şi un locotenent de jandarmi, sau între un locotenent de jandarmi şi un preot.

Corespondentul din T. Neamţ ne-a scris: "Cu ocazia petrecerii de Crăciun s-au schimbat cuvinte ofensatoare între preotul N. Gheorghiu şi locotenentul de jandarmi Vulcanu. A doua zi şi-au trimis martori spre a fixa eşirea pe teren. Martorii, avînd în vedere locul şi condiţiunile în care s-a produs ofensa, au reuşit să împace pe adversari".

Prin urmare, s-a găsit un preot care să trimită martori pentru a se bate în duel. Cu revolverul, cu sabia sau cu floreta.

Să se bată în duel, deşi duelul e oprit de lege. Un preot, recurgînd la arma ucigătoare. Şi s-au găsit martori care să asculte îndemnul belicos al preotului, care şi-a uitat de îndatorirea omului şi de Sfînta liturghie, ca să apuce revolverul, sau sabia, să-şi răpună adversarul?

Tristă celebritate.

Almanah INFRACTORUL/83

Dar s-a găsit şi un ofiţer de jandarmi - pus acolo la Tg. Neamţ să facă ordine şi să îngrijească de paza cetăţenilor, - ca să trimită martori pentru a se duela cu un preot!

Să-şi lepede părintele anteriul, să nu mai ştie de învăţătura evangheliei, şi să ia arma ucigaşă în mînă, să o încrucişeze cu a adversarului şi să încerce a se răni, dacă nu chiar a se ucide, - aceasta a pretins-o ofiţerul însărcinat cu buna rînduială la Tg. Neamţ.

Formidabilă greşeală!

Amîndoi beligeranţii sînt în culpă.

Să cerem autorităţilor respective măsuri?

Să ceară înşişi ciudaţii duelgii, care au acolo în orăşelul moldovenesc îndatoriri de a călăuzi poporul, dar nu de a se face de pomină.

Universul - joi 5 ianuarie 1928
RADU ALEXANDRESCU

Inspectoral de siguranţa Stancoff pe urmele lui Petrache Lapu ..-"-..

O Notă informativă (manuscris) cu numărul 176, din 31 august 1935, adresată Jandarmeriei Judeţului Dolj, ne oferă informaţii inedite în legătură cu viaţa de zi cu zi a cunoscutei comune Maglavit. Iată, spre exemplu, ce aflăm: "Afluirea persoanelor în Maglavit continuă (...) 20 de lăncieri din Centuria Dolj, partizani ai grupului fuzionat L.A.N.C. - GOGA, au aşezat o cruce la depărtare de 200 m de stîna ciobanului. Au fost îmbrăcaţi în uniforme. Nu au făcut nici'o manifestaţie şi după instalarea crucei au plecat cu autobuzul la Craiova (...) În ziua de 22 august 1935 a fost un inspector de Siguranţă sosit din Bulgaria ca vizitator, cu numele Stancoff (...) Crucile şi troiţele s-au înmulţit în pădurea de la Madona Dudu. La troiţe se depun ca ofrande, în afară de bani, şi diferite obiecte caznice: marame de borangic, ştergare etc (...) Ciobanul spune că nu are frică de nici'o fiinţă pămînteasc㠍 (...) Fiindcă locuitorii localnici cîştigă foarte mult cu transporturile, se agită ideea organizării lor în sindicat pentru a împiedica pe alţi locuitori din alte comune de a face alte astfel de transporturi. Infracţiuni comise: furtul unui ceasornic şi suma de 400 lei comise de hoţii de buzunare ce au fost prinşi. Semnează: căpitan Istrati George".

A.MORARU

Sub semnul incredibilului

DUIOŞIA UCIGAŞILOR

Se ştie că cel mai vestit dintre toţi tîlharii japonezi, Goemon, intrînd noaptea într-o casă pentru ca să omoare şi să fure, a fost fermecat de zîmbetul unui copil ce întindea mîinile spre el. Tîlharul a rămas să se joace cu mica făptură, uitînd scopul pentru care venise.

Nu e greu a crede această întîmplare fiindcă, în fiecare an poliţia ne face cunoscută mila ce o arată copiilor criminalii înrăiţi. Acum cîteva luni, jurnalele japoneze au publicat un caz grozav de omor - măcelărirea unei familii de către tîlhari: şapte persoane au fost hăcuite pe cînd dormeau, dar poliţia descoperi un copil cu totul nevătămat stînd într-un lac de sînge şi plîngînd .... Criminalii nu s-au atins de el.

IOAN T. ALBA

Şobolanii familiei Borgia

Cezar Borgia a închis-o pe Alexandrina Varoli într-un dulap cu două despărţituri, în cea de-a doua aşezîndu-l pe amantul cu care femeia l-a înşelat pe Cezar. Amîndoi aveau mîinile legate. Între cele două compartimente se afla o scîndură cu cîteva orificii. Patru şobolani de mărimi neobişnuite au fost vîrîţi în despărţitura în care era bărbatul. Alexandra, înnebunită de spaimă, vedea pe dragul ei muşcat de animalele flămînde, care simţeau că victima nu le poate face nici un rău şi ştia că o aşteaptă aceeaşi soartă. În curînd nenorocitul muri: şobolanii îi pătrunseseră în abdomen, îi găuriseră tot corpul şi acum îi ieşeau prin obraz! Unul din şobolani izbuti să treacă la Alexandra. A fost sfîrşitul ei...

Ciudată femeie, nu-i aşa?

Adaptare de
IOAN T. ALBA

CODOAȘA de minore

Pe strada Lucaci, în apropierea liceului "Matei Basarab", se află o băcănie-cîrciumă, ținută de un oarecare Canellis. Se vede că acestui individ, de altfel holtei bătrîn, tocmai la vîrsta aceasta i se dezvoltă poftele bestiale, devenind cu atît mai delicioase cu cît el putea să aibă în posesiune vreo minoră.

În curtea casei lui locuia și o femeie, anume Emilia Pitton, care se îndeletnicea cu recrutarea fetelor minore de pe stradă sau de pe la diferite case, de unde se putea. Femeia aceasta îi spuse într-o zi lui Canellis că o să-i procure ceva nou.

Factorița făcu ce făcu, și seara (14 martie 1897 n.n.) găsi o fetiță de 12 ani, anume Maria, pe care o duse clientului său. Această bestie o defloră, îi dete pe urmă cîteva bomboane, și o trimise factoriței înapoi.

Faptul a fost descoperit și denunțat poliției, care a arestat atît pe Canellis cît și pe intermediara Emilia. Oare cîte "factorițe" or mai fi și astăzi în București?

IOAN T. ALBA

MINORII LA CURVE "LA ILEANA"

"Ori sus, ori jos, tot 500 dădeam"

Alertați de înmulțirea furturilor din buzunare comise în apropierea pieței Rahova, din Capitală, subofițerii Gheorghe Vișinescu și Ștefan Nicoară, specialiști în acest gen de fapte, au intensificat acțiunile de supraveghere a zonei. Și nu fără rezultat.

În cursul zilei de 20 februarie 1992, ei au reușit prinderea în flagrant a răufăcătorilor care le dăduseră destulă bătaie de cap: Marian D. și Petrică V., care nu depășeau nici unul, vîrsta de... 12 ani. Aceștia subtilizaseră suma de 10.000 de lei din poșeta bătrînei S.L., aflată la cumpărături în magazinul "Galanteria", din calea Rahovei nr. 356.

Cercetarea micuților delincvenți s-a făcut la sediul poliției, în prezența părinților, responsabili civilmente.

Printre alte întrebări la care pungașii trebuiau să răspundă, a fost și aceea referitoare la cheltuirea banilor furați. Replica lui Marian D. a fost spontană și sinceră:

- Mergeam la curve, aici, în spate, la Ileana!

Puștii nu erau la prima anchetă și lăsau impresia că se simțeau în largul lor la sediul unei instituții, care altora le dădea fiori reci.

Polițiștii se mîndreau în sinea lor de

încrederea pe care micuţii răufăcători o manifestau, vis-à-vis de ei. Regretau că acelaşi lucru nu se întîmpla însă şi cu infractorii maturi, care rareori îşi dezlegau limba.

- Dar, cum vă face? întrebă mirat unul dintre anchetatori.

- Ori sus, ori jos, tot 500 de lei costă! răspunse Marian cu aceeaşi nonşalanţă.

Mama minorului păru că reflectează o clipă. Apoi se ridică şi duse copilul în altă încăpere. Se întoarse, se aşeză pe scaunul din faţa anchetatorilor şi spuse complice:

- Cred că are dreptate copilul. Are "cucul" cam mare pentru vîrsta lui!

Poliţiştii se priviră o clipă nedumeriţi, apoi zîmbiră "înţelegător". Deh... grijă de părinte!

DORU PETRESCU

Cavalerul si marchiza vexata

Întîmplarea s-a petrecut în timpul domniei lui Ludovic al XVI-lea.

Un cavaler a făcut împotriva unei marchize care l-a înşelat o epigramă foarte tăioasă. Peste cîtva timp nobila doamnă îşi ceru iertare şi-l invită la dînsa. Curajos, acesta se grăbi spre marchiză nu înainte de a-şi lua cu el şi două pistoale. Ştia din experienţă că doamna e foarte răzbunătoare. Precauţia i-a folosit. Abia deschise uşa că patru găligani îi şi săriră în spinare. Marchiza vexată îl privea acum zîmbind. Cei patru îl dezbrăcară şi îi

Almanah INFRACTORUL/87

traseră peste şale 50 de lovituri de nuiele, fără ca el să poată face ceva şi fără a avea timp să scoată pistoalele.

Cucoana era satisfăcută, iar găliganii nu-i mai dădură nici o atenţie, o dată ce fapta pentru care fuseseră plătiţi se executase.

Atunci el scoase ambele pistoale, în fiecare mînă cu cîte unul şi strigă:

- Ori îi trageţi cuconiţei acelaşi număr de nuiele ori vă omor pe loc.

Temîndu-se că vor fi ucişi, bătăuşii o înhăţară pe marchiză şi-i aplicară acelaşi tratament ca şi fostului ei iubit. Cavalerul porunci apoi celor patru haimanale ca să se bată unii cu alţii în prezenţa nobilei marchize; salută după aceea foarte politicos pe fosta sa aleasă şi se retrase brusc.

Adaptare de IOAN T. ALBA

"Astă noapte, a fugit o muiere din Bucureşti"

În a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, capitala ţării noastre era înconjurată cu un gard aflat în întreţinerea mahalagiilor. Destinaţia acestuia era dublă: siguranţa publică şi obligativitatea vamei. Un document emis la curtea domnitorului Alexandru Mavrogheni în 1787, atrăgea, cu toată severitatea, atenţia ceauşului şi logofătului domnesc asupra lipsei de vigilenţă a străjilor. Cei doi erau răspunzători în faţa domnitorului de "paza cea cuviincioasă" a Bucureştilor. Documentul la care ne referim era

Anunţuri ANAPODA

● Grupul de puşcăriaşi din cadrul secţiei 2, penitenciar Gherla, cer demiterea gardianului şef şi numirea altuia nou, ales prin vot deschis, după principii democratice.

● Cu ocazia aniversării a doi ani de la abolirea comunismului în România, se implinesc 50 de ani de la triumful comunismului în România.

● Mic producător de Aurolac, caut partener-asociat pentru dezvoltarea firmei.

● Mimi, tîrfă, Bulan, hoţ de buzunare, Gigi, violator, anunţă cu regret că încă se află după gratii.

● Ca urmare a noilor scumpiri, Asociaţia Foştilor Deţinuţi solicită internarea în penitenciare, unde vor trăi pe cheltuiala statului.

● Nici un hold-up fără Macarov! Pistolul d-voastră preferat, al ruşilor şi al teroriştilor.

● Terorist resemnat, caut regizor (eventual Sergiu Nicolaescu) pentru ecranizarea trecutului meu. El se întinde pe o singură zi: 22 decembrie 1989.

Hoţ de buzunare, profund dezamăgit de inflaţie, anunţ pe această cale că renunţ la meserie şi mă apuc de politică. Deviza mea este: "Nu se ştie niciodată!"

expresia directă a furiei ce l-a cuprins pe Mavrogheni, aflînd că într-o noapte, o femeie a fugit din oraş, nefiind oprită nici de gardul împrejmuitor, nici de străjile care îl supravegheau.

Noroc că între timp, prin firească evoluţie a mentalităţilor, doamnele Bucureştilor nu se mai furişează, noaptea, în afara cetăţii. Tot conştiinţa lor, săraca, şi buna educaţie primită în copilărie sînt garanţia sigură a liniştii noastre. Altfel, nu tu gard, nu tu străjă, ar putea fugi direct la Istanbul. Mă întreb în ce termeni ar face preşedintele ales interpelarea şi cum ar răspunde domnul Babiuc, dacă bucureştencele de azi şi-ar fi păstrat năravul din vechime punîndu-i pe cei doi demnitari în situaţia ingrată a omologilor lor fanarioţi.

"Poruncim domnia mea către logofătul al spătăriei şi dumneatale ceauşu spătărescu, fiindu că am luat domnia mea înştiinţare cum că astănoapte a fugit o muiere din Bucureşti, de care foarte ne-am tulburat domnia mea asupră-vă, de ce să nu fie strejile cu paza cea mai cuviincioasă? Şi ce fel de strajă păzesc, cît pot şi muierile a eşi din Bucureşti noaptea fără de nici o oprire? Cu adevărat vrednici sînteţi de pedeapsa cea mai grea. Ci dar, deschideţi-vă bine ochii şi întăriţi bine străjile pre toată marginea Bucureştilor, de jur împrejur că, în credinţa lui Dumnezeu, vă spînzur încălţaţi-îmbrăcaţi".

IACOB VOICHIŢONIU

CRIMA DIN ŢARA HAŢEGULUI

Cadavrul din şanţ

Ascuns sub crengi într-un şanţ, cadavrul a fost descoperit de nişte copii care păşteau vitele, în hotarul de vest al comunei Sarmizegetusa, judeţul Hunedoara. Unul dintre ei, cel mai mare, a alergat într-un suflet şi l-a anunţat pe şeful de post, iar acesta, poliţia judeţeană.

În maşina laboratorului criminalistic iau loc procurorul, Vladimir Pancu, abia întors de la cercetarea unui accident minier, colonelul Gheorghe Radu, în prima zi după concediu şi căpitanul Eugen Costoiu, burlac şi fără griji, care se străduia fără succes să-i mai binedispună pe cei doi "bătrîni" ce nu prea dădeau semne de entuziasm de cînd aflaseră traseul şi ce-i aştepta la capătul lui.

Nici nu pătrunse bine maşina în Haţeg că se şi porni o ploaie îndîrjită, iar munţii ce se zăreau pînă atunci în dreapta şoselei, se acoperiră de neguri.

- Adio, urme! zîmbi amar procurorul şi-şi aprinse o altă ţigară. O stinse repede, după cîteva fumuri; vechiul său prieten, colonelul, nu suporta fumul.

- Eu sînt convins că pînă ajungem noi, şeful de post a identificat cadavrul şi l-a prins pe criminal - spuse Costoiu plin de un optimism care nu se prea lipi de ceilalţi.

Plutonierul Ioan Rus, şeful de post din comuna Sarmizegetusa, impresionat de funcţia şefilor care-l

vizitează, nu le poate oferi decît un pahar de palincă fiartă să se dezmorţească şi asigurarea că victima nu este din "parohia" lui.

Înarmaţi cu pelerine şi cizme şi cu instrumentarul criminalistic, toţi patru pornesc spre locul unde fusese descoperit cadavrul. Aşa cum se aşteptau, ploaia nu le lăsase prea multe şanse.

Victima avea între 45 şi 50 de ani şi prezenta la cap numeroase lovituri. Singurele urme mai palpabile erau ale unei căruţe. Acestea veneau pînă aproape de locul unde fusese găsit cadavrul şi reveneau în direcţia iniţială.

- Într-acolo e Bucova - lămuri plutonierul. Sînt vreo zece kilometri.

- Eu plec la Haţeg să duc cadavrul la autopsie, propuse procurorul, dumneata continui cercetările aici împreună cu Rus, iar Costoiu pleacă la Bucova. De acord?

- De acord, spuse colonelul.

Am şi rîşniţă, am şi un dispărut

Drumul spre Bucova se desprinde din şoseaua naţională, urmînd, credincios, malul drept al rîuleţului ce vine din munte şi desparte satul în două.

Prima întrebare pe care o puse căpitanul Costoiu şefului de post din sat, plutonierul Marcu, a fost dacă are rîşniţă de cafea şi a doua, dacă are vreun sătean dispărut. Avea şi rîşniţă şi sătean dispărut.

- Atunci, pînă facem şi bem cîte o cafea, povesteşte-mi tot ce ştii despre dispărut.

...A doua zi dimineaţa sosesc şi "bătrînii" cu veşti care completează datele culese de căpitan. Toate, inclusiv descoperirea decedatului, îi încredinţează că acesta şi dispărutul din comuna Bucova sînt unul şi acelaşi. Adică Romulus Voinea, de 46 de ani, căsătorit, fără copii.

Cercetarea poate începe (nu înainte de a rezolva o problemă birocratică). Satul Bucova se află în judeţul vecin. Colonelul Radu ia legătura cu colegii săi şi le anunţă evenimentul. Spre surprinderea tuturor, aceştia refuză să participe la cercetări. Motivul: cadavrul a fost găsit în judeţul Hunedoara. Domnul colonel Radu, ştiind de acum unde s-a petrecut crima, putea, în virtutea reglementărilor care precizează competenţele în asemenea cazuri, să renunţe.

Şi chiar au fost tentaţi o clipă să renunţe. Măcar, dînsul şi procurorul erau îndreptăţiţi să o facă, dar pasiunea aceea a lucrului dus pînă la capăt nu le-a dat pace. Înţelegîndu-se din priviri, colonelul "l-a încercat" pe Costoiu.

- Cum să renunţăm? - s-a uitat acesta la ei zîmbind. Eu mi-am adus cafea suficientă, iar, dacă mi se termină ţigările, mă mulţumesc cu Kent de la domnul procuror.

S-a întocmit imediat planul de audieri. Prima este citată soţia lui Voinea. Anchetatorii se puseseră de acord să nu-i spună deocamdată că bărbatul ei a fost omorît. Nici ei şi nici celorlalţi săteni. Era clar însă că nu aveau dreptul moral să-i ascundă prea mult tristul eveniment.

Gheorghe Hangu - bănuitul

Anuţa Voinea nu ştia unde-i dispăruse bărbatul. Ea ştia că plecase să lucreze la sălaşul unde Gheorghe Hangu îşi avea cazanul de fiert ţuică. El şi Traian, vărul lui Hangu, munciseră peste noapte acolo, deoarece, mai rămăseseră prune de fiert. Pe la miezul nopţii se culcaseră, unul în sălaş şi altul afară. Dimineaţa, cînd venise Gheorghe Hangu cu alte prune, îl trezise pe Traian şi-l întrebase unde a plecat soţul ei, Romoluţ, că nu mai era. Asta îi spuseseră cei doi, Traian şi Gheorghe.

"Poate s-o fi dus la şantier, la Rîu Mare, că mai avea nişte bani de luat" -

presupuse ea. "Aşa mă gîndesc eu... Dar el întotdeauna îmi spunea cînd pleca la şantier. Nu ştiu ce să mai zic, am o presimţire. Doamne fereşte, să nu i se fi întîmplat ceva! Că eu ce mă fac singură? Că nu ne-o dat Dumnezeu copii."

Alţi săteni întrebaţi pe cine ar crede că i-ar putea face rău lui Voinea, răspunseră de parcă erau înţeleşi şi ştiau ce întrebare li se va pune: dacă era cineva în stare să facă rău, acesta era Gheorghe. Din descrierea lor rezulta că acest Gheorghe Hangu era unul din acei oameni din calea căruia e bine să te fereşti: deşi harnic, era deosebit de impulsiv, cîrcotaş, lacom.

a dat arvuna înapoi, zicînd că el nu mai poate cînta. Oricît au insistat, nu le-a spus motivul pentru care nu mai vrea să cînte.

Discuţia cu Traian Hangu nu aduse nimic în plus faţă de ce se cunoştea. Dormind înăuntru şi fiind cam beat, spunea el, nu auzise cînd a plecat Voinea. E posibil să fie la şantier, la hidrocentrală.

L-au pus să semneze declaraţia şi l-au trimis acasă, spunînd că e posibil să-l mai cheme.

- Domnule colonel, permiteţi să raportez, de ce nu-l chemaţi odată pe Gheorghe Hangu că doar şi eu şi toţi oamenii din sat dacă am afla că Voinea

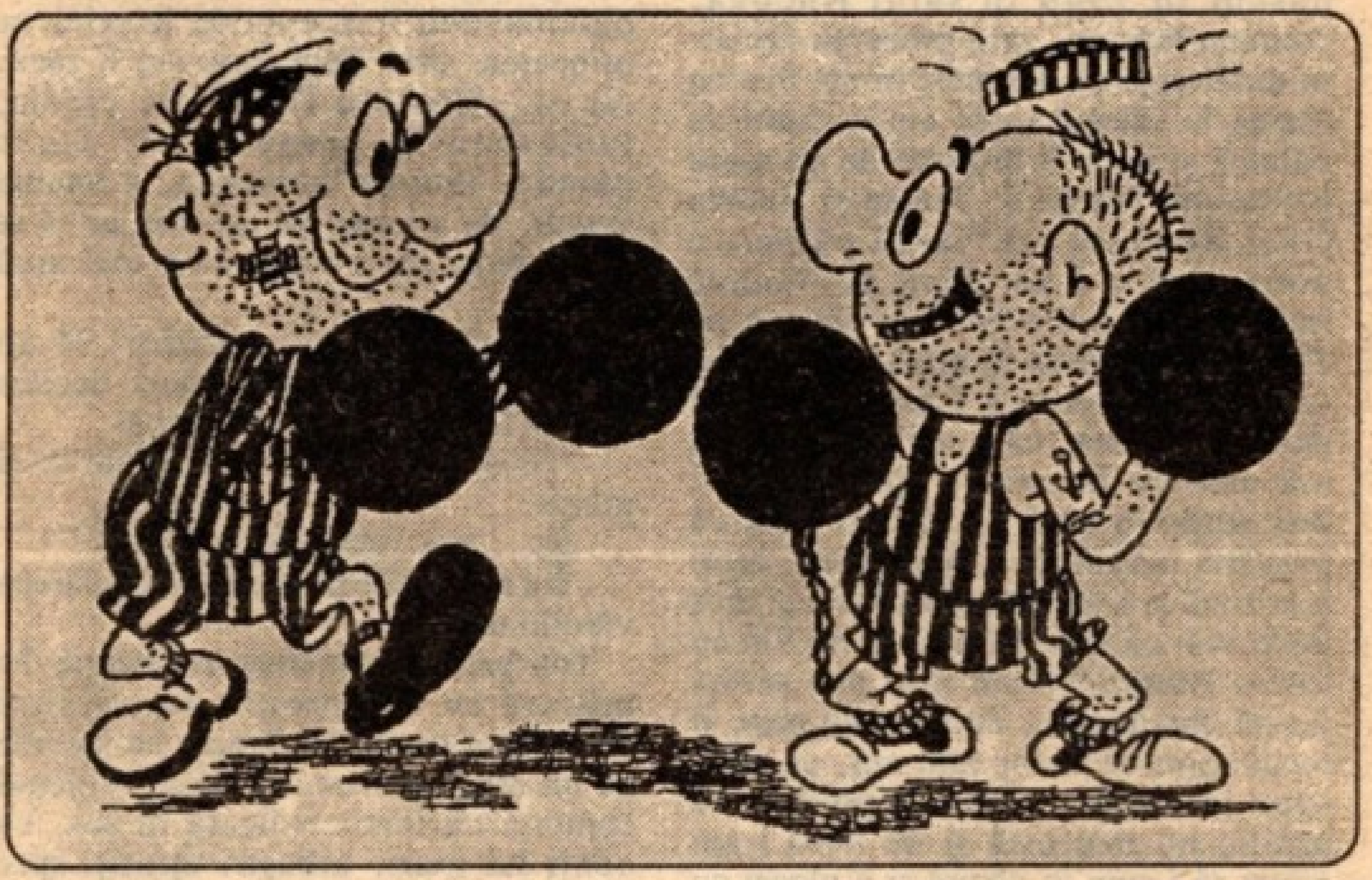

Şeful de post informează că acesta fusese închis pentru violenţă, dar scăpase cu decretul de amnistie din 1989.

"Ce fel de om e Traian Hangu? a vrut să ştie procurorul, pe cînd făceau o pauză. Şeful de post i-a raportat că e un om cumsecade, la locul lui, iubit de tot satul pentru talentul lui de acordeonist. Se pare că dispariţia lui Voinea l-a afectat foarte mult pentru că ieri, spune o mătuşă, care are nunta fetei peste două săptămîni, a venit şi i-

e mort am fi siguri că...

- Ai răbdare, plutonier. Nu te grăbi cu verdicte. Să nu ai surprize!

Declar şi semnez

- Cine e omul care îi opreşte pe toţi ce ies de aici şi intră în vorbă cu ei? vru să ştie Costoiu, care se uita pe geam. Îl urmăresc de cînd a plecat nevasta lui Voinea.

- El e! strigă emoţionat şeful de post. V-am spus eu că e ceva. Uitaţi

Almanah INFRACTORUL/91

cum trage de Traian să stea. Dar Traian nici nu-l bagă în seamă. Merge mai departe. Uitaţi-vă că Gheorghe se ia după el. Nu, se întoarce. Uitaţi-l, dom'procuror şi dom'colonel! Ăsta e! Vine chiar încoace, hotărît.

- Dom' procuror, să trăiţi. Să trăiţi, dom' colonel, vreau să... Trebuie să spun... Nu mai pot! Ce mai... Vă spun cum a fost cu Voinea.

Destins, procurorul desfăcu alt pachet de ţigări, iar Costoiu ieşi să mai facă un rînd de cafele. De mîncare uitase, cu toate că plutonierul îi invitase de cîteva ori la el acasă.

"Subsemnatul Hangu I. Gheorghe, născut în 1949 în satul Bucova, comuna Băuţari, prin prezenta declar: în dimineaţa de 3 martie m-am dus cu căruţa la sălaşul unde am cazanul de pălincă şi unde îi lăsasem de cu seara pe numiţii Hangu P. Traian şi Voinea Ghe. Romoluţ să fiarbă pălinca a doua oară şi l-am găsit pe Voinea întins pe jos într-o baltă de sînje şi pe Trăian cu un lemn în mînă şi mi-o zîs: «Scapă-mă vere că l-am omorît pă nemernicu ăsta, că o sărit la mine să mă omoare în somn, ajută-mă să-l duc undeva să-l ţîp într-o rîpă că puşcăria mă mîncă». Atunci mie mi-o fost frică şi i-am zîs, «ia căruţa şi du-l unde vrei că mie mi frică şi nu vin cu tine». Atunci Trăian m-o pus să mă jur pă copilu meu, don' şef de post, îl recunoaşte ce ficior fain am, că nu îl spun la miliţie, adică la poliţie, că miliţie nu mai estă şi de frică l-am ajutat să-l suie în căruţă şi o plecat cu el pă drumul Haţegului. Sara s-o întors şi mi-o adus căruţa caii erau asudaţi şi nemîncaţi şi mi-o mai spus odată că dacă-l spun la cineva mă omoară ca şi pă săracu Romoluţ.. O zîs că îl aranjase el, că să nu-mi fie frică, mai bine să bem neşte pălincă.

Acuma, dacă v-am văzut m-am gîndit să viu să vă spun să nu cadă vreun om nevinovat.

Aceasta îmi este declaraţia pe care o dau, o susţin şi o semnez."

Recunosc, am minţit

- Plutonier, du-l dincolo. Şi cheamă-l iar pe Traian, dar repede!

În timp ce procurorul reluă declaraţiile, colonelul încercă să prindă la telefon Deva. Trebuia să-i anunţe pe cei de-acasă cum făcea de vreo 25 de ani că şi duminica asta o vor petrece separat. De fapt, era şi onomastica soţiei, avea invitaţi, cadoul era în fişetul de la birou, iar el îl aştepta pe Traian Hangu, prezumtiv asasin, posibil om cinstit sau aproape. Îi trecu prin gînd că acasă soacră-sa făcea blaturile de tort, îşi pusese probabil şi bigudiurile, iar el, ca şi colegii săi, nici nu mîncase, nevasta plutonierului îi aştepta de la prînz cu mîncarea, care între timp s-o fi răcit, iar ei... Costoiu făcea alte cafele, totdeauna le pregătea el, era o pasiune, dorinţa burlacului, a omului singur, de a-i face pe cei din jur să se simtă bine, de a-i reţine cît mai mult lîngă el.

- Să trăiţi, dom' procuror! M-aţi chemat? De ce? Nu mai am ce declara în plus faţă de ce am scris acolo.

- Te-am chemat să ne spui de ce-ai minţit?

- Eu..., nu... cum să...

- Ba ai minţit! Ia şi citeşte declaraţia vărului tău.

Toţi patru îl urmăreau cu atenţie. Pe măsură ce se apropia de sfîrşitul declaraţiei trupul lui Traian se încorda ca un arc, apoi omul sări în mijlocul camerei cu hîrtia ridicată în sus, cu ochii lui mari, albaştri aţintiţi spre anchetatori.

- Dacă-i aşa, vreau să vă spun eu adevărul adevărat - strigă el gîfîind. Azi dimineaţă nu v-am spus adevărul...

- Sper să fie ultima variantă şi cea adevărată - se încruntă procurorul. Are şi răbdarea noastră o limită.

- Am vrut să-l apăr, dar el uite... ciinele ăsta... nu l-ar răbda pămîntul... el vrea să mă piardă! Să-mi rămînă pruncii pe drumuri! Daţi-mi să scriu! Scriu tot! Aşa cum o fost. Că el l-o

omorît. Cînd a venit şi a văzut că Romoluţ a stîns focul la cazan şi doarme, o sărit pe el şi i-o dat cu lemnul în cap. În somn l-o lovit. Cred că nici nu a avut vreme să se trezească. Dar oare mi-ţi crede? Dom' procuror şi dom' colonel! Că eu... dacă ştiam. Că don' şef de post mă cunoaşte, că sîntem neamuri mai de departe. Poate spune dacă eu sînt în stare să omor un om. Chiar pe prietenul meu, Romoluţ? Că noi doi... de cînd eram copii... am mers cu vitele... el era mai mare şi avea grijă de mine că eu am crescut fără mamă şi tată... că or murit. Vai, vere! Ce-ai vrut tu să faci cu mine! Că eu am vrut să te scap şi tu?... No lasă, numa!

Hai, scrie! îl îndemnă şeful de post. Trebuia să-ţi aminteşti că sîntem neamuri mai 'nainte, nu acum... Scrie!

"Subsemnatul Hangu I. Traian, domiciliat în satul Bucova, comuna Băuţari declar pe a mea răspundere"...

- ...Recunosc că am greşit, că nu l-am denunţat de la început, dar nu de frică am făcut-o, ci pentru mama lui, mătuşa Mărie, care ne-o crescut pe amîndoi, şi pe mine şi pe soră-mea, de mici, că mama a murit cînd o născut-o pe Minerva, iar tata după vreo doi ani, a trecut caru peste el.

...Aceasta este declaraţia mea pe care o dau, o susţin şi o semnez."

Traian arăta mai liniştit acum după ce semnă declaraţia.

Netezea cu atenţie foaia şi aştepta.

- Dar oare mi-ţi crede, dom procuror? Că mă jur pe copiii mei! Că eu nici o găină nu tai, dar... să...

- Dar tăinuieşti un criminal, i-o reteză Costoiu.

- Du-te şi aşteaptă acasă! Te chemăm noi.

- Aşa fac. Acasă! Nu mă mişc. Să trăiţi! Să trăiţi!

Cum să-l facem pe criminal să vorbească?

Plutonierul ieşi după Traian, procurorul desfăcu ultimul pachet de ţigări. Colonelul se uita pe geam, iar Costoiu le reaminti că ar trebui să mănînce totuşi ceva. "Cu stomacul plin altfel vezi lucrurile - încercă el să le schimbe stările sufleteşti. De fapt toţi trei se gîndeau la acelaşi lucru: cum să-l facă pe criminal să mărturisească!

Neavînd altceva mai bun de propus, se îndreptară spre casa plutonierului. Nevasta lui se fistîci toată, tăbărînd cu ocări pe bărbat: "De ce nu mi-ai spus că vin dumnealor, că s-o sleit mîncarea, staţi numa un pic c-o pun să se încălzească. Mamă, adu pălinca s-o punem o ţîră s-o crămpălim, că or fi înghеţaţi de frig!"

Şi în timp ce gazda le explica cum se "crămpăleşte" pălinca în satul lor, pe cei trei îi învălui o dulce căldură de la teracota care ardea încă de dimineaţă, în aşteptarea lor.

După masa îndestulătoare, plutonierul îndrăzni:

- Domnule colonel, ce facem cu Anuţa? Trebuie să-i spunem.

- Ai dreptate.

- Domnule colonel, să mai aşteptăm pînă dimineaţa. V-am spus eu că gîndesc altfel cu stomacul plin. Am deja un plan. Permiteţi, domnule procuror?

Recunosc tot, daţi-mi să scriu!

Dimineaţa nu se luminase încă şi toţi erau la postul de poliţie, instalaţi în faţa geamului ce da spre uliţa principală... Aşteptau. Era o tăcere perfectă, o încordare egală pentru toţi, cînd nimeni şi nimic nu le putea distrage atenţia în altă parte.

Dimineaţa contura casele, pomii şi uliţa care pleca de sub fereastra postului şi cotea brusc după vreo două sute de metri spre rîu.

- Vine! strigă plutonierul gîtuit de emoţie. Toţi se repeziră spre geam, dar nu văzură decît o vagă siluetă urcînd dinspre rîu.

- El e! N-a mai răbdat.

Într-adevăr, un om venea hotărît, chiar pe mijlocul drumului.

Almanah INFRACTORUL/93

"Eu îi cunosc pe oamenii de la noi şi pe întuneric, după cum calcă" - se lăudase plutonierul de cum intraseră în sediu.

Într-adevăr, de gardul sediului se apropia un om înalt, bine făcut, cu călcătura apăsată, de om care nu ezită niciodată.

- Să trăiţi! Să trăiţi! Ce bine că sînteţi toţi aici, că am venit... vai Doamne, ce noapte am avut! Că n-am închis un ochi! De bucurie! Că de cînd am aflat că Romoluţ trăieşte, nu mai am stare. Am vrut să viu la miezul nopţii, da' m-am gîndit să nu vă deranjez. Vai, Doamne, ce noroc am avut! Că bunu-i Dumnezeu, numai eu am fost un nemernic! Da' nu-i nimic. Acum recunosc tot. Dacă el a scăpat o să mă ierte şi pe mine. Doar cît l-am ajutat eu înainte de... Săracu Traian - că l-am pus pe el, da' lasă că mă-nţeleg eu şi cu Traian. Doar şi lui i-am dat tot eu de lucru! Lasă că aranjez eu cu amîndoi. Le dau cît cer şi îşi trag ei plîngerea. Adică nici n-or făcut-o. Gata, recunosc tot! Daţi-mi să scriu! Cum să încep?... Aha, ştiu...

Liniştit, domnul colonel relatează acum scena în care Gheorghe Hangu şi-a dat seama că a fost tras pe sfoară.

"Rar mi-a fost dat să văd o asemenea dezlănţuire de mînie. Geamul cel gros de pe biroul şefului de post s-a făcut ţăndări sub pumnul lui. Şi-a dat cu pumnii în cap, s-a repezit la fereastră... Nu s-a liniştit pînă nu i-am pus cătuşele."

Imediat după arestarea criminalului primul gest pe care l-am făcut a fost să anunţăm pe Anuţa Voinea că putea să-şi ridice bărbatul de la morgă şi să-l înmormînteze. Trista misiune nu putea s-o îndeplinească decît şeful de post.

"Auziţi, don' colonel, mi-a mărturisit acesta: vedeţi muntele din faţă, care fură satului, în fiecare zi, cîteva ceasuri de soare? Îl vedeţi cît îi de drept? E folosit ca probă la concursurile alpiniştilor. Mai bine m-aţi pune să-l sui şi să-l cobor de trei ori la rînd!"

- "Ce să-ţi fac, băiete, am zis. Asta ne e meseria. Deseori trebuie să ducem şi cîte o veste tristă."

IOAN DRĂGOI

Un Max Spitz... feminin

Cine nu-şi aminteşte de înotătorul Max Spitz, care la Olimpiada de la München a venit, a luat şapte medalii de aur, apoi a... plecat, cu foarte puţin timp înainte de declanşarea atacului terorist căruia i-au căzut victimă mulţi sportivi israelieni. Nu despre vorbele care au început să circule în ultima vreme, cum că atacul ar fi fost pregătit şi executat chiar de Mossad, care a hotărît să execute banditeşte cîţiva sportivi ai ţării sale, pentru a atrage oprobiul şi ura opiniei publice mondiale împotriva mişcării palestiniene vrem să vă povestim aici, ci despre apariţia unui al doilea Max Spitz, de data aceasta cu o pereche de sînişori. Deci, un Max Spitz feminin, care a cucerit tot atîtea medalii ca şi Max-ul original, la tot atîtea probe. Presa, televiziunea, radioul de pe toate meridianele au făcut vîlvă enormă, avînd în vedere că necunoscuta nu atrăsese, în nici un fel, pînă atunci, atenţia cronicarilor sportivi. De unde a apărut, aşa, tam-nesam, această campioană de mare clasă? se întrebau toţi. Primul reporter care a reuşit să-i smulgă nişte declaraţii marii campioane a mitraliat-o cu toate întrebările posibile. La care, campioana i-a mărturisit:

- M-am născut într-unul din cele mai sărace sate din sud. Neavînd nici ce mînca în casa părinţilor mei, am plecat să-mi caut norocul. Primul oraş în care m-am oprit a fost Veneţia. Ştiţi bine că acolo se circulă mai mult pe apă. Or, eu n-aveam nici o meserie, nu ştiam să fac nimic, nu cunoşteam pe nimeni. Am fost obligată să fac trotuarul. Or, acolo nu există trotuare, ci canale. Ca să-mi găsesc un client, trebuia să cutreier canalele Veneţiei. Încercînd, pe rînd, toate stilurile de înnot, pentru a-l folosi pe cel mai eficient, am ajuns să le stăpînesc la perfecţie. Acum, sînt foarte bucuroasă că experienţa mea de viaţă m-a condus la gloria olimpică. Totuşi, n-aş sfătui pe alte fete să-mi urmeze exemplul, căci după atîta circulaţie pe canale m-am ales cu o dublă cistită de toată frumuseţea...

AL. SAUCĂ

JOCURI DISTRACTIVE

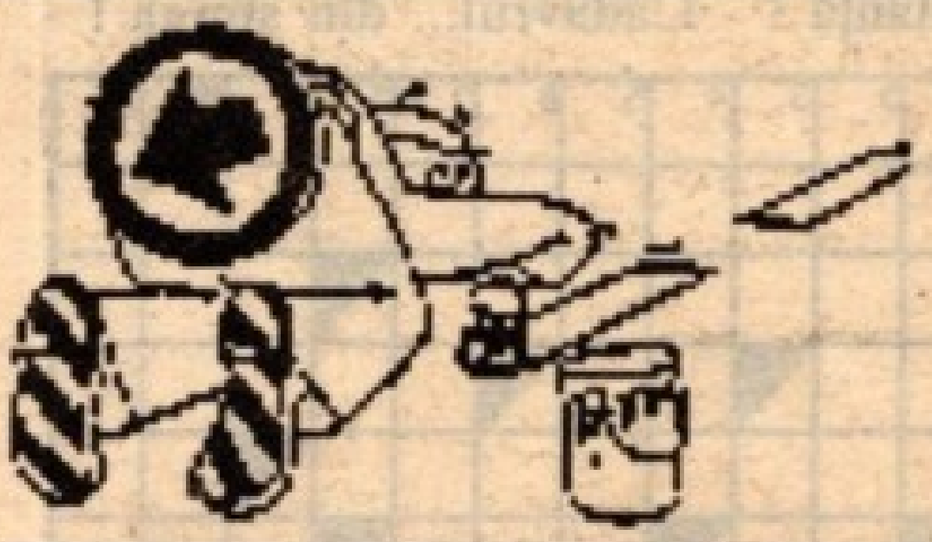

INSTRUMENTELE "ORDINII!"

NGR

Magdalena Popescu

HRANĂ ZILNICĂ

NUMIT

ISPITIŢI

Mariela Crăciunescu

CRIMĂ ŞI...

ORIZONTAL: 1) Specialist în urmărirea răufăcătorilor. 2) Criminali care dau "bisuri". 3)Fapta unui criminal - E vorba de broaşte./ 4) Începe duelul ! - Unitate de măsură pentru tipul pedepsei - Cea... "însîngerată" e de Garcia Lorca. 5) Reţinute pentru crimele lor - Ultragiu... iniţial ! 6) Siglă pentru criminalii naziști - Erou, din nuvela "Atunci i-am condamnat pe toţi la moarte" de Titus Popovici - Cato... a fost decapitat ! 7) Casă de bani... autohtonă (dim.) 8) Aşa precum sînt mafioţii - Pictor francez (1823-1884). 9) Procuratura apare din prima instanţă ! - Cadavrul... din stînga ! -

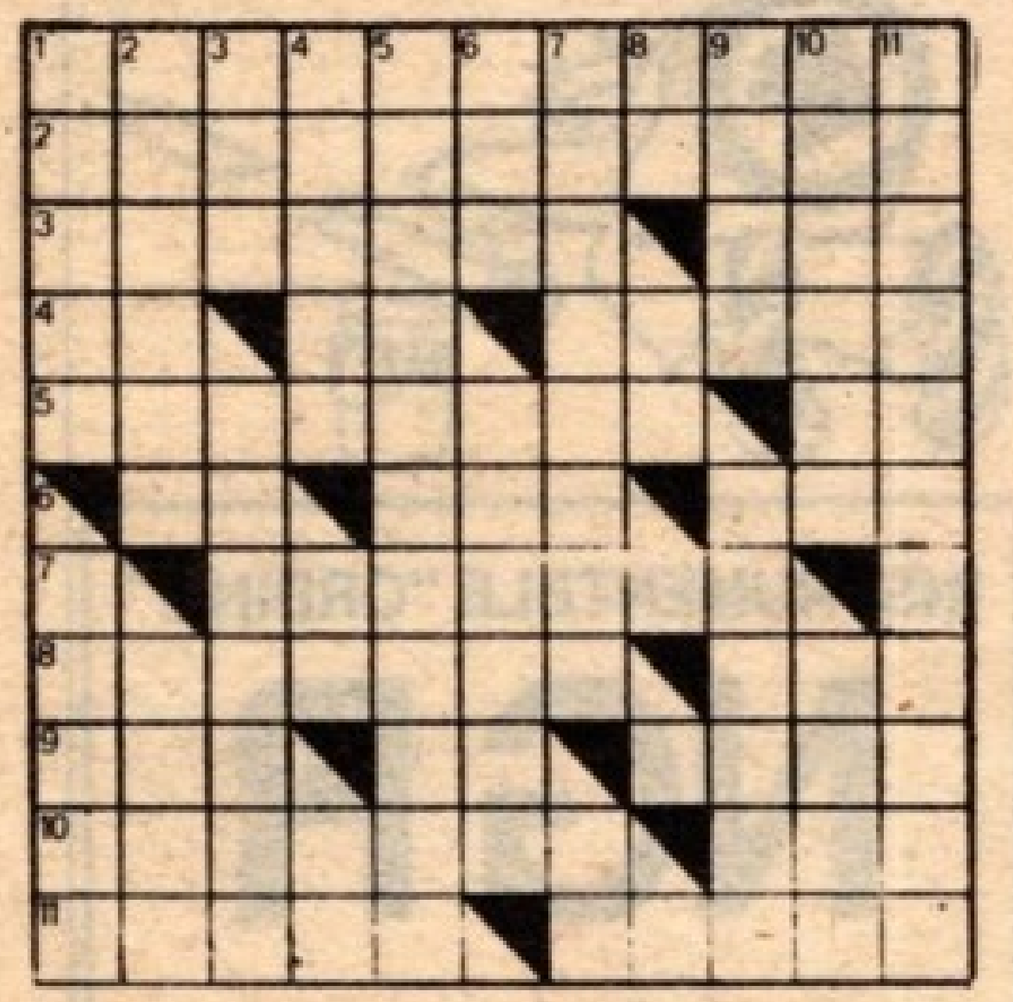

Mişună... dar nu la periferie ! 10) Uciderea pruncilor - Rîu navigabil din Asia. 11) Atac cu mîna armată - Sentiment generator de crimă.

VERTICAL: 1) Tînără ce taie-n carne vie... - ... şi provoacă mari suferinţe. 2) Apărarea, in extremis, a condamnaţilor - Păcălit... cu sfoara. 3) La locul faptei - A înşela naivitatea oamenilor. 4) Pe tot ce punea mîna, transforma în aur (mit.) - Luat la mijloc ! - Bile mari ! 5) Recunoscut ca făptuitorul crimei. 6) Corcodel din Dobrogea (zool.) - Bun acaparat abuziv şi exclusiv. 7) Acţiuni necinstite - Semn... central ! 8) Căli ! - Ucigaşii... de la periferie ! 9) Unul care ţine hangul cuiva - Criminal. 10) Lege - A fura. 11) Faptă criminală.

DICŢIONAR: IPU, AZE, ILI, NIR.

PAUL GEORGESCU

PEDEAPSĂ

ORIZONTAL: 1) Închisori. - 2) Lux... fără de început ! - A da o lovitură - Meseriaş fruntaş ! 3) A suferit o condamnare - Se bat... la mănăstire. 4) Spărgător... de profesie - Cap de şnapan ! - O vină... jumătate declarată ! - Localitate în Scoţia. 5) Fapte mîrşave ce se cer pedepsite. 6) Căit ! - Hoţi... decapitaţi ! - Limbă a la greque. 7) Oraşul valsului - Bande de răufăcători. 8) Individ - I se bagă sabia în... inimă. 9) Dezgustător - Sfîrşitul unui... prizonier ! 10) Declarat culpabil... de la început ! - Care văd vinovaţi peste tot. 11) Pedeapsă aplicată

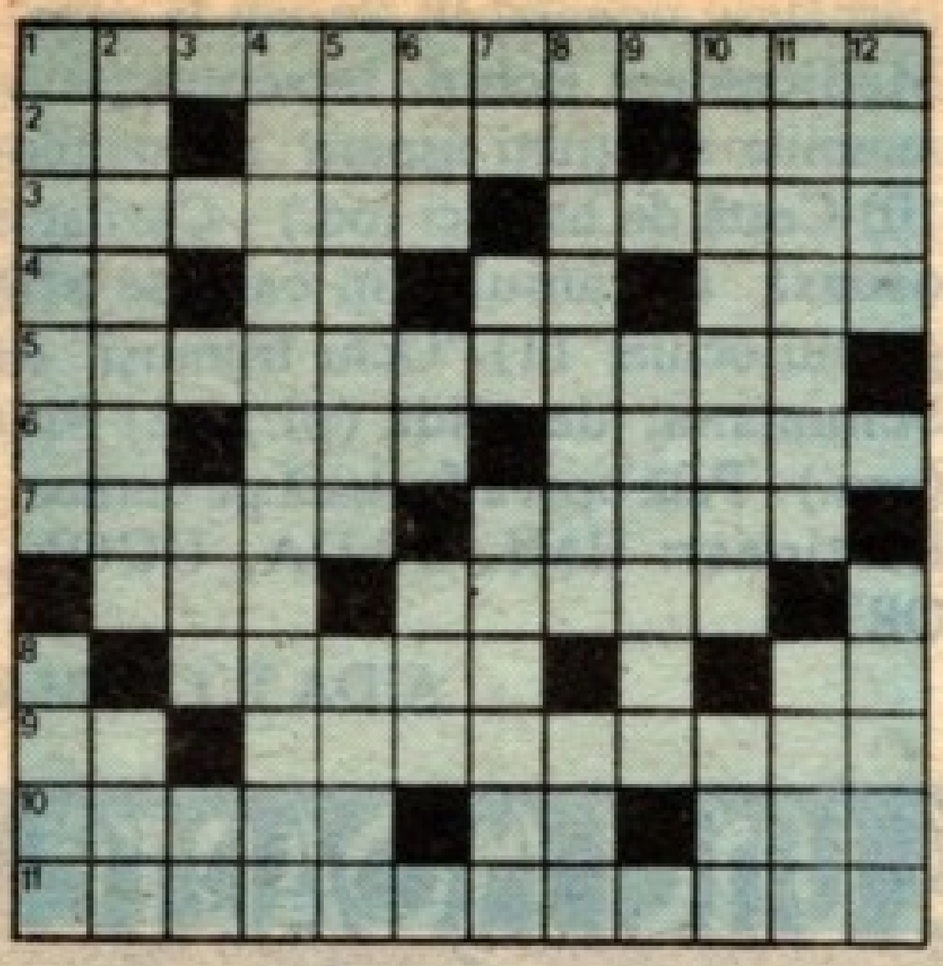

în trecut unor criminali - Primele lovituri - Cel de bătaie, corp delict pentru geambaş. 12) Discuţie între poliţie şi răpitori în vederea eliberării ostaticilor.

VERTICAL: 1) Pedepseşte... conform legii - Mobilul... crimei. 2) Pedepse capitale - Sentiment.. criminal. 3) Forţă ocultă - Brigandul îşi arată chipul ! 4) Făptuieşte acte necugetate... dar nu poate fi pedepsit. 5) Loc de ispăşit pedeapsa - Rea de gură. 6) Jumătate... eunuci ! - Comune de tîlhari şi ticăloşi ! - Lovitură... grasă. 7) Prins... la sfirşit ! - Vorba vinovatului - Odăile închisorilor. 8) Închisoare... în felul ei - Criminalul nevinovat din "Năpasta". 9) Pedepsit de lege. 10) Soarta ocnaşilor - Măsura... hoaţă. 11) Oameni lipsiţi de scrupule - Tezaur public (inv.). 12) Încercare - Gratiile închisorilor.

DICŢIONAR: RHU, ENS, ERAR

PAUL GEORGESCU

cu ochii deschisi

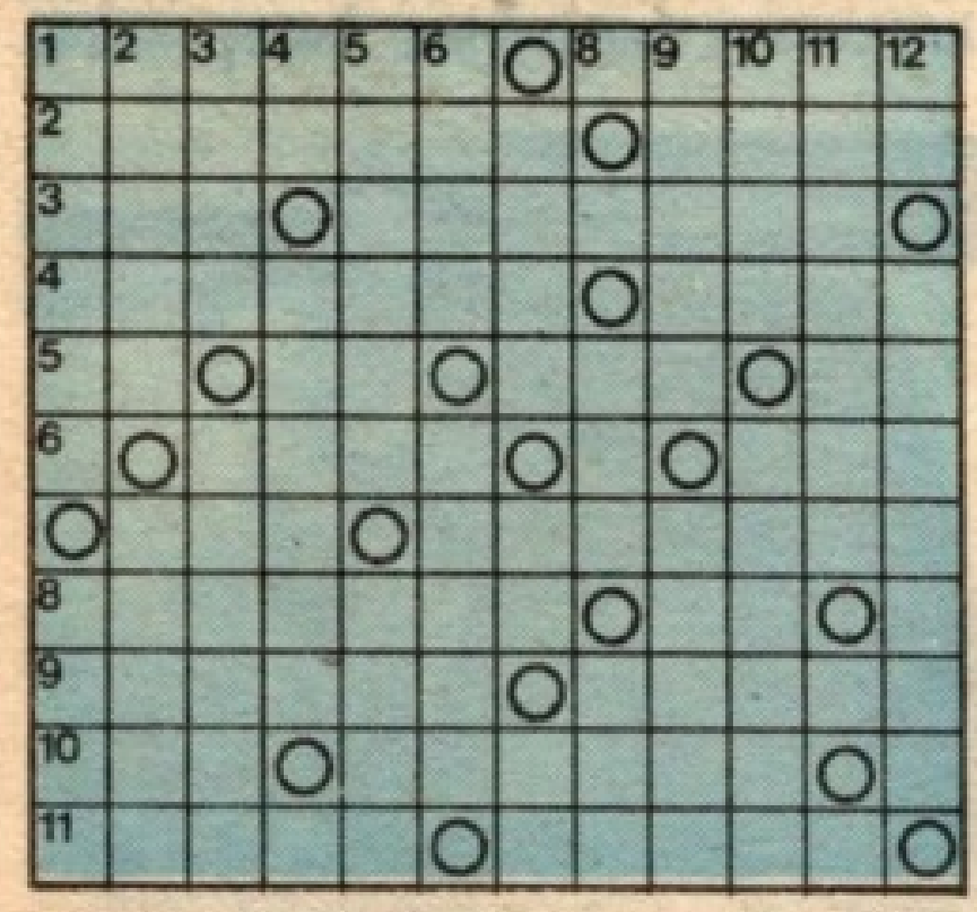

ORIZONTAL:1) Fratele lui Ochilă din "Harap Alb" de Ion Creangă - Ochii de coral ai lui Neptun 2) Membrană subţire şi pigmentată a ochiului, aşezată între sclerotică şi retină - Membrană circulară, colorată, a ochiului 3) Oraş în Japonia - Se uită la copiii săi ca la ochii din cap 4) Umezesc ochii - Localitate în India 5) Trecerea lor, cu timpul care se scurge, slăbeşte, în general, vederea (sing.) - Emil Teodoru - Ne închide seara ochii - Uşile! 6) Eroul povestirii "Cu ochii deschişi" de Nicolae Velea - Lipsit de vedere 7) Uită-te la ăsta! - A înregistra 8) Colţuri de stîncă - Echipaj de bob fără conducător! 9) Stăruitori - Merge alături de tine 10) A încheia o alianţă - Înconjurat 11) Cîinesc - Cu ochii măriţi, pentru moment.

VERTICAL: 1) Cu referire la ochi -Material folosit pentru decoraţii arhitectonice 2) Compozitorul

melodiei "Ochii iubiţi" (Elly) - Capitală europeană 3) Navă cu pînze - Poet sovietic rus (1895-1925), autorul

poeziei "Poartă-n ochi seninul, poartă noaptea-n păr" (Serghei) 4) Decar - A ridica ochii... de la ciorapi 5) Se spune despre ochii care se deschid greu - Localitate în S.U.A. 6) Prietenul lui Emil din povestirea "Cu ochii deschişi" de Nicoale Velea - Sentimental (fig.) 7) "Doi ochi ca-n basme" din opereta "Prinţesa circului" de Kálmán, de pildă - Nicolae Iona - Văzul îi este unul din cele cinci simţuri 8) Stă între ochi - Prenume bărbătesc oriental 9) Se iau la ochi - Medicament lichid întrebuinţat în anumite afecţiuni uşoare ale ochilor 10) Ceată de haiduci (od.) - Cavitatea osoasă a craniului în care se află globul ocular 11) "Ochi frumoşi" de Schumann, de pildă (pl.) 12) Sînt (pop.) - Pată opacă formată pe cornee.
Dicţionar: UMI, TADA, UCON, ORTĂ.

AIDA T. COSMA

MATERIALIZAREA UNEI MOARTE

Tînărul Giordano Karelli, în timpul carnavalului, s-a dus la o serată care avea loc la Mente Lomellina.

Acolo, a întîlnit o tînără care semăna grozav de mult cu logodnica lui, care murise de un an de zile.

Tînăra purta o rochie demodată şi nu era însoţită de nimeni.

Giordano a invitat-o la dans, lucru pe care ea îl acceptă cu multă voie bună, cu care ocazie el observă că are mîinile foarte reci.

După dans, tînărul o invită la bufet, oferindu-i, după dorinţa ei, o cafea. Pe cînd bea cafeaua din ceaşcă, din cauza unei mişcări greşite şi-a stropit rochia ei albă cu trei picături.

Pe la miezul nopţii tînăra se scuză că nu mai poate dansa, pentru că trebuie să plece. Atunci, Karelli se oferi să o conducă acasă cu maşina lui, ceea ce tînăra primi. Îndreptîndu-se

către ieşire, tînărul o conduse către garderobă, dar tînăra declară că nu avea mantoul la ea, deşi afară era o vreme foarte rece.

Mirat de această situaţie, tînărul îşi oferi paltonul lui, pe care ea îl primi, spunîndu-i, cu un surîs angelic că i-l va trimite a doua zi.

Mergînd astfel cîtva timp, misterioasa tînără a cerut să coboare şi să-şi continue drumul pe jos pînă la ea acasă.

A doua zi, paltonul lui Karelli a fost găsit spînzurat de grilajul de fier al mormîntului de către familia fostei lui logodnice, care îl recunoscu ca fiind al lui Karelli.

Chemat fiind şi întrebîndu-l din ce pricină paltonul lui a fost depus pe mormînt, el a făcut cunoscută întîmplarea din noaptea precedentă.

La afirmarea că tînăra dansatoare semăna perfect cu logodnica lui şi că avea o rochie perfect la fel cu cea cu care a fost înmormîntată fiica lor, merseră cu toţii la cimitir şi ridicînd capacul mormîntului de marmură, văzură, cu uimire, că pe rochia moartei se găseau trei pete de cafea.

"Revista spiritistă" - 1940.

VRĂJITOARELE SÎNT LA MODA

Vreţi să deveniţi vrăjitoare? Nimic mai simplu. Epoca materialismului dialectic s-a dus pe apa sîmbetei, lăsîndu-ne singuri şi neajutoraţi într-o lume ostilă şi vrăjmaşă, nu-i aşa? Învăţăturile lui papa Marx şi ale tătucului Stalin s-au dovedit, de multă vreme, lipsite de orice trăinicie, ba chiar şi indicaţiile "mult iubitului şi stimatului" s-au evaporat, ca şi cum n-ar fi fost niciodată. E drept, au mai rămas ele pe ici-pe colo, prin nişte conştiinţe cocoţate în poziţii esenţiale, dar pînă la urmă vor pieri, cu învelişul lor uman cu tot.

Regimurile dispar, ideologiile se schimbă, oamenii însă rămîn, în esenţă, aceiaşi - cu calităţile şi defectele lor, cu viaţa lor, tot mai încărcată de angoase, de necunoscute. Frica de ziua de mîine, de ce se poate întîmpla, dorinţa de a îndepărta Răul şi a apropia Binele, măcar de a şti spre ce să alerge sau de ce să se păzească îl fac pe Om să nu se simtă bine în propria piele şi să-şi caute reazem şi consolare în forţe din afară. Aşa a fost de cînd lumea, aşa e şi acum. De aceea, azi, în epoca computerelor, a zborurilor cosmice şi rachetelor nucleare, vrăjitoarele rămîn la modă.

Mai în glumă, mai în serios, "lumea bună" sau amărîţii de doi bani le caută, le consultă, le plătesc. În Occident, îşi au, de mai multă vreme, spaţiul lor rezervat în paginile unor publicaţii sau la posturile de radio şi televiziune. Oricît ar părea de ciudat, bisturiul-laser, scanerul, faxul sau cărţile de credit, diplomele obţinute în

cele mai sofisticate domenii de activitate n-au făcut să dispară prezicătorii, cu globul lor de sticlă, ghicitoarele în cafea sau în cărţi, magicienii ce pretind că pot schimba destinele, cu farmecele lor. Dimpotrivă, ei prosperă.

Numai în Franţa există circa 30.000 de prezicători, astrologi, vrăjitori. Jumătate sînt concentraţi în regiunea Parisului.

Vrăjitorul de azi e însă foarte diferit de cel de odinioară. S-a adaptat, şi el, la cerinţele timpurilor moderne. Chiar dacă unii au păstrat cîte ceva din vechea "recuzită" (animale împăiate, preferinţa pentru încăperi întunecate, pentru anumite materiale), în majoritate, ei adoptă un comportament modern: circulă în limuzină (nu călare pe mătură), îşi scriu prorocirile pe ordinator, acceptă să li se plătească şi cu cărţi de credit, nu numai cash şi preferă să-şi petreacă timpul liber într-o cafenea, citind ziare şi ascultînd muzică, decît într-o grotă, printre lilieci. De fapt, vrăjitoria a părăsit de mult epoca artizanală, devenind o mare industrie. "Consultaţiile" oculte se acordă şi prin corespondenţă, pe minitel, şi costă bani grei. O magiciană, de pildă, a declarat la fisc că cifra sa de afaceri e de 5 milioane franci! Trebuie ţinut însă seama că regula în acest gen de afaceri - unde inspectorii financiari nu

pot interveni prea eficient, datorită caracterului "discret" al activităţii - este de nu a declara decît 50-60% din cifra reală obţinută.

"Mi-am vîndut sufletul Diavolului"

Într-un apartament modest din Paris, trăieşte madam Catherine Lysa. Fiica unui chimist român şi a unei ţărănci austriece, ea suferea în tinereţe de grave crize de epilepsie. Se trata cu bromură, fiind deplînsă de toţi cei din jur, pînă cînd un pretins medic i-a pecetluit soarta, declarîndu-le părinţilor: "Fiica voastră e bîntuită de duhuri". Afirmaţiile sale au stat la baza carierei de vrăjitoare a dnei Lysa. Acum, ea e preşedinta Sindicatului naţional al prezicătorilor şi vorbeşte, cu autoritate, de duhurile ce-i călăuzesc pe morţi pe tărîmul celălalt, de "vocile" şi "imaginile" ce-i parvin de "dincolo". Celor ce-şi manifestă neîncrederea le-o taie scurt: "Nu sînt nebună şi nu spun prostii. Imaginile pe care le percep sînt la fel de puternice

precum cele din realitate". Mai mult, zice că se poate "racorda" sau "dezracorda" la duhurile de "dincolo", ceea ce mai că ar stîrni rîsul, dacă madam Lysa n-ar mărturisi, în continuare, că fiul său a ajuns să fie internat pe viaţă, la un spital psihiatric, "fiindcă n-a mai putut fi «debranşat»".

Cu un aer de bunicuţă blajină, această pariziancă ce trăieşte singură, în cîteva încăperi ticsite de poze ale Necuratului, de animale împăiate şi mobile inutile, declară fără nici o reţinere: "Mi-am vîndut sufletul Diavolului, Satana îmi dă tot ce vreau". Trage apoi un sertar şi scoate poza unui bărbat, străpunsă de nişte ace lungi. "Ăsta îşi înşeală nevasta" - explică madam Lysa, care mărturiseşte că nu-i plac "hoaţele de soţi". Ea se mîndreşte că, numai cu cîteva zile înainte, a făcut ca amanta soţului unei cliente să ajungă în spital. "Ca să acţionez n-am nevoie decît de o fotografie a vinovatei, de cîteva şuviţe din părul ei sau un obiect personal, pe care le folosesc la un ritual". Făptuit pentru ce sumă? De obicei pentru un onorariu între 5-10.000 de franci, deci, o sumă frumuşică. Dar ce nu face omul ca să-i fie bine.

De ce se vine de obicei la vrăjitoare? Pentru grăbirea sfîrşitului cuiva, de la care se aşteaptă o moştenire importantă. Sau pentru anihilarea unui rival în dragoste. Sau a unui concurent în afaceri. Pentru revenirea persoanei iubite sau îndepărtarea - uneori definitivă şi pe veci - a soţului sau amantului, devenit incomod.

Nu puţini sînt cei care cred că forţele obscure, malefice sînt bune la toate.

"Alo, n-aţi putea să-mi ucideţi soţul?"

"De 30 de ani, de cînd profesez - precizează "maestrul" Yul Rugga,

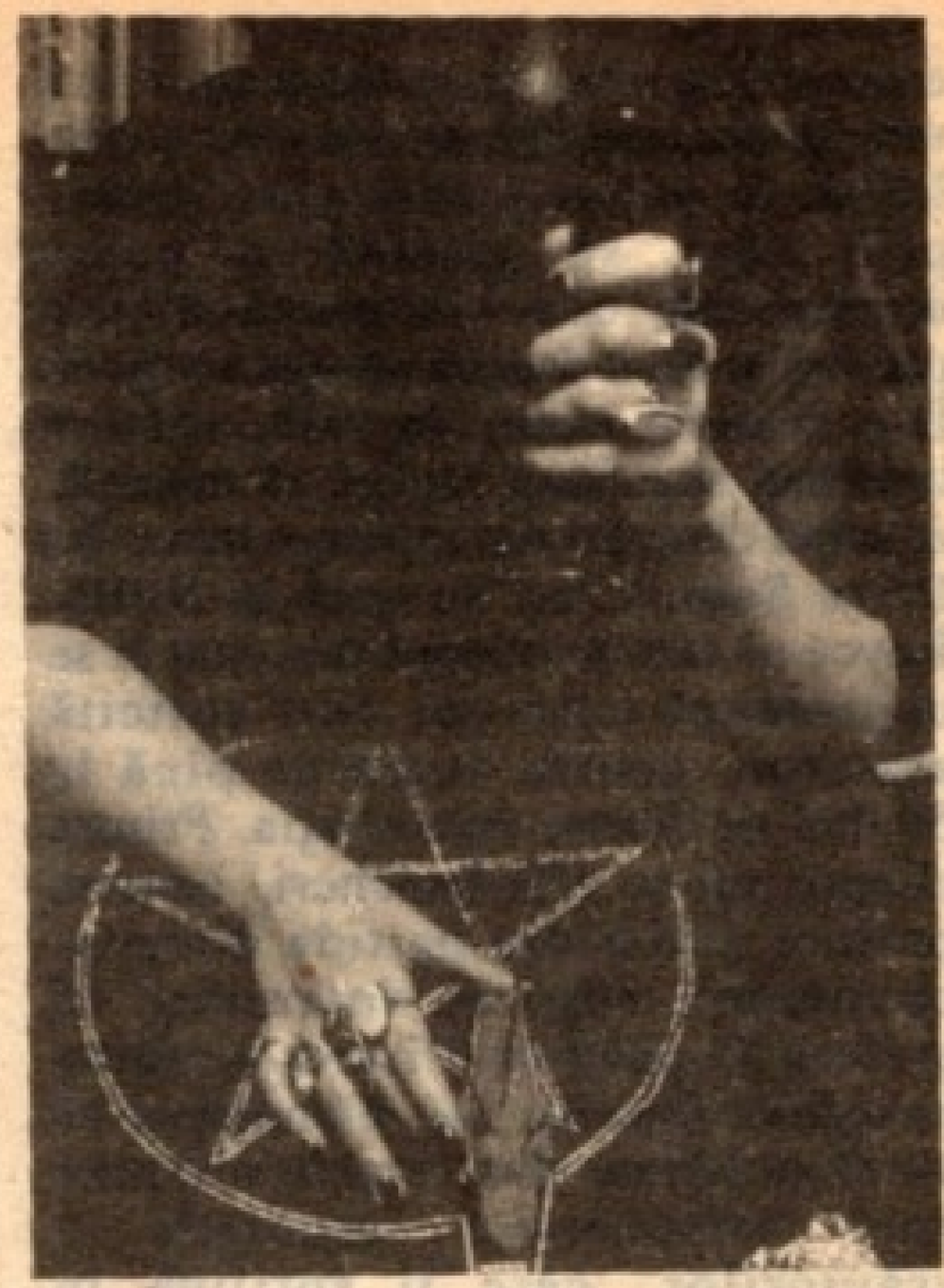

propovăduitor şi practician al ideilor satanice - un număr incredibil de mare de femei mi-au cerut să le omor bărbatul. Dar numai o singură dată mi s-a întîmplat să apeleze la mine un bărbat, care dorea să încaseze asigurarea pe viaţă încheiată de soţia lui."

Nu numai persoane cu un nivel redus de educaţie şi instruire recurg de obicei la magicieni. Este binecunoscut cazul unui mare industriaş, care a încheiat un contract, în valoare de 500.000 de franci, reînnoit, ani la rînd, cu cel mai bine cotat vrăjitor de pe Coasta de Azur, Brice Saint-Clair. În contractul - stabilit după toate regulile, de un avocat - stă scris, negru pe alb, că "acţiuni de parapsihologie vor fi întreprinse pentru smulgerea pieţei comerciale X concurentului Y". Avocatul explică: "În felul acesta, totul e în regulă: în caz de succes, clientul nu mai datorează nimic în plus, iar în caz de eşec, vrăjitorul nu trebuie să înapoieze nimic". Că Brice Saint-Clair nu înapoiază nimic din suma impozantă cu care clienţii săi îşi cumpără iluziile

o dovedeşte din plin somptuoasa vilă a vrăjitorului, de fapt un adevărat palat, înălţat în mijlocul unui parc imens, prin care se plimbă o puma domesticită, ce s-a împrietenit cu o panteră şi cu o duzină de ogari afgani. Din cînd în cînd, în vilă, răsună telefonul sau faxul începe să meargă, aducînd chemări din întreaga lume. Iar Brice Saint-Clair se urcă în Rolls-Royce-ul sau în avionul personal şi se deplasează spre cei ce-i solicită ajutorul, pentru sume de pînă la 50.000 de franci consultaţia. Printre clienţii săi se află bancheri, oameni politici (chiar din partide diferite, oponente), soţii de demnitari. El preferă să păstreze discreţia asupra metodelor folosite, dar mărturiseşte că varsă jumătate din sumele obţinute unei misterioase asociaţii a vrăjitorilor, care îl sprijină în activităţile oculte, atît de obositoare (efectuate noaptea, pe lună în creştere, în întuneric şi frig, bîrr...).

Se poate, aşadar, deveni milionar din bizare invocaţii adresate Lunii şi amestecuri dubioase de praf de piele de broască rîioasă, păr de pisică neagră şi sînge de cocoş alb? Brice susţine că nu e vorba numai de asta. "Există şi forţele (probabil, oculte). Magia - spune el - este un limbaj". Un limbaj aparte, pe care doar magicienii îl cunosc şi îl traduc - desigur, pe bani grei - cohortelor de naivi ce apelează la ei.

Cu televizorul fermecaţi poporul!

Ceea ce în Europa a rămas un ritual consumat în cadrul intim, între vrăjitor şi client, peste Ocean, în America, a căpătat dimensiuni de neimaginat. În goana după un număr cît mai mare de prozeliţi, vrăjitorii au recurs la reţelele de televiziune. Şedinţa de magie s-a transformat într-un spectacol în care, de o parte a ecranului, se află magicianul, cu uneltele sale, iar de cealaltă parte - cîteva zeci de mii de potenţiali telespectatori.

În Statele Unite, oricine, sau aproape oricine poate face o emisiune şi să o difuzeze pe unul din numeroasele canale teritoriale. Este o consecinţă a primului amendament al

Constituţiei americane privind libertatea de expresie şi libertatea cuvîntului. Folosindu-se de aceste prerogative democratice, vrăjitoarele au cerut acces la antenele de televiziune. Se poate spune că, la 300 de ani distanţă de vremurile în care erau spînzurate vrăjitoarele din Salem, acestea îşi iau acum revanşa.

Uneori, amestecul vrăjilor în viaţa oamenilor se termină însă tragic. Aşa s-a întîmplat în cazul unui francez din oraşul Montpellier. Student fiind, pe la începutul anilor '70, el a trăit o aventură cu o colegă, de care s-a plictisit însă repede şi a părăsit-o. Fata, disperată, i-a strigat: "O să mi-o

plăteşti. Te blestem". De acest blestem şi-a adus omul nostru aminte mulţi ani mai tîrziu, cînd a constatat că devenise impotent. E drept că ideea că ar exista o legătură între neputinţa sa şi blestem i-a băgat-o în cap un magician la care apelase, după ce medicii nu reuşiseră să-l vindece. Acelaşi magician l-a lăsat să înţeleagă că focul ar fi elementul salvator. Sau, cel puţin, aşa a înţeles disperatul. Pe scurt, nefericitul şi-a căutat iubita din tinereţe, a găsit-o departe, în alt oraş şi, după ce a turnat gaz peste biata femeie, i-a dat foc. Arestat, el a relatat totul cu sinceritate şi cu regretul că nici măcar crima făptuită nu-l tămăduise.

Dar - dincolo de naivitatea sau deruta celor ce se adresează prezicătorilor, vrăjitorilor sau ghicitorilor, succesul acestora pare să aibă şi explicaţii serioase, mai profunde şi mai dramatice. Pentru cel care vine la el, vrăjitorul este, în primul rînd, un refugiu, cineva în stare să-l asculte şi să-l ia în serios sau să lase măcar impresia asta. Pentru cîteva minute sau o oră, cît durează şedinţa de magie, individul simte că nu mai e singur, că nu mai e o fiinţă anonimă, pierdută în vîltoarea marilor oraşe. Pentru această clipă, pentru plăcerea de a fi luat în serios, îl plăteşte el, de fapt, pe magician. Un scriitor american a descris foarte bine acest fenomen într-un roman. Eroul său, ca orice american ce se respectă, avea o prezicătoare pe care o frecventa foarte des. De ce? "Ea - spune personajul - este necunoscuta căreia îi pasă de tine, fiinţa aceea pe care sperăm mereu s-o întîlnim, prietenul celor mărunţi, nebăgaţi în seamă".

Magia este, în fond, o altă expresie a goanei continui a omului spre fericire.

L.ENESCU

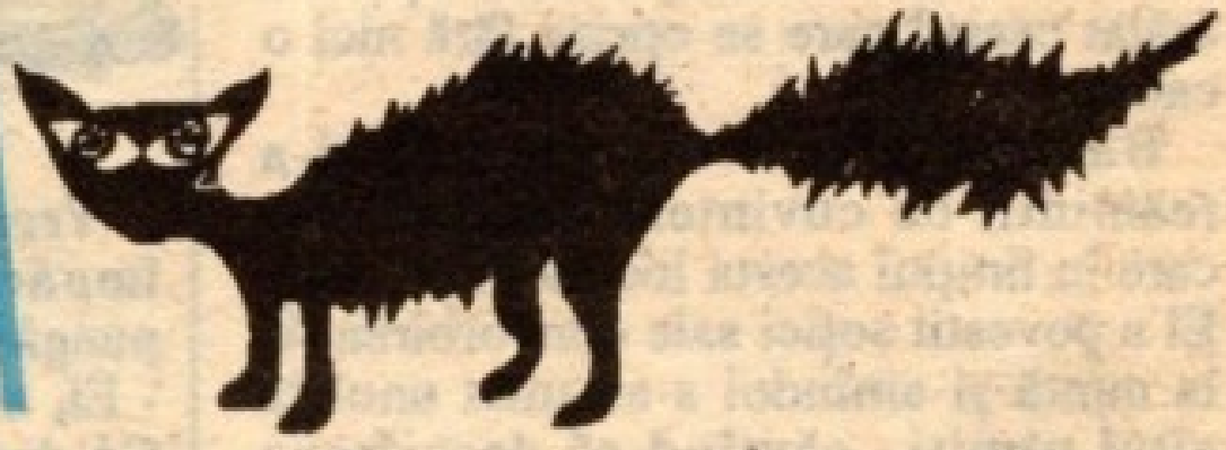

MOARTEA OPREŞTE CEASORNICUL DIPLOMATULUI

COSTA BATOLOFF

După cum este cunoscut, decedatul Batoloff, fost ministru de externe al Bulgariei şi fost ministru plenipotenţiar la Paris, în care post l-a găsit moartea - era căsătorit cu o franţuzoaică.

Batoloff, mai înainte fiind primar al Sofiei, a avut prilejul să se ducă la Paris de mai multe ori pentru chestiuni de stat şi particulare, unde făcuse şi unele legături de prietenie cu cîteva familii din înalta societate pariziană, mai ales că el îşi terminase acolo şi studiile universitare.

Făcînd cunoştinţă cu o domnişoară din această societate, el se căsătoreşte acolo, avînd ca naş tot un francez. După ceremonia nunţii, dl. Batoloff primeşte de la naşul său un ceas de

aur, cadou de nuntă. În momentul cînd naşul îi oferea acest dar a pronunţat următoarele cuvinte: "Cînd acest ceasornic, fără nici o cauză vizibilă, adică fără să se fi stricat, se va opri, să ştiţi că în acea clipă am murit şi eu însumi l-am oprit".

Batoloff a rîs la aceste cuvinte şi considerîndu-le drept o glumă obişnuită, i-a replicat că într-o zi de veselie ca aceasta nu este potrivit să ne gîndim la moarte. În tot cazul, această convorbire la primirea ceasornicului a rămas întipărită în memoria lui Batoloff.

Trecuseră ani de-a rîndul. Într-o zi, după masa de prînz, Batoloff şi soţia sa se odihneau acasă la ei. Ceasornicul lui Batoloff ca de obicei a fost pus pe noptieră. La un timp, soţia lui Batoloff s-a uitat la ceasornic să vadă cît e ora şi a observat că ceasornicul s-a oprit. El arăta orele 3 şi un sfert! D-na Batoloff a întrebat pe soţul ei cînd a fost întors ceasul? El i-a răspuns: ca de obicei, azi dimineaţă, iar soţia i-a arătat ceasul care se oprise fără nici o cauză.

Batoloff a scos un oftat. El şi-a reamintit de cuvintele naşului său, care în timpul acesta locuia în alt oraş. El a povestit soţiei sale convorbirea de la nuntă şi amîndoi s-au uitat unul la altul uimiţi, căutînd să descifreze cauza opririi ceasornicului.

Fără să aştepte o înştiinţare specială, Batoloff a luat imediat telefonul cerînd să vorbească cu naşul său. Cineva din familia lui i-a răspuns că, în aceeaşi zi, la orele trei şi un sfert, naşul său a decedat, iar în ultima clipă a pronunţat încet numele lui Batoloff...

Întîmplarea de mai sus este absolut autentică. Ea ne este povestită de unul dintre prietenii intimi ai lui Batoloff, după cîteva zile de la moartea decedatului nostru om de stat.

Acest prieten al lui Batoloff este cunoscut om literat şi social.

"Revista spiritistă" - 1940

UMOR

- Ai intrat în serviciu?
- Nu, dar sînt pe cale de a intra.
- Unde?
- La magazinul universal.
- Cînd?
- La noapte.

■

Vreo cinci-şase hoţi de buzunare împărţeau prada. Ciudat însă, o pungă mare lipsea.
- Ei, asta-i bună! zise unul dintre ei. Că doar nici unul dintre noi n-are mînă lungă.

■

- Ne salută sergentul de la circulaţie...
- Mi se pare că am furat o maşină a poliţiei!...

■

- Acuzat! Ai comis această spargere singur?
- Da, domnule judecător! În ziua de astăzi e foarte greu să-ţi găseşti un asociat cinstit...!

■

- Ce mai face prietenul tău?
- A deschis o bancă.
- Cum naiba, îl ştiam sărac. Cum a reuşit s-o facă?
- Cu un şperaclu.

Hoţii de biserici

Informaţia e lapidară, dar înspăimîntă. Veţi constata, pentru că o reproduc exact cum a fost comunicată de Inspectoratul de Poliţie al Judeţului Neamţ. Iată: "În urma cercetărilor efectuate asupra numitului Tănase Dumitru, fiul lui Dumitru şi Ana, născut la 28.06.1959, în comuna Vînători, judeţul Neamţ, cu acelaşi domiciliu, s-a stabilit că este autorul a 37 (treizeci şi şapte - subl. red.) furturi prin spargere de biserici de pe raza judeţului Neamţ. De asemenea, acesta este şi autorul unui număr de 26 furturi similare, comise pe raza judeţului Suceava şi trei pe raza judeţului Iaşi, săvîrşite în aceeaşi perioadă. S-a luat lăgătura cu organele de poliţie respective, care au trimis colective de ofiţeri, pentru cercetarea celui în cauză". Vă imaginaţi ce prăpăd a făcut păgînul acela prin lăcaşurile bisericeşti, de vreme ce au fost necesari atîţia oameni ca să cerceteze şi să facă eforturi de recuperare a ceea ce se mai putea, dacă se mai putea. Săracă Moldovă! S-a găsit ne-omul care să te prade pînă şi de ceea ce ţi-au dăruit moşii sau strămoşii noştri cuvioşi! Iartă-l, totuşi, Doamne! Dar ajută la a ne recăpăta cele pierdute, ca să le avem iar în bisericile în care ne închinăm. Şi cu care ne mîndrim.

Icoanele din Iaşi

Cred că nu există prea mulţi din cei care, văzînd un obiect de cult religios, să nu manifeste sentimentul (normal) de respect faţă de el. Chiar şi cînd e vorba de o icoană pictată cu stîngăcie în zilele noastre. Cu atît mai mult, te gîndeşti cît de mare e păcatul de a fura aşa ceva. Sînt oameni care, timp de o viaţă, s-au străduit să păstreze asemenea obiecte, aşa cum au făcut-o şi înaintaşii. De obicei, le spunem colecţionari. Dar nu e corect. Simplificăm mult prea mult. Ei, în cea mai mare parte, nu adună obiecte valoroase doar pentru plăcerea lor

egoistă, ci ca să le transmită intacte, generaţiilor viitoare, ca obiecte de patrimoniu cultural-naţional. Este, de pildă, cazul unui preot din Iaşi ce adunase 6 icoane de lemn, precum şi o valoroasă colecţie de ceasuri de buzunar şi de mînă, produse în diverse epoci, o alta de monezi de argint, pe care nu le admira doar el. Oferea plăcerea aceasta şi altora.

Cum să-şi imagineze că vreunul priveşte cu gînd pieziş la sfintele icoane? Vă daţi lesne seama ce a însemnat pentru domnia-sa constatarea că există măcar un asemenea păcătos de om. Şocat că cineva nu s-a temut de stigmatul hoţiei, părintele a înălţat fireştile rugăciuni. S-a adresat însă şi autorităţii laice. Iar poliţia l-a descoperit pe autorul care a furat icoanele de lemn, celelalte colecţii valoroase, precum şi bunuri de uz curent. Liviu Vochiţă, lăcătuş mecanic din Iaşi, în vîrstă de 25 de ani, şi-a folosit meseria, ca să devină infractor. Hoţ de bunuri ce aparţin nu atît preotului, cît poporului, din al cărui patrimoniu fac parte. Recuperate, şi-au reluat locurile fireşti.

Cîte valori mai sînt în Vest!

Îmi impun, credeţi-mă, sobrietate în relatarea următoare. Veţi comenta dumneavoastră şi veţi înţelege de ce m-am obligat să n-o fac eu. Mi-e ciudă şi sînt revoltat. În fine.... Faptele: într-o noapte, nişte indivizi au pătruns în incinta Complexului muzeal OCTAVIAN GOGA din Ciucea. Paznicul de serviciu i-a observat. Era ora 1.00, iar el veghea. A folosit armamentul din dotare. necunoscuţii au reuşit să fugă. Alertată, poliţia din judeţul Cluj a intrat imediat în acţiune.

Şi - nota bene, - pentru vorbitorii de orice limbă! - cu ajutorul oamenilor din comună s-a reuşit prinderea lui Ovidiu Marius Lăpuşan, domiciliat în Oradea. Sătenii şi-au apărat, să se ştie asta, ceea ce face parte din localitatea lor şi aparţine ţării, totodată. Altfel, cine ştie dacă nişte inşi lacomi n-ar fi reuşit să satisfacă "nevoia de frumos" sau numai "de preţios" a vreunui domn bogat de pe aiurea. Pentru că Lăpuşan, împreună cu alte cinci persoane, dotate cu instrumente de spargere, au intenţionat să intre în Complexul muzeal, ca să sustragă de acolo un anume covor de perete. Se şi aranjase ca, după aceea, covorul să fie vîndut în străinătate cu 150.000 dolari SUA. Lăpuşan urma să primească 10.000 de mărci vest-germane. Ce-i păsa lui (şi celorlalţi) că rodeau şi ei din bogăţia ţării. Şi cînd te gîndeşti cîte valori (de-ale noastre) au ajuns prin Vest, datorită vreunui - permiteţi-mi calificativul, vă rog, - păcătos lacom de pe la noi. Of!

LIVIU NISTOR

EPIGRAME

PROXENETUL
Multe fete-n grijă are
Şi le dă cui îi plăteşte
A ajuns un om cu stare
Şi trăieşte ca un... "peşte".

ŞUŢUL
Are mîna foarte lungă
Iute ca o nălucire
Prin poşete să-i ajungă
Trebuie doar o clipire.

SPĂRGĂTORUL
Înarmat cu scule fine
Sparge seifuri şi case
Şi îi merge foarte bine.
Dară... vorba lui Tănase!
(Dar pînă cînd, mă, pînă cînd?)

SPECULANTUL
S-a îmbogăţit, bădie
Cum n-a fost tot neamul lui.
Are tot ce-ţi trebuie ţie,
Dar dă scump al dracului.

"FETIŢA"
A plecat spre large zări
Ca să ne aducă-n ţară,
Mărci, dolari, cercei, brăţări
Şi SIDA, o "domnişoară".

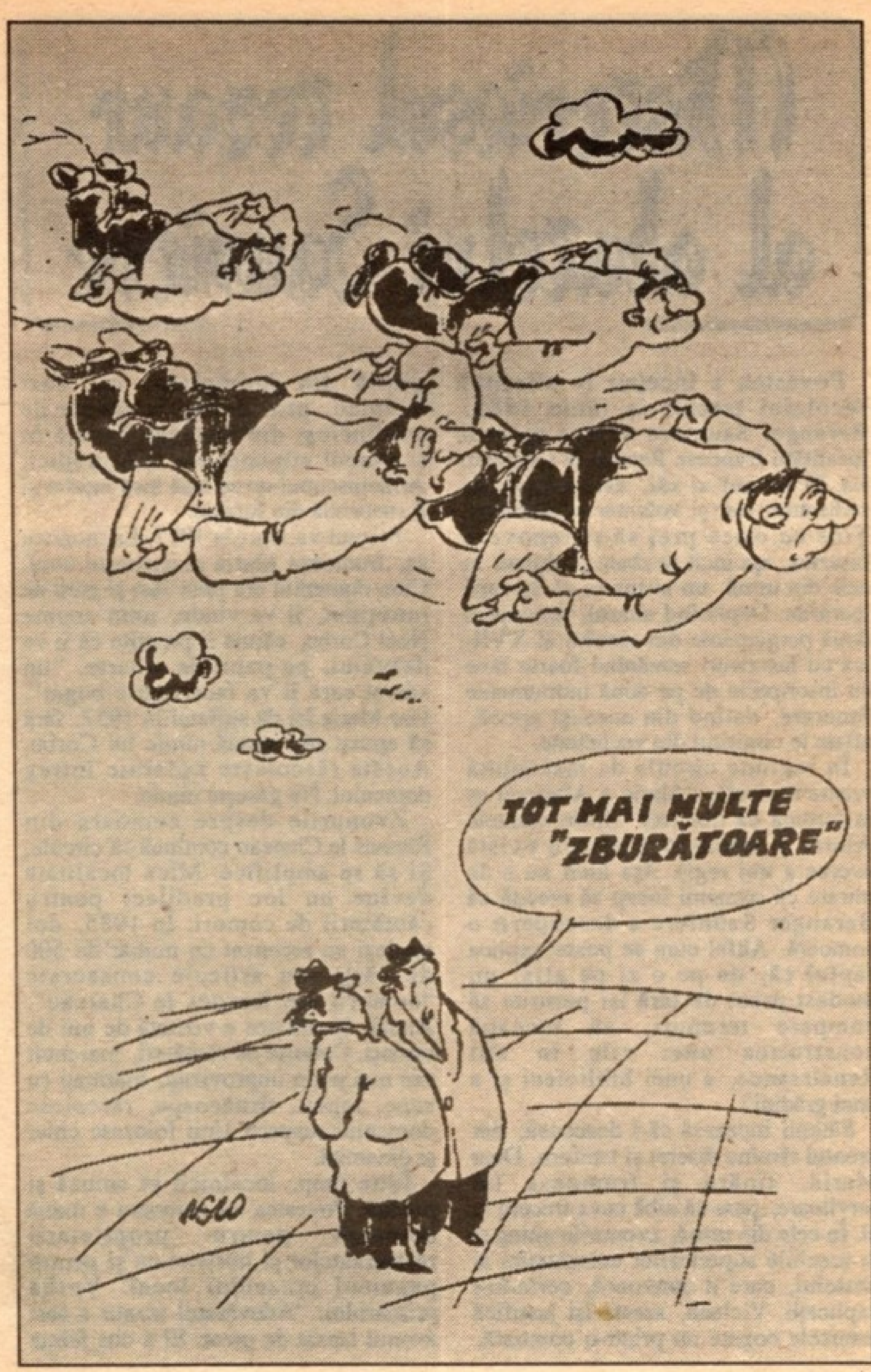
TOT MAI MULTE
"ZBURĂTOARE"

Misterioasul tezaur al abatelui Sauniere

Povestea a început la sfîrşitul secolului trecut: în iunie 1885, Beranger Sauniere devine preotul localităţii franceze Rennes le Chateau. La 33 de ani ai săi, este un bărbat seducător, dar şi voluntar şi ambiţios. Ţine cu orice preţ să-şi renoveze biserica, aşa încît se zbate şi obţine, în cele din urmă, un avans ca să înceapă lucrările. Deplasînd altarul, descoperă două pergamente din secolul al XVII-lea cu înscrisuri semănînd foarte bine cu inscripţiile de pe două monumente funerare, datînd din aceeaşi epocă, aflate în cimitirul din vecinătate.

În regiune circula de mai multă vreme o zicală: "Alaric e Alaricou es la fortuna de tres reis" (Între muntele Alaric şi muntele Alaricou există averea a trei regi). Aşa încît nu e de mirare că oamenii încep să creadă că Beranger Sauniere a descoperit o comoară. Altfel cum se poate explica faptul că, de pe o zi pe alta, un modest preot de ţară îşi permite să cumpere terenuri, să înceapă construirea unei vile în stil Renaissance, a unei biblioteci şi a unei grădini?

Sătenii încearcă să-l descoasă, dar preotul rămîne discret şi tacitum. Doar Maria, tînăra şi frumoasa lui servitoare, pare să aibă ceva trecere la el. În cele din urmă, zvonurile ajung şi la urechile superiorilor ecleziastici ai abatelui, care îl convoacă, cerîndu-i explicaţii. Viclean, acesta îşi justifică resursele bogate nu printr-o comoară, găsită din întîmplare, ci, vezi doamne, prin donaţiile făcute de credincioşi din întreaga Franţă în schimbul minunatelor sale predici. Arhiepiscopul nu se lasă însă înşelat şi îl suspendă din funcţie.

Preotul va muri în 1917. La moartea sa, frumoasa Maria moşteneşte totul. Cum domeniul era prea vast şi greu de întreţinut, îl va vinde, unui anume Noel Corbu, căruia îi promite că îi va dezvălui, pe patul de moarte, "un secret care îl va face foarte bogat". Dar Maria îşi dă sufletul în 1957, fără să apuce să-i spună nimic lui Corbu. Acesta răscoleşte zadarnic întreg domeniul. Nu găseşte nimic.

Zvonurile despre comoara din Rennes le Chateau continuă să circule. Şi să se amplifice. Mica localitate devine un loc predilect pentru căutătorii de comori. În 1985, doi englezi au recenzat un număr de 500 de cărţi sau articole consacrate "comorii din Rennes le Chateau". Anual, localitatea e vizitată de mii de curioşi. Cohorte de căutători, mai mult sau mai puţin improvizaţi, înarmaţi cu sape, lopeţi, tîrnăcoape, răscolesc domeniul suspect. Unii folosesc chiar şi dinamită.

Între timp, localnicii se amuză şi profită. Povestea cu comoara e mană cerească pentru proprietarii restaurantelor şi librăriei ca şi pentru paznicul muzeului local. Vorba primarului: "Adevăratul tezaur a fost zvonul lansat de preot. El a dus faima

satului şi l-a îmbogăţit".

Totuşi, ceva-ceva adevăr s-ar putea să existe în legenda despre comoara abatelui Sauniere. Aşa au lăsat să se înţeleagă doi căutători mai deosebiţi, profesia aleasă - unul, de drept, celălalt, de ştiinţele umaniste. De cîte ori vor avea timp se vor repezi de la Paris la Rennes le Chateau, pentru a verifica, la faţa locului, concluziile la

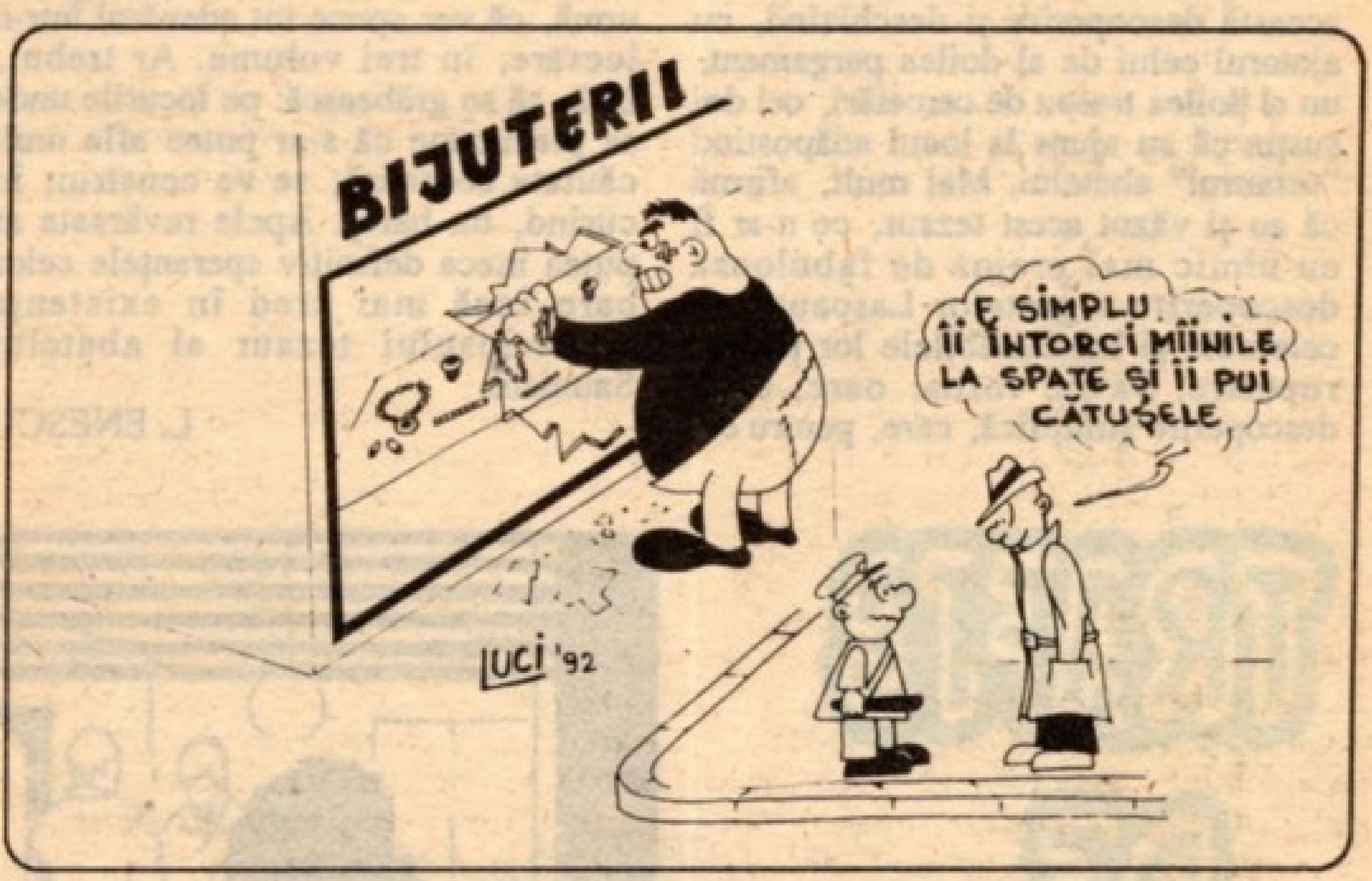

Frederic Pineau şi Gerald Lacoste. În urmă cu aproximativ 20 de ani, pe cînd erau studenţi, cei doi au început să fie interesaţi de întreaga poveste. Nu se cunoşteau încă, dar fiecare s-a apucat să citească tot ce se putea găsi în legătură cu presupusul tezaur. Aşa au ajuns, fiecare, separat, să-l întîlnească pe autorul cărţii "Rennes le Chateau - privire critică", Franck Marie. Acesta le-a facilitat întîlnirea şi aşa a început marea lor aventură: cei doi, Frederic şi Gerald, nu numai că au devenit prieteni, dar au făcut şi un pariu nebunesc - că vor rezolva enigma celor două pergamente.

În 1967, cîţiva cifrori, aflaţi la pensie, au descifrat manuscrisele. A rezultat însă un text alcătuit din trei fraze, căruia nimeni n-a reuşit, la momentul respectiv, să-i desluşească înţelesul. Frederic Pineau şi Gerald Lacoste vor lucra 10 ani pe acest text. În paralel, fiecare îşi va vedea de care ajungeau. Şi-au risipit astfel o mare parte din economii şi din timpul pe care ar fi putut să-l consacre altor treburi sau distracţiilor. După ce şi-au încheiat studiile şi au început să lucreze - unul la o companie de asigurări, celălalt, pentru laboratorul unei farmacii, nu şi-au abandonat cercetările. Într-atît erau de captivaţi de căutările lor, încît unul dintre ei şi-a botezat primul copil Bernard, în amintirea abatelui Sauniere.

Cei doi nu sînt nici fanatici, nici mistici. Spre deosebire de marea majoritate a căutătorilor comorii, nu valoarea ei i-a fascinat ci descifrarea înţelesului textului găsit. Printr-o muncă sisifică, de lămurire scrupuloasă a fiecărui simbol, au reuşit să-şi dea seama că primul pergament face trimitere la nişte locuri din apropiere de Rennes le Chateau. Deci, s-au lansat în peregrinări printre ruine, grote, pajişti, pînă au ajuns

într-un loc, unde au găsit un grup de stînci reproducînd repartizarea astrelor din constelaţia Orion, aşa cum apare ea la începutul lunii ianuarie. Părea să fie vorba de un fel de rebus geografic, realizat de mîna omului. Plecînd de la această descoperire şi deschizînd, cu ajutorul celui de al doilea pergament, un al doilea traseu de cercetări, cei doi susţin că au ajuns la locul adăpostind "tezaurul" abatelui. Mai mult, afirmă că au şi văzut acest tezaur, ce n-ar fi cu nimic mai prejos de fabuloasa descoperire a grotelor Lascaux, cu celebrele şi inestimabilele lor picturi rupestre. Să fie vorba, oare, de o descoperire ştiinţifică, care, pentru cei doi - şi poate nu numai pentru ei - să depăşească valoarea unui tezaur? Fapt e că ei au refuzat cu încăpăţînare să dea amănunte, deşi, vorbind despre descoperirea lor, amîndoi aveau ochii în lacrimi. Au promis, în cele din urmă, că vor spune tot adevărul într-o lucrare, în trei volume. Ar trebui, însă, să se grăbească: pe locurile unde se presupune că s-ar putea afla mult căutata comoară, se va construi, în curînd, un baraj. Apele revărsate ar putea îneca definitiv speranţele celor care încă mai cred în existenţa misteriosului tezaur al abatelui Sauniere.

L. ENESCU

TRAFIC DE CADAVRE

morţi în serie la Universitatea din Barranquilla

2 martie 1992 - Descoperirea a zece cadavre la Universitatea din Barranquilla a permis poliţiei columbiene să deschidă o anchetă asupra numeroaselor asasinate din ultimul timp, asasinate cărora le cad pradă oamenii nevoiaşi.

După cum declară una dintre victime, scăpată din fericire cu viaţă, seria morţilor alimentează un trafic cu cadavre.

Universitatea a fost temporar închisă, după descoperirea a şapte cadavre de bărbaţi şi trei cadavre de femei, purtînd urmele clare ale unor intervenţii chirurgicale. Morţii au fost găsiţi în amfiteatrul Facultăţii de medicină din cadrul Universităţii. După relatările presei locale, "cobaii umani" erau omorîţi cu lovituri de crosă de baseball, sau pur şi simplu cu lovituri de bîtă. "Opera" era

desăvîrşită printr-un glonte.

Iată declaraţia victimei, Oscar Rafael Hernandez, 22 de ani, care a trecut printr-o întîmplare pe care mintea unui om sănătos refuză să o accepte: "Într-o seară de sîmbătă am fost invitat de către unul dintre paznicii Universităţii să mergem împreună să mîncăm şi să bem ceva. Cum nu aveam nici un ban, am acceptat. Făcea cinste. Trebuia mai întîi să trecem pe la sediul Universităţii să luăm cheile pe care paznicul le uitase acolo". Cînd am ajuns acolo, am fost atacat cu o bîtă. După aceea mi-au tras un glonte în gît. Am leşinat".

Crezîndu-l mort, ucigaşii l-au aruncat într-un recipient cu formol, lăsîndu-l fără supraveghere. Din fericire, răceala lichidului l-a trezit, acesta reuşind să evadeze din sinistrul loc, şi să se tîrască pînă la sediul poliţiei.

Paznicii îşi recrutau victimele în special dintre oamenii nevoiaşi, care mîncau resturile aruncate de alţii sau scormoneau prin tomberoane, în căutarea unei bucăţi de pîine uscată.

Universitatea din Barranquilla a mai fost implicată într-un scandal ce a făcut mare vîlvă în presa locală, în urm u doi ani. Unul dintre profesori a fo acuzat de un student că ar fi făcut teste genetice pe unii dintre studenţii săi. El ar fi experimentat un medicament, presupus de origine franceză, pe femeile sterile.

La jumătatea anului trecut, cadavrul unei tinere femei a dispărut misterios

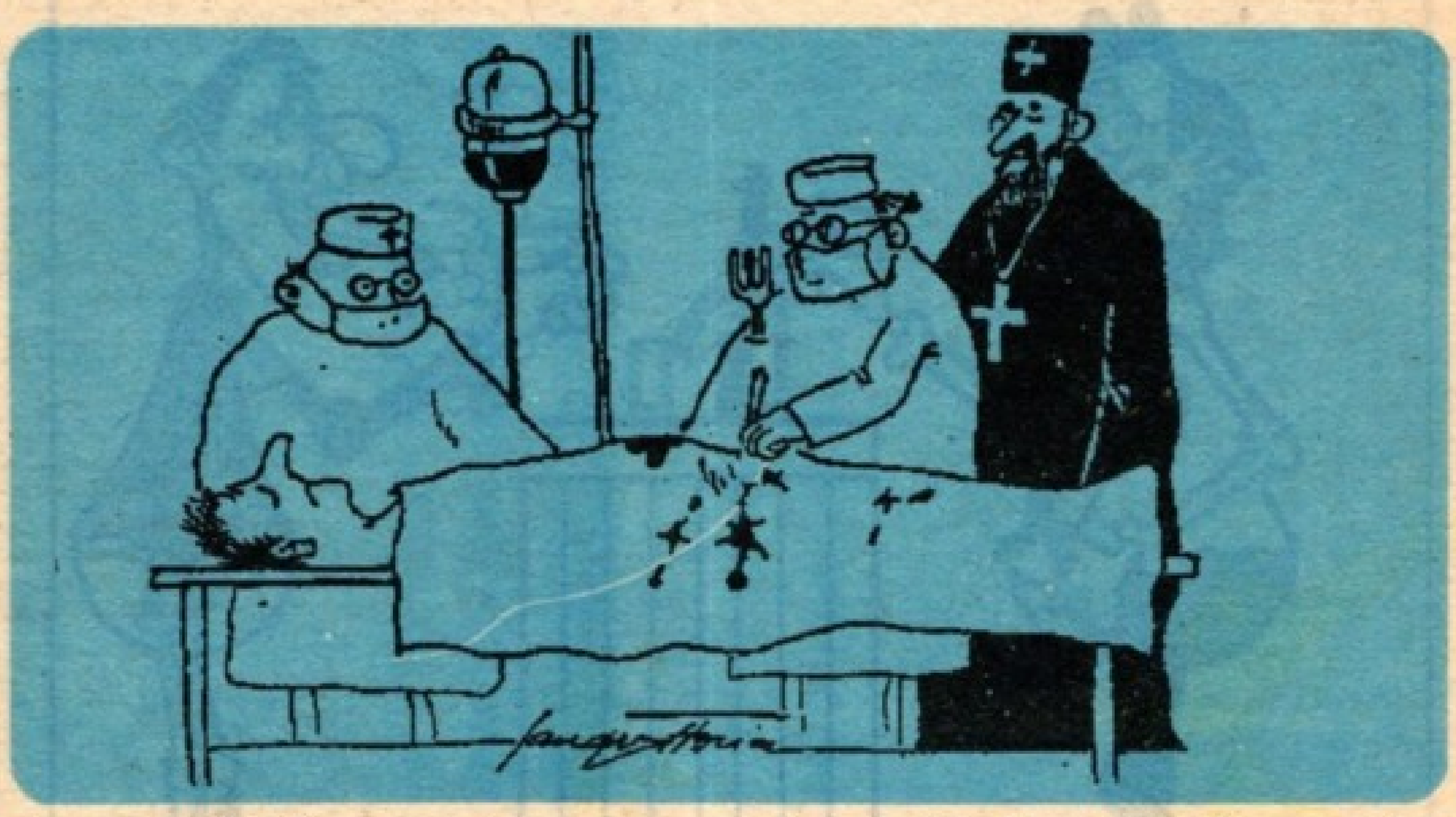

din spitalul principal din Barranquilla, fiind descoperit la morga Facultăţii de medicină din Universitate. Din lipsă de probe cazurile au fost clasate.

Intervievat de postul particular de radio RCN, Carlos Navarro, rectorul Universităţii din Barranquilla, a declarat că cele zece cadavre au fost cumpărate în mod legal, cu suma de 200 dolari SUA/bucată, şi că nimeni nu a fost omorît în cadrul Universităţii. Cînd poliţia a acuzat existenţa unui trafic de organe, rectorul a negat cu desăvîrşire. Neimpresionată de spusele rectorului, Judecătoria a emis cinci mandate de arestare pentru cei implicaţi în masacru.

După toate probabilităţile, Carlos Navarro suferă de o demenţă avansată, examenele psihiatrice urmînd să stabilească cu precizie diagnosticul.

M.G.

GYULAÏ

instrumente MUZICALE

1	2	3	4	5	6	7	8	■	10	11
2					■					
3		■		■						
4						■				
5				■			■			
6			■						■	
7		■								■
■								■		
9	■				■					
10						■				
11				■			■			
12						■				

ORIZONTAL: 1) Ansamblu de suflători - O ia din loc ! 2) A fost cîndva lăută ! - Ruptură în scoarță. 3) Deschide aparatul ! - Liră. 4) Teme muzicale _ Crapă pietrele ! 5) Nai, ba, nu altceva ! - Două sunete din percuție ! - Articol scurt ! 6) Măsură folosită... în Germania - Rezident. 7) Din "Falstaff" ! - Interpretare la... nai ! 8) Intrinsec - Orga centrală din Bergen ! 9) Partea a doua la vioară ! - Contrabas. 10) Muzică de gură - A fi fertil. 11) Conținutul unei balade ! - Pian fără coadă... și vîrsta ! - Specialist la corn. 12) Clavecin... în centru ! - Sunete de trompetă !

VERTICAL: 1) Muzicuță de gură - Caval fără mușțiuc ! 2) Violă (pl.) - Violinele din centru ! 3) Liră fără cadru ! - Taler - Scoarță. 4) Talger, într-un fel - Cimpoi... pentru rebusiști (pl.) 7) Ultimele măsuri din vals ! - Tube ! 6) Surprindere - Se prezintă cavalul ! 7) Copac din Africa - Muzicuță de gură (fam.) 8) Piese la piane ! - Gălbinare. 9) Executați... la cobză - Cîntă la "diapazon" 10) Șeful de "orchestră" - Are experiență ! 11) Muzică de cameră (fam.) - Are boala... cobzei (execuție "legato")

DICȚIONAR: EGER, ART, AAS, ALAD, OLI, RFO

MAGDALENA POPESCU

Niște enormități

ORIZONTAL:
1) Cad la învoială. 2) Are o revenire de zile mari! - Dispozitiv de război (!) 3) A face pui - Luat la ochi. 4) Dă o mînă de ajutor în caz de moarte - Te arde ca dracul. 5) Se recomandă... patru pe zi ! - Face din om - neom! 6) Rezistă în caz de atac - Indicativul prezent - Lipsit de gust. 7) Ocol de vînătoare - A da onorul (pl.). 8) Codiță de cireșe - Și trîntori și lacomi la sînge - Mijlocul ziarului! 9) La urma-urmei ! - Stă pe propriile-i picioare. 10) Realizează zicala: Cine are carte, are parte (pl.). Director de aeroport.

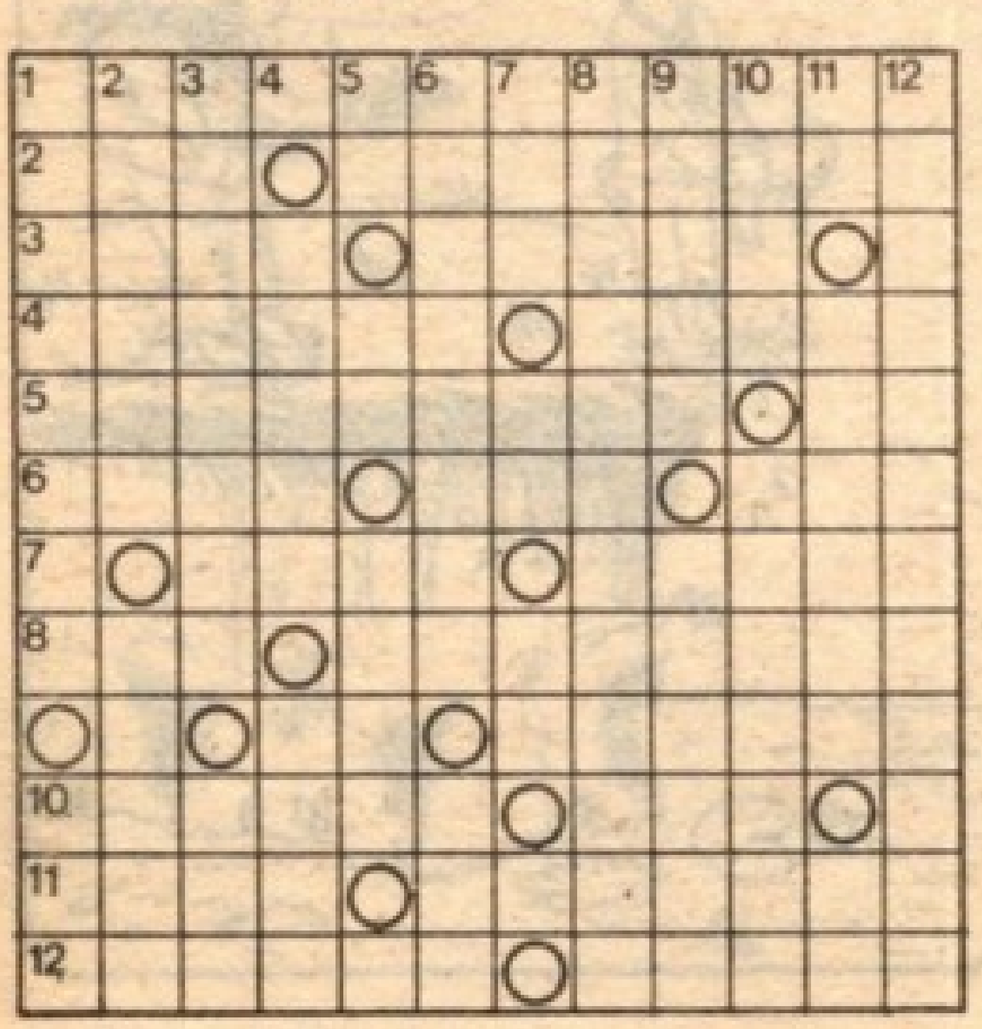

11) "Buick"... licență românească - Petre (Roman) la biserică. 12) Centrul de comandă - Bune de pipăit.
VERTICAL:
1)Își aranjează favoriții - Primele noțiuni din... abecedar ! 2) Unul din pieile roșii - Conduce o discuție cavalerească, pe teme literare, la masa rotundă. 3) Frați de lapte - Fiecare pasăre pe limba ei piere. 4) Timp de doi ani... - ... duși de nas. 5) Mărite din neatenție ! - Începe vacanța mare ! - Ițari neterminați ! 6) O ieșire necontrolată - Un dar mai deosebit. 7) Se pronunță pentru dizolvare - Tărîm de basm - Apucat de mijloc ! 8) Cloșcă de împrumut. 9) A spăla rufele murdare în familie - Soții... luate în serios (!) 10) Întîlnim Irlanda la ea acasă - Deschide fereastra! - Dă sfoară-n țară. 11) Revine direct în centru ! - Acord global - Coale mari ! 12) N-au nici o scăpare.
DICȚIONAR: OLEUM, BUIC, ARTUR, UIE, LIO, GHILI, EIRE

GEORGE LUPAȘCU

LA ORDINEA ZILEI... LA ORDINEA

LA ORDINEA ZILEI

ORIZONTAL: 1) Sosit în "Piață" la spartul... tîrgului - Nevestele polițiștilor 2) Aliate... la cuțite 3) A stabili liniștea... definitiv - O rigă... răsturnată! 4) Un fascist... de baștină - Vorba-i că... "vin" (!) 5) "Boală" la ordinea zilei - Oamenii din piață 6) S-a terminat lupta! - Murdăria străzii - Mort... în sfîrșit! 7) Începe eliberarea! - Se trage... în mulțime 8) În capul rebeliunii! - A mînca puțină papară - În mijlocul vulgului! 9) Tovarășe de viață 10) Dau dovadă de slăbiciune - Cere... Patru Roman! 11) Mereu dă dovadă de duritate - O mulțime... mai mică, înșirată în ordine (!)

VERTICAL: 1) Bancă de stat a guvernului (masc.) 2) C.P.U.N.... pe bune - Mijloacele... minerilor! 3) S-a refugiat în cort - Tip pătat... arătat pe față 4) Dată afară din țară - Astea fac muzică de-a binelea 5) Iau parte la un joc de oase - Spărgători de capete... de lemn 6) "sînt golani, precis". 7) Cam așa e în vulcan! - A avut loc între 13 și 14 iunie 8) Dubă... fără

1	2	3	4	5	■	7	8	9	10	11
2										
3						■				
4							■			
5				■						
6		■					■			■
7			■						■	
8		■						■		
9	■									
10						■				
11				■						

conducător! - Biancăi i s-a tăiat capul! 9) Strictă aplicare a legii - Severi... în sfîrșit! 10) Subvenționat de-un eventual senator - Detestat... 11) ... timp de doi ani (ol.) - "Golanca" școlii
DICȚIONAR: OEN, ELI, CRIV

GEORGEL V. PASCU

anunțuri ANAPODA

● Penitenciarul Gherla - secția de chibrituri pune la dispoziția unor clienți importante cantități de fosfor roșu cu multiple calități nutritive.

● Asociația "Deținuții fără frontiere" transmite un călduros salut domnului Hild Moore, care de curînd a primit o pedeapsă de 753 ani de închisoare.

● Subofițer gardian, pictor naiv, anunț deschiderea unei expoziții personale de tablouri inspirate din profesiunea mea. După vernisaj lucrările vor intra în patrimoniul cultural al penitenciarului Jilava.

● Rom ursar, 22 de ani, căutat de poliție pentru tîlhărie, viol și furt în dauna avutului obștesc, caut sponsor pentru plata cauțiunii (în eventualitatea arestării).

● Pușcăriaș, cu o condamnare de 18 ani, doresc asociați la o tentativă de evadare. Relații suplimentare, zilnic între orele 7-7,15 cînd car hîrdăul, la secția 3.

● Un talentat colectiv de deținuți din cadrul penitenciarului Rahova anunță lansarea best-seller-ului "De ce-ai dat, mă, cu lămpașu'?". Lucrare inspirată din realitate.

● Prostituată, timidă, fără prea multă experiență și cu dificultăți financiare, caut "pește" pentru înscriere într-un S.R.L.

● Tuți și Leny, aflate în custodia închisorii Aiud, caută partener de viață, sincer, iubitor și plin de afecțiune, din cadrul aceleași instituții, secția bărbați.

● Cu ocazia avansării în funcția de șef de cameră, colegii lui Nelu Cazma îi urează "La mulți ani". Unde se află.

PARADOXURILE SOCIALISMULUI

1. Nu există şomeri, deşi nimeni nu munceşte.
2. Deşi nimeni nu munceşte, toată lumea are leafă.
3. Deşi toată lumea are leafă, nimeni n-are bani.
4. Deşi nimeni n-are bani, toţi îşi cumpără ce le trebuie.
5. Deşi au ce le trebuie, toţi critică sistemul.
6. Deşi critică sistemul, toţi lucrează pentru el.
7. Deşi toţi lucrează pentru sistem, acesta nu funcţionează.

AL. SAUCA

ÎNTÎMPLARE STRANIE PE FRONTUL DE EST

Batalionul de asalt în care eram comandantul unei companii, poposise în satul Rîbaşkin din apropierea oraşelului Bogavskaia, exact în zona în care se petrece acţiunea romanului "Pe Donul liniştit", al lui Şolohov. Eu am fost încartiruit în casa unei bătrîne. Era o izbă cu două încăperi: în una locuia bătrîna cu doi nepoţi ai căror părinţi erau la război, iar în cealaltă încăpere ţinea vaca. Ne-am înghesuit acolo, claie peste grămadă, să ne odihnim peste noapte, după marşul de apropiere pe care-l executasem în forţă.

Eram însoţit de ordonanţă, un lipovean, pe nume Moruzov, de agentul meu de legătură şi de şeful grupului de comandă al companiei, sergentul Iosif Gîp.

După ce ne-am aciuat cum am putut, ne-am apucat să mîncăm. Am observat că cei doi copii, care se ţinuseră pînă atunci cît mai ascunşi de frica noastră, încep să-şi lungească gîtişoarele şi se uită cu jind la gamelele noastre aburinde. Imediat, i-am dat fiecăruia cîte una din porţiile noastre. Gazda a încercat să se opună, dar am convins-o uşor să accepte - ştiam destul de bine ruseşte ca să mă fac înţeles - apoi i-am dat şi ei o porţie. Am trimis să se aducă alte porţii de mîncare caldă pentru noi, iar pentru cei trei ai casei am pus să se aducă şi să li se dea cîte o raţie de hrană rece: o cutie de conserve de fasole cu carne şi un pachet de pesmet.

După ce ne-am pus burţile la cale, cei trei militari în termen s-au întins şi au adormit imediat, iar eu am mai rămas cîteva minute să rezolv hîrtiile companiei.

Pe nesimţite, gazda s-a apropiat de mine şi mi-a căutat privirea. M-a întrebat cît stau acolo.

- Cam şapte-opt zile; i-am răspuns. Poate zece...

Bătrîna s-a uitat în ochii mei şi în privire i-am citit o undă de neîncredere. Apoi s-a dus la vatră, a scos un tăciune pe care l-a stins într-un vas cu apă. Pe urmă mi-a luat mîna stîngă şi a început să-mi frece palma cu a ei, prin mişcări lente, circulare. După cîteva clipe am simţit că am în palmă un muşuroi de furnici care, uşor-uşor, se urcau pe braţ.

- Dumneata ai plecat la război de bună voie şi te afli sub cel mai greu blestem, blestemul mamei care te-a născut, a început ea. Te-a blestemat chiar la plecare, pentru amarul pe care i l-ai lăsat în suflet...

Eram de-a dreptul uluit. Eu plecasem voluntar pe front, ca să mă răzbun pe-ai mei, care nu mă lăsaseră să mă însor cu cine voiam. În gară la Craiova, mama îmi strigase, printre hohotele de bocet, să mi se întoarcă numele, că ea m-a bocit deja.

Am continuat să ascult, cu cel mai mare interes.

- Nu stai aici, a continuat bătrîna. Nu te prinde răsăritul. Pleci în foc şi sînge. Dar te vei întoarce după trei răsărituri. Atunci stai mai mult. Timp de şapte răsărituri. Apoi pleci iar în foc şi sînge. Dar te vei întoarce peste trei săptămîni, cînd dă prima zăpadă. Dar nu vei mai fi pe picioarele tale. Te vor duce pe un fel de sanie. Şi eu îţi voi vedea faţa de sus. Iar în jurul tău vei avea puţini oameni, nu ca acum. Pe urmă, nu te voi mai vedea niciodată. Ai tăi te vor crede mort. Dar vei trăi. Peste mulţi-mulţi ani, cînd vei avea părul alb şi vei merge sprijinit în baston, vei veni din nou.

Cam asta a fost.Între timp, sergentul Iosif Gîp auzise şuşoteala bătrînei şi se ridicase în capul oaselor. M-a rugat să-i transmit acesteia rugămintea de a-i ghici şi lui. Ea s-a uitat în ochii sergentului şi l-a refuzat. Sergentul a insistat. În cele din urmă femeia i-a luat palma şi s-a uitat la ea. Se vedea că e foarte tulburată. I-a respins mîna spunînd că e prea obosită şi nu mai poate ghici. Să lase pe mîine dimineaţă.

Cînd dormeam mai bine, a venit sergentul de legătură de la batalion. M-a trezit şi mi-a dat plicul.

Trebuia să plecăm imediat. Ruşii străpunseseră pe un sector mic, între ai noştri şi italieni. Aveam misiunea să contraatacăm şi să restabilim linia frontului.

Cînd să ies pe uşă, gazda s-a apropiat de mine şi mi-a şoptit cu o voce gîtuită, dar poruncitoare:

- Nu-l lua!

Am înţeles imediat ce voia să spună. Am ordonat sergentului Gîp să rămînă la trenul de luptă, urmînd să vină pe poziţie numai atunci cînd îi voi transmite eu ordin. A protestat, dar s-a executat.

Noi am ajuns în sectorul de front unde aveam misiunea, ne-am îndeplinit-o, dar nu s-a putut să fim înlocuiţi la vreme, căci inamicul ne ţinea sub o presiune continuă. Fac precizarea că trupele de asalt sînt specializate în operaţiuni de rupere a liniilor inamice şi sînt dotate corespunzător: armament uşor de infanterie şi arme albe. În mod obişnuit, ele sînt înlocuite, odată obiectivele atinse.

Atunci, nu s-a putut face înlocuirea. Am rămas pe poziţia cucerită trei nopţi şi două zile. Cînd ne-au înlocuit, ne-am întors în cătunul din care plecasem, fiecare unde fuseserăm încartiruiţi. Am ajuns cu puţin după al treilea răsărit de soare. Cum am intrat în sat, mi-a ieşit înainte un soldat. Am citit imediat pe faţa lui că-n lipsa noastră se întîmplase o nenorocire.

- Ce-i, mă? Ce s-a întîmplat?

- A mitraliat dintr-un avion, dom' locotenent! L-au omorît pe sergentul Gîp şi doi cai....

În faţa casei, bătrîna mă aştepta, cu o mină împietrită, ţinîndu-şi gura acoperită cu mîna. Am privit-o cu ciudă şi i-am aruncat:

- Mai bine nu te ascultam şi îl luam cu mine...

- Degeaba, mi-a spus ea. Aţa vieţii lui, atîta a fost.... Şi eu am nădăjduit că dacă îl laşi, scapă. Dar uite că aţa....

După şapte zile de şedere, exact cum spusese femeia, am plecat iar în foc şi sînge. Şi ne-am întors din nou în acel cătun după trei săptămîni, într-o zi cînd începuse să ningă. Eu aveam nişte schije în pulpele picioarelor. Nu erau răni grave, dar nu puteam merge cu nici un chip. Soldaţii mei improvizaseră o sanie din două hulube şi mă trăgeau pe ea. În faţa izbei, cea care-mi cunoştea soarta şi viaţa, mă aştepta.

- Ai întîrziat, mi-a spus ea, aplecîndu-se spre mine. Te aşteptam mai de dimineaţă...

Într-adevăr, întîrziasem cîteva ceasuri pe drum.

Toate cele prezise de bătrînă s-au împlinit întocmai!

Acum, am părul alb. E drept, încă nu merg în baston. Deci, mai e timp să se împlinească şi ultima prezicere, cea cu bătaie lungă, de zeci de ani...

Lt. col. (rez.) ing. MARIN POPESCU

FLASH

✿ Văduva magnatului Robert Maxwell, Elisabeth, a declarat într-un interviu că soţul ei era viu cînd a căzut în mare. O dovadă în acest sens este faptul că la autopsie una din coaste era ruptă, ceea ce demonstra că Maxwell încercase să se agaţe de yacht şi să urce din nou la bord. D-na Maxwell a afirmat răspicat că soţul ei a fost asasinat.

✿ Elmo Marchini, agent comercial, a reuşit o performanţă mai rar întîlnită în zilele noastre: timp de 18 ani a fost însurat cu două femei, reuşind cu abilitate să-şi ascundă bigamia. Mai întîi s-a căsătorit în oraşul său natal, din nordul Italiei cu o jună care i-a dăruit de-a lungul timpului doi copii. Prin natura ocupaţiei sale, omul nostru făcea frecvent deplasări în alte regiuni ale Italiei. Cu ocazia unei călătorii de afaceri în sudul Italiei, la Neapole, a cunoscut o altă jună care i-a căzut cu tronc. Din amorul fulgerător juna a rămas însărcinată. Cum napolitanii nu glumesc cu onoarea de familist, Elmo Marchini a fost nevoit să ia fata de nevastă. Fiind însă deja însurat, a trebuit să falsifice actele necesare căsătoriei şi a folosit în acest scop numele fratelui său, Michele. Din acest mariaj au rezultat trei copii. Timp de 18 ani, Elmo a făcut naveta între nord şi sud, între neveste, socri, cumnaţi şi cumnate. Crăciunul îl petrecea cu unii, Anul Nou cu ceilalţi. Ca să nu se supere nimeni. Pentru acoperire invoca doar motive de afaceri. Toată lumea era mulţumită, nimeni nu bănuia nimic. Pînă cînd, la un şpriţ, pe bigamul nostru l-a luat gura pe dinainte şi s-a lăudat cu cele două neveste şi cei cinci copii. N-are a face însă: se pare că la italieni păcatul nu este aşa de mare.

✿ Poliţia din Nancy a reuşit să aresteze un individ care de cîteva luni teroriza regiunea. Vincenzo Aiutino, 22 de ani, este un psihopat care a ucis lăsîndu-se mînat de "pulsiuni necontrolabile". Prima victimă -

Isabelle Le Nénan care a comis imprudenţa de a accepta "ajutorul" la căratul sacoşelor a celui care avea să-i curme zilele. Fata dispare şi este găsită abia după două luni într-o pădure. Aiutino încercase s-o violeze, nu reuşise şi a ucis-o cu o bară de fier. Pentru a doua victimă scenariul a fost aproape identic: Isabelle Christophe, 21 de ani, dispare după ce ieşise de la serviciu. La scurtă vreme, a treia victimă, o asistentă medicală de 40 de ani, ucisă prin lovituri cu o bară metalică, apoi strangulată cu sîrmă. Poliţia ia urma asasinului cu ajutorul prietenului celei de a treia victime. Firele duceau către Aiutino care se refugiase deja la părinţii săi, în Belgia, sperînd să scape. Poliţia franceză a cerut însă extrădarea asasinului care are, de altfel, o bogată "carte de vizită"; în Belgia a fost condamnat de 11 ori, pe cînd era minor, pentru violenţă şi exhibiţionism. În Franţa fusese condamnat în septembrie 1990 la 3 ani, din care 18 luni cu suspendare, pentru atentat la pudoare.

RODICA CHELARU

IMPERIU PENTRU 3 ZILE

Împăratul muri în ajunul Crăciunului.

Crivățul bătuse toată ziua și steagurile negre puse la colțurile palatului înghețaseră, bucăți din ele sărind la fiecare rafală de vînt. Pe aleile parcului nu se vedea nici un soldat de pază; dezertaseră pur și simplu, lăsînd ușa corpului de gardă deschisă și

rastelele de arme răvășite.

Prin taverne începuse să se vorbească de revoluție. Cum? Cine? Cînd?, nu se știa. Se șușotea sub aburul vinului fiert. Fără nume, fără adrese, agenții încă mișunau atenți ca de obicei, nebănuind evenimentul de la Curte; doar mașina ministrului de interne aștepta la scară ca în fiecare zi; deci totul era în regulă. Se lucra și la spînzurătoare, ca în ajunul oricărei sărbători, ocnașii cîntau, indiferenți la faptul că unul dintre ei avea să se legene în zori, acolo, la capătul frînghiei, în urletele mulțimii înfrigurate. Procurorul îmbrăcat în robă neagră îi va citi sentința, mai întîi în latină, apoi în restul limbilor din imperiu, vreo șapte, să fie limpede, pe înțelesul tuturor.

În ghereta de la capătul holului, gardianul șef, socotea cîte lefuri îi trebuiau să-și poată plăti ipoteca pe casă; vreo zece la serviciul de noapte, poate treisprezece la cel de zi, cu o condiție : exercițiile să se rărească, altfel închisoarea rămînea goală înainte de postul mare și atunci, adio casă, nevastă și trese de ofițer.

La subsol cineva mîzgălise cu cretă pe un perete "REVOLUȚIE", dovadă clară că hoții aveau legături cu paznicii, dar ce mai conta? În astfel de situații închisorile sînt ticsite, chiar dacă plutoanele de execuție asudă la rîpa din marginea cimitirului. Cad capete mari, se vîntură averi, se fac și se desfac alianțe, partidele își schimbă numele, femeile bărbații...

"Istoria se scrie cu trudă și sînge" îi spuse odată colonelul. Da. Avea

dreptate, şi un fior de răceală îi furnică spinarea gîndindu-se la ce i s-ar putea întîmpla acum cînd suveranul murise lăsîndu-şi supuşii în voia soartei.

La amiază cînd intrase în post văzuse spînzurătoarea, cunoştea firea răzbunătoare a împărătesei şi nu se îndoia de faptul că pînă la înscăunarea prinţului moştenitor, unii din deţinuţii săi vor face cunoştinţă cu ea, pe cînd alţii vor ocupa funcţii înalte şi-atunci, să te ţii bine neică!

La masa de seară în celule servi mîncare bună. Bineînţeles nu din cauza Crăciunului, ci ca măsură de prevedere. Niciodată nu se ştie soarta omului...

Peste drum, la Ministerul Marinei se vedeau lumini aprinse la toate ferestrele. Caleşti şi maşini cu insemnele amiralilor, după culorile fiecărei flote se rînduiau în faţa clădirii aşteptîndu-şi stăpînii.

Era limpede că ceva se pregătea şi încă de importanţă capitală, altfel trupele de asalt nu s-ar fi postat la intersecţiile din preajmă. Soldaţii primiseră muniţii de război, mitralierele din balcon fură armate, iar odată cu seara, un reflector mătură toată piaţa, din cartierul măcelarilor pînă la cazarma artileriştilor şi de acolo, în sens invers, la Dealul Ciungului, ultimul punct fortificat al Capitalei, unde în urmă cu jumătate de secol, un soldat îşi retezase braţul drept şi-l dăruise suveranului în semn de credinţă. La miezul nopţii clopotele catedralei bătură, poporul ascultă sfînta liturghie, ca în fiecare an, apoi oamenii se risipiră pe la casele lor. Armata primise doar ordin să vegheze.

Despre moartea suveranului se scrise abia a doua zi. Guvernul avea nevoie de timp, cît mai mult, aşa că ziarele de dimineaţă părăsiră tipografiile cu puţin înainte de prînz. Comunicatul oficial, destul de ambiguu, anunţa doliu peste imperiu fără alte precizări. Conform tradiţiei, anarhiştii trebuiau să se abţină de la orice atentat, ceea ce se şi întîmplă. Totuşi, o bombă explodă, undeva la periferie, dar şi aceea din cauza focusului prost reglat. Ziarele interpretară accidentul ca un semn al revoltei, armata interveni, cu adevărat doar în cartierul respectiv şi împuşcă mai multe sute de persoane. Cadavrele lor însîngerate fură lăsate în stradă toată ziua, apoi încărcate în sănii şi plimbate prin tot oraşul, aşa cum ceruse milionarul găzduit la hotelul gării. Prima zi din Crăciun se stinse odată cu ultimele împuşcături. O noapte apăsătoare împresură oraşul, înăbuşind strigătele santinelelor. Poporul adormi legănat de amăgirea aşteptării. Prin pivniţe şi ganguri se complota. Sub podul calicilor, ca niciodată, vagabonzii se înghesuiau unii în alţii, tăcuţi, pe jumătate îngheţaţi, fără să aprindă vreun foc, fără să-şi vîre mîna prin zdrenţele vecinului, în căutarea unei posibile pungi. Simţul lor de frică hăituită le şoptea: "atenţie" şi asta era de ajuns. Ce altă precizare le mai trebuia şi la ce ar fi folosit?

Pe neaşteptate viscolul reîncepu. Vîntul prinse a bate cu furie, înghesuind sloiuri în bazinul portului. Prinse în strînsoarea lor, bătrînele nave gemeau din toate încheieturile. Coloşii de gheaţă se ciocneau de blindajul bordurilor, scrîşneau, se desfăceau în felii, se adunau în grămezi, cu bubuit de tunet, apoi dispăreau în adîncuri. La mai puţin de o milă distanţă, în parcul din cotul fluviului animalele din ţarcuri fură cuprinse de spaimă. Lupii urlau, urşii rupeau copacii, leii izbindu-se cu capetele de pereţii cuştilor. Zarva lor trezi jumătate din oraş, o companie de infanterie pornind chiar în marş să ajute la mutatul bietelor dobitoace undeva, cît mai departe de port.

- "Opriţi-i", strigă milionarul. "Nu vreau să aud de nici o mutare! Tunurile! Pricepeţi! Ele sînt singura soluţie. Să le facă harcea-parcea!"

Aghiotantul care îi aduse vestea se înclină respectuos şi părăsi încăperea. Cîteva clipe mai tîrziu se află deja în stradă, sub sfichiuirea necruţătoare a vîntului. Din dosul ferestrei majordomul îl urmări cu privirea o bucată de vreme şi sincer îl invidie.

"Mai bine la Polul Nord, pradă urşilor, decît la un pas de nebunul ăsta

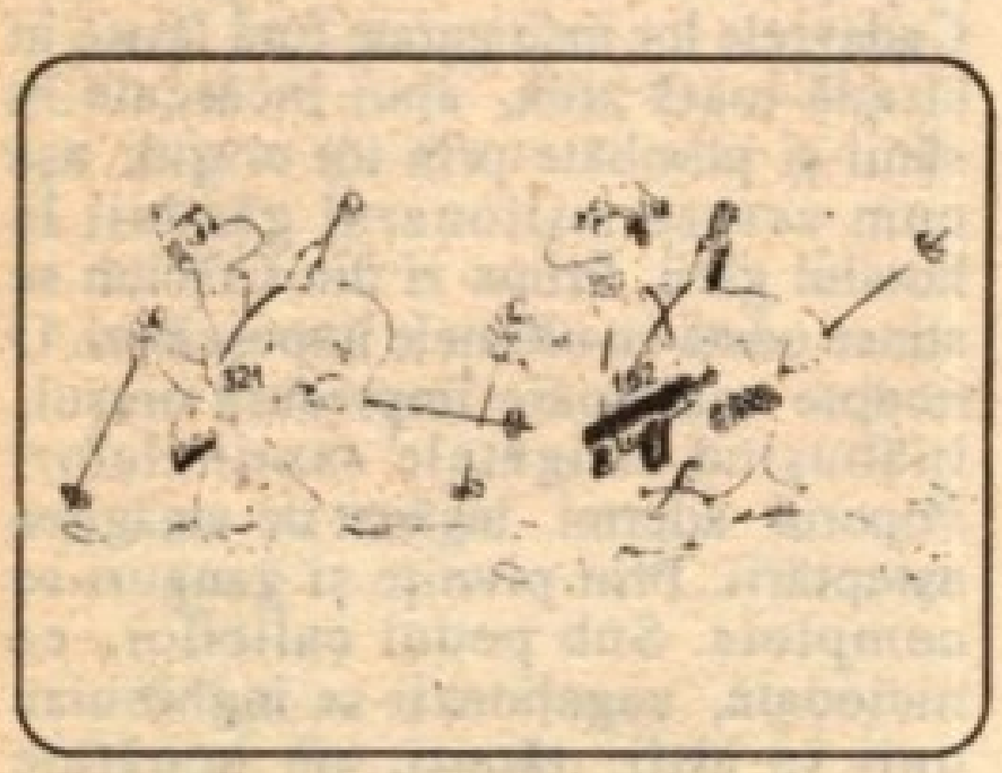

bătrîn", îşi spuse şi scuipă peste balustrada de stejar, drept în fructieră. La miezul nopţii tunurile fortului deschiseră focul. Trei salve de reglare, trase cu artileria secundară, răscoliră pămîntul. Urmă canonada aruncătoarelor de toate calibrele, după care se lăsă liniştea.

Milionarul se culcă mulţumit, nu înainte de a porunci să i se aducă o fotografie de la locul acţiunii.

La prima oră a dimineţii, în holul recepţiei, telefonul sună prelung. Îl ridică majordomul.

- Da, da, imediat, îngînă somnoros şi porni să urce treptele. Ajuns la uşa milionarului ezită o clipă, apoi bătu.

- Intră!

- Domnule, vă caută direcţia studiourilor.

- Bine, fă-mi legătura!

Majordomul se înclină şi părăsi încăperea lăsînd în urma sa uşa crăpată, făcu cîţiva paşi, pînă aproape de prima turnantă a scărilor, de unde holul se vedea în întregime, se opri şi cu o precizie uimitoare scuipă prin viziera unei armuri medievale. Zîmbi mulţumit.

- Dobitocule, îţi frîng gîtul dacă nu încetezi! îi strigă de sus bătrînul.

"Nu spuneam eu? Mai bine la pol" filozofă majordomul aprinzîndu-şi ţigara.

În două minute milionarul se enervă cumplit. Izbea lucrurile prin cameră, dar mai ales zbiera. Cu siguranţă, cel care îl deranjase era un catîr, sau nu-l cunoştea suficient! Aşa cum era de aşteptat, convorbirea se încheie brusc. Telefonul zbură prin geam şi ateriză direct în stradă. Bătrînul încă mai zăbovi pînă să-şi facă apariţia.

- Gata, plecăm! Fă bagajele şi cheamă escrocii să vedem cît vor.

- Prea bine, domnule. Şi întorcîndu-se pe călcîie, dispăru. Globul geografic de la parter aproape îi atinse haina. Nu! Imposibil! Tentaţia era prea mare! Concentrîndu-se asupra unei minuscule insule din Oceanul Pacific, majordomul îşi ţuguie buzele, trase adînc aer în piept...

- Te omor, cretinule! Mişcă!

Plata se făcu în chiar clădirea gării. Funcţionarul de la finanţe, un omuleţ rotofei şi îndesat, turuia ca o moară stricată.

-"... 30000 morţi. Ştiţi, a trebuit să le dăm şi cîteva sticle de vin. Se plîngeau de frig în timpul plimbării cu sania. Apoi, vopseaua. Aţi vrut mult sînge, nu?

- Bine.

- Cinci mii, deţinuţii şi gardienii.

Milionarul strîmbă din nas, însă rotofeiul continuă imperturbabil:

- Să nu uităm spînzurătoarea şi condamnatul căruia i-au degerat două degete în timpul execuţiei. Unde mai pui că a şi răcit. Imaginaţi-vă, trei ore doar în cămaşă pe aşa frig.

- Bine, fie.

Închirierea palatului, decorurile, douăzeci de mii, plus alte cinci mii celor costumaţi în trupe de asalt. Uniforma amiralilor şi decoraţiile sînt gratis, dar vor trebui restituite muzeului chiar astăzi.

- Nu-i prea mult?

- Ba din contră. Gîndiţi-vă la funerarii.

Cincizecidemii bătute pe muchie. Ah, ce vis! Grandoare, suferinţă, autenticitate. Aşa cum aţi dat dispoziţie.

- Lasă, lasă. Vedem noi.

- În port s-a filmat noaptea, fără cheltuieli. În schimb, la parcul zoologic nu s-a făcut mare brînză cu trucajele şi a trebuit să ucidem animalele. Îmi pare rău...

- Cît?

- Încă patruzeci de mii.

- Hm!

-Executarea anarhiştilor...

- Ajunge! Spune totalul şi nu mă plicitisi.

- Douăsute de mii este bine?

Funcţionarul de la finanţe făcu ochii mari, vru să spună ceva în semn de mulţumire, dar din gîtlej nu-i ieşi nici un sunet. Suma depăşise cu mult aşteptările sale şi-l năucise de-a binelea.

Fără să-l învrednicească măcar cu o privire, milionarul completă cecul, îl puse în palmă, apoi urcă în tren. Nu apucă să se instaleze, că se şi repezi la fereastră.

- Acolo? Ce este acolo? şi cu mîna indică un punct întunecat pe cîmpie.

Mai multe capete se întoarseră în direcţia indicată.

- O căprioară. Probabil scăpătă din parc, îşi dădu cu părerea un zdrahon îmbrăcat încă în uniformă imperială.

- Cum? făcu milionarul congestionat de furie. Tîlharilor! Eu am plătit să fie ucise şi ele mişună prin spatele gării?!

- Iertaţi, o mică neglijenţă, bolborosi omul finanţelor şi, apucînd puşca din mîna mustăciosului, o duse la ochi şi doborî căprioara...

Cînd trenul se puse în mişcare, o mulţime pestriţă se înghesui pe cele două peroane. În mijlocul ei, rotofeiul agita cecul iradiind de bucurie. Unii aruncau flori, alţii agitau braţele şi doar puţini îi observară schimbarea de pe chip cînd, un scuipat venit de la ultima fereastră a vagonului, îl lovi drept în mijlocul obrazului.

I. T. LAZĂR

UMOR NEGRU

- Dle patron, de un an de zile muncesc alci cît doi funcţionari. Vreau şi eu mărirea salariului.
- Îmi pare, rău dar nu pot să fac aşa ceva. Totuşi, dacă mi-l arăţi pe al doilea, îl dau afară.

Anunţ: Caut sponsor ca să pot întîmpina inflaţia.

Discuţie între trei puşti
- Pe surioara mea a adus-o barza.
- Pe frăţiorul meu l-a adus Moş Crăciun.
- Noi sîntem mai săraci, zice al treilea. Pe cei trei fraţi ai mei a fost nevoit să-i facă tata.

La dans
- Vă rog frumos să dansaţi decent şi să luaţi mîna de pe fundul meu. Sînt căsătorită.
- Nu-i nimic. Eu nu sînt gelos.

Într-un magazin de bijuterii intră un bărbat de vîrstă medie:
- V-aş ruga să-mi arătaţi o bijuterie potrivită pentru a o dărui unei femei.
- Pentru soacră? - întrebă vînzătorul, sau doriţi ceva mai frumos?

PATPONG

Patpong arată ca o sordidă cicatrice în chiar centrul Bangkokului; poţi găsi aici sex şi pericole. Barurile stau aliniate unele lîngă altele şi pe trotuar, nenumăraţi indivizi se oferă, pentru un preţ sau altul, să escorteze trecătorul pentru a-l ajuta să arunce o privire prin cotloanele întunecoase, pline de fum, unde, sub lumina albăstruie a proiectoarelor, dansează femei goale. Întîlneşti şi saloanele acelea de masaj de o curăţenie impecabilă şi cu un fast demn de un Hollyood, cu decoruri în catifea stacojie unde fete de o rară frumuseţe, încorsetate în scrobite uniforme de infirmiere sînt aşezate în rînd aidoma unui cor de biserică, în spatele unei oglinzi fără luciu argintiu. Fetele, aidoma tuturor puicuţelor aflate în colivii sterilizate, privesc emisiunea tv cu o expresie de profundă plictiseală pînă ce un client, care le-a examinat îndelung înainte, s-o aleagă pe vreuna, şi să fie strigată la microfon, rostindu-i-se numărul.

Guvernul militar din Thailanda organizează cu regularitate descinderi impresionante în Patpong. Atunci, dansatoarele de strip-tease îşi ascund sub un voal pudic părţile cele mai comerciale ale anatomiei lor. Dar, există totuşi în cîteva locuşoare întunecoase, în capătul unor străduţe uitate sau chiar în antrepozite dezafectate, locuri rău famate, cocioabe pestilenţiale unde spectacolul continuă cu orice preţ. Nu descoperi aici doar nec plus ultra în ce priveşte pornografia ci un lucru cu adevărat "murdar", în sensul literar al cuvîntului. Este vorba de genul de spectacol scăpat în chip miraculos din ghearele cenzurii....

.... Spectacolul începu cu apariţia pe scenă a unui tînăr thai care îşi scoase în viteză pantalonii şi rămase complet gol, în faţa publicului. Era deja "în formă" şi în clipa cînd o tînără thai de o incredibilă frumuseţe înaintă către el, desfăcîndu-şi picioarele, învăluită doar într-un văl diafan, i-l smulse cu furie şi se porni pe dată să facă dragoste cu ea. Cuplul îşi execută numărul pe scena improvizată aproape o jumătate de oră. Bărbatul se retrăgea uneori din intimitatea femeii pentru a dovedi spectatorilor că erecţia sa era autentică şi consistentă. În loc de final, o ridică pe fata care rezistase asaltului său, încolăcită cu picioarele

în jurul taliei lui şi o purtă astfel prin sală. Se oprea la fiecare masă unde partenera se curba către spate pînă mai să atingă paharele consumatorilor. Chiar ea era cea care invita fiecare client să-i verifice sînii cît sînt de tari sau să examineze oricît de aproape ar fi poftit asalturile virile ale tînărului. Strîngea în dinţi bancnotele pe care clienţii satisfăcuţi i le ofereau.

Lumina se stinse. Toată lumea presupune că spectacolul se sfîrşise. Dar exista încă un număr de atracţie! Se auzi un răpăit de tobe şi o rază palidă de lumină albăstruie lăsă să se zărească un coş de răchită ce fusese adus pe scenă cît timp se lăsase întunericul. Coşul începu să miște încetişor. Exista ceva înăuntrul lui care prindea viaţă. Sosi din nou fata. De data aceasta, purta un ţechin strălucitor pe fiecare sîn - şi nimic altceva - şi ridică capacul coşului cu gesturile pline de respect ale unei oficiante în timpul unei ceremonii religioase. Îngenunchie în faţa panerului şi îşi uni mîinile într-un gest de implorare, ca pentru rugăciune. O cobra regală apăru încetişor din coş, însoţită de exclamaţiile de stupefacţie ale publicului. Proiectorul se coloră în roşu şi tempoul deveni mai alert. Pentru cîteva clipe, şarpele păru uimit şi ochii îi scăpărară ca două pietre de opal negru în lumina artificială. Limba sa bifurcată ţîşni către fată, iar trupul începu să i se unduiască în ritmul unui flaut al cărui sunet venea de undeva, din întuneric. Tînăra fată se apropie, rămînînd în continuare pe genunchi, bombîndu-şi mîndră pieptul, la cîţiva centimetri distanţă de cobra regală. Şarpele se apropia uneori pînă aproape de sînii ce i se oferiseră dar se oprea întotdeuna chiar în ultimul moment.

Ca şi cum ar fi vrut să dovedească că şarpele nu era hipnotizat de ţechinii strălucitori pe care-i purta lipiţi de sfîrcuri, fata îşi scoase cu precauţie şi-şi oferi sînii goi cobrei - aceiaşi sîni pe care clienţii tocmai îi mîngîiaseră cu cîteva clipe înainte. Rămase cîteva minute în această

poziţie plină de un suspans care îi tăia respiraţia. Nu sufla nimeni. Apoi, se retrase încetişor, tot pe genunchi, pînă ce ieşi din raza şarpelui. Şi, fără să salute, dispăru în întuneric.

Aplauzele explodară în sală dar spectacolul tot nu se sfîrşise. Rămăsese un epilog absolut oribil. Văzură apărînd un băţ de lemn de care era legat un pui viu, cu picioarele împiedicate. Şi în timp ce pasărea speriată cotcodăcea şi încerca cu disperare să scape, şarpele ieşi pentru a doua oară din coşul său, ca şi cum ar fi fost întrerupt/sculat din somn şi privi fix pasărea care-şi încurcase picioarele printre sforicele. Şarpele, care avea un aer foarte iritat, aruncă o privire ucigaşă către biata pasăre şi în final muşcă cu viteza unui fulger. O dată! De două ori! A treia oară, cobra îşi împlîntă fălcile lucioase în puiul care scotea strigăte ascuţite. Pasărea fu străbătută de un tremur lung şi se prăvăli ca o masă inertă. Cobra se întoarse în coşul ei - proba fusese făcută: nu i se scosese veninul şarpelui.

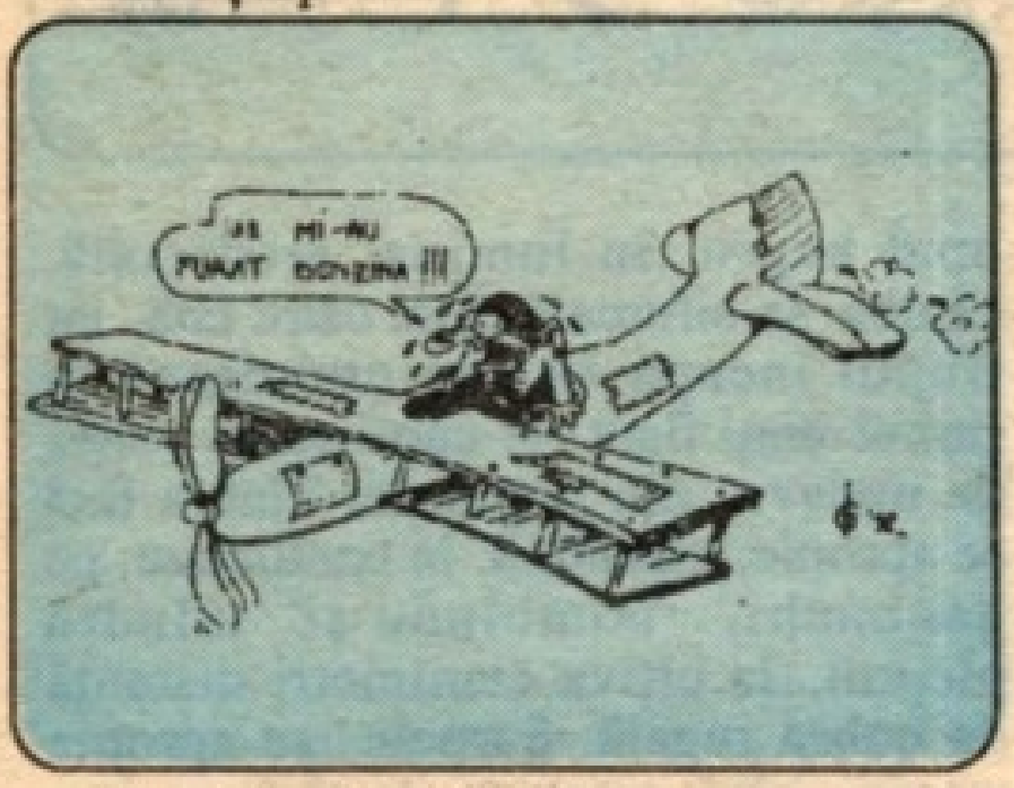

"Veniţi să vedeţi frumuseţea care încîntă/vrăjeşte şerpii", spuse maestrul de ceremonii pe tonul monocord pe care-l utiliza în fiecare seară. "Dar cînd frumuseţea dispare, şarpele ucide. Sînteţi atît de amabili, vă rog, să încurajaţi artista cînd va trece printre mese. Mulţumesc şi noapte bună".
Traducere şi adaptare după THOMAS THOMPSON

UMOR NEGRU

Judecătorul: De ce l-aţi otrăvit pe soţul dvs.?
Inculpata: Pentru că nu aveam bani de divorţ.

La plecare, oaspetele e întrebat de gazde:
- V-aţi simţit bine la noi?
- Da, dacă supa nu era aşa rece ca vinul, iar vinul nu era aşa lipsit de gust ca peştele, iar peştele atît de plin de oase ca stăpîna casei, chiar că mi-ar fi plăcut.

În atelier:
- Maestre, aş vrea să mă desenaţi cu zîmbetul Monalisei, cu nasul lui Brigitte Bardot şi sînii Samanthei Fox.
-Îmi pare rău, dar cabinetul de chirurgie plastică e după colţ.

Un pictor a găsit un model splendid. Nudul pe care l-a pictat a fost admirat de toată lumea. Artistul a primit chiar şi un premiu. Nevastă-sa, apartamentul şi copilul.

DIVORTURI IN STIL BRITANIC

Urmaşii reginei Elisabeta a II-a n-au prea reuşit în căsniciile lor:

A fost, întîi, povestea cu maiorul Mark Philips, soţul prinţesei Anne, chemat anul trecut, în instanţă pentru a-şi recunoaşte fiica, Felicity, de cinci ani, rod al unei aventuri trecătoare cu o neozeelandeză, Heather Tonkins. Scandalul a sfîşiat cu brutalitate vălul de discreţie al înţelegerii convenite între prinţesă şi soţul ei în momentul separării de fapt, în 1989. Consternată de situaţia creată, regina a acceptat în cele din urmă divorţul. O aprigă bătălie juridică s-a declanşat, însă, în culise în legătură cu păstrarea celor doi copii ai cuplului, Peter şi Sarah, de 13, respectiv, 10 ani ca şi a reşedinţei de la Gatcombe Park în Gloncerstershire, dar, mai ales, în ce priveşte preţul tăcerii asupra celor 15 ani de trai în comun.

A urmat decizia de divorţ a celui de al treilea născut al reginei, prinţul Andrew. Comportarea soţiei sale, Sarah Ferguson, ducesă de York, a declanşat un mare scandal, savurat cu patimă de presa şi opinia publică engleză. La cei 32 de ani ai săi, Sarah, căsătorită cu Andrew din 1986, mamă a două fetiţe, Beatrice şi Eugenia, de trei ani, respectiv un an şi jumătate, s-a bucurat de prea puţină simpatie din partea britanicilor. I s-a reproşat, de pildă, că e preocupată numai de distracţii şi sfidează eticheta Curţii regale, comportîndu-se ca o femeiuşcă oarecare ce-şi arată picioarele trecătorilor, coborînd din maşină. A fost învinuită că nu e o mamă bună, că a plecat să schieze în munţii elveţieni în vreme ce soldaţii britanici luptau în războiul din Golf, ba chiar că a onorat cu prezenţa sa startul unei curse în jurul lumii, în schimbul unor bilete de avion, pentru a-şi vizita mama, în Argentina.

Picătura care a umplut paharul, făcîndu-l dă dea pe afară, au fost, însă, nişte fotografii descoperite în apartamentul londonez al Sarah-ei de un valet indiscret. Pozele o înfăţişau pe cea pe care londonezii o numeau la început, cu simpatie, Ferry, în ipostaze "îndrăzneţe", alături de un miliardar texan, Steve Wyatt, binecunoscut pentru aventurile sale galante. Valetul a încercat să vîndă fotografiile unor ziare de scandal. Considerîndu-le "periculoase" şi riscante pentru reputaţia Coroanei, ziariştii le-au predat Scotland Yard-ului, însărcinat, între altele, cu protecţia familiei regale. Dar ştirea s-a răspîndit cu repeziciune. A fost chiar identificat locul şi data cînd au fost surprinse imaginile compromiţătoare: mai 1990, la piscina hotelului "Gazdele de aur" din Tarondant, în Maroc. Purtătorul de cuvînt al Palatului a încercat să salveze situaţia, declarînd că Wyatt este doar un prieten al Sarah-ei, care s-a expus, în costum de baie şi în unele poziţii echivoce, alături de el, doar datorită...ingenuităţii ei.

Scandalul a izbucnit din plin vara trecută, cînd regina sărbătorea 40 de ani de domnie. Şi a luat amploare şi pentru că Sarah nu a ştiut să se facă iubită, spre deosebire de Lady Diana, soţia prinţului moştenitor, repede iertată atunci cînd a fost subiectul unor zvonuri defăimătoare.

Chiar suverana a reacţionat violent, contrar obiceiurilor sale.

În cele din urmă, cuplul Andrew-Sarah a decis să divorţeze.

Sarah Fergusson, soţia prinţului Andrew, în vremuri fericite, înainte de divorţ

Episodul ilustrează cum nu se poate mai bine soarta de neinvidiat a aşa-numiţilor "outsider"-i ai familiei regale, prinţi sau prinţese care n-au nici o şansă să urce pe tron sau care, prin căsătorie, s-au integrat familiei regale. Toţi au de luptat cu "sindromul Buchingham story", cu supravegherea atentă a mass-mediei, în ochii căreia orice gest, cît de banal, riscă să întunece imaginea Coroanei. În 40 de

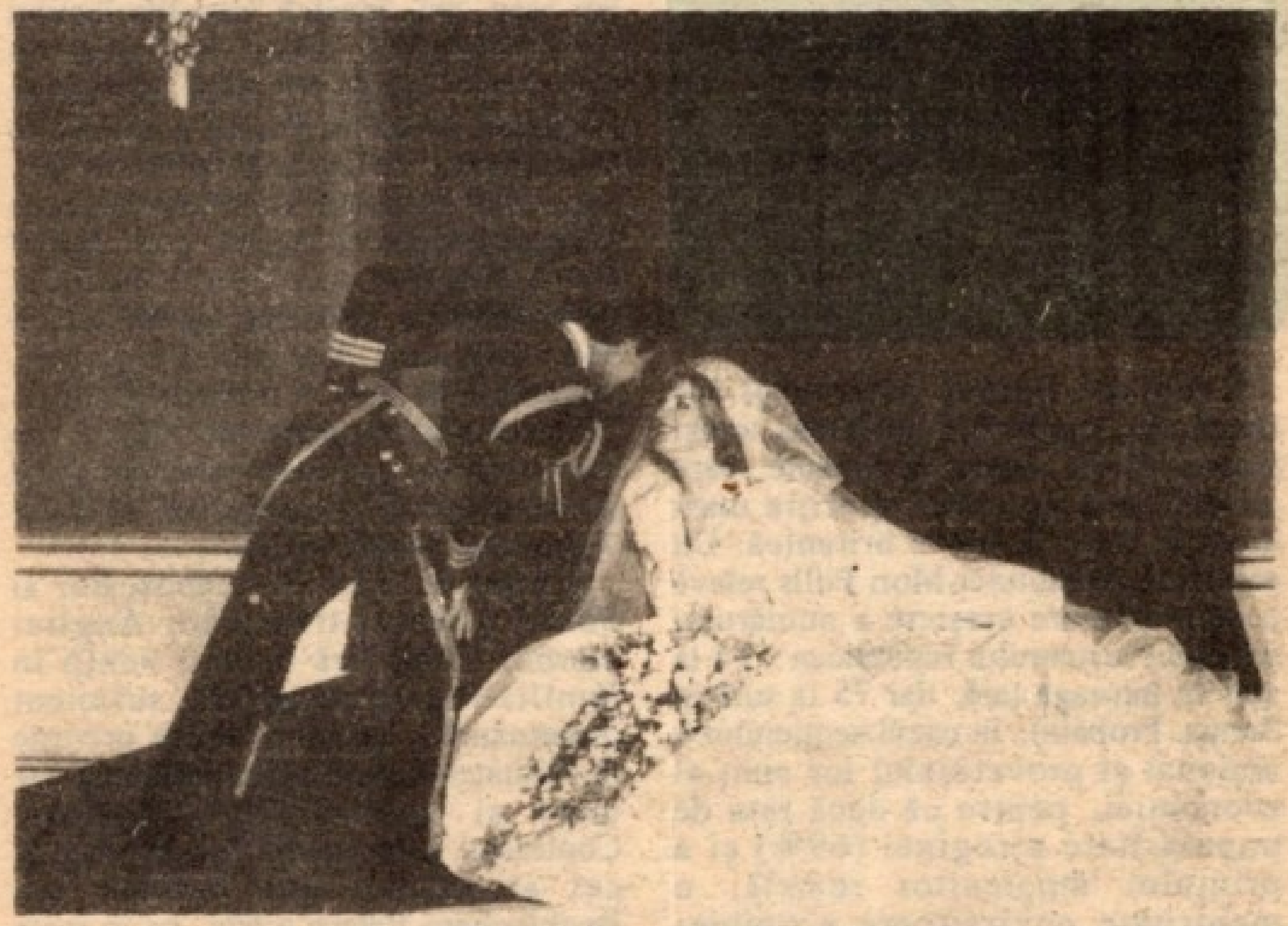

Prinţul Charles şi soţia sa ,Lady Diana

ani de domnie, suverana britanică nu s-a îndepărtat niciodată de imaginea demnităţii şi abnegaţiei impuse unui şef al statului al Commonwealthului şi Bisericii anglicane. Fiecăruia dintre persoanele de prim rang din jurul său - regina-mamă, prinţul Philip, soţul reginei, prinţul Charles, moştenitorul tronului, şi soţia sa, Lady Diana - le-a revenit sarcina consolidării acestei imagini.

În schimb, "cercul al doilea" al prinţilor şi prinţeselor a oferit din plin subiecte ziariştilor. Ca de pildă, Sarah, ducesa de York sau prinţul Edward, cel mai tînăr dintre cei trei fii ai reginei. Potrivit presei britanice, fostului cadet al Şcolii regale de marină i s-a accentuat o trăsătură regretabilă: excentricitatea. Astfel, el a lansat o societate de încurajare a spectacolelor de music-hall. La rîndul său, lordul Lindley, fiul prinţesei Margaret, sora reginei, ar fi profitat, potrivit aceleiaşi prese, de calitatea sa de membru al dinastiei, pentru a-şi vinde mobilierul-design, conceput în atelierul propriu, din New King's Road, şi pentru a face reclamă restaurantului său, renumit pentru hamburgerii puşi în vînzare.

Dar ce se mai poate spune de Marina Ogilvy? Fiică a prinţesei Alexandra, verişoara reginei, ea nu se sfieşte să trăiască în concubinaj cu un fotograf, e drept, renumit, cu care are de altfel şi un copil. Prinţesa - a 26-a în ordinea succesiunii la tron - a declarat ziariştilor: "Bărbaţii mei sînt

niște oameni îngrozitori. Mama mi-a propus să avortez ca să nu fiu o mamă-celibatară. Fiindcă am refuzat, mi-au tăiat sursele de existență". Cît despre vicontele Althorp, fratele adorat al lui Lady Diana, faptul că abia căsătorit, a și fost văzut cu mai multe tinere atrăgătoare, i-a atras pierderea postului de la rețeaua americană de televiziune NBC.

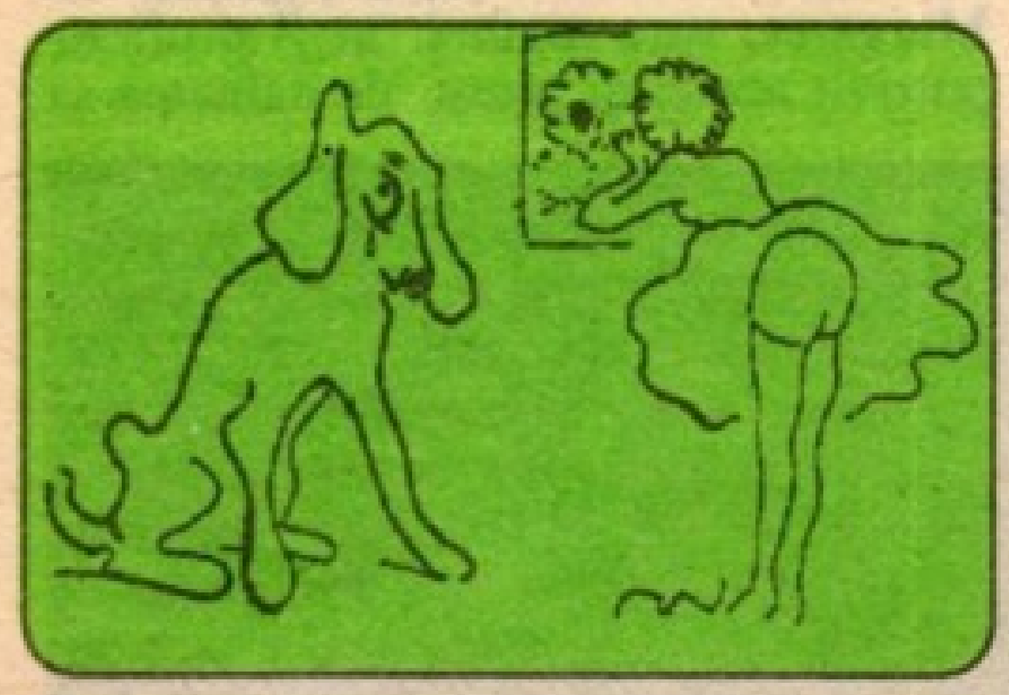

Renumiți pentru caracterul lor flegmatic, englezii n-au rămas totuși insensibili la asemenea aspecte, care au prilejuit de altfel apariția unor articole dure în presa britanică. Un sondaj al institutului Mori Polls relevă o neliniștitoare creștere a numărului adepților sistemului republican - 14 la sută în întreaga țară, dar 75 la sută în Scoția. Probabil, în cazul scoțienilor a acționat și proverbialul lor simț al economiei, pentru că dacă rata de popularitate a reginei (69%) și a prințului moștenitor rezistă, o majoritate covîrșitoare a opiniei publice se pronunță pentru ca suverana, una din cele mai bogate femei din lume, să plătească cel puțin impozite.

De la Palatul Buckingham se dă replică, arătîndu-se că sarcinile efectuate de membrii familiei regale s-au dublat din 1980, dacă se ține seama de participarea la vernisajele unor expoziții, lansări de cărți sau la reuniunile consiliilor de administrație ale unor societăți de binefacere. Plus altele. De pildă, în timpul războiului din Golf, tinerii prinți au fost chemați să ia parte la colectările de sînge pentru răniți și să consoleze familiile combatanților.

Tradiția familiei regale britanice prevede integrarea unor simpli cetățeni și burghezi pentru regenerare, printr-un nou suflu. În schimb, "aceștia trebuie să accepte fără murmur valorile în vigoare la curtea Angliei: simțul datoriei, austeritatea, discreția" - afirmă un cunoscător, Harold Brooks Baker, redactor șef al publicației "Burk's Peerage". Cei mai mulți dintre cei care, azi, încalcă "regulile jocului ", la început, le-au acceptat cu strictețe. Mark Phillips și Sarah Ferguson de pildă. Primul a frecventat excelentul colegiu Marlborough, academia militară Sandhurst și avea aceeași pasiune ca regina - caii. Atú-ul Sarah-ei a fost cunoașterea mediului de la Windsor, prin intermediul tatălui său, maiorul Ronald Ferguson, antrenorul de polo al prințului Charles. "Dar amîndoi au alunecat, rătăciți din cauza banilor și a unor caractere slabe și influențabile" - susține un cronicar al postului de radio BBC.

Lordul St John, fiu cunoscător al obiceiurilor și tradițiilor Angliei eterne, consideră că noii veniți în familia regală nu posedă suficient discernămînt, de pildă, în ce privește modalitatea de a face cumpărături. De unde și cheltuielile exagerate. Contrastul între modul lor de viață și cel al reginei este izbitor. La Buckingham Palace e frig, ca în toate casele englezești. Înclinația spre economie a reginei e legendară: plicurile vechi sînt folosite pentru corespondența cu cei apropiați, ziarele odată citite - drept culcuș pentru cai. Dar, consideră, de pildă, revista "Le Point", trebuie să posezi un veritabil gust al paradoxului ca să susții, ca lordul St John, că regalitatea britanică oferă cetățenilor exemplul virtuților familiale. "Găsim azi în această familie toate modelele societății britanice actuale: un ecologist, un militar, un om de cultură, etc." Totuși, nu și un miner galez sau un huligan din Liverpool.

Fie-va mila de regi!

"Fericit ca un rege" - se spune uneori. Dar cel ce pronunţă această frază habar n-are cîte constrîngeri, necazuri şi renunţări decurg din simplul fapt că soarta a vrut să te naşti într-o familie regală. Puţini mai sînt astăzi, în lume, monarhii absoluţi, cei care îşi pot permite să-şi conducă, după bunul plac, popoarele, să dispună de resursele unei ţări. În Europa, cel puţin, cu excepţia

Prinţesa Anne, fiica reginei Marii Britanii.

Principatului Monaco, celor zece familii regale care şi-au menţinut tronul le revine un rol, mai mult sau mai puţin, reprezentativ. Indiferent că regatul lor se întinde pe trei continente, sub forma unui Commonwealth ca în cazul Angliei, se limitează la dimensiunea unui oraş, ca în cazul Liechtenstein-ului, nu regii sînt cei care conduc propriu-zis treburile ţării, care au cuvînt hotărîtor. Ei domnesc, dar nu guvernează. Obligaţi a fi la curent cu tot ce se întîmplă - să citească interminabile rapoarte, sondaje complicate, apocaliptice, indicii economice - ei nu pot interveni cu nimic. Nici măcar la numirea şefilor de guverne, căci premier devine, de regulă, liderul partidului cîştigător la alegeri sau un reprezentant al acestuia.

Marginalizat, redus practic la neputinţă, suveranul anului 2000 poate lua cuvîntul doar în ocazii festive, la diverse inaugurări sau comemorări. Nu-şi poate dezvolta ideile nici măcar în presă, căci un rege în funcţie nu dă interviuri. E contrar protocolului. Rămîne discursul Tronului şi cuvîntul de An Nou, dar şi cu aceste ocazii, "Coroana poate fixa orientările" doar - precizează aceleaşi rigori.

Despre viaţa personală ce să mai spunem? Ea lipseşte aproape cu desăvîrşire. Strivită de simbolurile şi constrîngerile unor reguli implacabile şi transmise prin veacuri sau de rigorile impuse de buna părere a populaţiei ţării respective. La Haga, Stockholm sau Copenhaga, viaţa acestor femei purtînd coroana regală şi simbolizînd continuitatea statului, nu e deloc o partidă de plăcere. Nici a capetelor încoronate masculine din Belgia, Norvegia sau Spania. Cît despre marii duci de Luxemburg sau Liechtenstein, sau prinţul de Monaco este evident că nici pentru ei necazurile şi plictiseala nu sînt puţine.

Mulţi vor spune că eventualele vicisitudini ale funcţiei regale sînt compensate de glorie, putere, avere. Dar, iată că regele Juan Carlos al Spaniei a trebuit să renunţe să-şi construiască un nou iaht pentru a putea acoperi întreţinerea Palatului Zarznela. Cît priveşte puterea, e de ajuns să amintim că Bandomin al Belgiei a fost adus în situaţia de a abdica, e drept pentru 36 de ore, pentru că s-a împotrivit promulgării legii de liberalizare a avorturilor.

Pentru capetele încoronate necazurile încep de cînd se nasc şi continuă pînă la moarte. În Anglia, regina-mamă trebuie să asiste periodic la spectacolul deprimant al propriilor funeralii. De la o fereastră a Palatului

Buckingham, ea supraveghează repetiţia ceremonialului funebru, acesta fiind singurul mijloc eficace de a se evita o posibilă eroare atunci cînd tristul eveniment se va petrece. Şi asta nu a fost singura sa neplăcere. Căsătorită cu George al VI-lea, ea a fost nevoită să se supună obiceiului de a aduce pe lume moştenitorii coroanei în prezenţa ministrului de interne. Abia în vremea fiicei sale, actuala regină, Elisabeta a II-a, umilitoarea cutumă a fost abolită.

S-au păstrat, însă, alte şi alte rigori, noi, s-au născut din permanenta supraveghere a fiecărui gest, a fiecărei iniţiative a unui reprezentant al casei regale, din interpretarea acestora de către opinia publică. Dacă prinţul moştenitor, Charles, nu aleargă spre casă auzind că unul din fii săi a căzut şi s-a lovit, ca orice copil, purtarea sa este imediat comentată. Îi sînt contabilizate cu grijă ieşirile împreună cu soţia sa, Lady Diana şi răstălmăcit în fel şi chip, de pildă, faptul că de ziua de naştere a acesteia a cinat, singur, în oraş. Ziariştii specializaţi în afacerile curţii regale veghează tot timpul şi orice "scăpare", oricît de mică, e prinsă din zbor şi speculată cu voluptate. Vă închipuiţi ce trebuie să fi simţit prinţul Charles descoperind în ziare fotografiile soţiei sale dansînd într-o discotecă şi uitînd pentru cîteva ore grijile şi limitele impuse de etichetă? Dar credeţi că ar avea vreun ziarist un moment măcar de înţelegere sau simpatie faţă de acest tînăr, victimă, de fapt, a unui sistem rigid şi implacabil? Chiar dacă ar vrea să

Regina Elisabeta all-a este foarte iubită de cetăţenii britanici. Nu acelaşi lucru se poate spune despre alţi membri ai familiei regale

divorţeze, n-ar putea, fiindcă un divorţ ar însemna renunţarea la tron. Ca şi o căsătorie nepotrivită - cum a fost a unchiului său, Eduard al VIII-lea, care a renunţat la coroană pentru a se putea căsători cu divorţata doamnă Simpson. Dacă e prea atent cu tinerele din jurul său, un membru al casei regale e învinuit de frivolitate; în caz

contrar, deplîns sau bănuit de alte slăbiciuni.

Oricare dintre supuşi are mai multe drepturi decît regii în ce priveşte viaţa personală - poate face oricîte chefuri, chiar orgii, viziona filmele care îi plac, poate frecventa localurile preferate, să se încurce cu o femeie oarecare sau să-i placă bărbaţii. A petrece 3 zile şi 3 nopţi, fără a ieşi din dormitor este interzis unui cuplu regal, fie el şi legitim. Amorul e permis, dar cu măsură şi numai noaptea, cu ferestrele închise şi perdelele trase. În plus, se solicită fidelitate absolută. De parcă n-ar fi suficient că monarhii nu sînt liberi să-şi aleagă soţul sau soţia. Trebuie să se căsătorească între ei şi nu oricum. De pildă, nu e de conceput un mariaj între cele două mici ducate - Liechtenstein şi Luxemburg. În aranjamentele în ce priveşte căsătoriile sînt necesare multă diplomaţie, tenacitate şi tact. Se povesteşte astfel, cum că la începutul anilor '60, regina Frederika a Greciei a depus multă stăruinţă pentru a-şi căsători una din cele două fiice cu moştenitorul de atunci al tronului norvegian, actualul rege Harald V. Se spera îndeosebi într-o idilă între prinţesa Sofia şi prinţul-viking. Dar nici strălucirea soarelui mediteranean, nici albastrul mării din jurul insulei Corfon n-au favorizat apropierea celor doi tineri. Cîţiva ani mai tîrziu, Sofia a făcut o partidă bună, căsătorindu-se cu Juan Carlos al Spaniei. Harald a continuat să facă faţă presiunilor şi ofertelor. El o iubea deja pe Sonia, pe care o cunoscuse în vara anului 1958, la nişte prieteni. "Trebuie să te însori cu o prinţesă" - nu înceta să repete tatăl său, regele Olav. "O voi lua pe Sonia sau pe nimeni alta" - răspundea Harald, ameninţînd cu renunţarea la tron. Unii spun că azi, regele-viking regretă că nu a făcut-o. Menajul său cu Sonia merge bine, au şi doi copii, dar rigorile funcţiei îl apasă din greu. "Îl plictisesc la culme ceremoniile şi uniformele" - mărturiseşte unul din apropiaţii săi. "Ce i-ar place ar fi să se plimbe cu iahtul, cu cîţiva prieteni, să nu se radă trei zile în şir şi să bea bere". În loc de asta, 320 de zile pe an, trebuie să stea la Oslo, în costum şi cravată, bine ras.

Distracţiile regilor? Puţine şi fixate cu grijă. Nu-i permis orice sport cît de cît primejdios sau care i-ar solicita prea mult. Regele Belgiei se amuză colecţionînd timbre sau observînd stelele. Îi plac automobilele, dar nu le poate conduce, singur, decît în parcul castelului.

Da, au un personal care îi serveşte şi îi ocroteşte. Dar tocmai această solicititudine renumerată e mai obositoare ca orice. Nimic nu e mai istovitor decît să nu faci nimic, să nu produci nimic. Cel mai greu suportă situaţia, se pare, descendenţii sau membrii colaterali ai familiilor regale.

Reginele-soţii, abia în momentul maternităţii.

Prinţii-consorţi au o situaţie şi mai complicată. De exemplu - prinţul Philip al Angliei. Cariera sa în Royal Navy s-a încheiat în momentul căsătoriei cu Elisabeta şi a trebuit să aştepte începutul anilor '60 să poată da numele propriilor copii. Despre Claus, soţul reginei Betrix a Olandei se spune că starea sa de depresiune e în bună parte cauzată de situaţia de prinţ-consort şi mulţi se întreabă dacă nu pentru a scăpa de acest sindrom, predecesorul şi socrul lui, prinţul Bernard, n-a ajuns în situaţia de a accepta mită din partea firmei Lockheead? În fond, averea familiei, una din cele mai mari din Europa, îl punea la adăpost de orice grijă. Însă nu şi de sentimentul amar al inutilităţii. Probabil olandezii l-au înţeles, fiindcă descoperirea implicării în afacerile cu firma Lockheead n-a zguduit deloc instituţia monarhică.

De altfel, acolo unde există, monarhiile par temeinic instalate.

Pentru abolirea Sahinşahului iranian

a fost nevoie de o revoluţie de inspiraţie divină, islamică. Pentru alungarea regilor din România, Bulgaria, Serbia a trebuit să aibă loc un război mondial şi să fie impus comunismul. Cum s-ar spune, de o crimă şi o holeră la un loc.

Traducere şi adaptare
N.LUCA

DAMELE KGB-ULUI

Cu cele aproximativ douăsprezece mii de false prostituate din centrele situate în regiunea Moscovei, KGB-ul a devenit primul susţinător al Uniunii Sovietice. O veritabilă uzină de dolari, creată în 1987 pentru a acoperi nevoile Comitetului securităţii statului - al cărui buget a fost substanţial redus de perestroi-ca tulburătorului patron de la Kremlin. Pornind de la un raport furnizat de Ambasada Statelor Unite la Moscova, iată cum funcţionează această prodigioasă întreprindere de escrocare cvasi oficială.

Dosarul conţine date explozive. Din această cauză, există motive să credem că Mihail Gorbaciov s-a decis să nu spună şi să nu facă nimic, prea ocupat fiind, cu o opinie publică ostilă, să-şi conducă ţara înfometată către sistemul economiei liberale. Şi totuşi, KGB-ul este acuzat în primul rînd de a fi pus la punct, în ultimii trei ani, în principalele oraşe ale Uniunii Sovietice, o enormă reţea, pornită din rîndurile prostituatelor, de un soi aparte, pentru că multe dintre ele sînt încă virgine!

Se ştia de mult că agenţii KGB controlau îndeaproape profesionistele instalate în marile hoteluri şi a căror misiune consta în a-i face pe străinii aflaţi în trecere să vorbească: diplomaţi, negustori de arme, ziarişti, industriaşi. Unele dintre victime fuseseră apoi bine ţinute în frîu, cum este cazul ambasadorului Franţei la Moscova care, prin anii şaizeci, cedase farmecelor unei prostituate spioane, întîlnită cu prilejul unui cocteil, la ieşirea de la un spectacol la Balşoi. Alertat de ataşaţii militari,

generalul de Gaulle îl primise în audienţă la Elysée pe Excelenţa "cea verde", întîmpinîndu-l cu cuvintele: Hei, X, încă ne mai f...?", înainte de a-l numi la Quai d'Orsay, într-un post mai puţin expus.

KGB-ul n-a renunţat nici o clipă la acest gen de activităţi. Dar, cînd i s-a tăiat din buget, a trebuit să inventeze ceva pentru a-şi putea procura fonduri.

- Agenţii serviciilor secrete, adeseori plătiţi să nu facă nimic, doreau să continue să trăiască bine şi să facă parte din nomenclatură, explică un bătrîn diplomat european aflat la post la Moscova de aproximativ opt ani. Atunci, profitînd în acelaşi timp de deschiderea frontierelor şi de o oarecare libertate sexuală, au inventat o reţea paralelă de false prostituate al căror scop este de a jecmăni turiştii seduşi de legendarul farmec slav.

Descoperită în primele luni ale

anului 1987 de agenţii secreţi americani aflaţi în misiune la Moscova, reţeaua a căpătat în prezent aerul unei veritabile industrii.

Potrivit estimărilor americanilor, KGB a recrutat între zece şi treizeci de mii de tinere între 16 şi 30 de ani, dintre care aproximativ şase mii numai din Moscova, toate remarcate mai întîi pentru marea lor frumuseţe, înainte de

CURIOZITĂŢI

Un om se moşteneşte pe el însuşi

Cunoscutul milionar J.D. Rockefeller, a împlinit de curînd 96 de ani. Cu ocazia acestei aniversări, el a primit din partea unei societăţi, la care era asigurat, "micul dar" de cinci milioane de dolari, nu din cauză că-şi serba ziua de naştere, ci fiindcă din acea zi, el era mort pentru societatea de asigurare. Rockefeller a contractat această asigurare, la vîrsta de 16 ani, specificînd într-una din clauzele contractului, că societatea trebuie să-l considere mort în momentul în care va împlini 96 de ani. Este desigur primul caz în care cineva poate profita de o asemenea clauză dintr-un contract de asigurare şi mort fiind continuă să trăiască, moştenindu-se deci pe el însuşi.

Puţini sînt cei care ştiu

Că pe vremuri trăiau şi prin părţile noastre lei (veritabili); că un hectar de pămînt, adăposteşte o cifră rotundă de 3 milioane jumătate de viermişori, care cîntăresc circa 2.000 kilograme; că şlefuirea unui diamant, durează - după mărimea fiecăruia - cîteva ore, sau chiar cîteva zile şi că pe la sfîrşitul secolului al 18-lea albul era culoarea de doliu în cele mai multe state din Europa.

a fi selecţionate potrivit capacităţilor lor de a face dovada unui enorm singe rece în faţa pericolului. Fără îndoială, munca în familie limitează riscurile pălăvrăgelilor, aproximativ jumătate dintre ele nefiind altele decît soţiile, surorile, verişoarele sau prietenele agenţilor din KGB. Dacă dosarul lor corespunde, aceste tinere urmează un stagiu de o săptămînă într-un centru de recrutare aparţinînd Comitetului securităţii statului, instalat într-o cazarmă lugubră în marea suburbie a Moscovei. Acolo învaţă vreo cincizeci de cuvinte în engleză. Şi, imediat, sînt trimise în teren, la Moscova, Leningrad, Kiev sau Taşchent, în oraşele unde oamenii de afaceri din lumea întreagă sosesc în speranţa că vor putea face comerţ cu noua Uniune Sovietică creată de Gorbaciov.

În fiecare seară, la Moscova, le poţi întîlni în marile hoteluri Rasia, Interturist, Metropol, Belgrad, dar şi în holurile Circului din Moscova sau la Balşoi.

De fiecare dată, scenariul este acelaşi. Fetele beau un pahar sau două, apoi propun "prăzii" să petreacă clipe minunate pentru două sute de dolari. Nu acceptă niciodată alte devize, nici chiar marca germană. Niciodată nu scad preţul, stabilit odată pentru totdeauna. Dacă simt că un client este lefter, se mută la altă masă şi îşi încearcă din nou şansele. Ajutate de alcool, găsesc întotdeauna un amator şi de aici lucrurile se complică. Cînd fetele refuză să urce în camera partenerului. "Miliţia interzice chestia asta", spun ele. "Vii la mine, am un apartament la vreo zece minute de mers de aici. O să fim mult mai liniştiţi şi o să rămîn cu tine toată noaptea". Discursul este mereu acelaşi.

Şi, în toiul nopţii, chiar cînd orologiul din piaţa Kremlinului indică -30 grade C., frumoasa şi clientul ei sfirşesc prin a ocupa locurile din spate ale unui taxi neîncălzit, ale cărui geamuri sînt acoperite de flori de gheaţă şi care demarează orbeşte rulînd aşa, cel puţin un sfert de oră înainte de a se opri în sinistrul cartier David Kovo, în mijlocul unei cetăţi cu locuinţe modeste. Nefericitul nici nu bănuieşte că se va găsi, zece minute mai tîrziu, singur, pierdut, rebegit de frig, cu veşmintele în mînă, căutîndu-şi calea prin David Kovo, înainte de a fi recuperat de şoferul de taxi care-l adusese în locurile acelea.

Deîndată ce-a închis uşa după ei, prima sarcină a gazdei este să pună mîna pe cadou. Apoi, cele două bilete de o sută de dolari strecurate discret în sutienul gorge, sfirşind prin a-i spori apetitul partenerului ei oferindu-i un set de fotografii cu ea într-o ţinută sumară.

- În clipa aceea, gazda mea, care se numea Valentina a dat un telefon, mi-a spus ea, ca să spună că mîine n-o să meargă la serviciu, să rămînă mai mult timp cu mine, povesteşte un fotograf din presa franceză, picat în plasă, în septembrie 1990. Zece minute mai tîrziu, mă invita să mă

dezbrac în timp ce ea se ducea să facă un mic duş. Tocmai se încuiase în baie cînd am auzit zgomotul cheii răsucite în broască. A apărut un bărbat cu o valiză jerpelită din carton în mînă, atît de uşoară că părea goală. S-a pornit să urle în ruseşte, a înşfăcat un ciomag de pe dulap şi a început să se agite prin încăpere, înainte de a intra în baie, unde tînăra se pusese pe urlat.

"Sînt convins că n-a primit nici măcar o lovitură, dar regia era perfectă. Mi-am luat cămaşa şi pantalonii şi am ieşit desculţ, cu restul lucrurilor sub braţ. Tocmai încercam să-mi trag şosetele şi pantofii, în stradă, în apropierea unei lăzi de gunoi asediată de doi şobolani, cînd taxiul meu sosi încetişor. S-a aplecat să-mi deschidă portiera, n-a scos un cuvînt şi m-a transportat înapoi la hotel Cosmos, fără să-mi ceară preţul călătoriei. Pentru 1000 franci îmi oferisem cea mai frumoasă "gaură" din viaţa mea.

Potrivit ambasadei Statelor Unite la Moscova, ai cărei funcţionari au întocmit hărţi, KGB-ul a pus în funcţiune mai multe mii de apartamente în cartierele David Kovo şi Gagarin pentru a permite acestei reţele care jecmăneşte să funcţioneze din plin. Agenţii KGB joacă cărţi în apartamentele situate la parterul imobilelor, cu valize goale alături, gata să intervină deîndată ce sună telefonul, jucînd rolul soţului sau logodnicului înşelat.

Din cele douăsprezece mii de false prostituate recrutate, se estimează că cinci mii reuşesc în fiecare seară să jumulească un fraier de 200 de dolari, ceea ce aduce KGB-ului un venit de un milion de dolari şi reprezintă anual o pradă de război de 365 milioane de dolari.

KGB n-a avut nici o dificultate de a pune pe roate acest soi de trafic în Uniunea Sovietică unde economia subterană reprezintă 100 miliarde ruble,

1/5 din venitul naţional, şi asigură traiul unei persoane din patru. Sigur, e departe lumea aceea "fără delincvenţă ori prostituţie", atît de mult lăudată nu cu mult timp în urmă de ideologii comunismului.

Traducere şi adaptare după VSD
VERA POP

STUPEFIANTE

ORIZONTAL: 1) Stupefiant asemănător cu haşişul 2) Substanţă narcotică toxică extrasă din capsulele unei specii de mac - Controlor care dă de furcă contrabandiştilor cu stupefiante 3) De culoarea macilor - Dintr-o specie exotică a acestei plante se obţin marijuana şi haşişul 4) Şarg - Ger! 9) Un vehicul folosit de contrabandişti pentru ascunderea narcoticelor - Zonele I şi II! 10) Face parte din seringă - Vameşi şefi! - Substanţă narcotică provocatoare de toxicomanii grave 11) Gaz otrăvitor - Supărat 12) Stupefiante

VERTICAL: 1) Substanţă alcaloidă întrebuinţată şi ca stupefiant - Plante din capsulele cărora se obţine opium 2) Substanţe băgate în apă - Recipienţi folosiţi şi în transportul stupefiantelor 3) Pericol - Chisea de piele pentru tutun - Dintr-un stupefiant! 4) A chiui - Seu! - Ardoare 5) Juma-juma! - Medicament cu acţiune stupefiantă 6) Alcaloid întrebuinţat ca stupefiant - Mac sec! 7) Cetate legendară - Insulă grecească 8) Naş - Tangenţial 9) Patria drogurilor - Axul roţilor (pl.) 10) Este peste! - Substanţă vegetală stupefiantă - Cai întorşi! 11) A redresa - Figuri de toxicomani, în faza a II-a

DICŢIONAR: RAOT, IUI, AVIT, HIO

ION ŞUŞELESCU

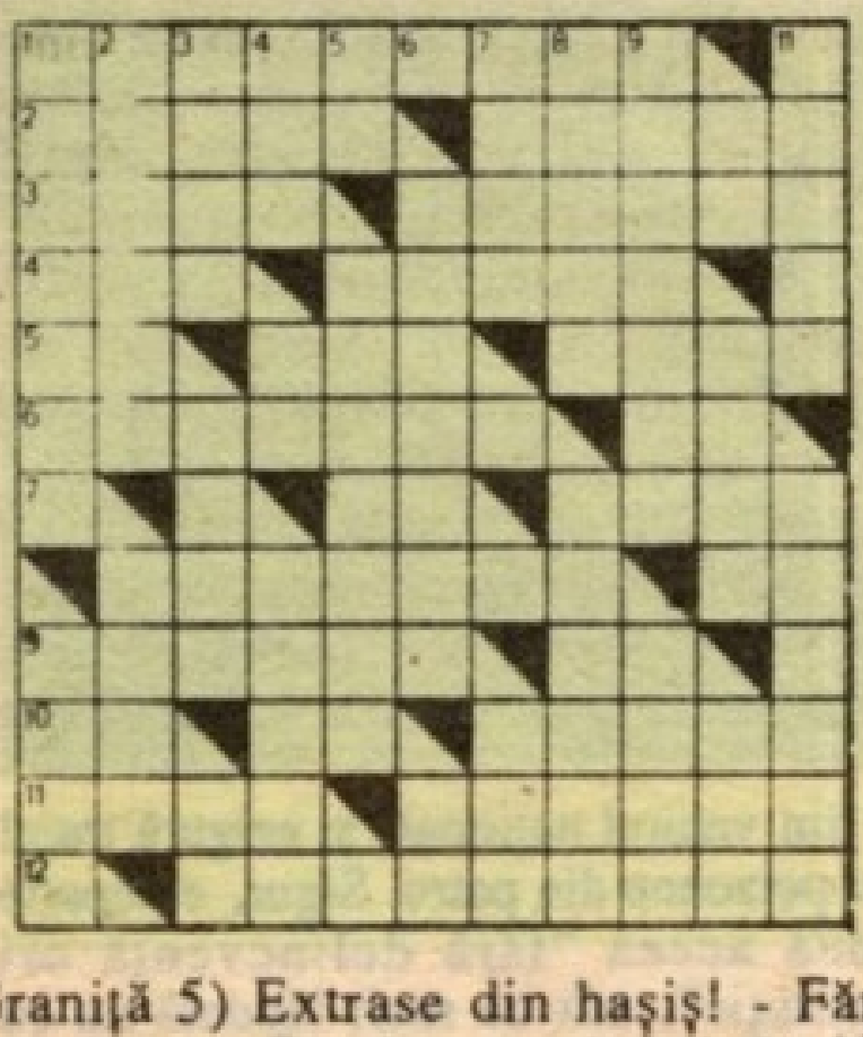

Ghicitoarea politică

Graniţă 5) Extrase din haşiş! - Fără conţinut - Boala secolului 6) Un transport de contrabandă - Cere! 7) Esenţă de heroină! - Prăpăd 8) Folosită de toxicomani pentru injectări

ORIZONTAL: 1) Publicist şi om politic francez (1743-1793), asasinat în baie de Charlotte Corday (Jean Paul) - Om politic roman (85 î. de Ch. - 42 d. Ch.), participant la conjuraţia care l-a asasinat pe Cezar (Marcus Iunius). 2) Rege al Micenei, conducătorul oastei aheenilor în războiul troian, care, la întoarcere, a fost asasinat de soţia sa, Clitemnestra şi de amantul acesteia, Egist - Ofertă simplă. 3) Gol rar! - Taman la mijloc! - Neîndoielnic. 4) Preşedinte al S.U.A. (1961-1963), asasinat la 22 noiembrie 1963, la Dallas (John Fitzgerald) - Oraşul în care a fost ars pe rug de inchiziţie, ca eretic, în 1592, filosoful renascentist Giordano Bruno. 5) Tip

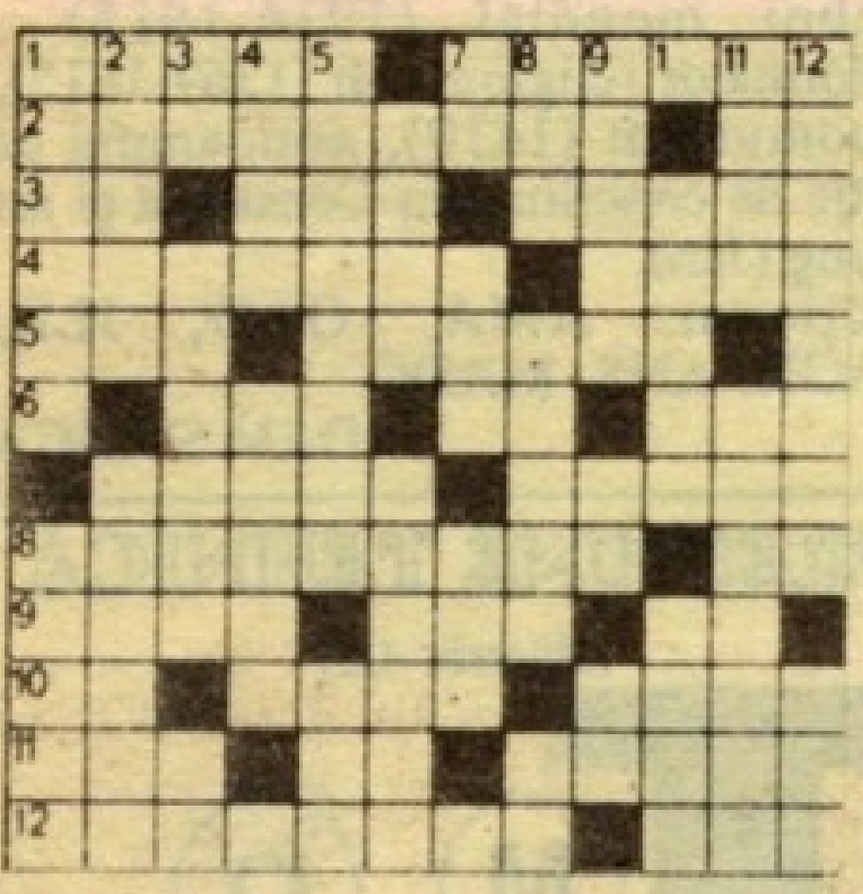

de sateliţi artificiali americani - Feldmareşalul german (1891-1944), care, fiind implicat în conspiraţia generalilor împotriva lui Hitler (iulie 1944), a fost silit de führer să se sinucidă, în caz contrar urmînd să fie asasinat (Erwin). 6) Aceea (pop.) - Alfa şi omega - Lac în Canada. 7) A creşte-Vrednic. 8) Rege elenistic al Pontului (120-63 î. de Ch.), care, în urma celui de-al treilea război cu romanii (74-71 î.de Ch.), a pierdut teritoriile cucerite anterior şi, simţind că se urmăreşte asasinarea sa, s-a sinucis - Cu noaptea în cap! 9) Mare cneaz de Reazan (1251-1258),

COCKTAIL LEGISLATIV

● În evul mediu, un călător francez explică numărul mare de vrăjitori existenţi în ţările nordice prin faptul că, în acele ţări, legea prevedea ca averea confiscată de la cei ce practicau vrăjitoria să fie împărţită judecătorilor. Cîteva secole mai tîrziu şi mai la sud-est, s-a inventat Garda Financiară.

● În 1966, în Anglia s-a abrogat o lege datînd din evul mediu, prin care erau socotiţi vrăjitori şi pedepsiţi cu moartea cei care preziceau soarta şi... meteorologii.

● Matematicianul Reviere - Dufresny despre justiţia franceză a secolului XVII: "Deşi se spune că pe lume nu există nimic nepieritor, se remarcă totuşi la Palatul de Justiţie un lucru etern: procesul!"

● La mormîntul diaconului Paris se înmulţiseră minunile care constau în delirul în masă al credincioşilor, ce se dedau unor convulsiuni indecente. În consecinţă, Poliţia oraşului a afişat la intrarea în cimitir următorul ordin: "Din ordinul Regelui, i se interzice lui Dumnezeu să mai facă minuni în acest cimitir".

● La vîrsta retragerii, generalul Marchand spunea: "Mi-e greaţă cînd văd cum se prepară justiţia, administraţia şi bucătăria".

● "Omul posedă trei feluri de lucruri, expuse la trei rele: Sufletul este expus preoţilor, corpul este expus medicilor şi averea este expusă procurorilor".

● Din arhivele unui tribunal texan: "Pentru a scurta pe cît posibil suferinţele numitului Jones Albert, execuţia va avea loc mîine dimineaţă, după breakfastul domniei sale, la ora care va conveni cel mai bine şerifului şi care va fi cea mai agreată de acuzat".

Culese de LELIA MARIN

supranumit "cel Frumos", care a murit asasinat - Epoci - Plic gol! 10) Strîns la mijloc! - Ne asigură (abr.) - Localitate în Malayiesia. 11) Cîntec de leagăn - Alexandru (abr.) - Piesă cu ajutorul căreia se realizează asamblarea a două conducte, cabluri etc. 12) "Versete...", volum pentru care scriitorul englez Salman Rushdie a fost condamnat la moarte în 1989, conducătorul fundației iraniene Khorad, ayatolahul Hassan Sanei, anunțînd că se va plăti un milion de dolari recompensă celui ce îl va asasina pe acesta - Prima literă gotică.

VERTICAL: 1) Scriitor dizident bulgar, unul dintre adversarii regimului totalitar al lui Todor Jivkov, asasinat din ordinul acestuia în 1978 la Londra, cu vîrful otrăvit al unei umbrele (Gheorghi) - Gînditor umanist și om politic englez (1478-1535), executat de Henric VIII pentru că se împotrivise reformelor bisericești ale acestuia (Sir Thomas). 2) A vedea cu simpatie pe cineva - Forțată. 3) Capul răutăților! - "... Sfîntul Bartolomeu", nume dat evenimentului sîngeros petrecut la Paris între 23 spre 24 august 1572, cînd au fost asasinați, din ordinul Caterinei de Medici, peste 2000 de hughenoți (neart.) - Asasinat în cele din urmă! 4) Clasic al picturii românești (1831-1891; Theodor) - Celebru istoric român (1871-1940), care s-a situat, între 1933-1940, pe poziții net antihitleriste, ceea ce i-a atras ura Gărzii de Fier, fiind asasinat de legionari (Nicolae). 5) Îndrăzneți peste măsură - Prozator român (1903-1976), în al cărui roman "Arsenic" sînt puse la cale două crime (Sergiu). 6) Pisc în Somalia - Desăvîrșiți. 7) Bistrița-Năsăud(abr.) - Prenumele renumitei cîntărețe peruane Sumac -Prăjit. 8) Subțiat prin uzare - Bigudiuri - Face din om, neom. 9) Alipire - Întrebare - Capul lui Mihai! 10) Deșertat - Pontiful bisericii catolice, care a fost, cu cîțiva ani în urmă, țința unui asasinat eșuat, pus la cale, după toate probabilitățile, de K.G.B., printr-o filieră bulgară, avînd drept executant un cetățean turc, care fost reținut și condamnat (Ioan Paul al -II-lea). 11) Se reține la moară - Președinte al S.U.A. (1861-1865), a cărui alegere a provocat secesiunea statelor sclavagiste din sud și declanșarea Războiului civil (1861), la capătul căruia a fost asasinat de actorul J.W. Booth, un sudist fanatic (Abraham). 12) Orașul în care a fost asasinat, la 28 iunie 1914, arhiducele Franz Ferdinand, moștenitorul tronului Austro-Ungariei, de către Gavrilo Princip, membru al unei organizații naționaliste sîrbe. Asasinatul a servit ca pretext pentru declanșarea primului război mondial (1914-1918) - Reformator religios ceh (1369-1415), excomunicat (1410), condamnat ca eretic de conciliul din Constanța și ars pe rug (Jan).

Dicționar: AMA, OAO, ILE, MAOH, ANS, MADO.

ADAM STOICA

PRESIUNE TEHNICĂ

(Biverb: 4,9)

Georgel V. PASCU

Stratageme à la Caragiale

(Monoverb: 5 - 10)

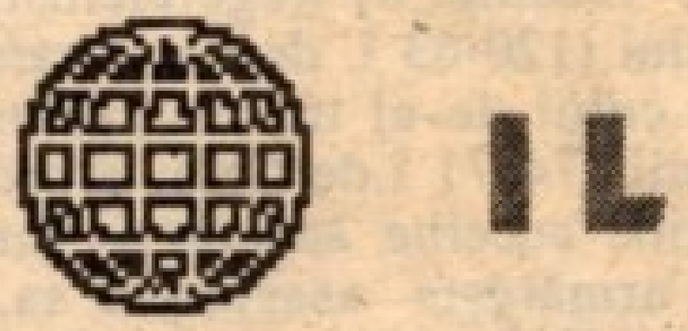

George LUPAȘCU

Martina Navratilova împotriva lui Judy

Un cuplu care se dezbină pentru bani: este trist dar se întîmplă foarte des în viaţa de toate zilele. Dacă însă cuplul în discuţie este compus din două femei şi una dintre ele se numeşte Martina Navratilova, noutatea îşi spune cuvîntul. "Încă din timpul călătoriilor mele repetate în Statele Unite am văzut că homosexualitatea nu este o crimă. De atunci mă simt mult mai liberă. Am realizat că atît pe plan intelectual cît şi sexual mă simt atrasă de femei".

Brune sau blonde, Martinei nu-i pasă. Ea este o cuceritoare de femei. În 1977 se îndrăgosteşte nebuneşte de jucătoarea de golf Sandra Haynie pe care o părăseşte însă în 1979 pentru scriitoarea Rita Mae Brown. Împreună cu aceasta trăieşte doi ani într-un conac cu douăzeci de camere în Virginia. Nefericita are aceeaşi soartă ca şi predecesoarea sa. Este părăsită de Cassanova Martina în favoarea jucătoarei de baschet Nancy Lieberman. Toate aceste cuceriri se dovedesc a fi trecătoare, pînă cînd, în 1984, faimoasa jucătoare de tenis o cunoaşte pe Judy Nelson. Avea 38 de ani. Iubitoare a jocului de tenis, Judy, măritată cu un bogat medic texan şi mamă a doi băieţi, îi trimite Martinei o scrisoare plină de laude. Neputînd rezista ispitei, Martina cade imediat pradă şarmului acestei femei "atît de încîntătoare şi de coaptă".

Atracţia este reciprocă! Judy se plictiseşte de viaţa ei, fapt pentru care se decide să părăsească tot - pe soţul ei, prietenii burghezi - pentru idolul său. Nimic nu o opreşte de la această hotărîre. Nici măcar copiii.

După cîteva luni petrecute împreună la Fort Morth, amantele se instalează la Aspen în casa Martinei. Aici Judy descoperă o lume nouă: viaţa star-ului Martina. Timp de şapte ani ea este ameţită de succese. În această perioadă Martina cîştigă de nouă ori Wimbledon-ul. Încet, Judy începe să capete în viaţa faimoasei tenismene un rol din ce în ce mai important. Ocupă chiar locul de conducere în Consiliul de Administraţie al Corporaţiei Martina Navratilova. Plictiseala se instalează pînă la urmă şi în cuplul lor. Judy renunţă la călătorii, devine comodă, sedentară, aşa că apetitul şi curiozitatea Martinei încep să scadă.

În această perioadă neprielnică legăturii celor două, Chris Evert i-o prezintă Martinei pe Cindy Nelson. Fostă olimpică la ski, Cindy apare încă din primul moment deosebit de fermecătoare pentru Martina. Fosta "Marlyn Monroe a zăpezii", cum este numită, Cindy se ocupă în timpul liber cu fascinaţia şi miracolul vieţii de manechin. Timpul trece fără a remedia cu ceva legătura celor două amante. Vine Anul Nou. Martina se pregăteşte să-l petreacă la munte. Fără Judy. Lucrul acesta o incită pe iubita sa care aflase de febleţea Martinei pentru "Frumoasa zăpezii". Lunile următoare sărbătorilor de iarnă, Martina le petrece fără Judy. La începutul lui aprilie, într-o scrisoare de adio, Martina îi cere ex-iubitei sale să părăsească casa din Aspen. În aşteptare se instalează la Vail în apartamentul lui Cindy. "Nu mă învinge atît de uşor" - îi ripostează Judy. Prăbuşită, umilită, amărîtă, ea reacţionează, îi impută Martinei 50% din averea cîştigată în timpul legăturii lor de dragoste. Adică aproximativ 10 milioane de dolari. Nu se dă în lături de a recurge la şantaj. Camera amantei ascundea un video - aflat astăzi în mîinile avocaţilor lui Judy - care dovedeşte fidelitatea şi jurămintele de dragoste ale celor două. În prezent justiţia americană evaluează preţul unui amor defunct, iar Martina declară că a fost supusă unuia dintre cele mai grele meciuri din cariera sa: dragostea sa pentru Judy.

Traducerea şi adaptarea
CAMELIA ALEXANDRU

CONTRA SPIONAJ... SPIONAJ - CONTRASPIONAJ...

CONTRA SPIONAJ... SPIONAJ - CONTRASPIONAJ...

SINUCIDERE LENTĂ

ERICH MILKE, fostul şef al serviciilor secrete est-germane, STASI, a început să refuze medicamentele pentru afecţiunea cardiacă de care suferă. La fel şi calmantele. Lipsită de interes pentru el este şi hrana, aşa că, la 83 de ani, generalul pare să-şi fi încheiat, socotelile cu viaţa, după cum s-a exprimat avocatul său.

Între timp contraspionajul german a descoperit o altă lovitură pregătită de STASI şi anume lansarea zvonului că virusul SIDA ar fi scăpat de sub control din laboratoarele PENTAGONULUI, unde, de altfel, ar fi fost creat!

Senzaţionala ştire era pregătită de serviciul "Dezinformare" condus de maleficul colonel Vanderbraht, mîna dreaptă a lui Milke, a declarat un agent al STASI şi KGB. Dar, evenimentele cruciale care au urmat în Germania nu au mai permis, însă, punerea ei în circulaţie.

Tainice şi întortocheate mai sînt căile serviciilor secrete.

Traducere ION DRĂGOI

GLASNOST LA ISTANBUL

- sau transparenţa la ordin -

Istoria de mai jos începe din momentul în care un raport secret al Serviciului naţional de informaţii (M.I.T.) al Turciei a ajuns, în condiţii neelucidate, întîi în redacţia ziarului "Ulùs", apoi în altele, şi a fost publicat în serial. Evenimentul a avut efectul unei bombe. Pe mulţi politicieni - foşti şi actuali - i-au trecut sudorile. Kenan Evren şi Türgut Özal au apreciat că, păstrînd tradiţiile, şefii serviciului de informaţii vor să-şi bage nasul în politică.

Un dosar-bombă sau firimituri pentru presă?

Să urmărim efectul buclucaşului dosar asupra vieţii politice turceşti. Înainte de toate a fost aruncată umbra îndoielii asupra bunei credinţe a unor parlamentari şi au fost învinuiţi nişte miniştri de atunci (din 1988), apoi s-a vorbit despre unele activităţi nu tocmai plăcute ale Biroului de luptă împotriva propagandei, la fel şi despre Puterе. Reieşea că raportul va scoate la lumină nişte fapte de care orice om civilizat ar trebui să se jeneze. Mai rezultă că unii funcţionari ai Serviciului de Informaţii (M.I.T.) au fost implicaţi în torturarea deţinuţilor politici (aspect mult discutat în presa turcă la vremea respectivă). Era evident că anumite cercuri de pe eşichierul politic au influenţat în mod concret M.I.T. şi că însuşi M.I.T. a jucat un anume rol în luarea unor

decizii de importanţă majoră pentru întreaga ţară.

Cu toate aceste dezvăluiri neobişnuite, un tribunal a condamnat la amenzi usturătoare ziarele care au publicat raportul respectiv. Iar problema activităţilor secrete ale M.I.T. a rămas indecisă.

Între timp, din cauza scandalului declanşat, unul din marii şefi ai acestui serviciu, care a fost nevoit să-şi depună demisia, a anunţat că va începe să-şi publice memoriile. Şi acest anunţ a avut un efect exploziv, deoarece e îndeobşte cunoscut că şefii serviciilor secrete preferă să-şi ducă cu ei în... mormînt secretele, decît să le ducă la vreo editură.

O eminenţă cenuşie rupe tăcerea

În 1988 şi-a depus demisia din funcţia de şef al Direcţiei Organizare, MEHMED EIMÜR, cunoscut în cercurile de profesionişti ca fiind creatorul acestui serviciu. Născut în 1943, a făcut studii de economie şi comerţ la Ankara şi Istanbul. În 1966 a devenit simplu funcţionar al Serviciului de analiză a situaţiei internaţionale, apoi a urcat toate treptele ierarhice.

- Vreau să afirm, înainte de toate că politica de transparenţă despre care se vorbeşte într-o serie de ţări la ora actuală, a început să fie aplicată şi de M.I.T., oricît de paradoxal ar suna aceasta - a spus într-un interviu Eimür. Ceea ce vă spun acum nu sînt vorbe goale, ideea este susţinută şi de către actualul şef al M.I.T., generalul Teoman Komar.

- Atunci care sînt în acest moment rolul şi funcţia M.I.T.?

- Spionajul şi contraspionajul sînt principalele orientări în munca acestui serviciu. Ca o prelungire logică în sfera sa de interes intră şi lupta cu terorismul, diversionismul, tendinţele separatiste şi contrabanda.

Vreau să subliniez că serviciul nostru trebuie să corespundă exigenţelor actuale, cînd au loc schimbări de esenţă în situaţia internaţională şi în relaţiile faţă de străinii care ne vizitează. Deci, în întregime, serviciul nostru e modernizat.

- Numele M.I.T. e amestecat într-o serie de scandaluri politice

- Da, Serviciul naţional de informaţii a fost amestecat în anumite evenimente politice de către unii dintre concetăţenii noştri de rea credinţă. De exemplu evenimentele din 1978. (E vorba de 1 mai 1978, cînd, ca rezultat al unor provocări,

demonstrația muncitorilor din Istanbul a fost înecată în sînge. Atunci au fost acuzații de implicare și împotriva M.I.T.). Ce interes poate avea statul turc ca M.I.T., ca organism al său, să participe la asemenea provocări? De ce M.I.T. să fie organizația care să atîțe "forțele negre", să provoace, să plănuiască crime și diversiuni? După mine aceasta e ilogic.

- Dar aici e vorba de dosarele multora din cetățenii noștri.

- Nu e admis să se deschidă dosarul oricui. În alte țări organele de informații se folosesc de datele pe care unii cetățeni le-au furnizat serviciilor de securitate. Pentru a înfăptui așa ceva în Turcia, trebuie aprobări și condiții speciale. Și apoi unde scrie, în care lege, că, dacă dispui de niște date despre un cetățean oarecare, ele și pot fi folosite împotriva lui?

- Ce ne spuneți despre acțiunile realizate în comun cu C.I.A.?

- C.I.A. este un organism puternic al celui mai puternic stat din lume, care pretinde să aibă totdeauna rolul de hegemon în oricare operații cu caracter internațional. Chiar dacă nu sînt operațiuni directe, cu ajutorul C.I.A. poate să fie realizată chiar influențarea statelor europene importante, ceea ce, trebuie să recunoașteți, nu este puțin. Iar în cadrul NATO, M.I.T., ca orice serviciu național de informații, are responsabilitățile sale, care presupun schimbul de informații și colaborarea, ambele operații realizate în interesul țării.

- Fostul președinte bulgar T. Jivkov a apreciat că turcii din Bulgaria au fost doar un paravan pentru penetrarea M.I.T. în această țară.

- Nu există nici un adevăr în spusele lui Jivkov. Pe timpul lui s-au săvîrșit cele mai mari acte de terorism și provocări împotriva turcilor din Bulgaria, încît au atras chiar nemulțumirea bulgarilor. Efectul lor în căderea lui Jivkov e cunoscut. E normal ca atunci cînd vrei să-ți maschezi propria activitate teroristă, încerci să o ascunzi, reclamînd-o pe a altuia. Exemplu tipic de mimetism politic. Astfel crimele împotriva turcilor bulgari au fost motivate de activitatea M.I.T.

- Ceva pentru viitor?

- Apreciez că M.I.T. trebuie să devină un organism mai bine dotat din punct de vedere tehnic, acționînd mai deschis și avînd cadre cu experiență. Aceasta nu exclude să avem un punct de vedere mai critic asupra propriilor slăbiciuni sau scăpări. Eu, ca pensionar, nu pot să spun mai multe în acest sens.

*

Turcia pretinde categoric a se alinia statelor democratice ale lumii. Eforturile președintelui său și ale echipei acestuia sînt remarcabile. Ridicarea cortinei asupra unui organism, prin definiție ascuns mass-mediei, este un semn elocvent în acest sens.

Traducere de ION DRĂGOI

eu l-am făcut
eu l-am omorît

În limbajul popular, poligrafului i se spune "detectorul de minciuni". Acest aparat este și în dotarea cîtorva formațiuni criminalistice ale poliției române. Examinarea cu tehnica poligraf se face în cazuri bine alese, care prezintă un grad sporit de dificultate, pentru înlăturarea unor semne de întrebare care stau în calea anchetatorilor în drumul spre stabilirea adevărului. Acest drum care se parcurge pentru descoperirea făptașului este, de multe ori, lung și întortocheat. Poligraful se dovedește

util în momente delicate, cînd probele pro şi contra sînt aproape în echilibru, un echilibru instabil. Atunci, acest aparat recunoscut în unele ţări dar şi contestat în altele, poate fi util.

Iată un caz care poate fi considerat rezolvat prin tehnica poligraf de către Inspectoratul de poliţie al judeţului Dolj. Era vorba de un omor comis în noaptea de 23/24 decembrie 1991 în municipiul Craiova. Victima era Alexie Ştefan, de 45 ani, zis "Fane Drăgălaşu". Fane era un tip violent, cu mulţi duşmani. Criminalul putea fi oricare din aceştia, mai ales că Fane era un împătimit al alcoolului. Vecinii erau indignaţi de faptul că acest comportament agresiv al omului de 45 ani, care nu îşi găsise încă un rost pe lume, se repeta şi acasă. Devenise felul său de a fi. Pentru poliţie se puteau pune în discuţie nenumărate ipoteze care trebuiau verificate pînă la capăt. Una dintre acestea se dovedea a fi, pe cît de îndrăzneaţă, pe atît de fascinantă. Bănuită de comiterea faptei era şi mama victimei, Alexie An[illegible]. Datele obţinute în urma autopsiei şi cele culese cu prilejul cercetării la faţa locului o indicau ca posibilă autoare a omorului. Ba era chiar şi prima bănuită. La cei aproape 70 de ani ai săi, bătrîna figura printre cei suspecţi de comiterea faptei, aflîndu-se de fapt în capul listei. Ea nega însă cu înverşunare. Susţinea ferm că în seara zilei de 23 decembrie 1991, fiul său a venit acasă beat şi bătut. De către cine? Nu ştia. Probabil prietenii... sau duşmanii.

Ce se întîmplase totuşi acasă? "Nimic, maică, a răspuns bătrîna. S-a culcat bietul băiat. M-am culcat şi eu, cu frică, pentru că era rău la băutură. Cînd m-am trezit dimineaţa, m-am speriat rău. Era rece, maică! Am plîns după el pentru că era băiatu' meu, chiar dacă ne-a amărît viaţa cu băutura, bat-o vina!"

Deci bătrîna nega cu înverşunare orice implicare în comiterea omorului. Poliţia se învîrtea într-un cerc închis carea ducea în cele din urmă tot la ea. Fuseseră verificate toate celelalte ipoteze formulate în cursul cercetărilor. Au picat una cîte una.

În urma unei analize a dosarului efectuată de poliţie şi procuratură, s-a hotărît folosirea poligrafului, apreciat ca un test foarte important. A fost pregătit aparatul. A fost pregătită şi bănuita. Cu deosebită atenţie s-a întocmit setul de întrebări ce trebuiau puse celei în cauză pentru a se ajunge la descoperirea adevărului. I s-au pus întrebările care aveau să se repete cu poligraful în funcţiune. Anchetatorii au avut surpriza să constate că bătrîna a ieşit din muţenia ce o cuprinsese. Ştiind că va fi pusă la "detectorul de minciuni", ea, femeie cu frica lui Dumnezeu, a vorbit. A povestit cu lux de amănunte ce anume s-a întîmplat, cum şi-a ucis fiul. A dat cu propria mînă şi o declaraţie în scris. Nu mai putea suporta teroarea la care era supusă de fiul beţiv. Cum acesta era în stare avansată de ebrietate, a încercat să o lovească, deşi puterile nu îl mai ajutau. Se lupta cu somnul care îl toropea tot mai mult. Avea însă reflexul de a bolborosi înjurături şi ameninţări oribile. Atunci, propria mamă, ajunsă la aproape 70 ani, din ură şi disperare, a lovit cu ce a apucat în mînă corpul căruia îi dăduse viaţă în urmă cu 45 ani.

Privindu-şi mîinile brăzdate de zbîrcituri, de munca aspră a cîmpului dusă o viaţă de om, bătrîna a mai murmurat ca pentru sine: "Eu l-am făcut, eu l-am omorît, maică. Dumnezeu să mă judece".

Rezolvarea acestui caz se poate trece în contul poligrafului? Unii zic că da, alţii, că nu.

NICU ŞOIMU

Moarta într-o baie de acid

În luna februarie a anului în curs, la Londra se pronunţa o sentinţă: închisoare pe viaţă pentru Cecil Jackson. Acesta îşi strangulase soţia, pe jumătate, aruncînd-o apoi într-o baie de acid, pentru a se debarasa de cadavru.

Cum a început totul?

Cu cîtva timp în urmă, într-o discuţie cu soţia, s-au hotărît să-i facă acesteia o asigurare pe viaţă, asigurare în valoare de 87.000 dolari. Suma îi revenea, bineînţeles soţului dacă aceasta deceda înainte. De cînd încheiase "afacerea", gîndul ucigaş îi tot dădea tîrcoale. Şi... zi şi noapte, fără odihnă, şi-a pus la cale pînă în cele mai mici amănunte planul demenţial.

Deci... îşi cheamă soţia în garaj să-l ajute la ceva, o strangulează şi... crezînd-o moartă, o aruncă într-un vas care conţinea nu mai puţin de 30 de litri de acid, menit să dezintegreze şi ultimul oscior care ar fi rămas din biata femeie. Numai că n-am întîlnit un caz în care socoteala de acasă să se potrivească cu cea din tîrg. Femeia nu era moartă şi începe să strige disperată după ajutor, ţipetele sale alertînd vecinii care năvălesc pur şi simplu în garaj. Văzînd-o pe Dussa în recipientul cu acid, aceştia reuşesc s-o scoată de acolo, s-o ducă la spital, unde, din nefericire decedează peste două ore. În timpul audierilor, Cecil Jackson, care nu-şi regretă fapta, declară că a crezut-o moartă în momentul în care a aruncat-o în acid, fiindcă altfel şi-ar fi desăvîrşit opera mai înainte.

Avocatul apărării a încercat să pledeze pentru "un acces de furie", în momentul comiterii crimei, pledoarie care n-a impresionat juraţii, aceştia dîndu-i pedeapsa cea mai mare: închisoare pe viaţă!

În momentul pronunţării sentinţei, judecătorul i-a spus acuzatului: "Sînteţi un om deosebit de periculos şi cu o capacitate enormă de a face rău!".

M.G.

Între legendă și adevăr

EUGEN ALIMĂNESCU

Despre "isprăvile" comisarului de poliție Eugen Alimănescu s-a scris atît de mult încît, adunat la un loc tot ce au relatat obiectiv, are un iz de fabulație, condeierii perioadei 1945-1946, dar și după aceea s-ar putea constitui într-un foarte voluminos roman polițist.

Numeroasele istorioare și scenarii care au acreditat celebritatea lui Alimănescu au fost clădite pe fapte reale, izvorîte din performanțe multe, de-a dreptul extraordinare - pe care le-a obținut șeful Brigăzii

"FULGER" în perioada 1945-1946 cînd, a reușit să neutralizeze, într-un timp scurt, activitatea infracțională a unor grupuri de tîlhari, criminali, spărgători - mulți deosebit de periculoși - care se năpustiseră asupra capitalei ca un roi de lăcuste devastatoare.

Alte scrieri însă, deși interesante,

curiozități

Căldură siberiană!...

Sîntem obișnuiți, cînd auzim cuvîntul "Siberia", să ne imaginăm "un frig siberian". Cu același drept

însă s-ar putea vorbi de căldura siberiană, căci în stepele de la Irkutsk, în Siberia, domnește o climă asemănătoare celei africane, și care se ridică de multe ori, pînă la 30 și 40 grade Celsius, la umbră.

Un pește prinde muștele în aer

Peștele zburător, a cărui patrie este în vestul Africii, poate zbura pe o distanță de cîțiva metri, astfel, nu numai scăpînd de dușmanii săi, ci prinzînd și muște în același timp. După cum se știe, primul pește din acest soi a fost pescuit cu o plasă de prins fluturi.

Un fluture mai mare ca o mînă

Aripile cele mai mari le are desigur fluturele "Atlas", care trăiește în China. Lățimea lor măsoară 23 de centimetri.

"Umanitatea" germană din trecut...

La începutul secolului al 18-lea, se putea citi, într-una din legile unui stat din centrul Germaniei: "Oricare ţigan, care va fi găsit cu sau fără paşaport, să fie împuşcat pe loc, femeile să fie biciuite şi să li se înfiereze un semn pe frunte". Iar un comunicat prusian din 1725 suna cam aşa: "Oricare ţigan sau ţigancă peste 18 ani va fi exterminat". Şi la Wuertemberg s-a ordonat împuşcarea tuturor ţiganilor, la 12 octombrie 1736. Că ţiganii au fost în adevăr

împuşcaţi, reiese dintr-un jurnal zilnic, al unui vînător, în care se putea citi: "Azi am împuşcat un cerb mare, cinci antilope, trei porci mistreţi mari, zece mai mici, doi ţigani, o ţigancă şi un copil".

91 grade frig pe Lună

După cele mai recente comunicări ale unor meteorologi americani, care au reuşit, cu ajutorul unor aparate speciale, să măsoare căldura şi lumina razelor Lunii, şi astfel să stabilească temperatura ei, locuitorii acestei planete sînt obligaţi să suporte, în timpul amiezii, o temperatură de 129 grade căldură. Bineînţeles pe întinderea Lunii, scăldată în razele Soarelui; dau chiar la o distanţă de 1.500 kilometri de

datorită temelor captivante pe care le relatau, au fost montate pe neadevăr şi fabulaţie, fiind menite să satisfacă gustul de senzaţional al populaţiei Capitalei anilor 1945-1946 - după atîta tăcere şi amărăciune, cauzate de război.

Aşa, de exemplu, despre Alimănescu, care cu timpul tindea să devină un personaj de legendă, s-a ajuns să se afirme că ar fi fost unul dintre marii bandiţi ai Capitalei, angajat de poliţie cu scopul "asanării" oraşului de criminali, tîlhari şi de spărgători care terorizau bucureştenii.

Toate acestea au fost însă simple speculaţii, ivite doar din nevoia de senzaţional ce constituia o bună parte din hrana spirituală a momentului.

Acestea au fost împrejurările ce au condus la fabricarea unui personaj controversat şi mai ales supradimensionat din toate punctele de vedere.

Preluînd selectiv aceste date şi consultînd o serie de documente autentice ale vremii, dar, mai ales pe baza datelor pe care mi le-a furnizat chiar personajul în discuţie, în anul 1959, într-o împrejurare fericită, voi încerca să înlătur fabulaţiile din jurul său şi să-l conturez cît de cît , pe adevăratul comisar de poliţie Eugen Alimănescu, aşa cum a fost el în realitate - un om obişnuit, înzestrat cu mult curaj, dinamic, necruţător cu infractorii, dar şi tributar unor năravuri care-i vor aduce decăderea şi, în final, moartea pe care şi-a chemat-o singur.

După cum afirma Eugen Alimănescu, s-a născut la 26 iulie 1916 în Slatina, judeţul Olt, tatăl său fiind funcţionar la primăria locală, iar mama casnică. La vîrsta de 20 de ani a absolvit cursurile unei şcoli de contabilitate după care s-a încadrat în cooperaţie unde a lucrat un an. În 1938 a fost încorporat în armată iar în 1943 a fost lăsat la vatră.

Un an mai tîrziu a fost concentrat, cu gradul de sergent, acţionînd în

sistemul de transmisii al armatei române. Pentru participarea la construirea unei linii telefonice în timpul unor operaţiuni militare pe frontul de răsărit, i s-a acordat "VIRTUTEA MILITARĂ.".

În anul 1945 a solicitat să fie primit în Poliţia Capitalei, cererea fiindu-i aprobată de Teohari Georgescu - la data respectivă ministru secretar de stat în Ministerul de Interne.

Potrivit deciziei semnate chiar de Teohari Georgescu, Eugen Alimănescu este angajat ca informator la Prefectura Poliţiei Capitalei, stabilindu-i-se o diurnă lunară de 55.000 lei.

Nu se uscase bine cerneala de pe decizia prin care Alimănescu fusese încadrat în calitate de informator şi, la cîteva zile, s-a trezit în "fotoliul" de comisar al Prefecturii Poliţiei Capitalei.

În mod surprinzător, după alte cîteva zile, Teohari Georgescu emite o nouă decizie cu următorul conţinut: "Se dă delegaţie dlui Eugen Alimănescu de şef de poliţie la Prefectura Poliţiei Capitalei. În calitatea arătată, domnia sa se însărcinează pe data prezentei deciziuni cu conducerea şi coordonarea operativă, pe teren, a tuturor brigăzilor poliţiei judiciare din Prefectura Poliţiei Capitalei".

În faţa acestui val de promovări succesive, survenite la termene incredibil de apropiate, se ridică o întrebare firească: ce fel de poliţist era Alimănescu? Ce merite l-au propulsat atît de repede în fruntea tuturor brigăzilor judiciare?

Că Alimănescu avea calităţi cu totul deosebite, nu încape nici o îndoială, dovadă că şeful său, la sfîrşitul anului 1945, în foaia de notare, îi face următoarele aprecieri: "Posedă suficientă pregătire tehnică şi profesională, datorită căror calităţi, în cele trei luni de slujbă, a adus reale servicii instituţiei, remarcîndu-se ca un foarte bun poliţist. Este sănătos şi

aceste locuri, domneşte o căldură care ar face imediat să fiarbă apa. În timpul unei eclipse însă, s-a putut stabili frigul care domneşte în Lună, dacă Soarele n-o încălzeşte.

Înaintea producerii eclipsei, termometrul arăta 65 grade căldură; pe la sfîrşit însă, temperatura scăzuse la minus 91 grade, o temperatură pe care oamenii n-o pot suporta.

O bijuterie făcută din 7 metri de sîrmă "bronzată"!

La Torfmoor, în Pomerania, s-a descoperit o sîrmă de bronz, lungă de 64 centimetri, a cărei vechime se crede că ar fi de 3.000 ani. În majoritate, aceste sîrme sînt lungi de 20-25 centimetri, astfel că se bănuieşte a fi servit la podoabele doamnelor din epoca de bronz. Căci această sîrmă mai lungă de-o jumătate de metru - dacă nu era destinată chiar pentru o uriaşă - desigur că numai, cu multă greutate, putea servi ca lanţ de mărţişor. E probabil deci că se construiau din ea, un fel de agrafe, care trebuie să fi costat foarte scump.

"Realitatea ilustrată"

prezentabil, foarte rezistent, tenace şi perseverent, foarte sîrguincios, conştiincios, moral, cinstit şi demn, disciplinat, ordonat şi prevăzător, energic, plin de iniţiativă, punctual,

hotărît, pătruns de simţul datoriei şi al răspunderii, corect, loial, serviabil, fără vicii, bun camarad, dotat cu spirit de înţelegere "iar la sfîrşitul notării se consemnează în concluzie: "Excepţional, constituie unul din elementele care, în ultimul timp de cînd funcţionează, a descoperit şi prins numeroşi infractori şi bande de hoţi care au săvîrşit numeroase spargeri şi furturi în capitală".

La avansarea comisarului şef Eugen Alimănescu în gradul de şef al poliţiei, s-a avut în vedere, în mod sigur şi referatul domnului Emil Găluşcă, directorul Poliţiei Judiciare, în care menţionează printre altele: "Această avansare, pe lîngă că este echitabilă, ea satisface şi un comandament de dreptate pentru munca acestui paznic vrednic, care în exercitarea atribuţiunilor încredinţate, pune cinste, perseverenţă, devotament şi toată puterea lui de muncă. În împrejurări grele, pe lîngă zelul, priceperea şi rapiditatea ce a depus cu ocazia cercetărilor, a ajuns la identificarea, descoperirea şi prinderea celor mai periculoşi bandiţi, autori ai jafurilor şi furturilor mai importante, dînd dovadă de mult curaj, abnegaţie şi spirit de sacrificiu în lupta contra criminalităţii şi aplicarea legii penale".

Dar, în mod paradoxal, în perioada la care se referă notarea de serviciu şi referatul cu propunerea de avansare, ambele debordînd în elogii şi superlative, Eugen Alimănescu a fost

chemat în faţa două comisii de anchetă. De ce?

Din documentele de anchetă rezultă că Eugen Alimănescu începuse să-şi

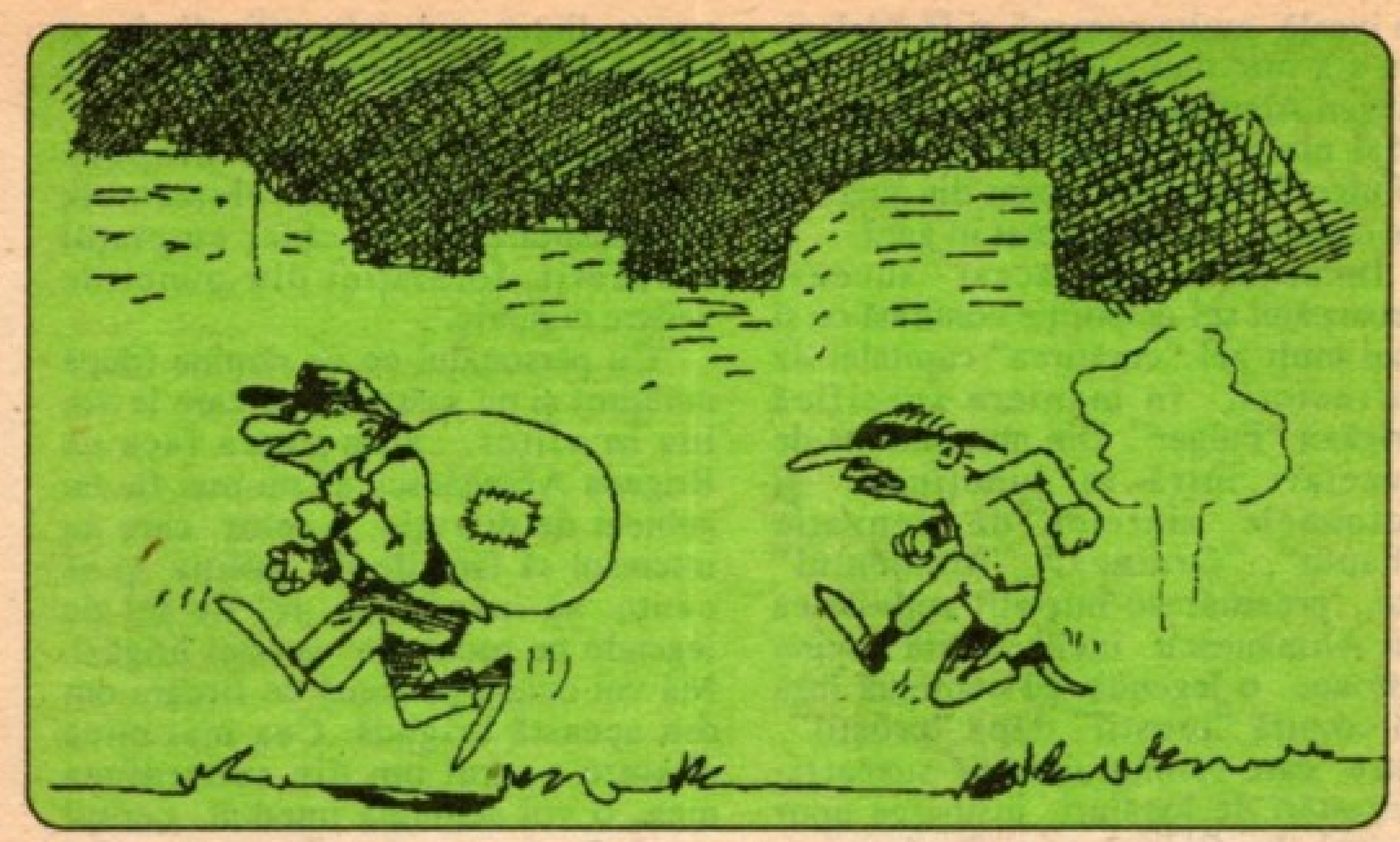

arate veleităţile de întreprinzător şi aspirant la glorie. Şi a avut-o. Pentru a-şi făuri această glorie, a racolat gazetarii vremii, amatori de ştiri senzaţionale, care, interesaţi de a-şi mări cîştigurile, au lansat o adevărată campanie de fabricare a poliţistului superdotat Alimănescu, publicînd o avalanşă de poveşti poliţiste cu urmăriri ca-n filme, lupte pe acoperişurile caselor şi altele. Populaţia capitalei, victimă potenţială în faţa valului de furturi şi violenţe la care era supusă, îl adula pur şi simplu pe poliţistul model Alimănescu.

În mod aproape sigur că reclamele de excepţie pe care i le făcea presa şi libertatea de acţiune pe care i-o acordau şefii l-au făcut să-şi piardă controlul şi să se considere omul dotat şi "chemat" să facă ordine indiferent de mijloace.

Îmbătat de glorie, duce o viaţă de desfrîu, umblînd cu toate prostituatele din Bucureşti, continuînd să se înconjoare de informatori recrutaţi dintre cele mai declasate elemente ale societăţii: hoţi, escroci, infractori de rînd, pe care-i folosea atît în activitatea profesională, dar şi pentru rezolvarea propriilor interese şi afaceri.

Chefurile Brigăzii "Fulger", al cărei şef era, au rămas de pomină prin cîrciumile şi speluncile ce funcţionau pe atunci în capitală. După ce se îmbătau, trăgeau cu pistoalele în tavane şi-n becuri, apoi plecau fără ca patronii şi chelnerii să îndrăznească măcar să le ceară plata consumaţiei.

Cu spărgătorii şi tîlharii, Brigada "Fulger" proceda expeditiv. Rotundu Gheorghe de exemplu, unul din membrii brigăzii, împreună cu Ivan Anton şi Qiusinski Petre, au luat parte la arestarea infractorilor Stofer Dumitru şi Leopold Gatlieb pe care, după o sumară anchetă la prefectură, au primit ordin să-i împuşte. Iată cum relatează comisarul ajutor Rotundu cele întîmplate: "Domnul comisar şef Vasiliu, împreună cu Ivan Anton au vorbit ceva între ei, după care ne-au spus să-i ducem pe Stofer şi pe Gatlieb la maşină în faţă şi să-i impuşcăm. I-am dus cu breakul pînă în Vitan, şi pe o stradă laterală, conform planului făcut de domnul Vasiliu, s-a deschis foc - Stofer murind imediat, iar celălalt văicărindu-se, i s-a mai tras un cartuş".

La prima anchetă, desfăşurată între 29-30 septembrie 1945, deşi au ieşit

la iveală multe nereguli şi fărădelegi, nu s-a luat nici o măsură contra lui Eugen Alimănescu şi a oamenilor săi. Mai mult decît atît, şeful brigăzii "Fulger", compusă acum din vreo 40 de oameni, a fost avansat în gard.

Înconjurat de acest succes, proaspătul şef de poliţie continuă cu şi mai mult zel "curăţirea" capitalei de infractori, în maniera specifică brigăzii "Fulger". Din nou armata de gazetari intră în funcţiune şi coloanele ziarelor de senzaţie "Fapta", "Ordinea", "Momentul" etc., preamăresc într-atît activitatea lui Alimănescu încît acesta devine aproape o legendă. El continuă însă să comită "prostii" după "prostii", între care schingiuirea de suspecţi, devastări de localuri, însuşirea unor bunuri confiscate, toate împletite cu chefuri monstruoase - fapte ce ajung din nou la urechea şefilor lui.

După numai patru luni de la prima anchetă, se formează o nouă comisie condusă de Mihai Levente care percheziţionează întreaga poliţie judiciară şi arestează pe cei mai mulţi componenţi ai brigăzii "Fulger" cu excepţia lui Eugen Alimănescu. Se presupunea că acesta, cu cîţiva oameni de încredere, se afla la actriţa Nuşa Krupp, cu care trăia.

În cele din urmă, fiind adus totuşi în faţa acestei comisii de anchetă, Alimănescu a făcut dovada şi a convins comisia că este nevinovat.

La 29.01.1946 Alimănescu întocmeşte un referat din conţinutul căruia se desprind unele probleme interne ale brigăzii "Fulger", despre nemulţumirile şefului (ale lui Alimănescu) cu privire la capacitatea profesională a unora dintre subordonaţii săi, şi despre modul cum vedea Alimănescu, la data respectivă, încadrarea cu personal a formaţiunii judiciare precum şi structura organizatorică a brigăzii speciale.

Din cuprinsul referatului se desprinde atît preocuparea lui Alimănescu faţă de incorectitudinea unora dintre subordonaţii săi cît şi pentru slaba pregătire profesională a altora.

Pentru aceste motive, propune "curăţirea" brigăzii de elementele necorespunzătoare, chiar cu preţul reducerii formaţiei din punct de vedere numeric.

"Cu personalul ce va rămîne (după curăţire) şi cu măsurile pe care le voi lua în viitor, vom putea face ca Brigada Alimănescu să nu mai fie un subiect de discuţie a celor care au interesul să facă de rîs poliţia şi să caute să inventeze fel de fel de legende pe socoteala acestei brigăzi. Mă voi ocupa personal de fiecare om din această brigadă. Cea mai mică abatere a unui om din subordinea mea, o voi semnala imediat, cerînd totodată şi aspra sancţionare a celui care se face vinovat de incorectitudine în serviciu". Aceasta era aprecierea făcută de Alimănescu în partea finală a referatului menţionat.

Toată lumea a crezut că, după terminarea ultimei anchete şi dizolvarea brigăzii "Fulger", Alimănescu va fi deferit justiţiei, dar nu s-a întîmplat aşa. În luna februarie 1946 a fost mutat la Direcţia Poliţiei Judiciare unde a funcţionat cu bune rezultate pînă în anul 1951 la vîrsta de 35 de ani, după numai 6 ani de muncă de poliţie.

În anii în care au urmat s-a încadrat ca gestionar al unei tutungerii situată în Calea Victoriei nr. 17, unde a produs o pagubă de peste 50.000 lei pentru care, în anul 1959, a trebuit să fie cercetat. Nu a putut fi adus însă în faţa justiţiei deoarece, în acelaşi an, a dispărut de la domiciliu, iar într-una din zile, călătorind pe calea ferată, s-a aruncat, sau a fost aruncat din tren, punîndu-şi capăt zilelor.

Aşa s-a stins din viaţă un poliţist care a lăsat în urma lui o legendă.

MARIN NICOLESCU

SILUIRI ÎN ASCENSOARE

Intr-o vreme, în Capitală, multe femei au fost pur şi simplu terorizate de existenţa unui violator. Individul opera prin blocuri şi nu părea să aibă mai mult de 17 ani. Atacul îl săvîrşea de fiecare dată într-un loc destul de original: în lift.

Înarmat cu un cuţit, el intra în ascensor împreună cu victima aflată întîmplător în acel loc, apoi, sub ameninţarea cuţitului, o supunea voinţei sale.

Într-una din zile, la parterul unui bloc, răufăcătorul zări în faţa liftului o tînără. Nu părea să aibă mai mult de 20 ani. Pantalonii lipiţi de trup îi conturau din plin forme minunate. Privindu-le, banditul simţi pe loc emoţia împlinirii unor porniri sexuale, greu de stăvilit.

S-a întîmplat, însă, ca liftul să nu funcţioneze. Defectul n-a fost chiar spre norocul femeii, căci în momentul în care s-a aplecat să-şi ridice sacoşa pentru a urca pe scări, în mintea infractorului s-a născut un gînd obscur: să se răzbune. Scoase cuţitul de la brîu şi lovi fulgerător în şezutul din faţa sa. Lama îngustă se afundă, fără să întîmpine practic rezistenţă; nimerise chiar pe canalul anal.

Ţipătul de spaimă şi durere al victimei a alertat cîţiva locatari. Prea tîrziu: agresorul dispăruse.

Tînăra se deplasă cu greutate la policlinica de cartier, aflată nu departe. Medicul îi acordă îngrijiri. Tăieturile păreau superficiale. Aşa că femeia a fost lăsată să plece imediat pentru ca, la numai cîteva minute de mers pe jos, se se prăbuşească, pierzîndu-şi cunoştinţa.

La Spitalul de urgenţă, chirurgul avea să constate originea acestor complicaţii: prin canalul anal, lama cuţitului perforase stomacul. Intervenţia operatorie a înlăturat orice pericol.

Apariţia acestui răufăcător a dat mult de furcă efectivelor de poliţie din Capitală. Zi de zi, au fost efectuate pînde în zonele unde acesta operase. Fără rezultat. După fiecare faptă, perversul se dădea la fund pentru o vreme, pentru ca apoi să reapară, mereu în alt loc.

Desigur, el nici nu bănuia că ziua socotelilor se apropia. Cea din urmă "reuşită" avea să fie asupra Mioarei D. o tînără de 27 ani, recent căsătorită.

...În ultima sîmbătă a lunii septembrie, soţii D. rămaseră peste noapte la nişte prieteni din cartierul Drumul Taberei. Dimineaţa, către ora 10, oaspeţii se pregătiră să plece. Dl.V., în calitate de gazdă, urma să-i conducă pînă la staţia de autobuz.

Chiar în ultimul moment, cele două femei găsiră un alt subiect de conversaţie, care părea să nu se sfîrşească prea repede. Bărbaţii coborîră mai devreme, sperînd că în acest fel vor grăbi epuizarea şi a acestui din urmă subiect. Rămaseră în aşteptare la ieşirea din bloc.

Cele două pricepură subtilitatea soţilor, zîmbiră în sinea lor şi, la scurt timp, îşi luară şi ele rămas bun.

Mioara D. ieşi singură din

apartament şi se îndreptă spre ascensor. Apăsă pe butonul de chemare al acestuia şi rămase în aşteptare. Deschise apoi uşa şi păşi pe platformă. Cînd uşa se închise în urma sa, constată mirată că nu este singură. Nu-şi putea explica cum ajunsese lîngă ea acel adolescent, destul de simpatic de altfel.

După ce maşinăria se puse în mişcare, Mioara îşi îndreptă involuntar privirea spre partenerul de coborîre. Brusc, se îngrozi. În palma tînărului lucea ameninţător lama unui cuţit. Iar liftul se opri aproape în acelaşi timp, undeva între etaje.

Mioara intui ceea ce avea să urmeze. Nu era însă în stare să se opună. Graiul îi pierise, iar tăişul lamei, lipit de grumaz, îi paralizã întreaga voinţă. Devenise un biet pai în voia unor valuri înfuriate.

La rîndul său, individul simţi starea psihică a femeii din faţa sa: un pui de găină, din care avea să se înfrupte imediat. O întoarse cu spatele, îi pipăi pulpele pe sub rochie şi îi rupse chilotul. Apoi vreme de cîteva minute îşi domoli pornirile sexuale.

Cînd femeia îi devenise inutilă, violatorul o lăsă să plece. Agresor şi victimă, se despărţiră în tăcere, fiecare în altă direcţie. Primul, cu ascensorul către ieşirea din bloc, iar Mioara, înapoi, plîngînd, către locuinţa prietenei sale.

La ieşirea din bloc, banditul trecu liniştit pe lîngă cei doi bărbaţi, care tocmai îşi aprinseseră fiecare cîte o ţigară. Îi salută politicos ca şi cum i-ar cunoaşte de undeva. Răspunsul fumătorilor a fost asemănător.

Mioara nu se opri din plîns nici cînd d-na V. îi deschise uşa, nedumerită de întoarcerea prietenei sale. Victima se aşează neputincioasă pe un fotoliu şi, printre lacrimi, relată întîmplarea prin care trecuse. Totul părea de-a dreptul incredibil. Tînăra femeie nu mai contenea cu plînsul, neînţelegînd cum de i se întîmplase tocmai ei. Ce-i va spune soţului?

După aproape o jumătate de oră de aşteptare, cei doi bărbaţi se întoarseră nedumeriţi că Mioara încă nu coborîse.

Dl.D. rămase năucit de relatarea soţiei sale. Nu-i venea să creadă că

cele auzite sînt adevărate. Abia într-un tîrziu înţelese că nu se aflase nicicum în faţa unei glume de prost gust. O ură teribilă răbufni în el faţă de acel nemernic.

Încetul cu încetul, bărbatul simţi cum mînia se îndreaptă şi asupra femeii sale. O sumedenie de întrebări îi răscoleau subconştientul. "De ce, oare, nu s-a opus? Nici măcar n-a strigat la fereastră să mă atenţioneze, înainte ca individul să iasă din bloc".

Teribilul conflict interior, care sporea în intensitate, pe măsura scurgerii timpului, nu a putut fi stins decît printr-o jalnică acţiune de divorţ.

În această vreme, în altă margine a Bucureştiului, violatorul era pe cale să comită un nou atac. Era vizată Emilia P., o tînără de vreo 30 ani, cu puţine prejudecăţi. O băieţoaică veritabilă, din al cărei limbaj nu lipseau cele mai piperate expresii.

Cînd intră în holul blocului în care locuia, întîlni în dreptul liftului un adolescent necunoscut. Amabil, acesta deschise uşa şi o pofti în ascensor. Nu era altul decît temutul violator.

Maşinăria se puse în mişcare, dar se poticni după numai cîţiva metri,

poticni după numai cîţiva metri, înainte de a atinge etajul doi. Individul recurse la acelaşi procedeu care dăduse roade şi în cazul Mioarei D. Numai că, de această dată, scenariul nu s-a mai derulat la fel. Lama cuţitului nu a mai avut calitatea de a intimida. Dimpotrivă! A atras mînia celei care trebuia să-i devină victimă:

- Mă, nenorocitule!... pe mine vrei tu să mă faci?! Nu vezi că nu ţi-au ieşit nici tuleiele?! se răsti Emilia la puştanul din faţa sa, neuitînd să adauge şi cîteva înjurături mai piperate.

Violatorul rămase pur şi simplu înmărmurit de cele auzite. Aproape că încerca un sentiment de jenă, la receptarea unor expresii, pe care nici el nu prea le folosea. Dezorientat, renunţă la intenţiile sale, care îi păreau mai curate decît vocabularul acestei femei lipsite de educaţie. Deschise uşa şi se îndepărtă în fugă de locul care începuse să-i dea frisoane. Emilia îl urmări strigînd şi agitînd cu mîna unul din pantofi.

În fuga sa disperată, violatorul nimeri în braţele unei patrule de poliţie, care supraveghea zona în căutarea chiar a peştelui căzut în plasă.

La sediul poliţiei, individul a fost recunoscut de nu mai puţin de 12 femei care avuseseră soarta Mioarei D.

Violatorul se numeşte Mihai-Dănuţ Panaite, elev al unui liceu din Bucureşti. Nu împlinise încă 17 ani.

Instanţa l-a condamnat la trei ani detenţie într-o şcoală specială de muncă şi reeducare.

DORU PETRESCU

CAZUL GICĂ POPA!

- o recapitulare utilă -

Au trecut doi ani de la consumarea unei drame. Preşedintele unui complet de judecată - astăzi celebru - pe nume Gică Popa, a fost pentru toţi românii... o voce care l-a condamnat pe Ceauşescu la moarte! În vîrstă de 57 de ani, cu gradul de general în M.Ap.N., magistratul era suspectat de o depresiune nervoasă pe care rudele sale apropiate o neagă. Abia după "sinuciderea" sa, la două luni după faimosul proces al perechii dictatoriale, preşedintele a căpătat şi un chip... "T.V.R.L." a transmis (cu scopuri evident propagandistice, în favoarea F.S.N.-ului) o altă versiune filmată a "scenariului juridic" din care lumea nu cunoştea decît un colaj. Dar tragedia magistratului se consumase deja! Cînd televiziunea a difuzat acele prime fragmente, a doua zi de

Crăciun, tîrziu, fiica sa a rămas înmărmurită: îi recunoscuse glasul... După 65 de zile, Gică Popa îşi zbura creierii cu un glonte!

Sorela (în vîrstă de 28 ani) se uită la televizor, împreună cu părinţii ei.

După cîteva clipe de la începerea procesului, realizează cu stupoare că vocea cu timbru metalic, gravă, uneori amenințătoare, pe care o aude este a tatălui ei. Nu îndrăznește să spună nimic, dar i se face, subit, frică... Tatăl ei - judecătorul soților Ceaușescu? De necrezut!

În micul apartament din București - str. Sabinelor 123, unde familia locuiește de șapte ani - colonelul Gică Popa (la acea dată încă neavansat în grad) urmărește rezumatul televizat al procesului, despre care nu a vorbit cu nimeni absolut nimic, nici măcar cu soția, sau fiica sa. Uneori, pe chipul bărbatului apare o jumătate de zîmbet. E calm. Sorela, fiica lui, întoarce capul și îl privește. Apoi se uită iarăși la televizor. După zece minute nu se mai poate stăpîni: "Tu ești, tată? Chiar tu i-ai judecat?" Fără a-și întoarce privirile, magistratul răspunde, zîmbind din nou: "Da..." Pînă atunci, soția sa, Nora, nu realizase nimic, pur și simplu nu-și dăduse seama! Abia acum i-a recunoscut și ea glasul: "Dumnezeule, te pomenești că o să-ți arate și fața!...". "Stați liniștite; n-au să arate nimic! Eu sînt omul fără chip..."

După două luni, în clădirea Tribunalului Militar din București, același om fără chip își armează pistolul "Markarov" (calibru 9 mm, de fabricație sovietică) și lipește țeava armei de tîmpla dreaptă. O detunătură! Glonțul îi zboară creierii (la propriu): cel care îi condamnase la moarte pe Nicolae și Elena Ceaușescu se prăbușește într-o baltă de sînge... Este după-amiaza zilei de 1 Martie. Gică Popa a hotărît să se sinucidă după două luni de îndoială, suspiciuni, angoase și suferințe pe care nu le mai putea îndura. După cei care mai muriseră încă pe străzi, după 25 Decembrie (data executării fiorosului cuplu) el devenea astfel **ultima victimă postumă** a tiranului pe care îl poreclise, între prieteni, "Idiotul"! Pe biroul său a fost găsită o hîrtie: "Nu

văd altă soluţie pentru a mă elibera de frica ce mi-a făcut viaţa insuportabilă. Nu reproşez absolut nimic, nimănui. Îi iert pe toţi cei care m-au trădat. Să dea Dumnezeu să reuşesc". Alături erau două plicuri pentru soţia sa - unul conţinea economii în valoare de 10.465 lei (practic, banii de înmormîntare!) iar celălalt era un mesaj: "M-am sinucis pentru tine şi pentru fiica noastră, Sorela. Astfel veţi fi mai liniştite. Nu puteam să vă mai expun la atîtea pericole şi de-acum încolo. Vă iubesc. Iertaţi-mă. Şi vă rog să-i iertaţi şi pe cei care m-au abandonat".

Abandonat, e un cuvînt mult prea... "graţios", mai ales că, în celălalt bilet, Gică Popa scrisese - "cei **care m-au trădat"** (s.n.) Ce expresie ar fi fost mai potrivită pentru acest om care nu ceruse nimic altceva decît să poată părăsi, pentru o vreme, România, împreună cu familia sa, la adăpostul unor nume false (cîţi "agenţi" n-au fost trimişi în străinătate, în acelaşi fel, ani de zile!), undeva la "capătul lumii", într-o ţară uitată de Dumnezeu?... Pînă la urmă, datorită faptului că era vorba de un militar, despre care se putea considera că deţine "secrete de stat" (în paranteză fie spus, faimosul şi stupidul decret ceauşist n-a fost abrogat nici pînă în ziua de azi!) s-a convenit asupra obţinerii unui post de ataşat militar în Israel. "Nu era ameninţat în mod real!" - încearcă să dezvinovăţească guvernul, astăzi, Gelu Voican. Cu o lună înainte de data fatală, magistratul îşi înmulţise demersurile pe lîngă Ministerul de Justiţie, la M.Ap. N. şi la Ministerul Afacerilor Externe. Insistenţele sale începuseră să-i agaseze pe unii "revoluţionari". Uneori teama aceasta - aparent nejustificată - îi făcea pe unii membri ai guvernului să şi zîmbească. "N-am luat în serios temerile sale! Realmente am crezut că îi va trece..." - adaugă acelaşi sfinx, pe nume Gelu Voican Voiculescu.

Gică Popa era, de fapt, convins că unul din fanaticii lui Ceauşescu îl va asasina. Această teamă n-a încetat să crească în săptămînile care au urmat faimosului proces. De altfel, începînd chiar din ziua următoare televizării, cîţiva din colegii săi - recunoscîndu-i glasul! - au început să şuşotească pe lîngă el. Atmosfera devenise, într-adevăr, apăsătoare. Imediat după Anul Nou, grefierul procesului s-a jurat că a fost ameninţat (atît el cît şi familia) de nişte necunoscuţi bizari, ceea ce era - să recunoaştem - mai mult decît suspect! Pericolul a crescut, cîteva zile după aceea, cînd unul din cei trei

asesori a descoperit un crucifix ţintuit pe uşa apartamentului său... Aşa stînd lucrurile, ghilimelele care însoţesc cuvîntul sinucidere nu mai sînt deloc false. Poţi fi acuzat de crimă chiar şi dacă ai acţionat cu "mijloace psihologice"! Dar pe cine să acuzi?

"INFERNUL DISCUTABIL..."

În săptămîna care a urmat procesului, Gică Popa n-a mai ieşit din biroul său. S-a hotărît să rămînă la Tribunalul Militar zi şi noapte. În fiecare seară era vizitat de soţie şi fiică. Magistratul le cere să părăsească locuinţa din str. Sabinelor. Are toate motivele să fie îngrijorat, cîtă vreme luptele continuă pe străzi. Auzise de la un coleg (amănunt prea puţin cunoscut, pînă acum, românilor!) că, la sfîrşitul lui decembrie, staţiile radar ale armatei, situate în jurul

Bucureştiului, fuseseră "orbite" de un val de sonde-balon ce aveau ca scop acoperirea decolării unui avion sau elicopter. Tensiunea era mai mare ca oricînd...

Vînătoarea fanaticilor securităţii va dura pînă pe la jumătatea lui ianuarie. Între timp, Gică Popa era

mutat, cu nenumărate precauţii, într-o cameră de hotel. Apoi locuieşte cîteva zile la un prieten, după care se mută la o rudă. Începuse să fie de-a dreptul terorizat! (La urma urmelor, cine n-ar fi fost, în locul lui?...) După proces, magistratul era avansat la gradul de general de justiţie. I se pune la dispoziţie o maşină, pe care însă nu o foloseşte din teama de a nu atrage atenţia asupra sa. Este numit consilier la Tribunalul Militar, dar onorurile nu-l mai interesează. Pare din ce în ce mai agitat...

Familiei sale, care continuă să-l viziteze zilnic, proaspătul general se apucă să povestească procesul, cu senzaţia că s-ar descărca de toate angoasele care îl apasă. În acea zi nebună de 25 decembrie, totul a început cu un telefon al superiorului său: "Pleci imediat la Tîrgovişte, să prezidezi procesul unui terorist! În cinci minute va veni un TAB să te ia. Grăbeşte-te!" În Bucureşti luptele erau în toi. Pe străzi nu se auzeau decît bubuieli şi împuşcături. Carul de luptă nu s-a îndreptat spre Tîrgovişte, ci spre stadionul Ghencea. Acolo, pe gazonul umezit de o bură rece, se afla un elicopter şi cîţiva bărbaţi. Între ei, un personaj cu barbă albă, de statură masivă: Gelu Voican. Atunci l-a cunoscut personal. În aparat se urcaseră deja procurorul, cei trei asesori, grefierul şi avocaţii "apărării". I-a însoţit şi generalul Stănculescu, viitor ministru al Armatei. În timpul zborului, nimeni n-a scos o vorbă. Elicopterul aterizează într-o cazarmă din marginea oraşului Tîrgovişte. Gelu Voican îi adună pe membrii tribunalului improvizat şi le anunţă abia acum adevărul: "Sînteţi aici pentru a-i judeca pe Nicolae şi Elena Ceauşescu!" Prima reacţie a celor prezenţi a fost uimirea şi stupoarea chiar. "De ce tocmai eu?" - întreabă Gică Popa. "Sînteţi vicepreşedinte al Tribunalului Militar din Bucureşti, care are competenţa teritorială să rezolve acest caz grav. Totul trebuie rezolvat cît mai repede, fiindcă unitatea militară este atacată de 24 de ore, încontinuu. Dacă dispare nebunul ăsta se potolesc şi securiştii!"

"Cum erau Ceauşeştii?" - vrea să ştie Sorela, fiica sa. "La fel de tîmpiţi ca de obicei! Nu puteai sta de vorbă cu ei. Elena Ceauşescu m-a întrebat de zece ori ce înseamnă genocid..." Gică Popa nu va mai vedea nici măcar cadavrele celor doi tirani pe care îi condamnase la moarte. S-a întors la Bucureşti primul. Superiorul său îi va răspunde atît: "S-a terminat cu idioţii ăia doi; nu mai există - gata!" La aflarea veştii, în clădirea tribunalului nervozitatea a atins paroxismul. Toată lumea plînge şi se îmbrăţişează!

Pe la jumătatea lui ianuarie, magistratul primeşte vizita unuia din securiştii "pocăiţi", ataşat tribunalului de peste zece ani. "Domnule general, trebuie să vă mărturisesc că aţi fost pus sub urmărire de mai multă vreme. Aveam un dosar cu problemele dumneavoastră. Înainte de revoluţie era vorba să fiţi mutat sau, în orice caz, îndepărtat din tribunal, pe motiv că familia dumneavoastră ar avea unele legături cu străinii"... De omul

ăsta, Gică Popa se ferise mereu. Chiar dacă vizita părea să aibă scopuri "curtenitoare", generalul a interpretat-o în modul cel mai prăpăstios! Spaima a crescut şi mai tare. Nu mai avea forţa să creadă că lucrurile s-au schimbat, totuşi, în ţară, cît de cît, mai ales sub acest aspect. (Ne putem întreba şi noi - pur retoric - dacă lupul îşi schimbă mai degrabă blana, decît năravul...). Apoi "rumoarea" oraşului, acele zvonuri foarte abil dirijate: "Doctorul care i-a luat tensiunea lui Ceauşescu, înainte de proces, a fost asasinat!", "Unul din cei doi avocaţi este la spital!" etc. etc. Gică Popa încerca să verifice toate astea, dar cei de la guvern îi răspundeau într-o doară: "Totul e fals! Stai liniştit, nu-ţi fă griji!..." Ajunsese să nu mai ştie ce să creadă.

Într-un asemenea moment şi-a dat seama că punctul cel mai vulnerabil îl reprezintă soţia şi fiica sa. Ele erau cele mai expuse pericolului! S-a hotărît pe loc să ceară un post de ambasador în străinătate. Fostul ministru al apărării, generalul Militaru, i-a promis plecarea chiar pe 21 ianuarie, undeva, în Orient. Gelu Voican a făcut aceleaşi promisiuni. Între timp, magistratul şi familia sa sînt mutaţi într-un apartament, proprietate a Ministerului de Justiţie. Gică Popa se simţea ca într-o puşcărie de lux. I se părea că e "filat" (cine ştie?), că îi sînt ascultate convorbirile (n-ar fi fost de mirare!); avea impresia că în jurul său se strînge un cerc. Într-o bună zi mărturiseşte familiei că are de gînd să ceară protecţie ambasadei americane, simţind că ceilalţi prieteni îl abandonează. Soţia îl temperează cu blîndeţe şi înţelepciune: "România este cea care are datoria morală să te apere. Nu poţi face aşa ceva! Acum ai intrat în istorie..."

"UN OM PENTRU ETERNITATE"

Pe 10 februarie îşi aniversează fiica, iar a doua zi sărbătoreşte ziua sa de naştere. Între timp, îşi îndeseşte demersurile pe lîngă guvern, în vederea plecării din ţară. În locul rezolvării prompte a problemei, i se procură un... pistol "Makarov" pentru "cazuri de forţă majoră" (!); aceasta va fi şi arma cu care îşi va pune capăt zilelor. Pînă la urmă, familia îl convinge să plece la munte, în vederea unei scurte vacanţe ce i-ar calma nervii surescitaţi. Astfel Gică Popa petrece o săptămînă într-o unitate militară de pe Valea Prahovei, lîngă Sinaia. Toate lucrurile păreau să se îndrepte. Cînd colo, la întoarcere, un val de evenimente neliniştitoare se precipită asupra sa. Chiar în ziua cînd dorea să-l întîlnească pe ministrul M.Ap.N., află că generalul Militaru a fost pus în situaţia de a demisiona. A doua zi, vice-prim ministrul îi comunică, puţin stînjenit, că Ministerul Afacerilor Externe refuză să-l trimită ca ataşat militar. "Voi vorbi cu Petre Roman" - îi promite Gelu Voican, evaziv.

Timpul trece... Vice-prim ministrul de atunci pierde cîteva zile pentru a răspunde unor atacuri ale presei. Majoritatea celorlalţi membri ai guvernului sînt teribil de ocupaţi cu "ameliorarea" imaginii lor publice, căci - între timp - în ţară s-au cam încins spiritele. Nu prea are cine să mai piardă vremea cu Gică Popa. Într-o bună zi acesta îşi pierde răbdarea şi urlă în faţa unui şef de cabinet: "Mi-aţi promis că se va rezolva rapid!" Nimic... Începe să aibă insomnii. Se simte epuizat. Un coleg de tribunal îi sugerează să ceară o audienţă la Iliescu. "Nu mai are nici un rost. Totul s-a dus dracului! Nu mi-e teamă decît pentru familia mea..."

Soţia şi fiica sa au mărturisit că, în ultimele două săptămîni, devenise melancolic, în sensul cel mai ciudat al cuvîntului. Avea reverii paseiste, evoca tinereţea universitară, întîlnirea cu soţia, căsătoria, venirea pe lume a Sorelei, diverse amănunte din cariera sa militară. Într-o seară, îi spuse fiicei: "Acum vei putea călători; o să cunoşti

lumea..." - şi ochii i s-au umplut de lacrimi. Toate aceste amănunte fac dovada presiunii psihologice la care magistratul continua să fie supus.

La 1 martie - ziua fatală - Gică Popa dă un telefon acasă: "Am obţinut, în fine, o audienţă la ministrul de Justiţie! Cred că s-ar putea aranja lucrurile, în cele din urmă". Dar generalul-magistrat nu va fi niciodată primit... Face anticameră aproape două ore. Îşi pierde răbdarea. "Ne pare rău - îi spune o secretară; ministrul este foarte ocupat cu o delegaţie maghiară! Reveniţi altă dată".

..."Altă dată"... Gică Popa se întoarce în biroul său, fără să mai spună un cuvînt. Sînt primele clipe ale după-amiezii. Scrie cele două mesaje; pune banii în plic; încuie uşa; armează pistolul şi îşi zboară creierii - (..."Altă dată"...?!)

A doua zi ministrul justiţiei dă un comunicat în presă. Se vorbeşte de o "depresiune nervoasă" de care decedatul ar fi suferit în ultimii zece ani (în comunicat s-ar fi putut vorbi şi de... "timpul probabil", tot penibil ar fi fost - poate chiar de-a dreptul ruşinos!). Sorela, fiica sa, mărturiseşte că atitudinea guvernului a întristat şi mai mult familia. La înmormîntare n-a fost prezent nici un "revoluţionar", nici măcar un reprezentant oficial, iar dacă Gică Popa a avut, totuşi, parte de onoruri militare, aceasta se datoreşte exclusiv colegilor. După înmormîntare, Gelu Voican Voiculescu a telefonat familiei: "E vina noastră. Nu l-am luat în serios. Iertaţi-ne!" Plîngea (un fel de-a spune: "Pardon", cu capul spart - sună chiar sinistru, în cazul de faţă)... Sorela şi mama sa i-au iertat pe toţi - au făcut acest efort - în acord cu ultima dorinţă a mortului. Rămîne de văzut dacă îi va "ierta" şi Istoria.

SCURT EPILOG

În noua casă a familiei Popa s-a lăsat liniştea, o linişte tragică. Celor două fiinţe îndoliate nu le mai rămîne decît să vegheze amintirea defunctului general. Şi totuşi, cine este vinovat pentru această dispariţie?... Chiar dacă gestul magistratului are toate aparenţele juridice ale unei sinucideri (ca şi în cazul generalului Milea, deşi într-un context radical diferit) se pot face foarte multe speculaţii. Este limpede pentru oricine că teama teribilă a lui Gică Popa avea o motivaţie reală. În afara fanaticilor care luptau pe străzi, Securitatea mai avea destule cadre ce puteau regreta "sincer" (!) dispariţia lui Ceauşescu. Conspiraţia zvonurilor - atît de activă şi azi! - a fost eficient teleghidată de unii ofiţeri cu nostalgia puterii pe care o pierduseră, în vederea alterării echilibrului psihologic interior al celui care (în ochii unor asemenea maniaci) se făcea "vinovat" de suprimarea conducătorului căruia îi datoraseră puterea, banii, privilegiile!... La această "crimă colectivă", camuflată, s-a adăugat neglijenţa criminală a unora dintre membrii guvernului, care erau mai preocupaţi de amănuntele cosmetice ale publicităţii politice, în vederea campaniei electorale, decît de soarta acestui om care şi-a asumat cu eroism dificila sarcină de interes naţional a judecării şi condamnării funestei perechi dictatoriale. Probabil că pentru domnii Iliescu, Roman şi Voican nici nu mai avea importanţă cîte capete cad pînă la alegeri!

În ceea ce-l priveşte pe generalul Gică Popa, a cărui dispariţie n-a fost mai puţin tragică şi pilduitoare decît cea a generalului Milea, el va putea sta - cu merite depline - în galeria eroilor acestor zile memorabile. Rămîne totuşi un amănunt tulburător, pe care l-am spus şi la început: Gică Popa va fi consemnat în istorie ca ultima victimă postumă a lui Ceauşescu, ca şi cînd (pentru a se răzbuna pe cel care i-a hotărît sfîrşitul) tiranul l-a tras după sine în mormînt...

MARIUS PETRESCU

Asasinii KGB-ului

Käte Fitzner nu s-a mirat peste măsură de micul bilețel găsit sub ușa sa și care o avertiza în mod anonim că fiul său Robert, victima unui accident de circulație, dorea să o întîlnească pe coasta germană în apropierea frontierei austriece. După un salt la München, Robert trebuia să se întoarcă la Bregenz, să treacă de acolo

în Elveția, s-o șteargă la Paris pentru a întîlni un francez care a facilitat, cîțiva ani mai devreme, plecarea sa clandestină la Damasc - unde a devenit ofițer instructor - și apoi să se ducă din nou în Siria după această scurtă permisie în Europa.

Într-un sac

Käte Fitzner trecu frontiera așa cum a prevăzut, puțin înaintea căderii nopții. Robert i-a fixat întîlnire la 300 m mai departe la dreapta drumului care duce de la Bregenz la Lindau într-o baracă abandonată pe un teren ocupat de trupe. Așteptă un sfert de oră, pîndind cel mai mic zgomot suspect, gata să fugă dacă vreun necunoscut ar pătrunde în baracă. Apoi începu să se neliniștească. Acest gen de viață cere exactitate și Robert era mereu exact. Käte, sub aspectul unei bătrîne muncitoare din cartierele din Bregenz, degeaba cunoștea riscurile anumitor "meserii" de ani de zile de cînd ajută prieteni să treacă fraudulos frontiera - că erau evadați din Est sau exilați voluntar spre lumea arabă sau America de Sud - un presentiment îi strîngea inima.

Zări în acel moment, sub o masă veche, un fel de sac de cartofi. În penumbră, crezu că ghicește în sac o formă umană și nu putu să se abțină să deschidă sacul.Avu o imensă sfîșiere interioară și un "Nu! nu e posibil!" reținut cu mare efort. Fața și corpul victimei îi erau prea bine cunoscute.

Era în iulie 1950 și acesta nu este un roman. Familia Fitzner și copiii lui Robert, care s-au născut în acea perioadă, trăiesc astăzi încă pe malul liniștit al lacului Constanța, la jumătatea drumului între frontiera austro-elvețiană și austro-germană.

La originea accidentului de mașină efectiv survenit la o oră de mers de München (mașina regăsită, tamponată, bagajele și actele dispărute) se află Biroul nr.1 comandat pe vremea aceea la Moscova de generalul maior Sudoplatov, cunoscut mai tîrziu sub numele de al 9-lea. Birou pentru Terorism și Diversiune, și mai tîrziu încă, de o jumătate de secol de asasinate, sub numele de Smers, abreviere de la sloganul "smerti spionam" (moarte spionilor).

Smers ignoră frontierele

În timpul războiului, Smers era specializat în vînătoarea de trădători şi spioni. Dar, cu multă vreme înainte, deja o secţie specială a GPU apoi a NKVD-ului (Ministerul de Interne) se ocupa exclusiv de a exercita în lume "justiţia" aşa cum URSS-ul o concepea.

Acest lucru este diferit pentru URSS. Urmînd opera şi metodele celor de la Ceka, ai cărei urmaşi sînt, estimează că acţiunea lor penală are dreptul să se exerseze nu numai în URSS şi în ţările - satelit, ci în toată lumea, împotriva oricărui individ "contra-revoluţionar" care prin actele sale se opune "mersului înainte al revoluţiei".

Această secţie fu la originea răpirilor în Franţa a generalilor Kutiepov şi Miller (înainte de război); a asasinării prin strangulare în Central Park din New York, în 1937 a Juliettei Poyntz; a falsei sinucideri la 10-II-1941 a generalului Walter G.Ksivitzky, fostul şef al spionajului sovietic în Europa, transfug în Statele Unite. În august precedent, Trotky a căzut în Mexic sub loviturile lui Smers.

Serviciile occidentale au şi ele serviciile lor de "acţiune". Dar ele nu intervin decît rar astfel şi numai cînd siguranţa statului sau a numeroase vieţi umane este în joc.

Sînge rece şi discreţie

În 1945, Smers se transformă în Biroul nr.1 avînd drept misiune esenţială să implanteze agenţi secreţi în ţările pe cale de satelizare şi să reorganizeze antenele sale în lumea occidentală.

Din 1947, Smers instală o "bază avansată" la Viena nu departe de Trattner Hof, imobil rechiziţionat de armata sovietică, sub direcţia comandantului V.Karadachev. Acesta din urmă fu în curînd înlocuit de locotenent-colonelul Serghei Okun zis "Ungurul", care transferă birourile la Baden.

doua direcţie generală a MVD. De atunci, a trecut la numele pudic de "organizaţie de contra-infiltraţie" sub direcţia KGB împreună cu "departamentul 13" pentru a-l supraviza, departament care depinde de o comisie secretă din care face parte în mod exclusiv: şeful KGB, 2 sau 3 membri ai Politbiroului şi ai Secretariatului Partidului Comunist din URSS şi un "consilier", membru al comisiei centrale de control al PC al URSS.

Misiunile serviciului Smers au prea puţină legătură cu ceea ce citim în romanele de spionaj. Nu sînt, ca în romane sau în filme, asasinii aparţinînd unor tabere adverse care se cunosc şi se regăsesc faţă în faţă în permanenţă, pe cutare punct al globului, cu urmăriri spectaculare, focuri de armă zgomotoase şi uneori schimburi de "bune servicii".

În acelaşi timp, o altă bază se stabili la Berlin-Karlhorst în fostul spital Sant Antonius. Pînă la mijlocul anilor 50 "serviciul" a depins de a

Există, în schimb, şefi de secţie la Smers care, fiind în post în 1971, înarmează şi teleghidează de aproape 30 de ani, pe executanţii mîrşavelor lor manevre şi aranjează apoi ca adjuncţii lor să se debaraseze pentru totdeauna de serviciile lor, "accident" aparent întîmplător.

Fiecare directorat al KGB trebuie să-şi recruteze proprii săi ucigaşi Apoi, şcolilor specializate le revin rolul de a-i forma ca paraşutişti de luptă şi de asemenea de a-i iniţia în mînuirea tuturor armelor şi în perfecta cunoaştere a punctelor slabe din corpul uman şi a otrăvurilor cele mai secrete.

Şcoala de la Kuşino, aproape de Moscova, este una din cele mai cunoscute şi numără în fiecare an de la 3oo la 450 de "promovat".

"Accidente de circulaţie" şi "Sinucideri"

Smers nu ucide tot timpul. Loviturile sale cer o lungă pregătire.

Dar un fel de lege a seriilor pare să intre în joc atunci cînd se examinează acţiunile pe un sfert de secol.

Uneori, se ucide în URSS chiar, iar în lume - o fracţiune a propriilor sale cadre, pentru că o epurare a scuturat vîrfurile partidului: este ceea ce s-a petrecut după arestarea lui Beria şi care a provocat un val de transfugi.

Uneori o serie de asasinate survin în diferite ţări, pentru a împiedica martori să vorbească sau pentru a incita caracterele slabe să înceteze opoziţia la politica URSS.

Examinarea acţiunilor serviciului Smers numai în sectorul american cînd, între 1947 şi 1953, FBI-ul a decis să se ocupe de infiltrările comuniste în înalta administraţie, ilustrează mai multe "metode".

- Walter Marvin Smith, asistentul procurorului general al guvernului, cade în mod misterios, la 24 oct..1948, deasupra balustradei de la etajul 5 al ministerului său. Or, el a susţinut cîteva zile mai devreme că în ciuda afirmaţiilor spionului Alger Hiss, el deţinea proba că acest înalt funcţionar întreţinea de mult relaţii cu comuniştii, printre care cu William Rosen.

Lawrence Duggan, şeful secţiei America Latină la departamentul statului, cade 8 săptămîni mai tîrziu de la o fereastră de la al 16-lea etaj. Era prietenul lui Hiss şi tocmai a acceptat să fie martorul acuzării la procesul său.

James E. Forrestal, secretar de stat la ministerul apărării este cuprins de o "depresiune nervoasă" în 1949, tocmai cînd studia infiltrările de agenţi sovietici, cade în 1949 de la al 16-lea etaj al unui spital naval american.

În cazul inginerului - radio Raymond Kaplan, un camion misterios îl striveşte pe traseul său obişnuit la 4 martie 1953. Kaplan tocmai a întocmit un dosar pentru a dovedi sabotajul şi infiltrările în serviciul "Vocea Americii" specializat în emisiunile de informare în mai multe limbi cu distinaţia: ţările satelit.

- Manning Johnson părăseşte în 1957, scîrbit, comisia Partidului Comunist American asupra problemei negrilor, apoi partidul însuşi, şi publică în 1958 o lucrare asupra tehnicilor folosite de fostul său partid. În 1959, se anunţă că el se pregăteşte să dovedească sub jurămînt pentru a dovedi apartenenţa unui înalt funcţionar al ONU la circuite pro-sovietice. Cîteva zile înaintea depoziţiei sale, maşina sa "derapează" într-o rîpă din California. Scapă miraculos de la moarte. În momentul ieşirii din spital, total restabilit, el moare de o "criză cardiacă". Versiune pentru public...

Arnold Saragosian, timp de 9 ani agent dublu sovieto-britanic, dar în favoarea Londrei, se simte vizat în 1965. Sub o nouă identitate, îşi reface viaţa în Columbia. În ianuarie 1969 maşina şi corpul său sînt regăsite într-o rîpă.

Ne-am putea închipui că e vorba de un roman poliţist, dacă foşti şefi ai KGB-ului, transfugi în Vest, ca Sergiu Cevaki sau Piotr Deriabin, Walter Kriviţki sau Nicolas Koklov, între 1939-1959 şi o duzină de alţi ofiţeri de rang la fel de înalt, n-ar fi

dovedit, în mod succesiv, prin fapte, date şi documente, tehnicile de asasinat ale lui Smers.

După falsa sinucidere a lui Walter Kriviţki în 1941, a urmat aceea a lui John G. Winant, la 3 noiembrie 1947. Fost ambasador american, mult timp sovietofil, moare la el acasă din cauza unui glonţ tras în tîmplă, în perioada în care redacta o lucrare asupra celor aflate înainte de a-şi repudia prietenii. Peter Martin, pe numele său adevărat Wiktor Kravcenco a murit în acelaşi fel la 25.II.1966 într-o cameră de hotel din Manhatan.

În toate cazurile, pentru opinie "sinucidere", "depresiune", "accident" etc. Dar serviciile occidentale ştiu la ce să se aştepte, mai ales cînd oameni dispar în ajunul depunerii de mărturii şau al unor întîlniri importante.

Într-o cafenea din str. Saint Lazare

Ursula Fisher în 1954, Nicolas Fisher în 1955 (fost ofiţer al armatei sovietice) sînt de asemenea victimele unor "accidente de circulaţie" la cîteva zile de la depoziţiile contra spionilor Englinski şi Olga Robin.

Smers ţine foarte mult să se ştie că veghează, că orice disidenţă va suscita braţul său, să ne facă să credem că nu îi poţi scăpa. Aşa tac din laşitate martori adesea esenţiali.

Mai aproape de noi, la 3 noiembrie 1964, tînărul catolic Robert Fenoy cade sub metrou la Paris, în staţia Duroc. A făcut greşeala că s-a aplecat asupra activităţii în Franţa a reţelelor poloneze Pax însărcinate să se infiltreze şi în biserică. Ca din întîmplare acasă la acest catolic fervent şi de caracter care pleca la o întînire pentru ancheta sa, s-a găsit o lucrare despre sinucidere, deschisă pe masă, cu pasaje subliniate... Dar trei săptămîni mai tîrziu omul care avea întîlnire cu el moare otrăvit în toaleta unei cafenele din strada Saint Lazare...

Yves Alain fusese în 1961-1962 ataşat la ambasada franceză la Praga. Erou al Rezistenţei, apoi al operaţiunilor aliate contra Japoniei, devine ziarist la New-York, apoi corespondent al ORTF (radioteleviziunea franceză) la Rabat. Smers îl aştepta acolo după ce a descoperit rolul său episodic de "onorabil corespondent" al serviciilor speciale. S-a găsit în octombrie 1966 pe o plajă din Rabat, corpul lui Yves Alain. Nici o urmă.

Elveţia e neutră. Dar savantul eminent Ernest Hardmeier s-a dus la Praga şi datorită diverselor sale legături de prietenie a putut să facă pentru a doua oară autopsia corpului lui Charles Jordan, vicepreşedinte al organizaţiei de întrajutorare evreieşti "Joint" (unirea) pe care poliţia l-a declarat victimă a unui "înec întîmplător". Hardmeier a reuşit să revină în Elveţia. Era prea cunoscut ca să dispară în Cehoslovacia, fără scandal internaţional. La 13 decembrie 1967 dosarul pe care trebuie să-l înmîneze la 14 decembrie organizaţiei este gata. Dar în aceeaşi seară, Hardmeier e descoperit decedat în mod misterios, fără urme, pe malurile unui lac din Zürich.

Pentru că Smers are laboratoare care în mod constant pun la punct noi metode şi arme. Aceea de care a dispus Bogdan Staşinski pentru a asasina în 1957 la München pe Lev Rebet, era un fel de ţeavă de 20 cm şi de calibru 2 cm . Un percutor aprindea o încărcătură de praf care distrugea un bec al cărui conţinut ieşea din ţeavă sub forma unui gaz. Victima interpelată se întoarce surprinsă, respiră acest gaz la un metru şi formula provoacă constricţie instantanee a vaselor sanguine. Leşin, apoi deces în cîteva minute. După care, vasele sanguine îşi reluau volumul normal. Nici o autopsie n-a

putut să spună ce s-a petrecut. Se va spune "criză cardiacă".

Dezertarea lui Staşinski în 1961 a permis elucidarea şi descoperirea motivelor a 30 de decese aparent normale în ultimii ani. Ea a provocat de asemenea sancţiuni contra a 17 cadre din KGB.

Taliumul şi cianura, injectate sau prin gloanţe trase datorită unui pachet de ţigări trucat, sînt de asemenea frecvent utilizate, cu atît mai mult cu cît taliumul, de exemplu, ucide lent, fără urme, uneori în 4 luni.

Aşa a murit în 1949 la Praga, ataşatul militar american Joseph Michaels, prea curios în ceea ce priveşte tehnica care a permis anul precedent asasinarea lui Jan Masaryk.

Braţul secular

Smers poate de asemenea să ucidă printr-o persoană sau mişcare politică interpuse, fie că e vorba de asasinarea lui Pierre Laporte, ministrul muncii din Quebec în 1970, sau de aceea a consulului Boliviei la Hamburg, în aprilie 1971, care a fost în realitate şeful activ al contraspionajului în ţara sa, cu cîţiva ani mai înainte.

În Germania federală, în 1968, valul de sinucideri care a atins serviciile speciale şi mai multe ministere la Bonn, a servit în acelaşi timp la lichidarea unor adversari ai lui Smers, la a face să dispară agenţi sovietici vizaţi care puteau vorbi şi impresiona opinia.

Smers este braţul secular permanent, în URSS şi în lume, al unei doctrine care se vrea viitorul umanităţii. Să ascunzi acest lucru opiniei publice, să te prefaci că ignori aceasta, nu serveşte la nimic, ba dimpotrivă. Ucigaşilor KGB-ului nu le place să se vorbească despre ei

IOAN T. ALBA

Unul dintre cei mai mari criminali ai Germaniei va avea...statuie

În oraşul Hanovra s-a declanşat de curînd un mare scandal, în urma deciziei edililor oraşului de a ridica un monument în amintirea celei mai crude figuri din istoria crimei, figură ce a îngrozit oraşul pe la începutul anilor '50.

Locuitorii oraşului nu pot să înţeleagă hotărîrea luată de sculptorul vienez Alfred Hrdlicka, de a plăsmui în piatră chipul faimosului ucigaş care a fost Fritz Haarman, statuie ce va costa aproximativ 150.000 DM (93.000 dolari SUA).

"Este adevărat că această manifestare artistică care deranjează nu este pe placul mulţimii, dar noi am hotărît s-o finanţăm" - a declarat responsabilul cu probleme culturale, d-na Helga Schuchardt.

Ziarul de mare tiraj BILD a calificat afacerea drept "nebunia anului, finanţată de contribuabili".

Oare oraşul va accepta să risipească banii pentru o statuie de acest gen?

Oricum, se pare că edilii abia aşteaptă expunerea acesteia, în cel mai mare muzeu al oraşului.

Fritz Haarman, a cărui cruzime poate fi comparată, sau chiar întrece pe cea a lui Jack Spintecătorul în Londra, sau Landru în Franţa, s-a născut la începutul secolului şi în decembrie 1924, a fost condamnat de 24 de ori la moarte, pentru tot atîtea crime. Numeroase cronici judiciare din vremea respectivă i-au atribuit mai mult de 100 de asasinate.

Homosexual, Haarman îşi invita victimele, tineri de toate condiţiile, la el acasă, le strangula în somn, le măcelărea cadavrele cu satîrul, le castra şi adesea le vindea organele sexuale la crîşmele din oraş, fără a preciza, bineînţeles, natura sau proveniența lor.

În funcţie de dispoziţie, adesori mînca din carnea victimelor sale.

Unul dintre descendenţii faimosului criminal a ameninţat că va aduce afacerea în faţa justiţiei: "Este incredibil, pur şi simplu incredibil" a declarat Francis Buchholz - ruda multiplului asasin.

Oricum s-ar finaliza întîmplarea, ştim că suma alocată pentru statuie ar putea să întreţină timp de un an cheltuielile a patru grădiniţe de copii.

Fiecare edil cu gustul lui.

M.G.

INFRACTORUL INTERNAŢIONAL

ARS CU FIERUL ROSU

[illegible]e 9 ani şi nişte ochi mari, trişti, în care începe o lume. Povesteşte printre sughiţuri de plîns tragedia prin care a trecut. Face parte dintr-un grup de ţigani care trăiesc la periferia Romei, arestaţi de poliţie pentru scandal, furtun, bătăi. Toni a fost torturat, ars cu fierul roşu de o ţigancă ce se pretinde mama sa. Motivul: n-a vrut să meargă la furat pe străzile Romei. "Vedeam cum arde carnea şi mirosul era îngrozitor" povesteşte sora lui Toni, al cărui spate este în întregime o rană oribilă, infectată. În grupul de ţigani, Toni nu este singurul caz de copil torturat pentru că nu aducea destui bani din furat. O parte din adulţii arestaţi au fost condamnaţi, o parte internaţi în spitalele de psihiatrie.

ASFIXIE PE GAURA CHEII

Jurase răzbunare - împotriva vecinilor care construiseră un zid

despărţitor între cele două apartamente. Planul era diabolic: făcuse o gaură în zid şi voia să dea drumul la gaze şi să-i asfixieze pe "duşmanii" de alături. Din fericire, vecinii au descoperit la timp orificiul prin care "războiul chimic" i-ar fi ucis. Într-o noapte, au auzit zgomote ciudate în apartamentul vecin, care veneau din direcţia dulapului. Au deschis uşile şi au fost izbiţi de mirosul puternic de gaze. Au dat năvală la uşa apartamentului vecin şi, forţînd-o, au reuşit să oprească aragazul. Individul, Rodolfo Ghersinich, 71 de ani, a fost arestat sub acuzaţia de crimă cu premeditare.

TATAL ISI DROGA FIUL DE 10 LUNI

După ce au divorţat, tatăl şi fiul, de 47 şi, respectiv, 22 de ani, s-au mutat împreună într-un apartament în care narco-orgiile se ţineau lanţ. Pentru a se deda întru totul dezmăţului cu droguri, fiul, care avea la rîndu-i un copil de 10 luni, îl droga de îndată ce micuţul începea să plîngă. Indivizii aveau şi alte apucături. Înainte de a fi divorţat, povesteşte mama, Anna Turiello (46 de ani) cei doi - care făceau parte dintr-o filieră de comerţ cu droguri, încercaseră să le convingă pe soţiile lor să-i ajute. Cum acestea au refuzat, bătrînul a vrut s-o oblige pe soţia sa să se prostitueze. Nici aşa n-a mers. Atunci au început bătăile, maltratările, ameninţările cu moartea. Nevestele au divorţat şi, disperate că micuţul de 10 luni fusese luat cu forţa de tatăl său, narcoman, au povestit totul poliţiei.

MORTI, MISTERE, IPOTEZE

Două cadavre şi un mister. Flora Zanin, 38 de ani, a fost găsită moartă la marginea unui cîmp. Avea mîinile legate la spate, gura astupată, faţa şi părul arse. La 50 de km, după cîteva zile, a fost găsit cadavrul unui bărbat, Adelmo Deotto, de 51 de ani: capul era zdrobit cu lovituri de crick, avea mîinile şi picioarele legate, iar mîna dreaptă arsă. Cei doi petrecuseră împreună un sfîrşit de săptămînă. Cel puţin aşa reiese din declaraţiile unor martori. Întîi s-a crezut că mobilul crimelor a fost jaful şi furtul maşinii. Maşina a fost însă găsită lîngă frontiera iugoslavă. Arsă. Firele păreau să ducă apoi la un amic al Florei, austriacul Egon Ferling, 59 de ani: crimă din gelozie. Numai că Egon a declarat la poliţie că şi-a petrecut sfîrşitul de săptămînă cu.... Flora Zanin. Misterul învăluie încă aceste crime.

IMPUSCAT PENTRU O BERE

Idir Merhem, 24 de ani, a fost ucis pentru o bere. Pur şi simplu. Intrase în prăvălia lui Sylvain Boyer împreună cu logodnica sa şi un grup de prieteni. Băcanul Boyer, un tip ciudat şi agresiv, a avut o o altercaţie cu Idir, acuzîndu-l de furt. Pentru a nu răspunde provocării, tînărul s-a îndreptat spre ieşire. Boyer, după el! În uşă, a scos pistolul şi l-a împuşcat pe Idir Merhem în tîmplă. La anchetă a pretextat că avusese impresia că tînărul - care avea chipurile o armă la brîu, armă care n-a fost găsită de poliţie - ar fi avut intenţia s-o folosească şi că el, Boyer, ar fi fost în legitimă apărare. În urma percheziţiei, în apartamentul băcanului Boyer au fost găsite zece puşti: două de vînătoare şi opt într-o colecţie. Tînărul ucis devenise de puţină vreme, tată.

RODICA CHELARU

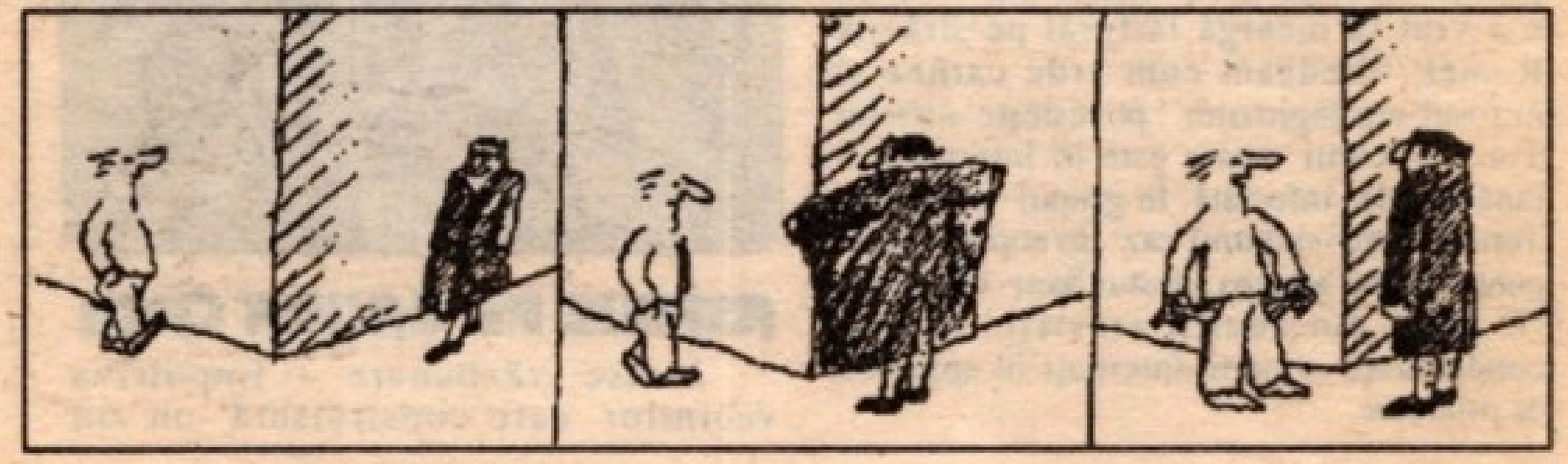

aforisme
OSCAR WILDE

- Pe lumea asta, urîţii şi proştii au tot ce e mai bun în viaţă.
- Nimeni nu poate suporta compania cuiva cu aceleaşi defecte.
- Oamenii cu înclinaţii filantropice pierd orice simţ al omeniei.
- Pot să rezist forţei brute, dar raţiunea brută e cu totul insuportabilă. Folosirea ei este, într-un fel, o faptă necinstită. Înseamnă că loveşti sub intelect.
- Bărbaţii se însoară fiindcă se plictisesc; femeile, fiindcă sînt curioase. Ambii rămîn dezamăgiţi.

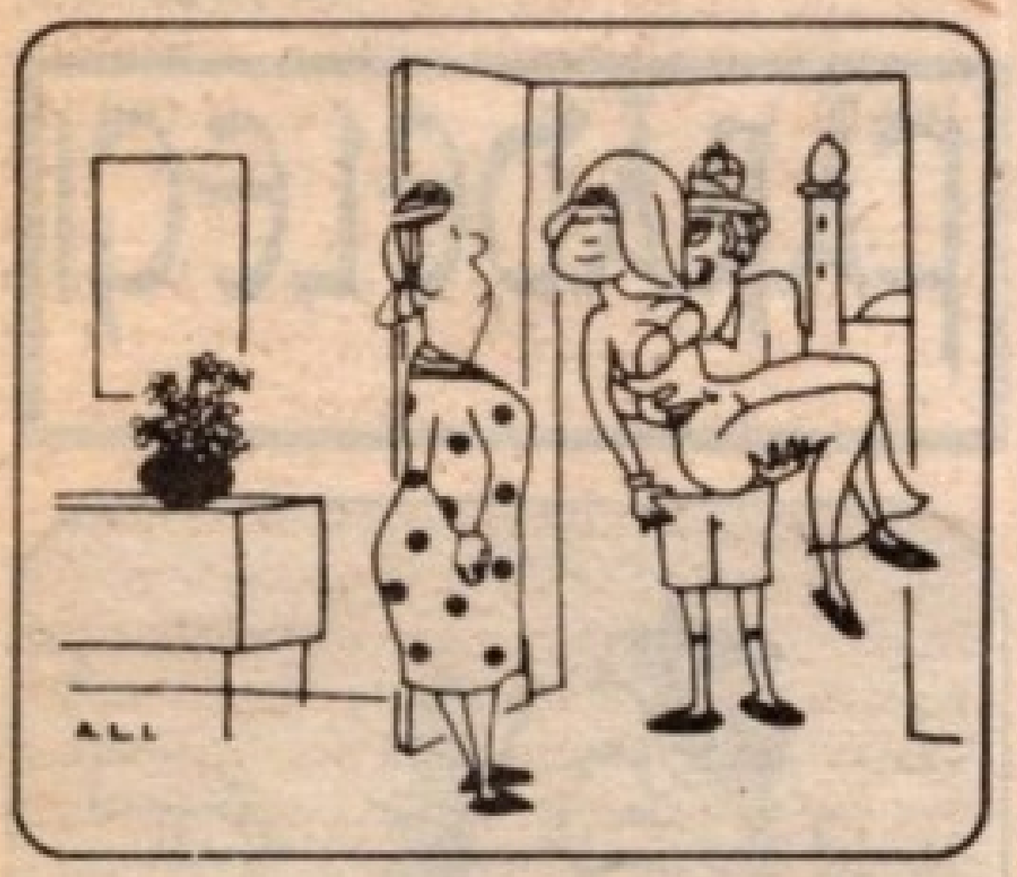

-Ce puteam să fac, iubito? Şeicul mi-a dat-o cadou.

- Femeile sînt o tagmă decorativă. N-au niciodată nimic de spus, dar o spun atît de încîntător! Femeile reprezintă triumful materiei asupra inteligenţei, la fel cum bărbaţii reprezintă triumful inteligenţei asupra moralei.
- Totdeauna ne înţelegem greşit pe noi înşine şi doar rareori îi înţelegem pe alţii.
- Experienţa este lipsită de valoare etică. Ea nu este decît numele pe care oamenii îl dau propriilor greşeli.
- A fi bun înseamnă a te afla în armonie cu tine însuţi; răul începe cînd eşti silit să fii în armonie cu alţii.
- Dragostea este un lucru mult mai minunat decît Arta. Deşi, amîndouă nu-s decît simple procedee de imitare.
- Hotărîrile generoase sînt urmărite de o fatalitate - aceea că totdeauna sînt îndeplinite prea tîrziu.
- Omul trebuie să absoarbă toate farmecele vieţii, dar niciodată să nu-şi amintească detaliile. Acestea sînt totdeauna vulgare.
- Fiecare din noi ascunde în sine Raiul şi Iadul.
- Un bărbat poate fi fericit cu orice femeie, atîta vreme cît n-o iubeşte.
- Focul întăreşte totdeauna doar ce nu poate distruge.
- Arta este o boală; dragostea - o amăgire; religia - un surogat la modă, folosit în locul Credinţei.
- Pălăriile cele mai frumoase sînt făcute din mai nimic, la fel ca toate reputaţiile curate ca lacrima.
- Orice succes în viaţă îţi creează duşmani.
- Ca să ajungi om cu faimă, trebuie să fii mediocru.
- Civilizaţia e departe de a fi un lucru uşor de dobîndit. Oamenii nu pot ajunge la ea decît pe două căi. Una se cheamă cultură, cealaltă - corupţie.
- Orice crimă este vulgară, după cum orice vulgaritate este o crimă.
- Tragedia bătrîneţii nu stă în faptul că eşti bătrîn, ci în acela că rămîi tînăr.

Culese de R.A.

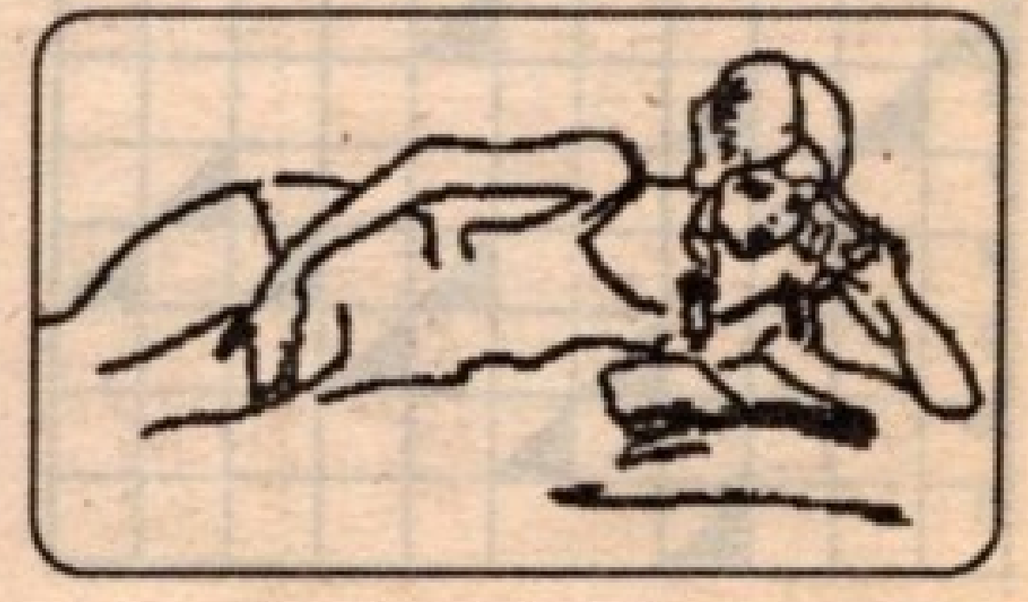

Arme

UCIGAŞE

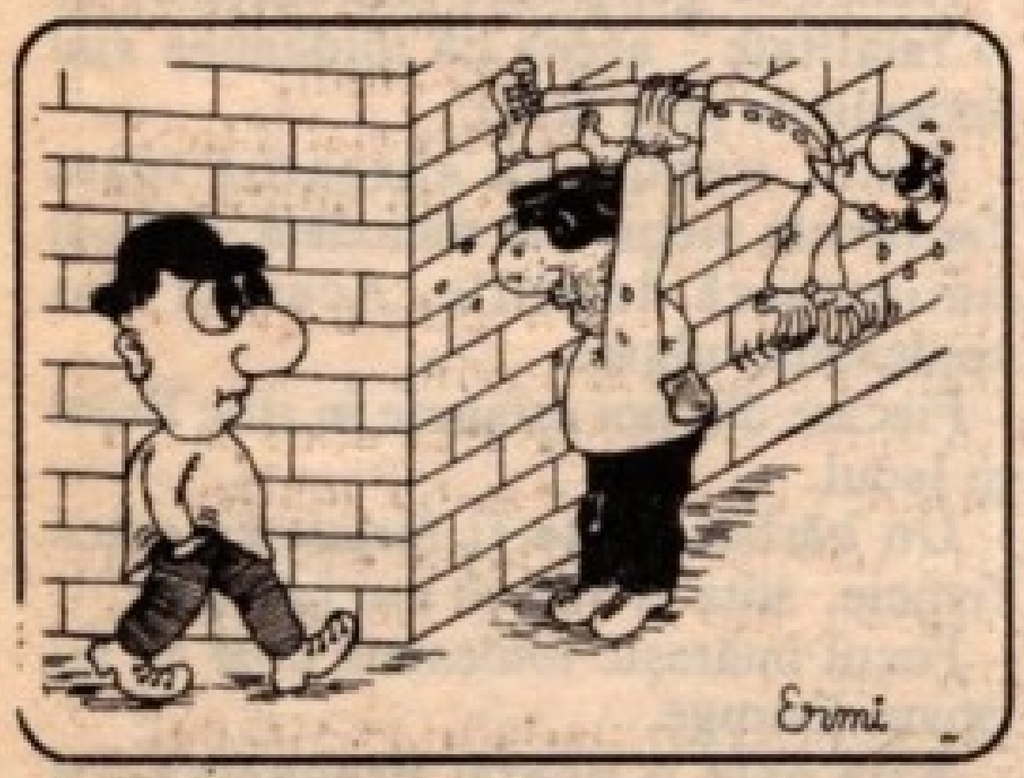

ORIZONTAL: 1) Mică armă albă de circumstanţă cu mai multe limbi - Pumnal cu lama lungă 2) Armă de foc clasică - Glonţ la ieşire! 3) Armă de atac şi apărare - Porneşte din revolver! - Protecţii pentru urechile tunarilor - A trage cu tunul sau cu alte arme - Revolver 5) Arme de aruncat - A avea în mînă 6) Luat la ochi 7) În luptă! - Adăposturi pentru tunuri 8) A trăi inactiv 9) Localitate în Guineea - Pentru întors! - Detunătură de armă 10) Militar în termen - Elementele mici ale unei arme de distrugere 11) Alb cu negru - Pistol mecanic

VERTICAL: 1) Acţionează la tragerile cu arma - Armă cu lama scurtă 2) Îndărătul armelor - Armă simplă sau mitralieră 3) Dispozitiv final! - Miros de detectiv - A schimba direcţia 4) Carte musulmană - Tocuri pentru arme 5) Dînsele... de la coadă! - Autor dramatic spaniol 6) Scurtă aventură! - E în mare primejdie... ca şi mort 7) Scurte de îmbrăcat - Peste - De două ori al puştilor 8) Paturile puştilor - Într-un pistol şi încă într-unul automat! 9) Veste - Arbore 10) A accentua - Pe marginea unui cuţit 11) Pumnale cu vîrfurile ascuţite - Rezultat din împărţire

DICŢIONAR: NSOC, CRUZ

Ion Şuşelescu

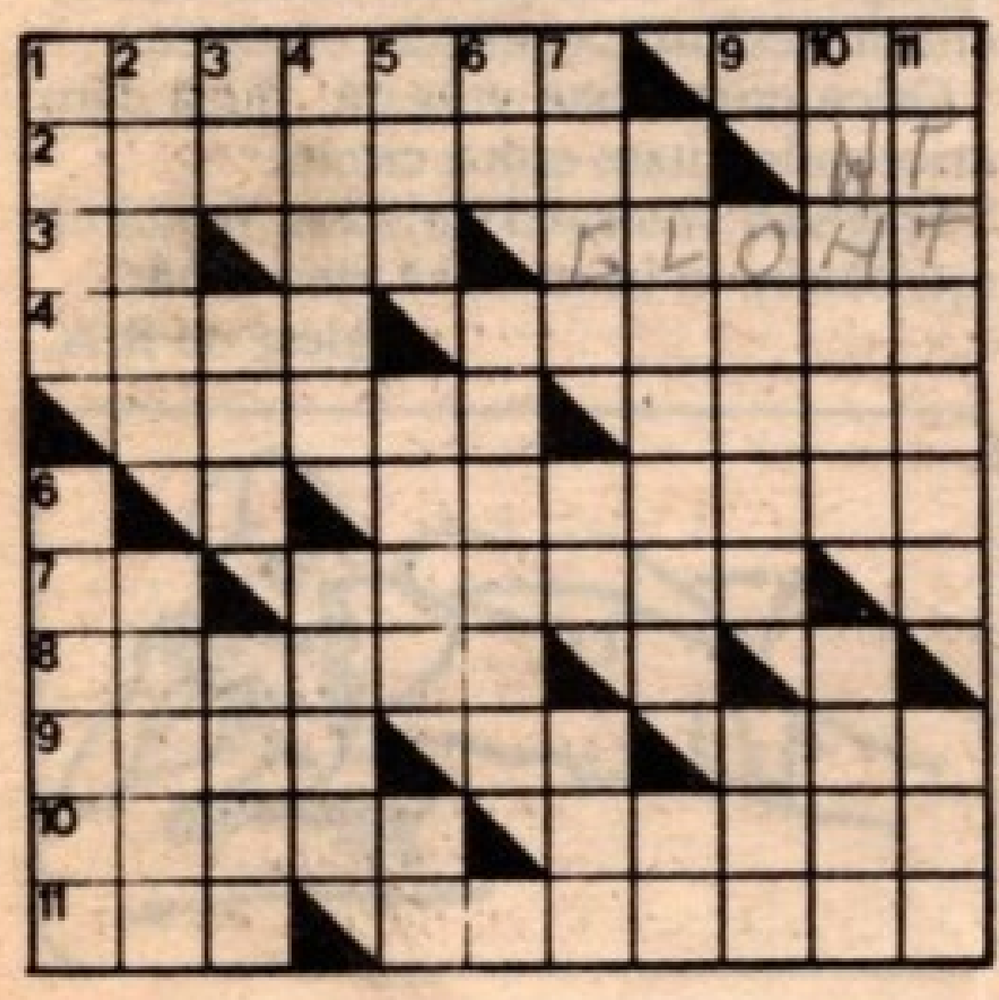

FĂRĂDELEGI

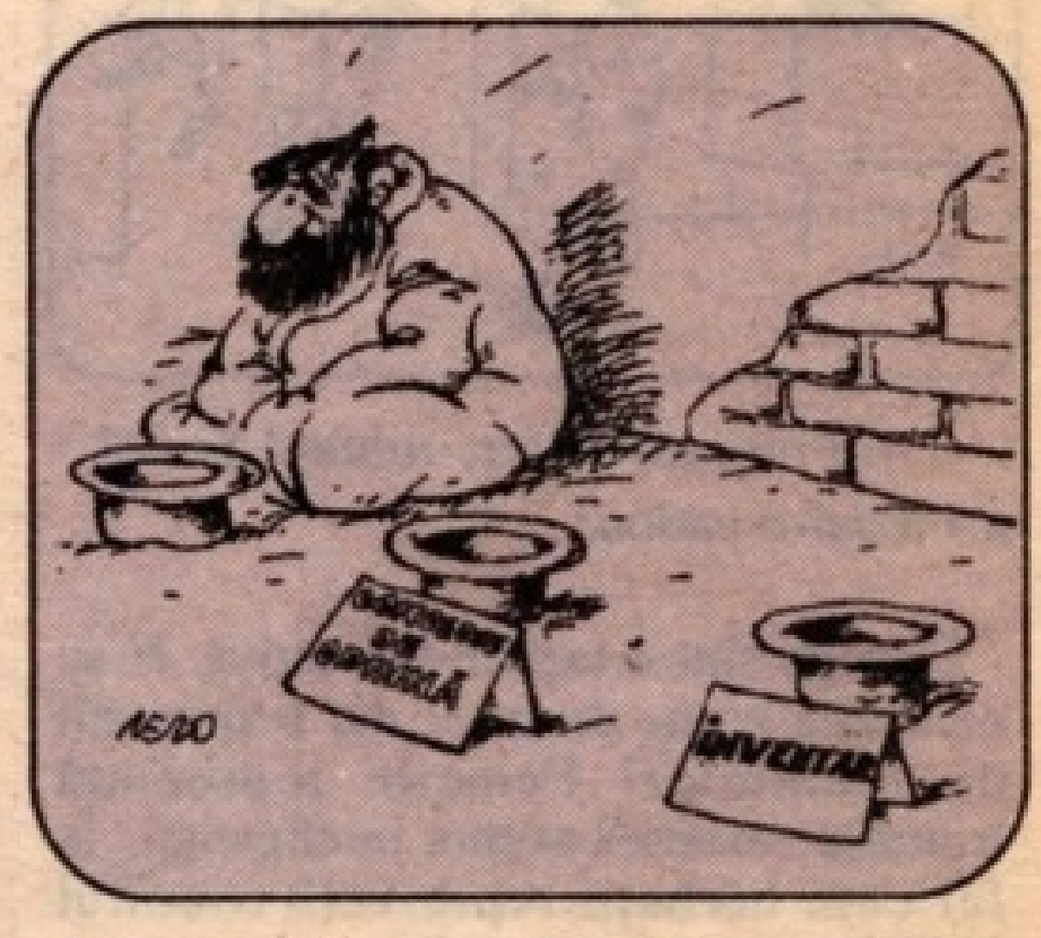

ORIZONTAL: 1) Cei ce comit fărădelegi 2) Şarlatană - Ultimul specimen! 3) Corpuri... delicte pentru

anumiţi hoţi - Furişat pe ascuns 4) Siglă a "Societăţii Internaţionale de Ştiinţă a Solului" - A fura 5) Cadi! - Prefect de poliţie (od.) - Primele ameninţări! 6) Fărădelegi 7) A silui o femeie - Dovezi! - Timid... de la periferie! 8) Cazne... nesfîrşite! - Stupefiante 9) Femeie schiloditä - Înlocuitor de cafea 10) Schimb de poliţie - Extrasă de ochaşi 11) A ochi pe cineva - Pe jumătate... escroc!

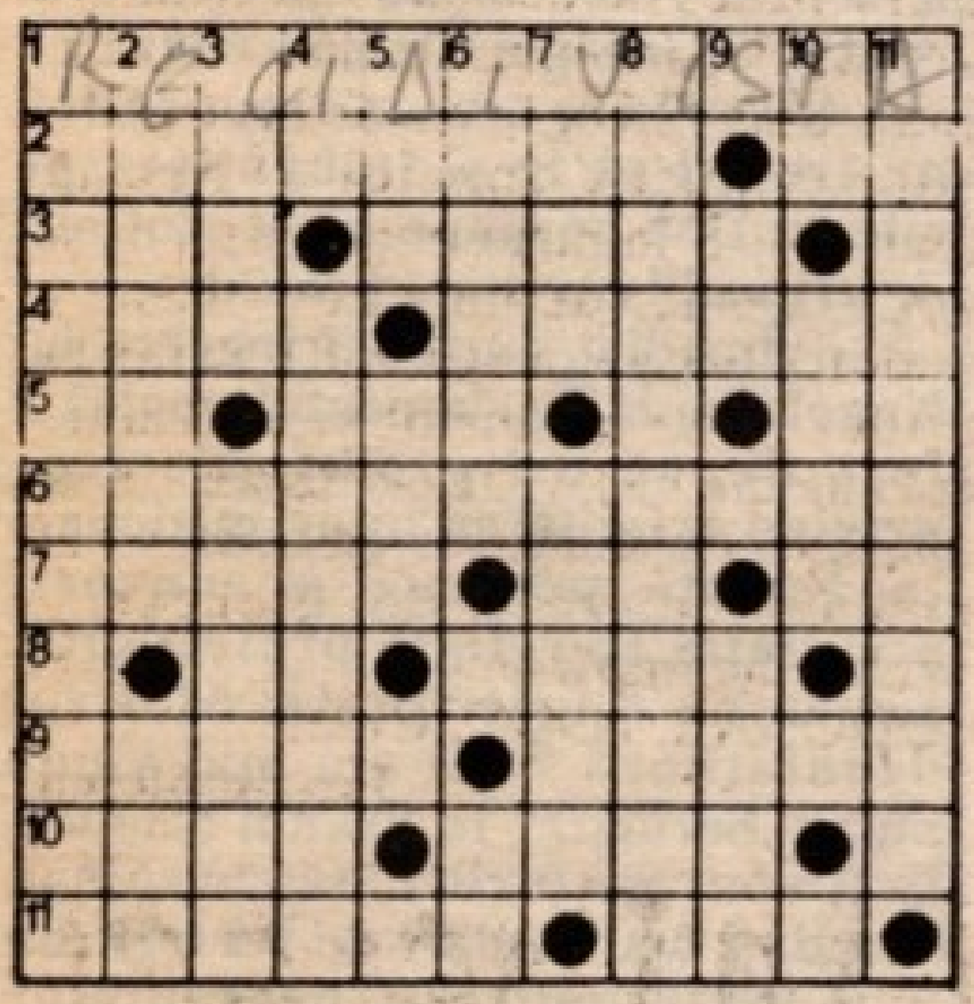

VERTICAL: 1) Comite o nouă fărădelege după eliberarea din închisoare (fem.) 2) Criminali ordinari - Cadavru (fig.) 3) Omorîre - Împuşcături 4) Cufere! - Pungaş 5) Maimuţă fără urechi, din America de Sud - Strigătul de luptă... al giscanului 6) Preţuit... la cafea - Ultimii ochaşi! 7) Piatră... pentru tăieturi superficiale - A denunţa pe cineva, autorităţilor 8) Complice care ascunde prada furată - Capetele ştreangului! - Ghiont... stimulativ 10) Concură la recidivă - Podoabă pentru unii condamnaţi 11) Supusă şantajului şi ameninţărilor

DICŢIONAR: ISSS, AOT, GAA

Paul Georgescu

FURT

(Monoverb; 6-10)

P
D D

Curiozităţi

ale legislaţiei din unele state ale SUA

Este interzisă circulaţia bicicletelor cu o viteză de peste 100 km/h;
Este interzis a se da bere elefanţilor;
Este interzis a învăţa un animal de casă să fumeze;
Este interzisă legarea la o gură de incendiu a unui crocodil;
Este interzisă deplasarea unui pat în dormitor fără autorizaţia poliţiei;
Este interzisă cumpărarea unei pălării bărbăteşti în absenţa nevestei;
Este interzis strănutatul pe stradă;
Este interzis unui bărbat să se căsătorească cu soacra sau cu bunica lui;
Este interzisă închiderea în birou cu secretara în absenţa a cel puţin un martor;
Este interzis sărutatul unei femei de către un bărbat cu mustăţi;
Durata unui sărut nu poate depăşi o secundă;
Este interzisă ieşirea din închisoare fără învoire;
Fiecare cetăţean este obligat să facă cel puţin o baie pe an;
Cînd două vehicule se întîlnesc la intersecţie, fiecare din ele trebuie să aştepte pînă pleacă celălalt;

- Americanii spun despre legislaţia lor cu privire la recrutare că ar fi fost imposibil de inventat, dacă nu ar fi existat deja.

- "Biserica şi-a ales sfinţi din toate profesiunile în afară de procurori". (Georges Clemenceau)

- Un decret al Curţii Imperiale Japoneze din anul 1834 spunea: "Tinerii locuitori ai ţării sînt invitaţi să înveţe a practica arta de a creşte. Cei care, ajunşi la 20 de ani, nu vor

Faptul divers

Poza dispărutei pe cutii de lapte praf

Un copil de şase ani a fost răpit şi asasinat, doi ani după dispariţia micuţei sale verişoare, Santina Renda, în vîrstă de 8 ani, într-un cartier mărginaş din Palermo. Nunzio Renda, al cincilea copil din cei opt ai familiei Renda, se juca în stradă în după-amiaza zilei în care a dispărut. Martorii declară că ultima dată a fost văzut în compania lui Vincenzo C. Vincenzo, în vîrstă de 18 ani, este handicapat mintal şi a fost deja acuzat de asasinarea micuţei Sandina. Interogat de poliţie, în urmă cu doi ani, acesta a declarat că a asasinat copila şi i-a aruncat corpul într-unul din tomberoanele de gunoi ale oraşului. Cercetările efectuate s-au soldat cu un eşec total şi... din lipsă de probe, Vincenzo C. a fost eliberat. După dispariţia lui Nunzio, asasinul a recunoscut cea de-a doua crimă, în prima fază a anchetei şi a indicat locul unde a aruncat cadavrul băieţelului de 6 ani, în curtea unui imobil. Asasinatul a stîrnit un val de proteste în Italia, mai ales că s-au ivit polemici apropo de posibilitatea de a evita cea de-a doua crimă, dacă Vincenzo n-ar fi fost eliberat.

După statisticile anunţate de Asociaţia Naţională pentru Ajutorarea Copilului, 490 de copii sub 15 ani au dispărut în perioada ianuarie 1990 - septembrie 1991. Cea mai mare parte a dispariţiilor au rămas neelucidate. Asociaţia s-a interesat, în special, de cazul micuţei Sandina, imprimînd fotografia sa pe cutiile de lapte praf, în speranţa de a o regăsi.

M.G.

avea o statură convenabilă, vor fi bătuţi cu bastonul în public".

- Legea engleză nu permite măcelarilor să fie aleşi juraţi într-un proces în care se judecă o crimă.

- Ce spuneau politicienii vremii, în 1919, cu privire la lupta femeilor franceze pentru obţinerea dreptului la vot: "Dacă ar fi într-o ţară protestantă, le-aş da drept de vot. Dar într-o ţară catolică n-am s-o fac. Nu vreau să mă întorc la evul mediu". (Georges Clemenceau).

"Dacă le-aş acorda drept de vot, ar trebui să le şi îmbrăţişez pe cîteva. Dar aproape toate sînt atît de urîte...!" (Aristide Briand)

- Imediat după înfrîngerea lui Napoleon, la Parlamentul englez a fost depus un proiect de lege privind trimiterea unor misionari în Franţa pentru a converti populaţia la religia protestantă. Legea nu a fost votată. Motivul deputaţilor? "Cui am mai vinde atunci heringi?" În Franţa catolică, în timpul posturilor, se consumau cantităţi foarte mari de heringi. Ba mai mult, potrivit preceptelor bisericii catolice, există chiar o "zi a heringului".

- În 1789, locuitorii unui sat din Franţa i-au cerut deputatului lor să propună Parlamentului o lege care să prevadă suprimarea porumbeilor, a iepurilor şi a ...preoţilor. Pentru că primii distrug recolta în stadiul de grăunţe, iepurii cînd este pe cîmp, iar ultimii - cînd ajunge în hambare.

- O sentinţă din Franţa secolului al XVI-lea:

"Ascultînd ambele părţi şi dînd dreptate locuitorilor din Villenoce, admonestăm omizile să se retragă de pe recoltă în termen de şase zile. În caz contrar declarîndu-le blestemate şi excomunicate."
Troyes, în Champagne, 9 iulie, 1516.

Culese de Lelia Marin

FLASH FLASH FLASH

FLASH INTERNATIONAL...FLASH INTERNATIONAL...FLASH INTERNATIONAL...

Ermino Crisone, 37 de ani, sicilian de origine, într-una din zilele trecute, având în dotare un Kalaşnikov, a omorît şase persoane şi a rănit multe altele, în timp ce acestea se întorceau la domiciliu, după o zi de muncă. Se pare că în închisoare l-au cuprins remuşcările şi ucigaşul din Tessin s-a spînzurat în celula sa din închisoarea din Lugano (Elveţia), folosindu-se de un cearşeaf pe care l-a agăţat de una dintre zăbrelele de la fereastră. De la arestarea sa a fost foarte sever păzit, el ameninţînd de mai multe ori că se va sinucide. A profitat însă de schimbul gardienilor, timp în care şi-a împlinit visul. Eforturile de a-l readuce la viaţă au fost zadarnice. Prin sinuciderea criminalului, mobilul faptei sale rămîne necunoscut. Procurorul a ordonat efectuarea unei autopsii. Poate aceasta va releva mecanismele intime ale gîndirii sale criminale. Din cîte se pare, Ermino Crisone şi-a exprimat, înainte de a fi arestat, dorinţa de a-l ucide şi pe parlamentarul Adriano Cavadini. Acesta, din fericire pentru el şi familia sa, fiind plecat în vacanţă.

M.G.

*

Un fapt mai puţin obişnuit. cimitirul din Sant-Andrea, un mic sătuc din regiunea Potenza-Italia, n-a primit de la crearea sa, nici măcar un mort. Cimitirul a fost creat cu 20 de ani în urmă. O sinistră legendă spune că primul mort care va fi îngropat acolo se va plictisi foarte repede singur şi-şi va chema lîngă sine rudele şi prietenii.

În consecinţă, toţi locuitorii din Sant-Andrea îşi îngroapă morţii în altă localitate, la opt kilometri de sat, în timp ce noul cimitir, cel blestemat, rămîne gol, pînă ce un preot bătrîn, singur, fără familie, va accepta să fie

îngropat acolo, după moartea sa.

Poliţia ungară a decis să inaugureze un sistem de recompensare care să incite populaţia să colaboreze şi să furnizeze informaţii ce pot fi de ajutor în depistarea şi arestarea infractorilor - a anunţat domnul Istvan Illes, adjunct al purtătorului de cuvînt al poliţiei ungare.

Primele vor fi între 50.000 şi 100.000 de forinţi, echivalentul a 600-1200 dolari SUA.

Sumele nu vor fi impozabile.

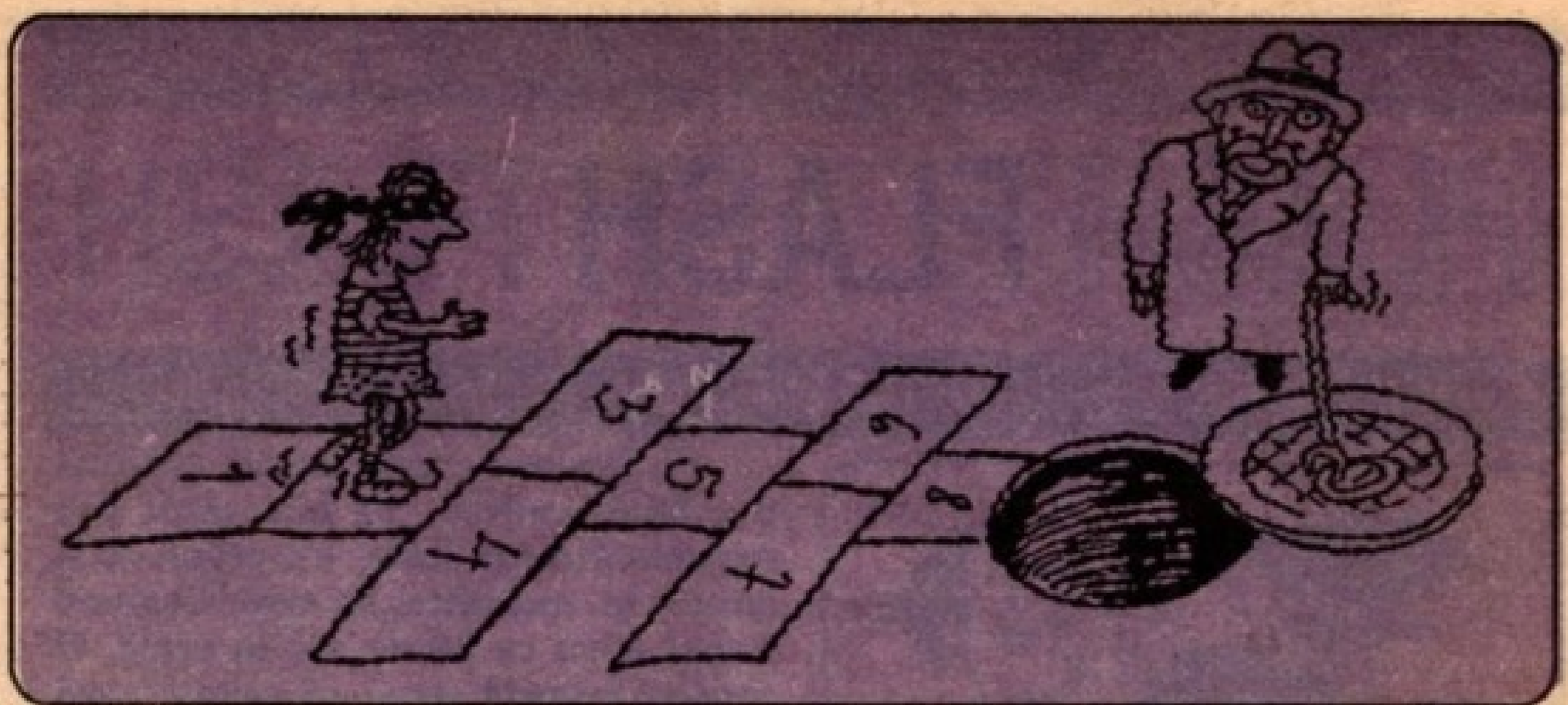

*

O englezoaică de 40 de ani, infirmieră, a decis să divorţeze. Prin urmare, şi-a făcut "dormitor separat" şi seara s-a încuiat în camera ei. Furios, viitorul fost-soţ a spart uşa şi a încercat să o violeze. Femeia nu s-a lăsat şi după ce l-a bătut bine şi l-a zgîriat, i-a smuls un testicul, pe care l-a aruncat, cu scîrbă pe podea. În aşteptarea cicatrizării rănii şi a divorţului - probabil pentru "nepotrivire de caracter" - vinovata s-a

ales cu o amendă şi o pedeapsă de nouă luni închisoare, cu suspendare.

Pe o autostradă americană, un predicator evanghelist a fost oprit de poliţişti pentru... exces de viteză. S-a constatat însă că nu numai la viteză face sfinţia sa abuzuri, deoarece, în timp ce conducea maşina, se ocupa intens de o tînără autostopistă. Chemat să dea seamă în faţa enoriaşilor săi, prea-smeritul a susţinut, cu ardoare, că Domnul i-a spus: "Păcătuieşte, dar mărturiseşte!"

La Paris, a făcut mare vîlvă expoziţia "Corpuri şi suflete". Numai că pentru a ajunge la exponate, vizitatorii au fost nevoiţi să străbată Place Pigalle, binecunoscută pentru... corpurile şi sufletele ce bîntuie prin ea.

L.N.

*

Femeile din Hindustan îşi au propriile lor legi, scrise negru pe alb. Şapte femei sînt autoarele acestor legi. În această lege, bărbaţii sînt împărţiţi în trei categori: cei "cumsecade", cei "pe jumătate" şi cei "Hulpul-Hupla".

Prin bărbaţi "cumsecade" se înţeleg cei care sînt în stare să ţină o femeie. Cei "pe jumătate" nu au această posibilitate. Soţiile lor trebuie să ajute şi ele la dobîndirea pîinii zilnice.

Deci ei nu au dreptul să ceară aceeaşi consideraţie care se cuvine celor "cumsecade". Femeia care e bătută de un bărbat "pe jumătate", are dreptul să răspundă în acelaşi fel; cu bătaia; mai are şi dreptul să smulgă perii din barba soţului ei.

Desigur că situaţia cea mai proastă o au "Hulpul-Hupla".

Femeilor acestora le este îngăduit

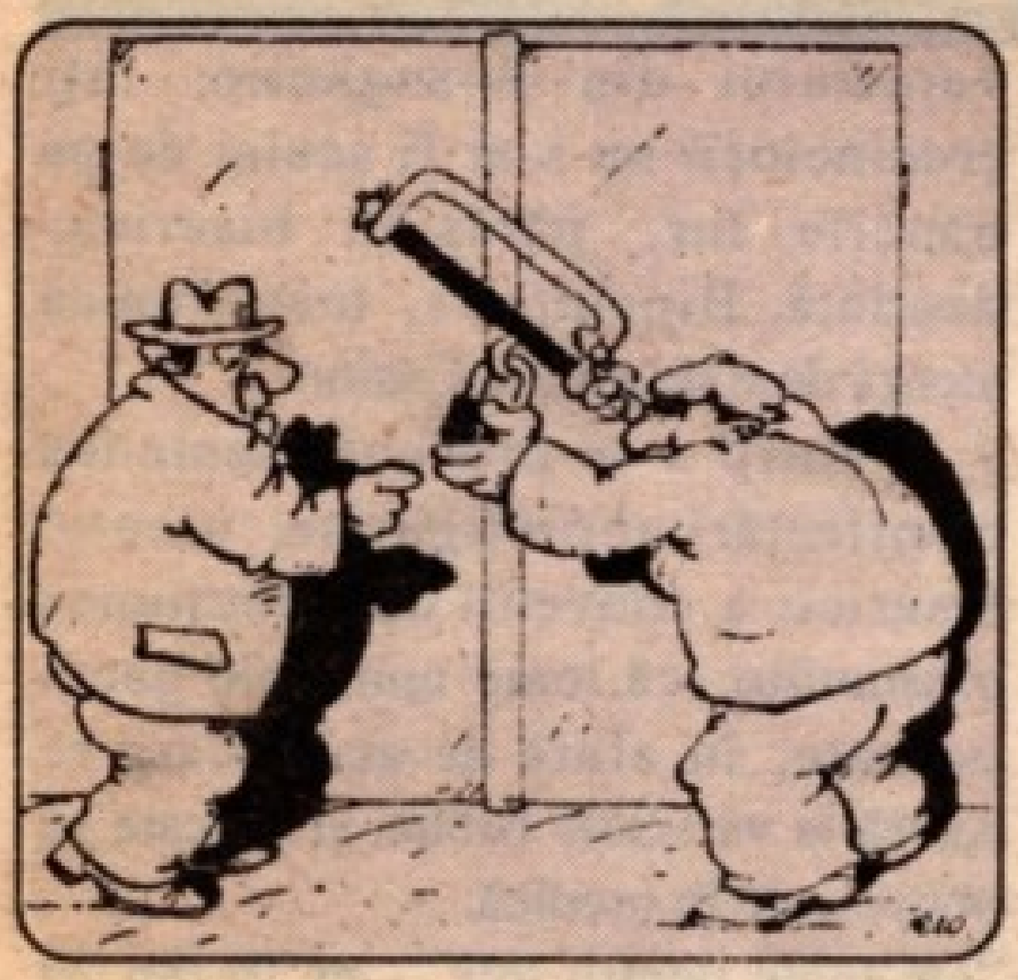

-Ce faci aici?
-Cînt la vioară!
-Nu se vede!
- Nu se vede, dar se va auzi!

să lipsească zece zile de acasă, fără ca soţii să aibă dreptul să se intereseze unde stă "onorabila" sa jumătate.

*

Profesorul de neurologie, William Drayton de la Universitatea din Pensylvania, a găsit remediul care permite transformarea criminalilor şi oamenilor brutali în fiinţe de o blîndeţe îngerească. Doctorul Drayton micşorează presiunea creierului criminalilor, scoţînd din axa cerebro-spinală, puţin lichid cefalo-rahidian, înlocuindu-l cu aer. A putut astfel constata, graţie acestui procedeu că oamenii cei mai violenţi, devin blînzi ca mieluşeii.

*

Osemintele a un milion de oameni au fost măcinate şi întrebuinţate ca material de construcţie, pentru "Turnul oaselor albe" din Linag Chow, în China.

*

Exorcismul este arta de a expulza diavolii sau demonii din corpul omenesc, prin rugăciuni. În evul mediu era credinţa că diavolii sau spiritele rele pun adesea stăpînire pe trupul omenesc, cauzînd nebunie sau boală. Persoana posedată sau obsedată era numită demoniacă.

Uneori, se credea că o întreagă armată de demoni ocupa trupul individului obsedat. Chestiunea demonismului a agitat omenirea cîteva secole de-a rîndul. Cazul-record, de demonomanie, este acela al Johannei Seiler, o biată femeie din Friedberg (Germania). Autorităţile oraşului său ceritfică, că la 1839 s-au scos din trupul bietei femei, prin exorcism, nici mai mult nici mai puţin decît 100 de milioane de diavoli.

M. CUTUŞ

NUMĂRUL NOROCOS

În biserica din Monte Carlo s-a petrecut, în una din duminicile trecute, o întîmplare cu totul ciudată: în clipa în care preotul a comunicat numărul capitolului citit din Biblie, un om a sărit în sus de pe locul lui, fugind ca un nebun din biserică. S-a aflat mai tîrziu că omul nostru a alergat de-a dreptul la casinoul oraşului, unde, pontînd numărul respectiv a cîştigat o importantă sumă de bani.

Incidentului acesta nu i s-ar fi dat o importanţă prea mare, dacă în duminica următoare, în mopmentul cînd preotul comunica numărul versetului din Evanghelie, toţi credincioşii nu s-ar fi sculat de pe băncile lor, părăsind biserica, deodată. Bineînţeles, toată lumea alerga de-a dreptul la Casino.

Pentru a se preveni asemenea manifestări antireligioase, preotul bisericii a convenit cu direcţiunea casinoului, că toate numerele pot fi pontate, în afară de acele care se referă la versetele Bibliei şi de care se pomeneşte în predică.

"De toate pentru toţi" - nr.30 din 29 iulie 1934

-supliment la "Realitatea ilustrată".

Radu Alexandrescu

Tragedii reale mai ciudate decît ficţiunea

Tîrziu, către sfîrşitul unei după-amiezi extrem de active, doctorul Charles G. Norris medicul şef al oraşului New York, fu chemat la morgă spre a face autopsia unui cadavru adus chiar atunci. Lăsîndu-şi trusa cu instrumente pe scaun, medicul se apropie de masa de marmură pe care se afla întins mortul şi începu să desfacă metodic bandajele ce acopereau capul şi faţa. Deodată, mîna sa rămase suspendată în aer, se plecă privind cadavrul de aproape şi strigă înspăimîntat: "Asistentul meu! Doctorul Schwartz! Acum cîteva ore se afla în cabinetul meu!". Doctorul

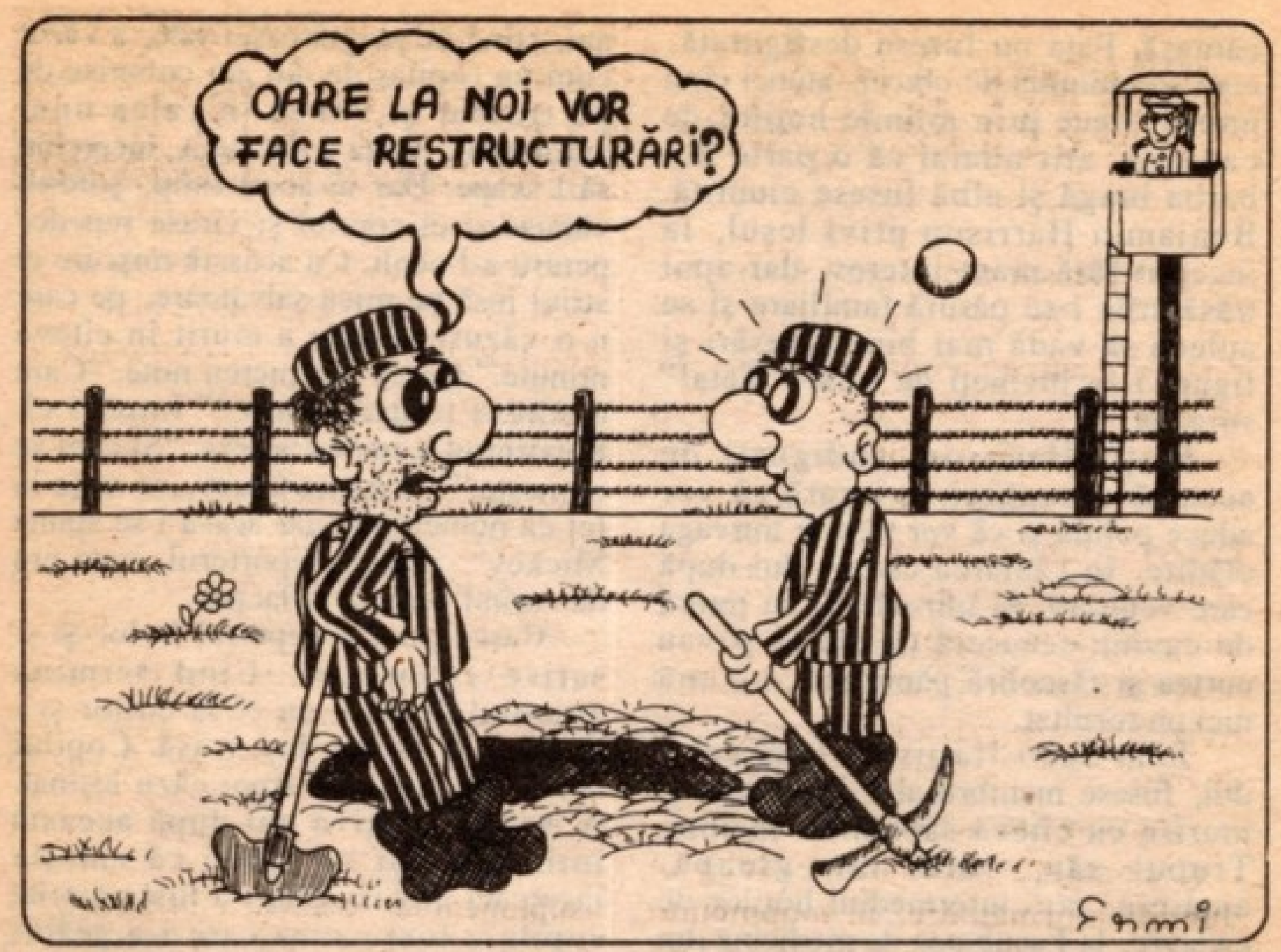

Norris căzu pe un scaun îngropîndu-şi faţa în mîini şi după o vreme dădu lămuriri: mortul de pe masa de marmură era vechi prieten şi asociat al său. Raportul poliţiei arăta că după ce părăsise cabinetul, acesta fusese călcat de un camion şi primul care-l identificase, fusese prietenul său.

S-au scris piese de teatru şi romane pe tema unor întîmplări de felul acesta, dar imaginaţia literaţilor nu şi-a permis niciodată extravaganţele de care viaţa nu înţelege să se lase intimidată.

Una dintre cele mai dramatice întîlniri dintre vii şi morţi s-a produs atunci cînd Benjamin Harrison, devenit mai tîrziu preşedinte al Statelor Unite ale Americii, şi-a găsit tatăl pe masa de disecţie a unei facultăţi de medicină.

Un bărbat aparţinînd uneia dintre cele mai de seamă familii din Indiana - şi care nu era tatăl preşedintelui - murise într-un sanatoriu din Cincinati şi cadavrul său dispăruse, mai înainte ca rudele să fi avut timpul a-l reclama. Aceasta se întîmpla într-o vreme în care facultăţile de medicină căutau să obţină cu orice preţ cadavre pentru disecţie. Cu alte cuvinte, le cumpărau de la "hoţii de cadavre". Se bănuia că mortul fusese furat şi vîndut unei facultăţi de medicînă şi familia angajă doi avocaţi pentru a-l căuta. Întîmplarea făcu ca aceşti doi avocaţi să fie Benjamin Harrison şi fratele său. Înarmaţi cu un mandat în regulă, ei colindară toate sălile de disecţie şi ajunseră, în cele din urmă la Facultatea de medicină din Ohio. Administratorul îi asigură că şcoala nu mai primise cadavre de vreo cîteva zile. Harrison ţinu însă să intre în sala de disecţie şi începu să descopere cadavrele, unul după altul. Pe masa cea mare din mijloc, se aflau două, pe care fraţii le priviră cu atenţie, fără să distingă trăsăturile cunoscute.

În cele din urmă administratorul îi duse înaintea unui cadavru, care era al unui om bătrîn, îmbrăcat doar cu o

cămaşă. Faţa nu fusese desfigurată, cum se întîmpiă de obicei, atunci cînd mortul trece prin mîinile hoţilor de cadavre, atît numai că o parte din barba lungă şi albă fusese ciuntită. Benjamin Harrison privi leşul, la început fără mare interes, dar apoi trăsăturile i se părură familiare şi se aplecă să vadă mai bine. Tresări şi figura i se învineţi de furie: "Tata!" strigă el.

Fraţii Harrison, indignaţi de această descoperire, jurară că vor aduce poliţia şi că vor răscoli întreaga clădire, în căutarea cadavrului după care veniseră. Şi într-adevăr se ţinură de cuvînt; scoaseră ţiglele ce pavau curtea şi răscoliră pămîntul, dar fără nici un rezultat.

John Scott Harrison, tatăl celor doi, fusese membru al Congresului şi murise cu cîteva săptămîni înainte. Trupul său furat din groapă, ajunsese, prin intermediul hoţilor de cadavre, la Facultatea de medicină din Ohio. Rezultatul acestui episod a fost că s-a votat o lege prin care furtul de cadavre era pedepsit cu o amendă de 1000 dolari sau doi ani de închisoare.

Nu există în toată literatura o tragedie care să se poată compara cu cea a reporterului Martin J. Casey, astăzi mort. Acest om a fost, timp de douăzeci şi cinci de ani, unul dintre cei mai talentaţi reporteri din New York City.

Editorii îi cereau lui Martin dări de seamă asupra războaielor, asupra mişcărilor politice şi scandalurilor mondene, dar ori de cîte ori aveau ocazia, îl trimiteau la tribunalele de copii. Aici îşi făcuse Casey reputaţia de bun reporter. Uneori articolele sale erau înduioşătoare, altădată comice şi întotdeauna citite cu interes.

Aceasta făcu ca un reporter trimis la locul unui accident să-l cheme pe Casey la telefon. "E un subiect admirabil pentru Casey" spuse reporterul editorului şi Casey luă receptorul. "Am ceva grozav pentru tine" zise colegul. "O fetiţă de cinci ani, stînd pe pragul casei sale, a văzut cum un copilaş de doi ani coborîse de pe trotuar şi venea în calea unui automobil. Fetiţa a dat fuga, încercînd să-l scape. Dar în acest timp, şoferul văzuse şi el copilul şi virase repede, pentru a-l ocoli. Cu această mişcare el strivi însă pe mica salvatoare, pe care n-o văzuse. Fetiţa a murit în cîteva minute." Casey lua mereu note. "Care e adresa fetiţei moarte?" întrebă el. Reporterul îi indică adresa. "Şi cum se numeşte?" "Virgina Casey, se scrie la fel ca numele tău dar acasă i se spune Mickey", replică reporterul, care era de curînd venit în redacţie.

Casey puse receptorul la loc şi şi scrise reportajul. Cînd termină articolul se duse cu el la editor şi i spuse: "O să mă duc acasă. Copilul ucis e fetiţa mea." Apoi căzu leşinat. A murit la cîţiva ani după această întîmplare şi se spune că emoţia încercată în ziua cînd i-a fost omorîtă copila a fost cauza care i-a grăbit sfîrşitul.

O surpriză tot atît de tragică a avut o sergentul de noapte Charles Reynolds din Seminole (Oklahoma), care, răspunzînd unei chemări telefonice, află că în districtul Oliver Addition se comisese un asasinat. Acesta era în imediata vecinătate a casei unde locuia el şi se grăbi într-acolo. În curtea din spatele casei învecinate, el îşi găsi soţia, pe tînăra şi frumoasa Haydée, zăcînd moartă. Veşmintele-i erau aproape cu totul sfîşiate. Un obraz era învineţit de o lovitură, avea pe corp tăieturi adînci, făcute cu un ciob de sticlă, şi se vedea că în cele din urmă, un glonte pusese capăt suferinţelor sale. La o distanţă de vreun metru şi jumătate zăcea un bărbat cu un picior de lemn, în care poliţistul recunoscu pe vecinul său McDaniel, poreclit "Piron" şi care avea un atelier de cizmărie. După uciderea femeii, cizmarul îşi zburase creierii.

Poliţistul Reynolds îşi ridică privirile şi văzu la una din ferestre pe

cei cinci copii ai săi, uitîndu-se la el cu ochii dilataţi de spaimă. Atunci află pentru prima dată că soţia îi fusese infidelă şi că întreţinea de vreo cîteva luni relaţii amoroase cu cizmarul. Poliţistul era unul din puţinii care n-aveau idee de această idilă. Vecinii se miraseră o vreme de faptul că femeia putuse prefera un invalid, frumosului său soţ, dar în cele din urmă ea se plictisise de admiratorul ei şi i-o spusese, iar acesta, într-un acces de gelozie o omorîse, sinucigîndu-se.

Un băiat în vîrstă de 16 ani, Michael Lewis sta înaintea casei părinţilor săi în momentul cînd un autobuz lovi un om, rănindu-l de moarte. Trecătorii îl ridicară pe muribund, ducîndu-l spre casa în dreptul căreia stătea adolescentul. Acesta se apropie de victimă şi exclamă:"Dar e tata!". Muribundul era Clarence Lewis, consilier în New York şi se întorcea în sînul familiei sale, pentru a fi ucis chiar în faţa casei.

Doctorul Frederick Weintraub, un tînăr intern la spitalul israelit Zion din Brooklyn, este chemat de urgenţă în sala de operaţie. O femeie, între două vîrste, fusese împuşcată de către hoţul pe care-l surprinsese în casa sa. Glontele se înfipsese în tîmpla dreaptă. Doctorul Weintraub se apropie în grabă de masa de operaţie, unde văzu că victima nu era alta decît mama sa.

Astfel de coincidenţe s-au produs încă de la începuturile istoriei şi atît legendele, folclorul şi literatura cuprind exemple impresionante.

LAS-O AŞA CUM A CĂZUT!

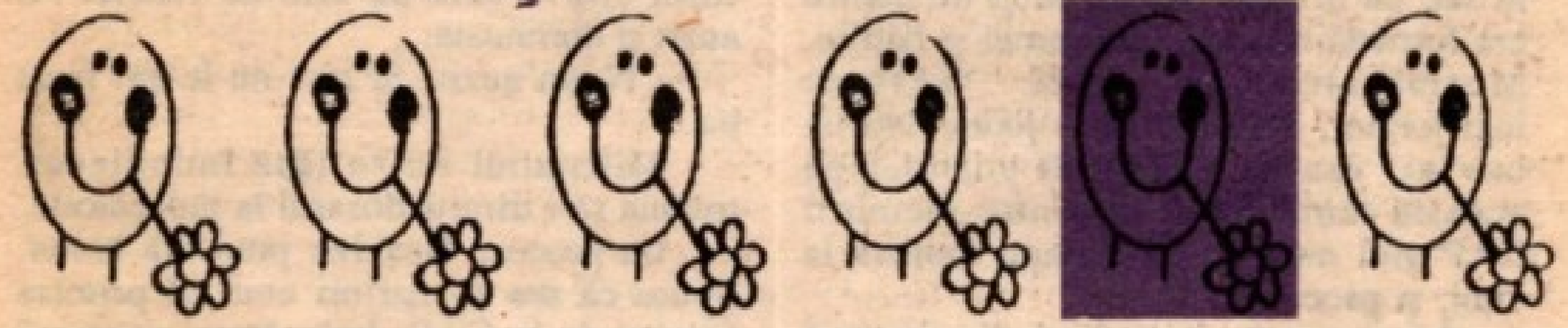

Nea Jan e un ţăran în carne şi oase. Trăieşte într-un sat aflat la o oră de drum cu maşina distanţă de Bucureşti. În vara lui '83, cînd l-am cunoscut, era şef şi pălmaş, cum spunea el, la grajdul de viţei nou-născuţi din cadrul fermei de vaci a CAP-ului. Răspundea cu capul de vreo 60 de viţeluşi, pe care trebuia să-i îngrijească pînă la înţărcare, cînd treceau în seama altuia. Muncea din zori pînă-n noapte, dar nu se plîngea de greutatea muncii. Era necăjit că nu-i mai rămîne timp pentru gospodăria proprie.

- Baremi cîştigi bine? l-am întrebat o dată.

- Nu de cîştig e vorba, mi-a răspuns, că pe mine nu mă plăteşte...

N-am înţeles, cum adică să nu-l plătească, pentru o muncă de 12 pînă la 16 ore pe zi, şi cu mare răspundere, căci dacă îi murea un viţel, se făcea o adevărată anchetă şi risca să-l plătească.

- Eu sînt condamnat, mi-a explicat Nea Jan şi această precizare m-a nedumerit şi mai mult. Avea doi cai frumoşi, bine îngrijiţi, o căruţă bună, iar acasă, curtea-i era plină de orătănii, plus vreo treizeci de oi la o stînă particulară.

După mai multe întîlniri şi întrebări indirecte, coroborînd ce-mi spunea Nea Jan, cu ce auzeam de la alţii, am aflat toată povestea.

Mai întîi, prosperitatea lui Nea Jan se explica prin faptul că el nu locuia în centrul de comună, situat pe o şosea naţională, ci într-un sat la vreo patru-

cinci kilometri, fără drum de acces asfaltat, sau măcar pietruit.

- Ehei, păi n-ai observat că bogaţi sînt "ăia"? mă întrebase o dată un ţăran. Lor le convine să crească vaci, oi, porci...

- N-am înţeles, ce avantaj au ei faţă de dvs., care locuiţi la şosea?

- Păi, foarte multe... Nu-s sub ochii autorităţilor din comună. Cum încep ploile, nu mai poţi intra acolo decît călare. Noroiul, pînă-n genunchi. Ş-apoi, ce, parcă la ei se face recensămîntul ca la noi? Cînd aud, gonesc orătăniile-n pădure, că-i la doi paşi...

Deci, asta era una din explicaţiile relativei prosperităţi a lui Nea Jan. Altă explicaţie era marea lui dragoste de animale, de la care i s-a tras şi condamnarea, cum mi-a spus altă dată, cu un năduf amestecat cu amară ironie.

Iată cum s-au petrecut faptele:

CAP-ul în care, se-nţelege, şi Nea Jan era membru, rămăsese fără îngrijitor la grajdul de viţei. Nimeni nu voia să primească această muncă grea şi cu mari răspunderi. Trebuia un om în putere, iar în sat, ca în toate satele, forţa de muncă era formată mai ales din femei şi bătrîni. Mortalitatea la viţei crescuse îngrijorător, se aflase şi la judeţ, într-un cuvînt, era un adevărat scandal pe această temă. Nimeni dintre membrii CAP-ului nu voia să accepte muncă la viţei, şi pace.

Într-o seară, la bufetul din comună stăteau la un pahar de vorbă primarul, şeful de post, preşedintele CAP-ului şi alţi "tovarăşi cu munci de răspundere". Bineînţeles, veni vorba şi de problema cea mai arzătoare - viţeii.

- Ştiu eu cine-ar fi bun, zise într-o doară miliţianul.

Ceilalţi se uitară la el cu neîncredere.

- Trebuie un om în putere şi cu tragere de inimă, continuă şeful de post.

- Mersi! Asta ştiu şi eu. Numai că n-avem de unde-l lua, zise primarul, cu superioritatea conferită de funcţie. Credeam că te gîndeşti la careva anume...

Miliţianul pronunţă numele lui Nea Jan.

- Cum o să vină ăla? Ăla are propriul lui sector zootehnic acasă, se bagă în vorbă preşedintele colectivului.

- Dacă mă sprijiniţi corespunzător, îl putem face să vină...

A doua zi, şeful de post, însoţit de alţi doi miliţieni, s-a deplasat acasă la Nea Jan. Gospodarul era plecat la muncă. Femeia i-a primit ca pe nişte oameni, crezînd că sînt în trecere şi vor o cană cu apă.

S-a făcut o percheziţie amănunţită. S-au confiscat circa 120 kilograme fasole albă, găsită în pod, pentru care s-a încheiat proces verbal. Cei trei au luat "corpul delict" şi au lăsat vorbă ca gospodarul să se prezinte la post a doua zi dimineaţă.

Nea Jan s-a dus la post pregătit. A arătat bonul ce dovedea că primise fasolea de la magazia CAP-ului, pentru munca depusă la cultura respectivă. Miliţianul a cercetat cu neîncredere bonul, l-a răsucit pe toate părţile.

- Dacă-i aşa, o să te descurci la judecătorie. Eu sînt obligat, pe baza procesului-verbal de percheziţie, să-ţi fac dosar. Din magazia CAP-ului s-au furat cîteva sute de kile de fasole. Ai auzit şi dumneata...

- N-am auzit! Şi nici nu le-am furat eu...

Miliţianul nu se lăsă înduplecat: trebuia să-i trimită dosarul la judecătorie.

La proces, Nea Jan prezentă bonul. Spuse că are şi martori cum că primise fasolea de la CAP. Judecătorul examină bonul, se uită la Nea Jan, care era nebărbierit, îmbrăcat prost, ca de la muncă şi, pe deasupra, venise şi cu biciul în mînă, căci lăsase căruţa în preajmă.

- Proba prezentată de martor e neconcludentă, dictă omul legii către grefier.

- Am martori, dom'judecător, încercă Nea Jan cu spaimă, văzînd că gluma se-ngroaşă, de unde el crezuse că va scăpa foarte uşor.

- Ce martori ai? Las'că ştiu eu că furaţi toţi din avutul obştesc şi vă apăraţi unii pe alţii. Crezi că-ţi merge?!

- Ştie şi magazioneru', dom'judecător, că doar el...

- Gura! să răspunzi numai la întrebările mele! Cu ce-ţi ţii dumneata, atîtea animale? Văd că ai doi cai, o vacă, oi, porci, păsări, enumeră el, citind din dosar. Cu ce le ţii?

Nea Jan se uită în podea. N-avea ce răspunde. Era clar pentru oricine că grădina proprie şi "lotul personal" (luat în folosinţă de la CAP din chiar pămîntul ce fusese cîndva al lui şi pe care avea vie) nu i-ar fi permis să crească atîtea animale. Dar, oricine ştia, de asemenea, că nu e posibil să creşti animale fără să mai "ciupeşti" din culturile CAP-ului. Nu făceau toţi la fel?...

După cîteva zile, şeful de post îi aduse sentinţa acasă - era condamnat la doi ani închisoare corecţională, cu executarea pedepsei la locul de muncă, repartizat la ferma de vaci, cu precizarea, în paranteză, grajdul de viţei.

- Mi-o făcurăţi! zise Nea Jan, uitîndu-se la miliţian şi crezînd, încă, în sinea lui, că e doar o glumă. Dar să ştii dumneata că nu mă las. Măcar de-ajung pîn' la Ceauşescu, şi nu mă las!...

- Fii băiat deştept, Nea Jan. Las-o aşa cum a căzut! Văd că-ţi merge bine. Eşti înstărit, slavă Domnului! Cine mai are ce ai dumneata? Ş-apoi, la viţeii ăia care mor în mizerie, nu te gîndeşti? Vrei să-ţi baţi cuie-n talpă? Nu te pune cu legea!

... Nea Jan s-a împăcat, pînă la urmă, cu gîndul că va munci doi ani de pomană. Îngrijea viţeii CAP-ului ca pe ochii din cap, de parc-ar fi fost ai lui. Cei din conducere erau foarte mulţumiţi. Acasă, muierea ducea tot greul gospodăriei. O mai ajuta cîte unul din sat, plătit cu ziua, şi treburile mergeau, tîrîş-grăpiş.

Dar, deşi se-mpăcase cu situaţia, Nea Jan era bîntuit, cîteodată, de un gînd negru, pe care mi-l împărtăşi, o dată, şi mie:

- Un an l-am făcut; mai am unu'. Dar, peste un an, dacă ăştia nu-şi găsesc om în locul meu şi mă condamnă din nou...?

Acum, ca şi Caragiale, voi mărturisi că n-am mai fost prin satul acela şi nu ştiu ce-a mai făcut Nea Jan.

Ce ştiu sigur, e că ţăranul român s-a trezit şi el, după cele petrecute în decembrie '89 şi a început să-şi caute dreptatea şi demnitatea de altădată...

Al. SAUCĂ

Puterea deducţiei

Cartier din Moscova. Noapte. Beznă. Un miliţian îşi face rondul. Păşeşte ca o pisică, pentru a surprinde

şi a nu fi surprins. Evoluează discret de la un loc bine mascat la altul. Trage cu urechea. Cînd în jur e liniştea deplină, mai parcurge o etapă. Ascultă din nou. Nu iese din umbră, nu se mişcă, pînă nu se convinge că nimeni altcineva, în afara lui, nu mişcă, în toată zona de percepţie. Deodată, stînd ascuns, lipit de un pom, i se pare că aude un zgomot. Ciuleşte urechile. Îşi încordează auzul la maximum. În el se luptă sentimente contradictorii: teama că ar apărea un bandit pe care trebuie să-l înfrunte, şi sentimentul datoriei. Inima începe să-i galopeze. Sînt paşi de bărbat. N-are nici o îndoială. Zgomotul se apropie. Omul începe să se calmeze. Nu sînt paşii unui hoţ sau bandit. Sînt paşi rari, măsuraţi, ai unui bărbat calm, satisfăcut, care savurează răcoarea nopţii. Care nu se grăbeşte. Nu se teme. Înseamnă că acesta cunoaşte bine cartierul. Dar, nu-i de pe-aici. Aştia n-au de ce să circule la ora asta. Înseamnă că-i unul care vine de la vreo curvă. Ia să vedem noi, ce curve sînt pe strada asta. E Naşa, care stă în partea ailaltă. E Paşa, de la care tocmai am ieşit eu acum. Şi nevastă-mea. Păi, în partea aia stau eu ! Asta vine de la nevastă-mea! Asta trebuie să fie tovarăşul Sverdlov! Mi-a spus mie Paşa că nevastă mea are un gagiu nou, tovarăşul director Sverdlov, de la Gasplan. El trebuie să fie! Paşii se apropie, sacadaţi, egali, calmi. Frica a trecut. I-a luat locul satisfacţia. Aproape, chiar fericirea. Miliţianul se desprinde de trunchiul pomului. Se posteză în mijlocul trotuarului, cu mîinile la spate. Zîmbetul pe care nimeni nu i l-ar putea vedea în întuneric, el îl simte, parcă, în tot corpul. Aşteaptă, mulţumit şi tot mai emoţionat. Paşii se apropie. Cînd ajung la un metru de el, miliţianul strigă din rărunchi, ducînd mîna la chipiu :

- Să trăiţi - tovarăş - Sverdlov !

-Bună, măi băiete, răspunde binevoitor, satisfăcut, tovarăşul Sverdlov. Dar cum se face că m-ai recunoscut pe beznа asta?!

- Prin deducţie, tovarăşe Sverdlov...

Paşii se îndepărtează, cum au venit.

Miliţianul rămîne cu mîna la chipiu, zîmbind larg, respectuos, un zîmbet pe care-l simte în tot trupul...

Al. S.

Cum şi-a lichidat dictatorul

"TOVARĂŞII DE LUPTĂ"

... Nu singur ; în strînsă colaborare cu Elena Ceauşescu. Era nevoie - după cum veţi vedea şi de o minte de "savantă". La care se adaugă Pacepa, travestit dar, totuşi, recunoscut...

În ziarele din 19 februarie 1975, Socialiste România anunţă cu profundă durere încetarea din viaţă, în noaptea de 17 spre 18 februarie 1975, a tovarăşului Chivu Stoica, membru supleant al Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R.,

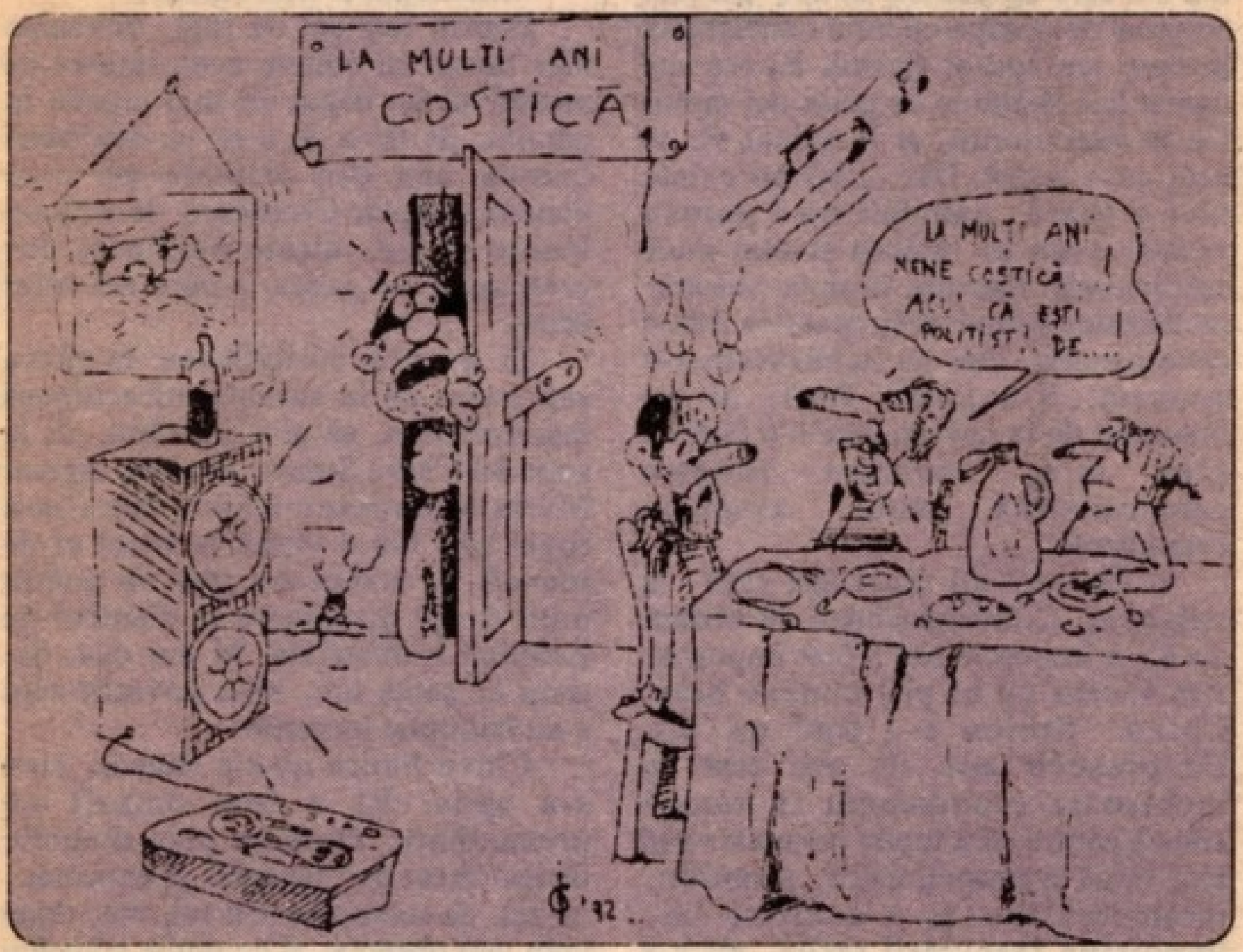

jos, pe prima pagină, după alte ştiri, a apărut un mic necrolog:

"Comitetul Central al Partidului Comunist Român, Consiliul de Stat şi Consiliul de Miniştri al Republicii Socialiste România anunţă cu profundă durere încetarea din viaţă, în noaptea de 17 spre 18 februarie 1975, a tovarăşului Chivu Stoica, membru supleant al Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R., preşedintele Colegiului Central de Partid, vechi militant al mişcării comuniste şi muncitoreşti din ţară".

Pe pagina a 5-a s-a publicat o biografie, din care reieşeau funcţiile

îndeplinite de Chivu Stoica pe linie de partid şi de stat, în descreştere vizibilă ca importanţă (după venirea la putere a lui Ceauşescu), dar cu aprecieri elogioase. S-a publicat, totodată, şi hotărîrea privind organizarea funeraliilor.

Chivu Stoica a murit la vîrsta de 65 de ani, iar sicriul cu corpul lui neînsufleţit a fost depus în holul Palatului Marii Adunări Naţionale (sediul Parlamentului). Accesul publicului era limitat la cîteva ore; drept pentru care, lumea care auzise că ceva "nu e în regulă" se îngrămădea curioasă, deşi organele de ordine încercau cu orice chip să o stăvilească. Într-un asemenea puhoi, greu de stăpînit, am intrat şi eu. Şi, la fel ca toţi cei care au pătruns în hol, am fost surprins de poziţia cu totul neobişnuită în care era aşezat sicriul. El era sus aşezat la o înălţime de peste doi metri. Ca să vezi mortul, ar fi trebuit să te urci pe o scară. Dar, cum nu exista nici o scară, oamenii nu-l puteau vedea, ceea ce întărea şi mai mult suspiciunile. Fiecare, în sinea noastră, ne dădeam seama că în moartea asta e ceva necurat. Dar nu îndrăzneam s-o spunem. S-a găsit, însă, şi un muncitor de la Griviţa care s-o facă cu glas tare, curmînd liniştea caracteristică unui asemena eveniment:

- De ce l-aţi urcat aşa sus? - a strigat el. Coborîţi sicriul să vedem dacă s-a împuşcat sau a fost împuşcat. Am lucrat cu el şi-l cunosc bine. Chivu Stoica n-a fost un laş. Unsprezece ani cît am stat în închisoare (condamnat la muncă silnică pentru că a luptat pentru o viaţă mai bună a muncitorilor, ţăranilor, intelectualilor şi a copiilor lor, împotriva fascizării ţării), nu s-a sinucis... Şi s-a sinucis acum? Călăilor! Mincinoşilor! - a mai apucat el să spună, în timp ce a fost înhăţat şi scos în mare grabă afară.

Ce s-a mai întîmplat cu acest muncitor, nu ştiu. Momentul însă pe care l-am trăit a fost zguduitor. A mai existat un asemenea moment de curaj la mitingul de doliu, cînd tot un muncitor de la Griviţa a strigat:

- Chivule, spune-i lui Dej unde am ajuns. Ce face ăsta (adică Ceauşescu) cu noi. Cum îşi bate joc de viaţa noastră, de idealul în care am crezut.

Poate ar mai fi spus şi alte lucruri, dacă securitatea n-ar fi acţionat, de data aceasta cu şi mai multă operativitate. Într-o clipă a şi dispărut. De altfel, o scenă extrem de neplăcută s-a petrecut şi pe drumul spre Monumentul Eroilor, cînd Lina Ciobanu a spart rîndurile şi, alergînd ca o nebună spre maşina care ducea catafalcul, striga cît o ţinea gura, la şofer:

- Mai repede! Mai repede!

Pentru toţi cei de faţă, devenise clar faptul că cineva avea interes ca mortul să fie băgat cît mai repede în pămînt, de frica de a nu se descoperi cumva una din crimele pe care dictatura soţilor Ceauşescu le-a făcut. Unele ştiute, altele neştiute, dar presupuse, ca aceea la care mă refer acum.

Şi am avut posibilitatea, la cîteva săptămîni de la această miraculoasă înmormîntare, să aflu adevărul, de la soţia lui Chivu Stoica, doamna inginer Maria Manolescu-Chivu, care m-a rugat să-i fac o vizită la locul ei de muncă. Pe atunci era (dar nu pentru mult timp) directoare la Centrul de Estetică Industrială. M-am dus. Şi, timp de şapte ore, mi-a povestit cum s-au întîmplat lucrurile.

Chivu Stoica nu s-a sinucis, cum s-a spus. El a fost omorît cu premeditare, după un plan diabolic dirijat direct de "savantă" şi executat, cu zel, de securitate. Cu zel, dar, după cum veţi observa, şi cu multe stîngăcii (unele chiar grosolane). Probabil că în 1974 şi 1975 (căci un an a durat acţiunea de distrugere propriu-zisă a lui Chivu Stoica) nici teroriştii şi nici securitatea nu reuşiseră să se specializeze, încă, în asasinate. Sau,

poate, greşelile comise se datorau subaprecierii adversarului. Nu-mi dau seama. Cert este că totul s-a desfăşurat pe baza unui scenariu, din care nu au lipsit gangsterii (de gen feminin şi masculin), groaza şi crima.

În dimineaţa zilei de 17 februarie, Chivu Stoica i-a telefonat soţiei din spital, comunicîndu-i că se simte mai bine şi că la intervenţia lui i se vor înapoia maşina proprietate personală şi dormitorul fetiţei, ambele confiscate. Părea mai optimist, dar i-a atras atenţia să nu afle nimeni de această convorbire.

Surpriza cea mai mare avea să se producă, însă, în seara aceleiaşi zile, cînd, pe la orele 20, s-au auzit ciocănituri în uşă. Soţia aflată numai cu fetiţa acasă, speriată, nu a deschis imediat, rugînd-o pe vecina de la etajul 1 (doamna Băbălău) să-l cheme pe domnul Pîrvulescu care locuia la etajul 2.

Domnul Pîrvulescu nu se simţea bine, astfel că a venit soţia sa. Dar pînă să coboare dînsa, uşa a fost deschisă. În canatul uşii era Chivu Stoica. Speriat, cu un geamantan în mînă. După ce şi-a sărutat copilul şi soţia, a descuiat camera şi a intrat în ea, rugînd să i se facă un ceai. La cîteva minute a ieşit din nou şi a cerut să nu fie deranjat, indiferent cine l-ar căuta.

Între timp, în apartament au apărut doamna Pîrvulescu şi Leti Bedivan - cumnata lui Chivu Stoica - sora soţiei . În vreme ce ele discutau cele întîmplate, la mai puţin timp de jumătate de oră de la sosirea lui Chivu Stoica, au auzit bătăi puternice în uşă. Primul care a intrat a fost Coman, şoferul. "Chivu Stoica s-a împuşcat", le-a anunţat el. După care, la nici două minute, a dat buzna în casă o echipă de securişti. Printre ei, Răduică, şeful securităţii de la Comitetul Central, Pleşiţă, ministrul adjunct al securităţii, un colonel de securitate numit Negrea şi cîţiva necunoscuţi. Soţia lui Chivu Stoica şi persoanele care se aflau în casă au rămas foarte surprinse. De unde ştiau , cînd ele nu auziseră nici un foc de armă. Şi cum au ajuns atît de repede? Era clar că este vorba de o înscenare, prost organizată. Dovadă că Răduică, cînd a dat cu ochii de doamna Pîrvulescu, s-a zăpăcit şi a întrebat-o:

"Ce cauţi dumneata aici şi pe unde ai intrat?"

Intrase pe la bucătărie, pe uşa din spate. Iată un mic "amănunt" care le scăpase, acela că exista şi o scară de serviciu pe care n-o prevăzuseră. Prezenţa martorilor din afară i-a pus, astfel, în mare încurcătură. Pînă la urmă însă, s-au "descurcat", ignorînd pînă şi cele mai elementare probe. Puterea era doar a lor, nu?

Doamna Stoica nu a vrut să le dea voie să intre în camera ei fără colonelul Itu. Ştia că este un om cinstit şi vroia să se asigure măcar de un martor mai obiectiv. L-au chemat.

Între timp au sosit şi procurorii, Sever Georgescu şi domnul Vasile Greblea, despre care soţia lui Chivu Stoica mărturiseşte că în ancheta făcută au dovedit înţelegere faţă de dînsa, gesturi reale de omenie, o adevărată excepţie în acele condiţii de oprimare şi dictatură.

Uşa de la camera lui Chivu Stoica era însă încuiată pe dinăuntru.

Se putea crede deci că s-a încuiat intenţionat pentru a se împuşca.

Au forţat uşa şi au intrat. Chivu Stoica era prăbuşit lîngă pat, într-un lac de sînge. A urmat, chipurile, ancheta, la care soţia nu a asistat. I-a auzit numai pe procurori spunînd: "Nu se putea împuşca cu arma de vînătoare pentru că era încălţat".

Procurorii au plecat iar securiştii l-au luat pe targă şi l-au dus la morga Spitalului Elias.

Colonelul Itu care, dintr-un sentiment de compasiune faţă de familie, a mai rămas, le-a spus că din cîte îşi dă el seama, Chivu Stoica a fost împuşcat sau s-a împuşcat cu o armă cu amortizor şi că în nici un caz nu poate fi vorba de o armă de

vînătoare.Lucru ce s-a confirmat imediat. La controlul făcut, armele de vînătoare se aflau toate trei în cutiile lor, la locul lor. Era cel puţin absurd că după ce s-a împuşcat, Chivu Stoica să mai poată pune arma la locul ei. În plus, şi faptul că geamul de la baia care comunica cu camera lui Chivu Stoica a fost găsit deschis.

A doua zi, pe 18 februarie, a venit pentru a exprima condoleanţe doctoriţa Georgescu, prietenă şi cu

familia Bobu, care i-a spus că din cîte a aflat ea (era clar de unde), Chivu Stoica a fost împuşcat cu cinci gloanţe. Probabil aşa a fost. Capul era atît de sfărîmat, încît la înmormîntare a trebuit să-i facă o mască. O cunoştinţă a celui care a confecţionat masca (un mare specialist) a mărturisit şi ea că nu a fost împuşcat cu o armă de vînătoare şi că probabil, cîndva, se va spune adevărul.

Cît despre anchetă, s-a făcut absolut formal.

Tot în 18 februarie, soţia lui Chivu Stoica a fost chemată la Emil Bobu. Ea a povestit totul, aşa cum s-a întîmplat. Bobu tremura pur şi simplu de frică. Cînd dînsa i-a reproşat că nu a primit-o, deşi a solicitat de nenumărate ori audienţă şi cu un ton mai tare acuzîndu-l că este principalul coautor al morţii tragice a lui Chivu Stoica, înfricoşat, Bobu a ridicat repede receptorul telefonului şi l-a pus jos. Probabil "savanta" asculta din biroul ei discuţia şi nu i-a convenit întreruperea, căci n-au trecut nici două minute şi în biroul lui Bobu a intrat colonelul Ştefan care, fără nici o explicaţie, a reaşezat receptorul în furcă...

În legătură cu soţii Ceauşescu, nu-i lipsit cred de importanţă să arătăm că în iarna acelui an au avut cea mai lungă vacanţă din cîte au existat vreodată. Ei s-au întors în Bucureşti abia în ziua de 16 februarie, cu o zi numai înainte de lichidarea lui Chivu Stoica. Este de presupus că soţii Ceauşescu au planificat ca această lichidare să aibă loc înainte de întoarcerea lor.Şi că văzînd cum lucrurile se tergiversaseră, au venit la Bucureşti să conducă direct operaţiunea.

Abuzurile asupra familiei n-au încetat nici după moartea lui Chivu Stoica. În 19 februarie, deci chiar înainte de înmormîntare, o echipă de securişti şi un procuror pleacă la Văleni, unde se afla mama soţiei lui Chivu Stoica, efectuează o percheziţie şi pune sigiliul la casa la care se făceau lucrări de amenajare. Tot în ziua de 19 februarie li se interzice soţiei şi copilului lui Chivu Stoica să mai stea în casa de pe Cehov.

Sprijin a primit doamna Chivu şi de la procurorul Vasile Greblea care, înţelegînd situaţia, i-a adus personal din depozitul gospodăriei de partid, acolo unde au fost depozitate lucrurile confiscate, haine pentru a se îmbrăca în doliu.

Lucrurile sechestrate în mod abuziv de gospodăria de partid, abia la doi ani, în 1977, după cutremur au fost restituite: îmbrăcămintea personală şi unele lucruri mărunte. Şi asta datorită domnilor procurori Sever Georgescu şi Vasile Greblea. După cum un gest de omenie al procurorilor a fost şi cînd i-au adus păpuşa şi bicicleta fetiţei. Mobila şi celelalte lucruri, din dispoziţia "savantei", nu i-au mai fost înapoiate nici pînă azi.

DETECTIVII

În Marele Oraş poţi să dispari fără urmă cu iuţeala cu care se stinge luminarea. În căutarea dispărutului se pun în mişcare toate mijloacele de cercetare - ogarii care iau urma, copoii din labirintul oraşului, detectivii de salon, cei cu teoriile şi deducţiile.

De cele mai multe ori, omul rămîne dispărut pentru totdeauna. Alteori apare în Sheboygan sau în sălbatica Terre Haute, dîndu-şi un nume sinonim cu "Smith" şi fără să şi mai amintească de evenimentele care au avut loc pînă la o anumită dată, inclusiv de nota de plată la băcănie. Alteori, după ce s-au secat rîuri şi s-au răscolit restaurante ca să se vadă dacă nu cumva omul aşteaptă un muşchi de vacă în sînge, se descoperă că persoana s-a mutat cu o casă mai încolo.

În dramaturgie, tema omului dispărut (ca şi cum ar fi desenat pe tablă şi şters), este una dintre cele mai impresionante. Iar cazul lui Mary Snyder nu este lipsit de interes.

Un om între două vîrste, pe numele de Meeks, sosi din vest la New York să-şi găsească sora, pe doamna Mary Snyder, văduvă în vîrstă de cincizeci şi doi de ani, care locuia de un an, cu chirie, într-un cartier aglomerat.

La adresa ştiută a aflat că Mary Snyder se mutase de mai bine de o lună. Nimeni n-a fost în stare să-i spună noua adresă.

Domnul Meeks ieşi în stradă şi se adresă poliţistului din colţ, explicîndu-i dilema.

- Sora mea este foarte săracă şi sînt nerăbdător s-o găsesc. De curînd am adunat o groază de bani la o mină

de plumb şi vreau să împart bunăstarea cu ea. N-are rost să dau anunţ la ziar, pentru că nu ştie să citească.

Poliţistul se trase de mustaţă şi privi atît de meditativ şi de profund, încît Meeks aproape că simţi lacrimile de bucurie ale surorii picurînd pe cravata lui albastră.

- Mergeţi pe lîngă Canal Street, spuse poliţistul şi angajaţi-vă ca şofer pe cel mai mare camion. Acolo se întîmplă deseori ca femei în vîrstă să fie călcate de camioane. S-ar putea să fie printre ele. Dacă nu vreţi, atunci mergeţi la secţie şi rugaţi-i să pună un poliţist pe urmele doamnei.

La secţia de poliţie, Meeks primi imediat sprijin. Se dădu alarma generală şi fură distribuite la toate secţiile copii după fotografia lui Mary Snyder, pe care fratele o avea la el. Şeful îl numi pe detectivul Mullins să se ocupe de caz la secţia de pe Mulberry Street.

Detectivul îl luă pe Meeks deoparte şi-i spuse:

- Nu e un caz complicat.

Bărbiereşte-te, umple-ţi buzunarele cu trabucuri bune şi ne întîlnim la cafeneaua de la Waldorf, la ora trei după-amiază.

Meeks făcu întocmai. Îl găsi pe Mullins acolo. Băură o sticlă de vin, timp în care detectivul îi puse întrebări în legătură cu dispăruta.

- Să ştii, zise Mullins, că New

York-ul e un oraş mare, dar sectorul detectivilor e sistematizat. Avem două metode de a o căuta pe sora dumitale. Începem cu prima. Ziceai că are cincizeci şi doi de ani.

- Şi ceva, spuse Meeks.

Detectivul îl duse pe omul din vest la sucursala unui birou de anunţuri al unuia din cele mai mari cotidiene. Acolo scrise următorul anunţ şi i-l dădu lui Meeks să-şi dea cu părerea.

"Angajăm urgent o sută de dansatoare atrăgătoare pentru o nouă comedie muzicală. Zilnic la nr...., Broadway".

Meeks se simţi indignat.

- Sora mea e o femeie în vîrstă, săracă şi muncitoare. Nu văd cum ne ajută s-o găsim un anunţ ca ăsta.

- Bine. Văd că nu cunoşti New York-ul. Dar dacă nu-ţi convine ideea asta, o încercăm pe cealaltă. Mergem la sigur cu ea. Dar o să te coste mai mult.

- Nu contează. O încercăm.

Copoiul îl duse înapoi la Waldorf.

- Închiriază două camere şi un salonaş, îl sfătui el, şi să urcăm.

Meeks se supuse şi cei doi fură poftiţi într-un apartament splendid la etajul patru. Meeks era buimăcit. Detectivul se lăsă într-un fotoliu de pluş şi-şi scoase cutia cu trabucuri.

- Am uitat să-ţi sugerez, bătrîne, zise el, că ar fi trebuit să reţii camerele cu luna. Ţi-ar fi făcut reducere.

- Cu luna! exclamă Meeks. Cum adică?

- Ei, păi prin metoda asta ne trebuie timp, nu glumă. Ţi-am spus că o să te coste mai mult. Va trebui să aşteptăm pînă la primăvară. Pînă atunci apare şi noua carte de telefon. E foarte probabil ca numele şi adresa surorii să fie trecute în ea.

Meeks se descotorosi imediat de copoiul de la centru. A doua zi cineva îl sfătui să-l consulte pe Shamrock Jolnes, vestitul detectiv particular al New York-ului, care pretindea onorarii fabuloase dar făcea minuni în domeniul rezolvării misterelor şi crimelor.

După ce aşteptă vreo două ore în anticamera marelui detectiv, Meeks fu poftit la el. Jolnes stătea la o măsuţă de şah încrustată cu fildeş, îmbrăcat într-un halat vişiniu, cu o revistă în faţă, încercînd să rezolve misterul rubricii "Aceia". Chipul slab, intelectualizat, ochii pătrunzători şi viteza de exprimare a vestitului detectiv sînt prea cunoscute ca să mai necesite o descriere.

Meeks îşi expuse păsul.

- Onorariul meu, dacă operaţiunea va fi încununată de succes, este de cinci sute de dolari, spuse Shamrock Jolnes.

Meeks se înclină aprobator.

- Preiau cazul, domnule Meeks, spuse Jolnes în cele din urmă. Pentru

mine, dispariţia persoanelor în acest oraş a constituit întotdeauna o problemă interesantă. Îmi amintesc de un caz pe care l-am rezolvat cu succes acum un an. O familie cu numele Clark a dispărut brusc din micul apartament în care locuia. Am ţinut sub observaţie clădirea timp de două săptămîni, doar-doar o să dau de o pistă. Într-o zi mi-a venit ideea că un lăptar şi un băiat de băcănie mergeau

întotdeauna în sens invers cînd îşi cărau mărfurile la etaj. Urmînd prin inducţie ideea pe care mi-a oferit-o această reflecţie, am localizat imediat familia dispărută. Se mutaseră în apartamentul din partea opusă a holului şi-şi schimbaseră numele în Kralc.

Shamrock Jolnes şi clientul său se duseră la casa cu chirie unde locuise Mary Snyder. Detectivul ceru să i se arate camera pe care o ocupase. De la dispariţia ei n-o mai închiriase nimeni. Camera era mică şi prost mobilată. Meeks se aşeză abătut pe un scaun spart, în timp ce detectivul cerceta pereţii, duşumeaua şi cele cîteva mobile vechi şi şubrede, în căutarea unei urme.

După o jumătate de oră, Jolnes adunase cîteva articole, aparent nesemnificative - un ac ieftin de pălărie, de culoare neagră, o bucată ruptă dintr-un program de teatru şi capătul unei cărţi de vizită, zdrenţuită, pe care se găsea cuvîntul "stînga" şi "C_{12}".

Shamrock Jolnes se sprijini de poliţa căminului vreo zece minute, cu capul în mînă şi cu o privire absorbită pe chipul intelectualizat. În cele din

urmă exclamă înviorat:

- Hai, domnule Meeks, problema este rezolvată. Te pot conduce direct la locuinţa surorii dumitale. Şi să nu ai teamă cum o duce pentru că are o situaţie bună, cel puţin deocamdată.

- Cum aţi reuşit? întreabă el, cu admiraţie în glas.

Poate că singura slăbiciune a lui Jolnes era mîndria profesională pentru realizările extraordinare obţinute prin inducţie. Era oricînd gata să uluiască şi să-şi vrăjească auditoriul, descriind metodele sale.

- Prin eliminare, spuse Jolnes, întinzîndu-şi indiciile pe măsuţă. Am lăsat deoparte anumite cartiere ale oraşului în care s-ar fi putut muta doamna Snyder. Vezi acul de pălărie? Asta elimină Brooklyn-ul. Nici o femeie nu îndrăzneşte să se urce în maşină, la Brooklyn Bridge, dacă nu are asupra ei un ac de pălărie cu care să se lupte pentru a ocupa un loc. Şi acum să-ţi demonstrez că n-ar fi putut să ajungă în Harlem. În spatele acestei uşi, pe perete, se află două cuiere. Într-unul din ele doamna Snyder şi-a agăţat boneta iar în celălalt şalul. Observă cum capătul şalului a lăsat cu timpul pe peretele tencuit o dungă de murdărie. Semnul este drept, ceea ce dovedeşte că şalul nu avea franjuri. Acum, există oare vreo femeie în etate care să se urce în trenul de Harlem şi să întîrzie călătorii din spate din cauza franjurilor şalului care s-au prins în uşă? Aşa că Harlemul cade.

Deci, în concluzie, doamna Snyder nu s-a mutat prea departe. Pe cartea asta de vizită ruptă vezi cuvîntul "stînga", litera "C" şi cifra "12". Ei, din întîmplare ştiu că la nr. 12, pe aleea C, se află o pensiune clasa întîi, cu mult peste posibilităţile surorii dumitale - după cîte bănuiesc. Şi pe urmă găsesc o bucată de program de teatru, mototolită într-o formă ciudată. Ce ne spune asta? Dumitale, domnule Meeks, probabil nimic. Dar pentru cei ale căror obiceiuri şi îndeletniciri îi fac să se servească de cele mai mărunte lucruri, sînt foarte grăitoare.

Mi-ai spus că sora dumitale este femeie de serviciu. Freca podelele din birouri şi holuri. Să presupunem că a făcut rost de o slujbă de genul ăsta, la un teatru. Unde se pierd de obicei bijuteriile cele mai preţioase, domnule Meeks? Bineînţeles că la teatru. Uită-te la bucata asta de program, domnule Meeks. Remarcă semnul rotund de pe el. A fost înfăşurat în jurul unui inel - poate un inel de valoare. Doamna Snyder a găsit inelul în timp ce lucra la teatru. A rupt grăbită o bucată dintr-un program, a învelit inelul cu grijă şi l-a vîrît în sîn. A doua zi l-a vîndut şi, cu banii căpătaţi, a căutat un loc mai bun unde să stea. Cînd ajung la acest punct al înlănţuirii faptelor, nu văd nimic imposibil în legătură cu nr. 12, aleea C. Acolo o vom găsi pe sora dumitale, domnule Meeks.

Shamrock Jolnes îşi încheie discursul convingător cu zîmbetul unui artist cu priză la public. Admiraţia lui Meeks depăşea puterea de exprimare. Se duseră împreună la nr. 12, aleea C. Era o casă de piatră cafenie, demodată, într-un cartier prosper şi respectabil.

Sunară şi, interesîndu-se de doamna Snyder, li se răspunse că nu locuieşte nimeni acolo cu numele acesta şi că de şase luni nu le mai sosise nici un chiriaş nou.

Cînd ajunseră din nou pe trotuar, Meeks examină indiciile pe care le luaseră din vechea cameră ocupată de sora lui.

- Eu nu sînt detectiv, îi spuse el lui Jolnes, în timp ce ridica bucata de program în faţa nasului, dar se pare că în loc de inel, în hîrtia asta au fost învelite dropsuri rotunde de mentă. Iar bucata cu adresa arată ca un bilet de spectacol - nr. 12, rîndul C, aripa stîngă.

Shamrock Jolnes avea o privire dură.

- Cred că ai face bine să-l consulţi pe Juggins, spuse el.

- Cine mai e şi Juggins? întrebă Meeks.

- E şeful unei noi şcoli moderne de detectivi. Au metode diferite de ale noastre, dar se spune că Juggins a rezolvat cazuri extrem de complicate. Am să te duc la el.

Îl găsiră pe mai marele Juggins în biroul lui. Era un om scund, cu părul blond, profund absorbit de lectura uneia dintre cărţile burgheze ale lui Nathaniel Hawthorne.

Cei doi mari detectivi din şcoli diferite îşi dădură mîna ceremonios şi Meeks fu prezentat.

- Relatează faptele, spuse Juggins, continuînd să citească.

Cînd Meeks se opri, mai marele închise cartea şi spuse:

- Aşadar, sora dumitale are cincizeci şi doi de ani, o aluniţă pe nas şi este o văduvă săracă; trăieşte din frecatul podelelor şi are un chip şi o siluetă nu prea îmbietoare?

- Aţi descris-o exact, recunoscu Meeks.

Juggins se ridică şi îşi puse pălăria.

- Peste cincisprezece minute, spuse el, mă întorc şi îţi aduc adresa actuală.

Shamrock Jolnes păli, dar se căzni să zîmbească.

În timpul fixat Juggins se întoarse cu un petec de hîrtie în mînă, pe care îl cerceta atent.

- Sora dumitale, Mary Snyder, anunţă el calm, se găseşte la nr. 162, Chilton Street. Locuieşte în dormitorul din spate, la etajul cinci. Casa e la numai patru blocuri depărtare de aici, continuă el, adresîndu-i-se lui Meeks. Ce-ar fi să mergi şi să verifici ce ţi-am spus şi apoi să te întorci? Domnul Jolnes te va aştepta, cred.

Meeks se grăbi să plece. Peste douăzeci de minute se înapoie cu faţa radiind.

- Acolo e, şi e sănătoasă! strigă el. Spuneţi-mi cît vă datorez!

- Doi dolari, răspunse Juggins.

După ce achită nota de plată şi plecă, Shamrock Jolnes rămase în faţa lui Juggins cu pălăria în mînă.

- Dacă nu îţi cer prea mult, se bîlbîi el, ... dacă ai fi atît de amabil să... dacă nu te superi...

- Sigur că nu, spuse Juggins, amabil. Să-ţi spun cum am procedat. Îţi aminteşti de descrierea doamnei Snyder? Ai cunoscut vreodată o femeie de condiţia ei care să nu plătească rate săptămînale pentru un portret în cărbune, mărit? Cea mai mare întreprindere de acest gen este chiar după colţ. M-am dus acolo şi i-am luat adresa din registru. Asta a fost tot.

După "The Complete Works of O. Henry"

O LATRINA MORMINT

Un tinar este arestat

"Cine va lovi pe tatăl său sau pe mama sa, să fie pedepsit cu moartea".
Deut. 24. 7. Bac. 37.28. Cap. 22

O cameră mică. Unul din pereţi e plin cu sertare din metal vopsit în albastru; care sînt numerotate. În mijlocul încăperii o masă şi două scaune. Pe unul dintre ele stă un subofiţer. Acesta scrie ceva într-un registru. În faţa lui, în picioare, un tînăr. Militarul, după ce termină treaba

în registru, ridică capul şi, uitîndu-se la băiat, i se adresează:

- Scoate tot ce ai prin buzunare şi pune pe masă. Aşa... Acum, dă jos pantalonii şi dă-i încoace, ca să văd dacă n-ai uitat ceva prin buzunare. Aşa... Scoate şi cămaşa şi dă-o la mine, ca să mă uit la ea. Aşa...

Descalţă-te. Scoate şireturile şi dă-mi-le. Aşa... Scoate şi ciorapii şi întoarce-i pe dos. Aşa... Acum poţi să te îmbraci şi să te încalţi. Ia-ţi batista. Pe asta ai voie să o păstrezi. Restul de obiecte şi buletinul rămîn la noi şi le pun în sertarul ăsta. Pe toate le-am trecut în procesul verbal. Citeşte-l şi după aceea semnezi, jos, unde scrie: "am predat". Aşa... Acum ţine bonul ăsta. Ai numărul 54. Atunci cînd pleci de aici, mi-l dai şi eu îţi restitui obiectele tale. Ai mai fost pe la poliţie?

- Nu, răspunde adolescentul.

- Atunci, să ştii... Cînd vine în cameră un subofiţer şi strigă numărul tău, să ştii că tu eşti cel chemat şi să te pregăteşti. Aici nu se cheamă pe nume ci pe numere. Acum ai să mergi cu mine. Dar pe drum să nu scoţi o vorbă. Ai înţeles?

- Da, am înţeles.

Şi cei doi oameni părăsesc încăperea. La ieşire, militarul încuie uşa şi bagă cheia în buzunar. O ia la stînga pe un culoar slab luminat. Băiatul îl urmează îndeaproape. După cîţiva metri, se fac nişte scări. Amîndoi încep să coboare. Un alt bec, de aceeaşi luminozitate, le arată drumul. Au ajuns în faţa unei uşi metalice. Care e vopsită în culoarea şobolanului. La mijlocul uşii, cam la înălţimea unui stat de om, există o despărţitură, dar nu se vede nimic. Subofiţerul ridică mîna şi apasă pe un buton aflat pe canatul uşii metalice. Din interior se aude un zgomot slab de sonerie. Deodată, despărţitura din uşa metalică se deschide şi apare un ochi care se uită la cei doi. Apoi, se aude un zgomot venit din partea cealaltă, ca un zăvor tras. Militarul scoate o cheie din buzunar şi o introduce în broasca de la uşa metalică şi descuie. Poarta grea de metal se deschide, dar atît cît să se strecoare un om. În faţa uşii apare un alt militar. Însoţitorul îi şopteşte:

- Îl bagi la camera 5.

- Am înţeles, răspunde acesta tot în şoaptă, parcă le-ar fi frică să nu-i audă cineva. Şi doar sînt numai ei. Atît.

Însoţitorul îi pune mîna pe umeri şi îi spune încetişor:

- Du-te cu domnul subofiţer... Şi vezi să nu faci prostii. Să fii cuminte... Ai înţeles?

- Am înţeles.

Şi tînărul se strecoară prin spaţiul uşii întredeschise şi intră în altă încăpere, foarte aproape de noul însoţitor.

- Stai... îi comandă acesta şi băiatul se opreşte pe loc, aşteptînd. Curios se uită la ce face acesta. Care închide uşa metalică şi trage zăvorul. De partea cealaltă a uşii metalice se aude cum se răsuceşte cheia în broască. Apoi îl aude pe subofiţer cum îi spune în şoaptă:

- Vino după mine...

Acesta îl urmează pe poliţist care se deplasează fără zgomot. Uitîndu-se la picioarele acestuia vede că paznicul este încălţat în nişte pîslari. În faţa lui

se face un culoar vopsit tot în culoarea blănii de şobolan. Coridorul este slab luminat, iar becul este împrejmuit cu nişte fire metalice. Trec prin faţa unor uşi metalice. Deasupra lor este scris un număr. Fiecare uşă are cîte o despărţitură. Care se poate da deoparte şi se poate vedea înăuntru. Se numeşte vizetă. Citise în cărţi despre ea. În faţa uşii cu numărul 5 subofiţerul se opreşte. Şi tînărul. Paznicul trage zăvorul şi deschide uşa grea. Apoi îi spune:

- Intră...

Şi se bagă în celulă.

În spatele lui se închide uşa grea de metal. Apoi aude zgomotul făcut de zăvorul care intră în lăcaşul lui. Se uită în camera unde va trăi de aci încolo. Un miros de ţigară şi de sudoare îi pătrunde în nări. O lumină slabă răzbate de la fereastra mică aşezată sus şi care este acoperită cu gratii din metal. În cameră sînt două paturi, iar deasupra lor alte două. În celulă sînt trei oameni. Care stau pe marginea paturilor. Doi, pe unul, iar al treilea, pe un pat. Cei trei sînt tunşi scurt; cu maşina. Toţi se uită întrebători spre el. Cel care stă singur pe pat, un om cam de 40 de ani îl întreabă:

- Cum îţi zice?
- Telu.
- Ai mai fost la bulău?
- Nu. E pentru prima oară.
- Cu ce eşti?
- Pentru crimă...

Un procuror studiază un dosar şi ia un interogatoriu

O cameră mare şi luminoasă. În cameră sînt două birouri. Unul mai mic la care o femeie dactilografiază, iar la celălalt, un bărbat care citeşte atent într-un dosar. Întoarce o filă şi lecturează un raport medico-legal: "Cadavrul aparţine unei femei în vîrstă de aproximativ 60 de ani. Moartea a fost violentă, ca urmare a obturării căilor respiratorii ce s-a efectuat mecanic. Pe pomeţii obrajilor se mai observă urme slabe de echimoze, datorită stării avansate de putrefacţie. Decesul a survenit în urmă cu trei luni". Trece la altă filă şi citeşte procesul verbal de descindere la locuinţa numitei Văduva Maria din comuna Frînceşti, judeţul Vîlcea, unde respectiva a fost găsită de organele de poliţie într-o stare avansată de putrefacţie sub o placă de beton de la grupul sanitar din imobil. Apoi parcurge un raport al şefului de post şi o declaraţie scrisă de persoana care a comis crima. Închide dosarul şi se ridică de la birou. Se îndreaptă spre uşă. În trecere, se adresează dactilografei: "O să iau un interogatoriu. Te rog să bagi în maşină două formulare de ascultare a unui învinuit. Mă întorc imediat". Şi părăseşte camera. După cîteva minute revine în încăpere. Şi se aşază la birou. Aşteaptă. Se aude un ciocănit în uşa, care se întredeschide şi un cap acoperit cu un chipiu se arată.

- Să trăiţi, domnule procuror. L-am adus... Se poate intra?

- Da, răspunde procurorul.

Şi militarul intră în cameră însoţit de un tînăr. Acesta ţine ambele braţe la spate.

Procurorul se uită atent la băiatul din faţa lui. Apoi le spune: "Luaţi loc".

Subofiţerul se apropie de tînăr şi trecînd în spatele acestuia îl eliberează de cătuşele pe care acesta le avea pe mîini. Apoi amîndoi se aşază pe scaunele din faţa biroului.

Procurorul către învinuit:

- Numele şi prenumele...
- Văduva Constantin.
- Vîrsta?
- 18 ani împliniţi.
- Domiciliul?
- Comuna Frînceşti, judeţul Vîlcea.
- Relataţi în ce împrejurări aţi comis fapta pentru care sînteţi învinuit:
- La începutul lunii iunie 1991,

am avut o discuție cu mama mea, anume Văduva Maria. În legătură cu niște bani pe care i-am cerut, iar dînsa n-a vrut să-mi dea. M-am enervat și am lovit-o peste față. Dînsa a început să țipe. Mi-a fost frică că o să audă vecinii și, vroind să o fac să tacă, am strîns-o de gît. Cînd mi-am dat seama, dînsa murise. Am fugit din casă. Seara, cînd am revenit, am dormit în bucătărie. Nici nu dam prin sufragerie, unde mama zăcea moartă. Așa au trecut două zile. După care, m-am hotărît. M-am dus în încăperea unde este grupul sanitar și cu ajutorul unei rîngi am dislocat o placă de beton. Din locul rămas am scos pămînt cu o lopată și am pus-o pe mama acolo. Apoi am așezat la loc placa de beton. După aceea, cu cine mă întîlneam și mă întreba de mama, eu le spuneam că a plecat, cu alte femei din comună, la munte, pentru a lucra acolo. Am spus așa fiindcă și în anii trecuți mama procedase tot așa. În ziua de 22 septembrie 1991 a venit la noi acasă poliția și a descoperit-o pe mama.

Și tînărul a tăcut. În cameră s-au mai auzit cîteva bătăi în mașina de scris, efectuate de dactilografă care înregistrase declarația unui fiu care își ucisese mama, fără să-i aprindă măcar o lumînare... Și s-a făcut liniște...

AUREL IHM

(Le beam sîngele pentru că erau frumoși)

"Îl auzeam pe pastorul Eliazan spunînd că pentru copiii nevinovați nu este nevoie de binecuvîntarea Bisericii. Dacă mor, ei merg direct în ceruri"...

Așa și-a început declarația Marcelo Costa de Andrada, în vîrstă de 25 de ani, acuzat de uciderea, - între aprilie și decembrie 1991 - a 14 copii săraci, la periferia orașului Rio de Janeiro.

Născut într-o familie sărmană și dezorganizată, cu un tată bețiv și scandalagiu, Marcelo a intrat "dur" în viață. La 10 ani a fost victima unui viol. De atunci a început "prăbușirea". La 13 ani a început să se prostitueze. Fugind de acasă, hoinărind pe străzi fără bani și mort de foame, Marcelo devine homosexual, trăind pînă la vîrsta de 19 ani cu un bărbat mult mai în vîrstă decît el.

Acesta îi asigura, în sfîrșit, un acoperiș și cîte ceva de-ale gurii...

Ideea de a viola și a ucide copii îi vine lui Marcelo în timpul frecventării cursurilor evanghelice ale "Bisericii Universale a Regatului Domnului", biserică ce-și avea sediul undeva în apropiere de Rio.

Și așa începe coșmarul...

"Ucigaşul în serie" îşi ademenea victimele oferindu-le trei dolari, cu rugămintea de a merge împreună să aprindă o lumînare, "pentru părinţii săi decedaţi".

Dar drumul spre biserică se termina întotdeauna pe un teren părăsit, unde Marcelo îi omora pe copii crăpîndu-le capul, sau strangulîndu-i (chestie de dispoziţie sufletească), după care îi măcelărea, sugîndu-le sîngele.

"Vroiam să găsesc un băieţel de opt sau zece ani, să-l duc la Ceara (locul unde s-a născut Marcelo) şi să trăim împreună. Altair a promis că va merge cu mine, că va rămîne cu mine, motiv pentru care nu l-am omorît. Nu sufăr pentru crimele comise. Nu-mi pare rău! Mă gîndeam la binele lor, al copiilor. În ceruri şi-au găsit liniştea".

meargă împreună pentru a parinde "clasica" lumînare.

Pentru micuţul Ivan acest drum se va dovedi... ultimul!

Cînd şi-au dat seama că nu acela este drumul spre biserică, era prea tîrziu. Criminalul a încercat să-l îmbrăţişeze pe Altair şi acesta, oripilat, încearcă să fugă. Fără succes. Marcelo îl ajunge şi-l loveşte cu un lemn în cap.

Revenindu-şi într-un tîrziu din leşin, Altair, cu ochii măriţi de groază, asistă la violul şi apoi la moartea prin strangulare a propriului său frate, Ivan, în vîrstă de numai şase anişori.

Cînd Marcelo a început să bea din sîngele lui Ivan, Altair şi-a dat seama că nu mai are nici o şansă. Rănit cum era, nu putea să fugă şi oricum ar fi

Înrăit, în condiţia sa de homosexual, Marcelo, care căuta înnebunit "un partener de viaţă", se plimba într-o zi prin faţa autogării din Nitteroi. Aici se întîlneşte cu Altair Madeiros de Abreu, în vîrstă de 10 ani, în timp ce acesta trecea spre casă cu fratele său, Ivan. Marcelo îi acostează, le oferă trei dolari (mare noroc pentru cei mici, lipsiţi de bucuriile copilăriei) şi le propune... să

fost în zadar.

Iată însă că soluţia salvatoare vine de la criminal, care-i propune... "concubinajul".

Era totuşi o şansă de a rămîne în viaţă!

Sechestrat şi violat într-o cameră mizeră, Altair trebuie să plece în dimineaţa următoare la Copacabana, împreună cu Marcelo care trebuia să distribuie nişte prospecte publicitare,

muncă pentru care era plătit. Într-o clipă de neatenţie a ucigaşului, Altair reuşeşte să fugă.

Întors acasă, la Nitteroi, micuţul se teme să povestească părinţilor ororile prin care a trecut, nereuşind să motiveze lipsa fratelui mai mic. În dimineaţa celei de-a treia zile, se hotărăşte să povestească totul părinţilor înnebuniţi.

Urmează o descindere a poliţiei, în urma căreia este arestat periculosul psihopat. Arestarea a avut loc fără dificultăţi.

Marcelo îi aştepta foarte liniştit. "Oricum, m-am săturat de viaţa asta. Cînd micuţul Altair a fugit, ştiam că ăsta este sfîrşitul".

În cîteva luni a comis 14 asasinate şi pînă acum a recunoscut 12.

"Le beam sîngele micuţilor pentru că erau frumoşi. Vroiam să devin şi eu la fel de frumos!"

Din păcate, în Brazilia, pedeapsa cea mai grea este de... 30 de ani de închisoare. Dacă Marcelo va fi găsit sănătos mintal (greu de crezut!) de către medici, îşi va irosi "frumuseţea" acumulată de la copiii ucişi, într-o detenţie, sperăm cît mai lungă!

M. GRUIA

MILIONARUL NEATINS

Cînd apăreau în uşă, ospătarii se precipitau. Cu zîmbete pe faţă, cu miere-n voce, fiecare încerca să le atragă la o masă din sectorul lui. Cîteodată se şi băteau între ei, chiar aşa - numai ca să aibă ocazia de a le servi. Cine reuşea avea de ce să-şi spună în gînd că meseria de ospătar e

minunată. Colegii săi, cei rămaşi pe dinafară, le zîmbeau şi ei consumatoarelor, ca investiţie pentru viitor, iar în gînd le calificau: - Ţoape! Habar n-au că "purboarul" pe care îl dă omul bine e între 2 şi 10% din consumaţie. Colegul lor, ales pentru acea seară, era însă numai zîmbet şi amabilitate: - Da, coniţă! Imediat, domniţă. S-a şi făcut. Se poate?!! Pentru dumneavoastră să nu...? Exclus!

E drept că luaţi în seamă erau şi însoţitorii fetelor, adeseori alţii, decît cei din serile precedente. Ospătarul ştia însă al cui cuvînt era lege! Al fetelor. Pentru că ele plăteau, nu însoţitorii. Şi oricît ar fi consumat, lăsau un bacşiş de măcar 2-3000 de lei. Cu asemenea argument chiar şi muma pădurii ar fi fost şi "coniţă" şi "domniţă". Timp de cîteva ore ,darnicele, veselele şi frecventele consumatoare ale restaurantului ploieştean erau totuşi chiar frumuşele şi tinere: Gabriela Ionescu are 27 de ani, iar Ioana Lungu, 28 de ani.

Ce-i nababul, tu?

Fetele erau casiere la staţia CFR din judeţul Prahova şi îşi preluau serviciul una de la cealaltă. Colege în grad şi prietene. Într-o zi, Gabriela n-a mai venit la serviciu cu taxiul particular, cum făcea de obicei. Ioana a văzut-o îngîndurată: "Te-ai supărat că ai venit pe gratis cu trenul? E dreptul tău, dragă. Pe taxi dădeai două-trei mii de lei. Uite, i-ai economisit! Şi-i vei cumpăra Ioanei, că ţi-e prietenă, mie adică, un ineluş... Hai, lasă supărarea!". "Nu-i asta. Ăla de aseară mi-a spus nabab. Ce-i nababul, tu?". "Aflăm diseară. Vezi că am făcut ceva plus de casă. Tot de la căscatul ăla de delegat. Ăla care ne-a lăsat nouă cecul întreprinderii, ca să-l completăm cînd e nevoie. Lasă asta, să aduci banii diseară. Te pup. Pa!"

Seara, din nou la restaurant. A doua zi, ca şi în celelalte aproape toate, au venit din nou cu taxiurile, cale de vreo 20 kilometri de casă. Încă o bijuterie, încă o piesă de îmbrăcăminte din străinătate, plătită la preţ dublu - triplu, încă o piesă de mobilier mai "şoching", iarăşi whisky, iarăşi ţigările super-super lungi, ceva dolari plătiţi cu preţuri care spărgeau pînă şi pe cele ale pieţei negre. Clar, fetele aveau bani cu ghiotura. Sursa? În nici un caz amărîtul salariu de casier. Cercetări deci. Apoi bomba: în vreo 15 luni, fetele au delapidat din gestiune 719.550 lei şi i-au aruncat pe apa Sîmbetei, sub privirile direct interesate sau nepăsătoare, ale tuturor.

Fără şireturi la încălţăminte

Le-am văzut în postura de foste casiere. În fotografii. N-aveau şireturi la încălţăminte. Le fuseseră luate. Aşa

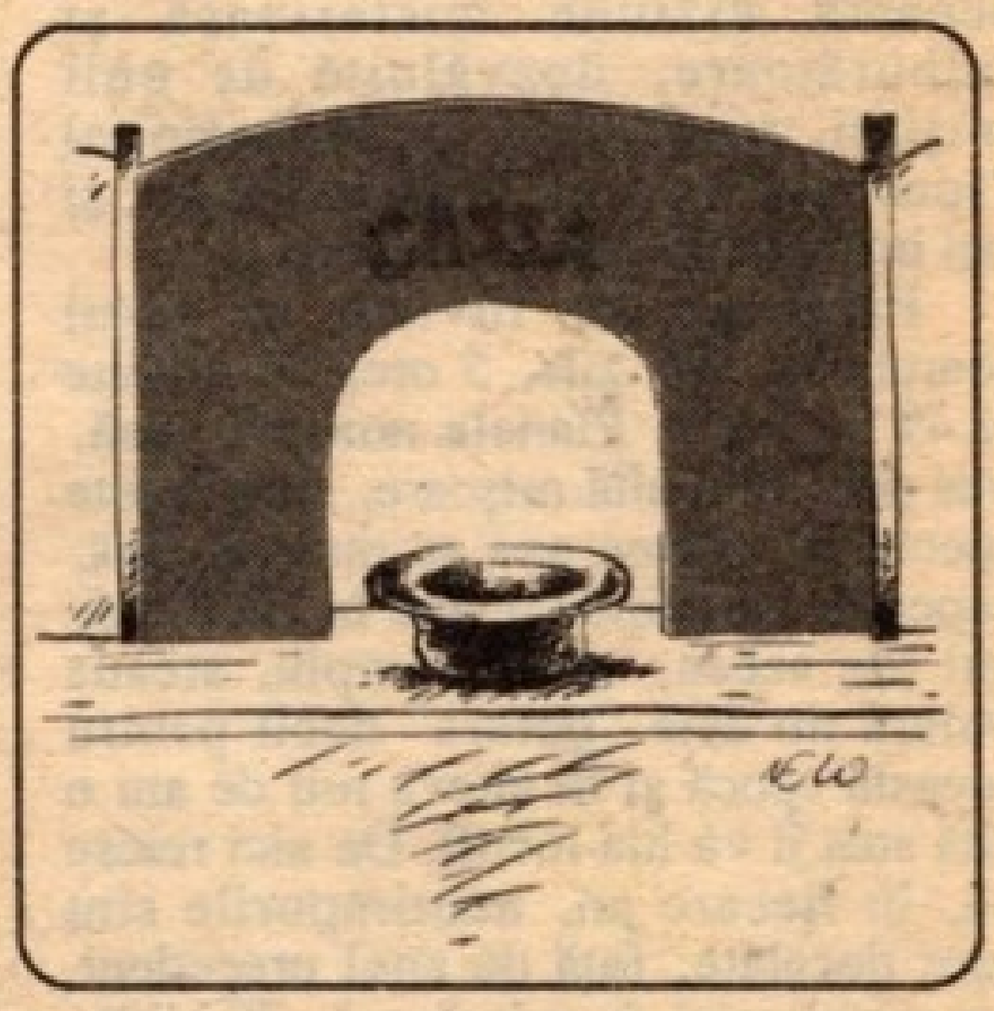

se obişnuieşte. Nu păreau prea marcate de situaţie. S-ar putea să greşesc însă. Important este altceva: s-a aflat exact cum au reuşit în cursa pentru a delapida măcar un milion. Evident că nu voi reproduce mecanismul folosit. Aş da idei unora. Pot spune doar că acţiunea lor a funcţionat aproape

perfect, datorită comodităţii delegaţilor celor trei întreprinderi din Floreşti, ce se serveau de gara CFR pentru aprovizionarea cu materii prime şi expedierea produselor. Cecuri cu limită de sumă fuseseră lăsate pur şi simplu în păstrarea casierelor gării, spre a le completa ele cu cît cred că e necesar. Un ajutor serios l-au primit, e drept, şi de la (fosta, acum) şefă de gară, care le cerea casierelor să-şi autocontroleze gestiunile, iar apoi semna pe actele făcute de ele. Cu aşa beneficiari, cu aşa şef, s-a ajuns la un fapt divers cu preţ foarte piperat, cu două aventuriere care au plătit mai întîi cu propria libertate.

LIVIU NISTOR

RITMURILE ISTORIEI

sau fata ascunsa a zodiacului!

"Marele an"

Există şi un alt fel de-a vedea, de-a urmări şi a înţelege istoria umanităţii, la care înţelepţii lumii vechi şi astrologii au avut acces. În această viziune misterioasă şi tulburătoare, dezvăluită de unii iniţiaţi, totul pare un senzaţional "spectacol cosmic"! Să încercăm şi noi interpretarea acestui secret...

Pămîntul se învîrte în jurul soarelui în 365 zile, 5 ore, 48 minute şi 49 secunde. Planeta noastră, însă, mai posedă o altă mişcare, care îi este specifică: anume axa sa nu este fixă, capetele descriind un cerc în 26.000 de ani (de aceea, spre exemplu, steaua polară nu este "polară" decît pentru această epocă şi în cîteva mii de ani o altă stea îi va lua locul). De aici reiese că, în fiecare an, anotimpurile sînt uşor decalate, faţă de anul precedent. La echinocţiul de primăvară, de pildă, punctul unde soarele - în ascensiunea sa de la sud spre nord - "taie" ecuatorul celest, se află decalat pe eliptică (acesta este cercul care conţine constelaţiile zodiacului!) cu 52 de secunde. Acest punct ecuatorial, pe care îl numim "punctul Vernal" ("Ver", în latină, înseamnă primăvara) pentru că marchează naşterea anotimpului cu pricina, parcurge deci - în sens invers! - întregul zodiac în 26.000 ani. Şi fiindcă există 12 constelaţii pe firmamentul zodiacului, acest punct nu rămîne în sfera de influenţă a fiecărei zodii decît 26.000 : 12 = 2166 ani. Acest timp, pe care îl consumă soarele pentru a traversa un semn zodiacal (30 grade de arc) a fost numit de cei vechi "Micul an", în vreme ce mişcarea de revoluţie a punctului vernal, făcîndu-se, deci, în 26.000 ani, a fost numită "Marele an". Trebuie adăugat faptul că rotaţia axei pămîntului antrenează glaciaţiuni succesive, prin "schimbarea polului" la fiecare jumătate de "Mare an", iar la fiecare semn al zodiacului (adică la fiecare "Mic an") corespund o civilizaţie şi un profet! Firesţe că, datorită schimbărilor vădite de viteză, pe care le suferă mişcarea astrelor, planeta noastră nu a rămas sub sfera de influenţă a unui semn din zodiac un număr egal de ani, această influenţă avînd un oarecare grad de variabilitate, ca durată. Spre exemplu, noi ne aflăm acum în Era Peştilor (corespunzătoare zodiei respective), căci punctul vernal a intrat în această

constelaţie în jurul anului 148 - înaintea lui Cristos! - (această menţiune se găseşte într-un text al lui Heraclit), iar după Carta Institutului Naţional de Geografie din New York, vom ieşi de sub influenţa acestui semn spre anii 2010, 2011, pentru a intra în Era Vărsătorului, în care ne vom instala deplin aproximativ în jurul anului 3000!

Astrologie şi istorie

Se poate remarca un fapt real, deosebit: anume că, de fiecare dată cînd există o schimbare de constelaţie pe "calea cerească", se resimte imediat o mutaţie corespunzătoare şi pe pămînt. Este foarte probabil ca radiaţiile magnetice pe care le receptăm de la fiecare constelaţie, sub semnul căreia se află Pămîntul în această perioadă de circa 2000 şi ceva de ani ("Micul an"), să exercite mari influenţe asupra popoarelor, modificîndu-le substanţial felul de viaţă, inspirîndu-le o nouă morală, sau chiar o nouă religie (în funcţie şi de apariţia unui personaj providenţial

al acelei epoci!), adică o altă "reprezentare a lumii". Ceea ce este foarte curios şi interesant (dar, mai ales, extrem de sugestiv - în sensul afirmaţiilor de pînă acum) pare a fi

FLASH FLASH

Un hoţ din San Jose (California) a dat drumul unui şobolan într-un magazin universal; vînzători şi clienţi au luat-o la fugă ţipînd, iar el a profitat spre a devaliza casa de bani. Poliţia l-a acuzat de "furt cu mînă înarmată".

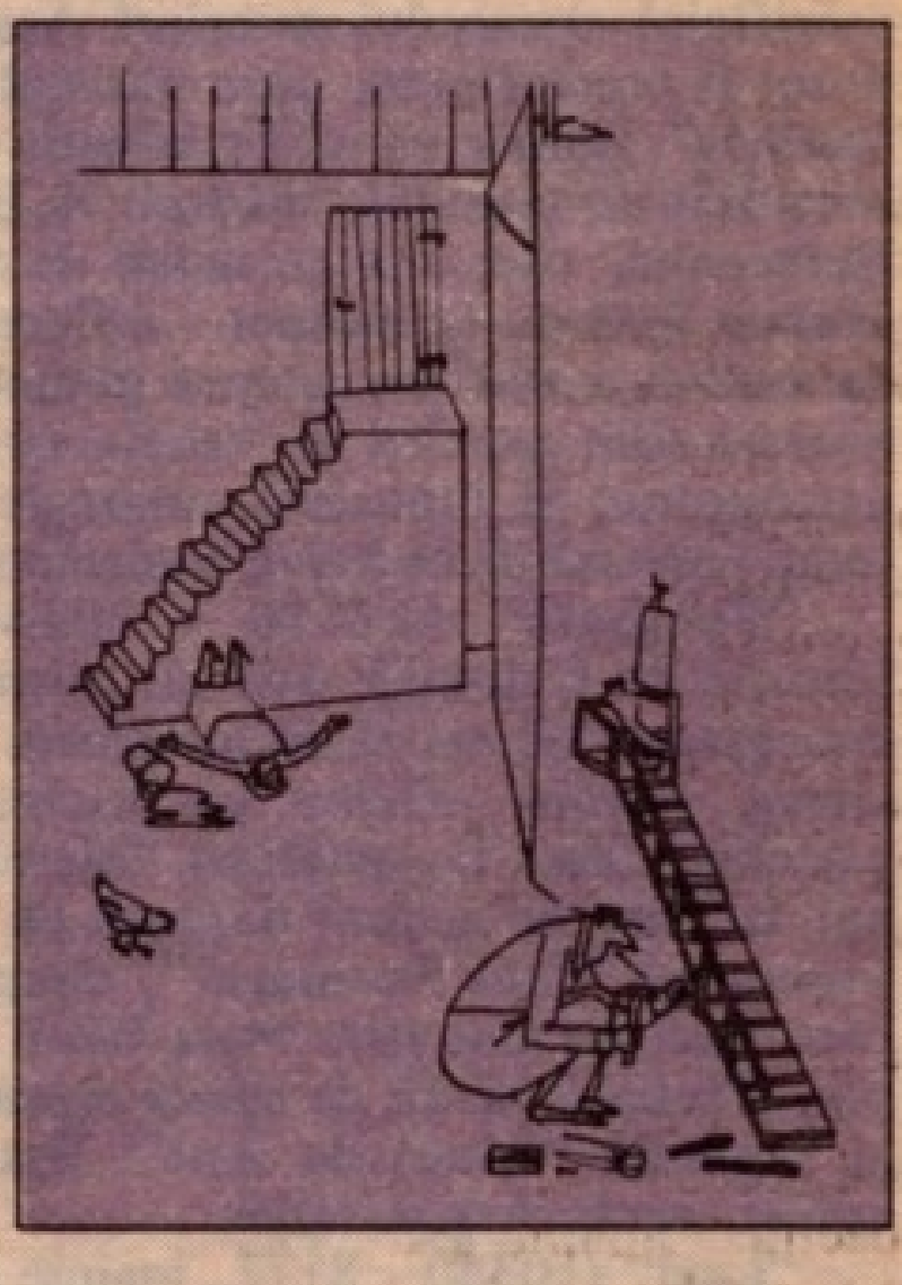

Romancierul britanic William Golding povesteşte cum în 1983 un poliţist i-a făcut proces-verbal, a doua zi după ce primise premiul Nobel pentru literatură. Motivul: parcase maşina în loc nepermis. "Nu ştiţi să citiţi!" i-a reproşat poliţistul.

În regiunea Katagun din Nigeria se obişnuieşte ca nunta să se sărbătorească cu "dansul bastoanelor lungi". În localitatea Azadii, un dansator a pocnit cu bastonul un nuntaş, din greşeală; bilanţul încăierării care a urmat: 17 morţi şi 6 răniţi grav.

tocmai faptul că morala, religia, caracterele structurale (adică social-economice şi politice) ale civilizaţiei predominante dintr-o anumită perioadă istorică au toate caracteristicile semnului zodiacal respectiv, sub influenţa căruia se află. Un amănunt de ordin mitic şi ritualic trebuie subliniat: s-a observat că în perioada fiecărui semn zodiacal predominant apare un element de natură etnografică, încărcat cu semnificaţii simbolice, care sugerează sacrificiul semnului anterior! Aşa a putut fi considerată, spre exemplu, "corrida", anume ca un rit iniţiatic de sacrificiu al taurului, instituit în Era Berbecului, căci - să nu uităm ce am afirmat încă de la început - influenţa succesivă a zodiilor asupra planetei noastre (din punctul de vedere strict astronomic al faptului) cunoaşte o rotaţie inversă pe cadranul zodiacului.

"Fecioara" (12156 - 10340, înainte de Cristos): atît cît permit cunoştinţele de azi să ne întoarcem în timp, putem afirma că ultimul cataclism (deci la jumătatea "Marelui an" în care ne aflăm) datează de la începutul "Erei Fecioarei", despre care încă nu mai ştim mare lucru în plus. Probabil că tot de atunci datează şi legenda "Lînei de Aur". Este, aşadar, epoca Argonauţilor....

"Leul" (10340 - 8177, înainte de Cristos): este epoca în care, probabil, a fost domesticit calul şi - după cît se pare - ar fi fost ridicat Sfinxul egiptean. Tot de atunci datează şi "Cabala". Este considerată ca fiind epoca de apogeu a civilizaţiei atlanteene.

"Cancerul" (probabil datorită poziţiei sale retrograde, în acea perioadă, pe firmament, această zodie nu a influenţat Pămîntul decît 727 ani: 7364 - 6637, înainte de Cristos): semn de apă, "Cancerul" - sau "Racul" - este era în care s-ar fi produs scufundarea Atlantidei! În China, a apărut în aceeaşi perioadă, simbolul Dragonului, iar în Mexic cel al

Proces de scandal. Înainte de începerea dezbaterilor, preşedintele se face auzit:

- Rog pe femeile cinstite să iasă.

Nu se mişcă nimeni.

- Acum, cînd femeile cinstite au plecat, uşier, evacuează sala.

În timp ce vizitează o închisoare, reprezentanta unui comitet de binefacere caută să-l consoleze pe deţinutul 35048:

- Ştiu că trebuie să fie tare trist să stai aici, dar presupun că din cînd în cînd mai primeşti cîte o vizită.

- Nu, doamnă, nu vine nimeni niciodată.

- Cum e posibil? Ştiu că ai cinci fraţi!...

- Da, doamnă, aşa este, dar directorul nu-i lasă să iasă din celulele lor.

Un vînzător de ziare din Chicago trece strigînd:

- Mare escrocherie, treizeci de victime!

Un trecător cumpără ziarul şi aruncă în el o privire în treacăt.

- Dar aici nu se vorbeşte de nici o escrocherie.

În acest moment, îl aude pe vînzător: trezeci şi una de victime!

- De cîte ori mă mînii, decapitez un om!

- Şi te mînii des?

- Niciodată.

Un ţăran din Normandia, foarte şiret, e pe punctul de a deschide un proces dificil şi costisitor contra vecinului său. Se hotărî să consulte un avocat şi-i expuse acestuia verde în faţă cazul.

Dar e admirabil, strigă maestrul baroului. Fă plîngere, cauza ta e ca şi cîştigată.

- Sigur?

- Foarte sigur.

- În cazul ăsta, zice ţăranul scărpinîndu-se în cap, nu mai deschid nici un proces pentru că e tocmai situaţia vecinului meu, cazul pe care vi-l spusei.

Şarpelui.

"Gemenii" (sursele noastre de informare nu specifică deloc datarea acestei ere!): din această perioadă s-ar părea că ne-au rămas Coloanele lui Hercule - simbol "bipolar", ca şi semnul acestei zodii. Este epoca de glorie a fenicienilor.

"Taurul" (aproximativ 3887 - 2537, înainte de Cristos): este epoca marilor temple ale antichităţii timpurii, epoca definitivei consacrări a mitului iniţiatic al labirintului, inaugurat spre sfîrşitul perioadei precedente. Către încheierea ciclului, Tezeu ucide taurul şi astfel se inaugurează practica atît de veche a corridelor.

"Berbecul" (a durat cam pînă la jumătatea secolului al II-lea, înainte de Cristos): este epoca Vechiului Testament, a patriarhilor, a fugii din Egipt, epoca în care figura centrală, marele Profet, rămîne Moise, tocmai de aceea este numită şi Era Iudaică, fiind de ajuns să semnalăm faptul că profilul semit seamănă (chiar şi strict antropologic!) în mod izbitor cu cel al Berbecului...

"Peştii" (sau "era noastră" - după Cristos): evident peştii reprezintă semnul lui Crist, care este personalitatea cea mai puternică a acestei perioade convulsionate. Pe "cadranul zodiilor", exact în faţa Peştilor, se află - la jumătatea "Marelui An" - Fecioara, de aceea Hristos va fi adus pe lume de o Fecioară! Se spune că în perioada naşterii mîntuitorului a fost observată o aglomerare de şapte aştri în Constelaţia Peştilor, semn astrologic ieşit din comun care, evident, marca apariţia unui fiu de Dumnezeu!!

Epilog

Astfel, se poate spune că există nişte "ritmuri ale istoriei", care cunosc o ciclicitate vădită. Este limpede că această periodizare nu are nimic arbitrar!

Undeva, în Istoria Religiilor, Mircea Eliade spunea că, în terminologia greco-orientală, "Marele An" (la sfîrşitul unei asemenea perioade ne aflăm noi, acum!) începea cu o "Creaţie" şi se încheia cu un "Haos". Deci, putem spune - în limbajul de astăzi - că "Marele An" corespunde unui ciclu cosmic, ceea ce implică o "Creaţie", o "Existenţă" (adică o "Istorie") şi, în fine, o epuizare, o degenerescenţă, adică o întoarcere la "Haos"... Astfel, era Peştilor, începută o dată cu venirea lui Mesia, a avut o creaţie care, în Europa cel puţin, a durat aproximativ 10 secole; apoi semnul a cunoscut apogeul, a avut, adică, o "mare istorie" (din sec. IX, în sec. XIV), după care a urmat o perioadă de "epuizare" ce s-a transformat în

decadenţă, cu începere din sec. XVII - XVIII (vezi revoluţia franceză, spre exemplu!) Începînd cu secolul XX căderea se accelerează, ducînd vertiginos spre "haos" (acesta, însă, înţeles doar ca sfîrşit al acestei forme de civilizaţie umană, în care trăim încă acum!). Nici o fiinţă omenească nu va putea opri această "alunecare", fiindcă - deşi ar putea fi, eventual, evitate o conflagraţie mondială sau proliferarea armelor distrugătoare - alte elemente naturale (cataclisme, etc) ar desăvîrşi acest proces ireversibil, căci istoria umanităţii se reînnoieşte, periodic, fără a se distruge cu desăvîrşire!...

MARIUS PETRESCU

OMUL FIARA

Pe timpul foametei, cînd oamenii mureau de tifos ca muştele, cei

sănătoşi stăteau ascunşi pe după porţi şi cleveteau cu invidie pălămarul gîrbov care mergea cu tîrnăcopul în spate spre ţintirim: "Cu siguranţă că are să capete un turtoi de pomană, sau o mămăligă, că orătănii peste groapă dau doar cei înstăriţi şi pe ei îi ocoleşte bolniţa".

Era o secetă că şi viermii se stafidiseră, iar pămîntul se făcuse ca piatra. Ştiu bine că în acel an se născuseră doar doi copii, amîndoi fără vreme şi cu capetele ţuguiate, poate ca pedeapsă de la Dumnezeu că fuseseră zămisliţi cu păcat, în postul mare al Paştelui. La scurtă vreme amîndoi muriră, slăbuţi şi galbeni, iar mamele lor cu pieptul secătuit fură degrabă uşurate şi nici nu trebuiră să pună comprese cu brustur pe sîn să se curme izvorul laptelui.

Singurul care nu se temea de nimic şi avea vlagă în trup era Vasile Drozman - bereznicul. Trăia mai mult în pădure într-o chichineaţă de cabană şi cobora în sat doar cînd avea nevoie să ducă piei de lup la dubălar. Era după război şi astfel de dihănii se înmulţiseră peste măsură, fiindcă se hrăneau cu stîrvuri de oameni şi cai care se găseau la tot pasul. Un regiment rusesc tocat de artileria nemţească dispăru în burţile fiarelor într-o singură săptămînă şi dacă n-ar fi rămas chesoanele tunurilor şi puzderie de paftale de la centuri, ai fi zis că nici n-a existat.

Nimeni nu ştia cum făcea bereznicul de răpunea atîta amar de lupi şi n-ar fi fost de mirare să se audă că l-au mîncat haitele care umblau noaptea prin sat după pradă. Cum însă vremea trecea şi blănurile abia de încăpeau într-o budană, sătenii intrară la bănuieli. Unii vorbeau de otrăvuri aduse de la Podsudek, alţii de letolină sîrbească, dar dubălarul cunoştea lucrătura otrăvii asupra părului şi jura că fiarele au fost răpuse în luptă, sfîşiate de grumaz ca şi cum s-ar fi încăierat cu o dihanie mai mare ca ele.

În miezul iernii, o văduvă ieşi cu băieţelul la pîrîu să aducă apă din copcă. Era în amurg şi soarele cătînd înapoi înroşea zăpada. Lupii au venit pe tăcute, sărind pîrleazul de la

grădină şi năvălire pe muiere şi copil. Cîţiva vecini văzură, dar pînă să-şi ia puştile, haita se făcuse nevăzută cu tot cu copil. În aceeaşi seară bărbaţii făcură sfat şi hotărîră ca cei teferi să pornească în cete prin pădure, astfel încît să cuprindă muntele ca într-un cleşte. Doi flăcăi suiră pe cai şi porniră să anunţe satele vecine. Bieţii de ei! Abia trecură de ultima casă că lupii se repeziră la cai şi-i împinseră spre praguri. Acolo îşi frînseră picioarele pe gheaţă, apoi fură sfîşiaţi, cal şi călăreţ şi n-au rămas din ei decît copitele şi tălpile de la ciubote. La trei zile nişte drumeţi văzură petele de sînge şi anunţară în sat. Bărbaţii lipseau. Înarmaţi cu furci, topoare şi puşti ei împresurau muntele făcînd cerc în jurul poienii. Veniră la pîrîu doar femeile, copiii şi bătrînii, iar doi alcoolici bolnavi de tremurici se prinseră să taie gheaţa şi s-o ducă la biserică, ca preotul să poată face o slujbă, iar neamurile să aibă ce îngropa în pămînt sub cruce. Primiră pentru muncă cîte două litre de basamac şi cînd isprăviră adormiră sub gard, dar nimeni nu le purtă de grijă. De beţivi fug toate jivinele pămîntului şi boala nici atît nu-i atinge.

O zi şi-o noapte ninse straşnic ţinînd oamenii pe loc. În faţa lor, după hăţişuri se auzeau urletele a zeci de lupi. Cei care făcuseră războiul îi îmbărbătau pe cei tineri şi fricoşi, deşi nici unul din ei nu pomenise bătălie între oameni şi fiare pentru stăpînirea unui sat.

Cînd s-a înseninat şi cerul s-a făcut ca sticla, dascălul a porüncit asaltul final. Tîrîndu-se prin nămeţi să nu fie zăriţi, muntenii ieşiră în poiană. În faţa lor, pe omătul bătătorit şi înţesat de ciolane stătea în patru labe Vasile Drozman. Lupii îl înconjuraseră din toate părţile, dar el asemeni fiarelor mîrîia, muşca şi îşi înfigea dinţii în grumazurile lor.

I.T.LAZĂR

anunturi

ANAPODA

● Din cauza dificultăţilor şi implicit a economiei de piaţă, Regia Autonomă a aresturilor anunţă falimentul. Toţi cei care au beneficiat de ospitalitatea acestor aşezăminte sînt invitaţi să-şi strîngă catrafusele şi să plece acasă.

● La trei ani de la tentativa de evadare, lui Mişu i-au mai rămas de făcut alţi zece.

Şi aveai prima condamnare de numai 7 ani, Mişule.

● Caut asociat pentru a cumpăra împreună o jumătate cap porc. Nevastă-mea face răcituri de Crăciun.

● Schimb cartofi, pe mobilier stil sau bibelouri chinezeşti. Raportul 1 pe 1.

● Anonim, poliţist, grad inferior, vînd cartuşe calibrul 7,62 la viteza de 1000 m/s. Livrarea în cap.

● Colonel de poliţie, execut lucrări de dulgherie, chituit şi curăţat hornuri, pentru a-mi rotunji veniturile.

● Hoţ înrăit, accept să mă predau

O ZI NEFASTĂ

6 decembrie 1991. Sfîntu'Niculae. Într-un apartament, stau la o masă doi bărbaţi. Amîndoi sînt cam de aceeaşi vîrstă. În jur de 35 ani. Gazda îşi serbează ziua. S-au cunoscut cu cîteva ore mai înainte la o bodegă în oraş. La un pahar de tărie. "Una mică", cum se spune. După un schimb de vorbe, Nicu l-a invitat pe celălalt acasă la el. Ca să mai bea puţin. Să se simtă bine de ziua lui. Cînd au intrat în apartament au fost întîmpinaţi de o femeie. Tînără. Şi drăguţă. Cînd i-a văzut pe amîndoi, femeia n-a zis nimic. Mai cu seamă că Nicu era puţin ameţit. I-a poftit la masă şi i-a servit cu băutură şi ceva d-ale mîncării. Nicu nici nu ştia prea bine cum îl cheamă pe invitatul lui. Doar atît: "Nelu". Şi că e din Bîrlad. Şi acum golesc paharele. Unul după altul. Au o sete în ei... Unul bea, că doar e ziua lui. Celălalt toarnă în el că e degeaba. Parcă era la pomană... Unde mai găseşti în ziua de azi să mănînci şi să bei pe gratis? Cei doi meseni discută de toate. Din cînd în cînd, la masă, mai vine şi femeia. Mai aduce una, mai le toarnă în pahare. Ba a închinat şi ea un păhărel cu cei doi bărbaţi. A căutat să se pregătească cu ceva pe masă, că doar era ziua prietenului ei. Nu sînt de mult timp împreună şi caută şi ea ca să-i fie pe plac. Aşa că acum are grijă ca cei doi să nu ducă lipsă de nimic. Şi discută de toate. Nu observă că vorbesc mai tare. Parcă nu se mai aud. La un moment dat, femeia vine lîngă ei, ca să strîngă farfuriile de pe masă. Nicu prinde uitătura invitatului către tînăra care se îndepărta cu vasele în mînă. Cu vocea alterată i se adresează celui din faţa lui:

- Ce te uiţi bă aşa la ea. Nu cumva ai vrea să o...aia?

- M-am uitat şi eu aşa ca omul...că d-aia am ochi. Unde să mă uit, numai

poliţiei. E mult prea frig pentru a "opera".

● Asociaţia "Jilava - Viaţa Noastră", anunţă fuziunea cu "Jilava - Viaţa Voastră".

● Cu ocazia sărbătorilor de iarnă, dl. senator Gelu Voican va publica o variantă îmbunătăţită şi total schimbată a lucrării: "Moartea Ceauşeştilor". Lucrarea se va citi în Parlament.

● Cu ocazia aceloraşi sărbători, dl. academician Alexandru Bârlădeanu nu va publica nimic din lipsă de fonduri a editurii "Pravda".

● Comandantul Poliţiei interzice îngenuncheatul în Piaţa Universităţii în perioada 20 - 22 decembrie. Vreţi să rămîneţi strîmbi de frig?

● Firmă serioasă, ofer gaze pentru încălzirea locuinţelor. La preţuri scăzute - Cyclon B.

● Schimb celulă parter Jilava, pentru similar Aiud, Gherla, Botoşani, Tulcea sau oriunde, numai şobolani să nu fie.

● Violator înrăit, proxenet şi uneori homosexual caut sponsori pentru emisiune televizată, care să prezinte în mod nedeformat riscurile şi satisfacţiile vieţii de infractor.

● Asociaţia Victimelor Prostituţiei anunţă fuzionarea cu Asociaţia pentru Prostituţia Victimelor şi transformarea lor în partid.

● Cu ocazia comemorării a doi ani de la Revoluţia din decembrie '89, nu se mai comemorează nimic.

● Tînăr locotenent de scutieri, schimb cască şi lămpaş pe una grenadă lacrimogenă, neexplodată, Iar ne pun şefii să adunăm muniţia.

la tine?

- Nu ţi-e ruşine... te invită omul şi tu ai fi în stare să sări pe ea, dacă n-aş fi eu de faţă. Dacă nu cumva i-ai făcut şi semne...

- Ţi se pare... Văd că e gospodină...

- Ce mă aiureşti? N-am văzut eu cum o mîncai din ochi? Nu ţi-e puţin ruşine? Ia vezi! Că acum îţi dau una, de te pupă măta rece...

- Ce vorbeşti, dom-le? Să ştii că nu s-a născut ăla care să dea în mine. Mă auzi? Tu nu vezi că te-ai îmbătat?

- Eu beat? Nu ţi-e ruşine să mă faci beat? Na...

Şi fără să mai spună vreun cuvînt, se ridică de pe scaun şi aplecîndu-se peste masă îl loveşte cu toată forţa, în figură, pe omul din faţa lui. Acesta se răstoarnă, cu scaun cu tot, pe pardoseală. Nicolae, ca turbat, ocoleşte masa şi se aruncă asupra celui căzut. Îl ia cu mîinile de păr şi ridicîndu-i capul îl buşeşte cu furie pe podea. Capul tînărului răsună surd. Continuă apoi să-l lovească pînă cînd a obosit. Abia atunci îl lasă în pace. Răsuflă din greu. Aruncă o privire la omul de lîngă el. Din nas şi din gura acestuia se preling şuviţe de sînge. Nici nu mişcă. Parcă ar fi mort.

În cameră intră femeia. Cînd vede scena, înlemneşte. D-abia reuşeşte să îngîime:

- Ce-ai făcut, Nicule? De ce v-aţi bătut? Ce-ai avut cu el, măi omule?

Şi face cîţiva paşi, apropiindu-se de cei doi, care sînt unul lîngă altul. Numai că unul este culcat pe duşumea iar celălalt stă în şezut. Se apleacă asupra omului plin de sînge şi se uită mai îndeaproape la el. Îi ia o mînă, pentru ca după cîteva secunde să-i dea drumul, iar aceasta cade inertă alături de trupul neînsufleţit.

- Nicule, dar omul e mort. Uită-te şi tu... Ce-ai făcut, ce-ai făcut, păcatele mele. De ce l-ai omorît? De ce?

Şi omul ei, parcă trezit din aburul beţiei, după cîteva secunde de tocmeală cu el însuşi, îi spune:

- Mai bine deschide fereastra şi apoi mă ajuţi să-l aruncăm în stradă. Cînd va fi găsit se va crede că a murit din bătaie cu alţi vagabonzi; ca el. Şi aşa scăpăm de el. Eu n-am vrut să-l omor, mama lui de haimana. Şi de neam prost. După ce-l primesc în casă, îl omenesc, el cu ochii pe tine. Şi fă ce-ţi spun... Că acum o încasezi şi tu...

Femeia face cîţiva paşi şi se duce să deschidă fereastra. Aerul rece de afară năvăleşte în cameră şi risipeşte mirosul de băutură şi ţigară ieftină. Apoi se întoarce lîngă mort şi îl ia de picioare. Iar Nicu, care între timp a reuşit să se ridice, îl ia de umeri şi încet tîrăşte mortul pînă la fereastră. Şi aici, hopa, îl aruncă în întunericul de afară. Cei doi răsuflă uşuraţi. Ca scăpaţi de o mare grijă. L-au aruncat ca pe un gunoi. Deşi şi acel om era o fiinţă umană. Ca toţi oamenii. Bun sau rău, avea şi el dreptul să trăiască...

A doua zi, de dimineaţă, corpul neînsufleţit este descoperit de un cetăţean. Care alertează poliţia. Aceasta vine la faţa locului. Cadavrul este găsit cu faţa în jos într-o poziţie nefirească. "Parcă a picat din cer" spune unul dintre poliţiştii de faţă. Se fac fotografii. Se ridică urme. Cam puţine. Apoi cadavrul este transportat la morgă pentru necropsie. În buzunarul hainei s-au găsit actele de identitate. Se raportează: "În ziua de 7 decembrie a.c., pe raza oraşului Vulcan, în dreptul blocului... s-a găsit cadavrul numitului BARBUSCA IONEL CORNELIU, de 35 ani, din Bîrlad, fără profesie, care prezintă urme de lovituri. Se fac cercetări..."

Din constatarea medico-legală, se desprind următoarele aspecte: "Victima a căzut de la o înălţime medie. Circa 10-15 metri, prezentînd leziuni pe faţă, dar care n-au provocat moartea. Aceasta a survenit ca urmare a unor lovituri repetate în occipital, care i-au

produs multiple traumatisme şi cheaguri pe creier... Pereţii stomacului erau îmbibaţi cu o mare cantitate de alcool. S-au mai găsit şi urme de alimente".

Unde putea să bea un pierde vară? Numai la un bufet din oraş. Şi bufetele sînt periate de poliţişti, cu fotografia mortului în mînă. Unul din patroni recunoaşte pe cel din fotografie. Şi descrie şi pe persoana cu care acesta a plecat împreună, în ziua de 6 decembrie.

Un poliţist se deplasează la blocul unde a fost găsit cadavrul. Se identifică toţi locatarii ale căror ferestre dau spre locul unde a fost găsită victima. De la parter pînă la ultimul etaj. Sînt executate fotocopii de pe fotografiile de pe buletine, care sînt prezentate patronului bufetului. Şi Nicu este recunoscut de patron.

Pînă la arestare n-a mai trecut mult timp.

A doua zi se raporta: "Urmare la raportul nostru din 7 crt., privind pe BARBUSCA IONEL CORNELIU. Din cercetările efectuate în continuare, s-au identificat autorii, respectiv PRISĂCARU NICOLAE, în vîrstă de 33 ani, de profesie lăcătuş şi IMBREA CECILIA, de 22 ani, ambii din oraşul Vulcan. Sînt cercetaţi sub stare de arest pentru comiterea infracţiunii de omucidere şi complicitate..."

AUREL IHM

ZILE SI NOPTI

de groaza intr-un... pat

S-au întîlnit pe o stradă din Bucureşti. Întîmplător. Era într-o vineri. După-amiază. Mai precis în ziua de 25 octombrie 1991. El, de 19 ani. Ea, de 17. Se cunoşteau de mai mult timp, dar aşa, din vedere. Un "bună ziua", un "ce mai faci?" şi "salut". Atît. Dar acum s-au oprit din drumul lor. Şi au început să discute. Despre ce? În nici un caz despre politică sau cum merge economia de piaţă. Nu. Astea sînt discuţii

plicticoase. Cei doi tineri au început să vorbească despre distracţiile lor din ultima vreme. Adică unde au mai fost, cu cine s-au mai întîlnit. Ce muzică au mai auzit. Sau ce casete au mai vizionat. Că amîndoi erau la curent cu noutăţile muzicale şi video. Şi care la vîrsta lor este foarte important...

În toiul discuţiilor, fata nu observă privirea pofticioasă a tînărului. Şi nici nu sesizează întrebarea vicleană:

- Ai vreun program? Unde te duceai?

- La o prietenă... I-am promis de mai multă vreme că am să trec pe la ea să o văd şi acum mă duceam la ea...

- Ştii ce? Hai la noi... Azi am aranjat cu cîteva fete şi cu nişte prieteni să ascultăm nişte benzi cu muzică adusă de cineva de "afară". Şi am luat şi ceva de băut, dar nu prea mult, că eu nu prea le am pe astea. Iar acum mă duceam la una din fete ca să o invit la noi, ca numărul fetelor să fie egal cu al băieţilor, ca să nu se supere nimeni şi nici să se plictisească careva şi să stea pe scaun ca un popîndău. Dar dacă te-am întîlnit pe tine e în regulă şi nu mă mai duc după ea...

- Care sînt fetele alea? se interesează curioasă tînăra.

Şi băiatul începe să înşire cu repeziciune nume de fete, de care adolescenta îşi aminteşte vag, iar de unele nici n-a auzit.

- Bine, Costel. Merg. Cred că o să mă simt bine la voi. Dar nu stau mult. Pînă la 9. Nu mai tîrziu. Că seara o fată singură pe stradă... Doamne fereşte... Iar ai mei sînt tare prăpăstioşi...

- Te duc eu acasă. Sau frate-meu. N-ai nici o grijă...

După care o ia de braţ, căutînd să o apropie cît mai mult de trupul lui tînăr, în care dorinţa începuse să încolţească. Şi aşa au plecat spre locuinţa unde urma să aibă loc sindrofia

Au ajuns acasă. Dar în camera unde a fost invitată fata, nu prea se observau acele pregătiri care se fac îndeobşte în astfel de situaţii. Nu tu covorul scos, nu tu mai multe scaune, pahare sau ce se mai pune într-o cameră în care urmează să aibă loc o petrecere. Dar fata nu s-a formalizat. În doi timpi şi trei mişcări se poate

schimba totul în casă. Numai muzica era în cameră. Şi din belşug. Şi la maximum de intensitate. Aşa cum obişnuiesc să asculte tinerii din zilele noastre. De "mag" se ocupa Iulică, fratele mai mic al lui Costel.

Ca să nu stea degeaba, cei doi fraţi au invitat-o la dans pe fată. Cu fiecare dans Costel devenea tot mai insistent. De cîteva ori a încercat să o sărute pe fată, dar ea s-a ferit. A cuprins-o în braţe. Dar fata a căutat să scape din strînsoarea lui. L-a rugat să se potolească, că în curînd or să vină şi ceilalţi invitaţi. La care acesta i-a spus-o "verde". Că invitaţia la petrecere a fost doar de "kiki". Că altfel n-o prindea în casă. Şi dacă nu acceptă, de bună voie, poate să o şi încaseze. Dintr-o dată Costel cel bun şi drăguţ se transformase într-o brută. Şi fata cu lacrimi în ochi, a început să se dezbrace. Nu bănuia că din acel moment, pentru ea, va începe calvarul...

În timp ce Costel întreţinea raporturi sexuale cu tînăra, Iulică, pudic, a părăsit camera. Dar a luat şi hainele fetei. După un timp a revenit şi l-a înlocuit pe frăţiorul mai mare. Costel i-a lăsat singuri. După un ceas şi mai bine în cameră a venit şi Marinică. Care fusese invitat de Costel la această "petrecere". Iar mai tîrziu a apărut şi Corneluş. Noaptea a "petrecut-o" cu cei doi fraţi. A doua zi gazdele primitoare a mai introdus în încăpere şi pe Iuli, iar mai tîrziu a venit şi Mihăiţă. Şi pînă în ziua de 28 octombrie, cei 6 "bărbaţi" şi-au bătut joc de fată. Ce a fost în sufletul acestei tinere numai ea ştie, în aceste zile şi nopţi de supliciu, petrecute într-un pat.

Pînă la urmă, fetei i s-a dat drumul să plece acasă. Dar nu înainte de a-i smulge, sub luare de jurămînt, că nu va spune la nimeni ce s-a petrecut. Fata, neavînd încotro, a promis, dar cum a ajuns în stradă, într-un suflet s-a dus la secţia de poliţie şi a reclamat violul! Poliţiştii au luat imediat măsuri de identificare şi prindere şi au început să adune pe CIORTESCU CONSTANTIN, de 19 ani şi fratele lui IULIAN de 17 ani, EPURE MARIN, 18 ani, ZAMFIR CORNEL, 22 ani, FERARU IULIAN, 22 ani şi BĂRBULESCU MIHAI de 17 ani şi să-i aducă la sediu. Unde a început o altă "petrecere". Care s-a lăsat cu arestarea "magnificilor". Iar dosarul a fost preluat de procuratura sectorului 5 întrucît lipsirea de libertate în mod ilegal este una dintre infracţiuni ce este instrumentată de organele de procuratură.

Logic, în acest caz abominabil, se pun mai multe întrebări... Oare părinţii celor doi fraţi n-au fost curioşi ce fac copilaşii lor în camera lor în acest interval de timp? Sau ce caută în casă şi ce fac prietenii odraslelor lor, intrînd şi ieşind din casa lor? Sau erau plecaţi în week-end pe Coasta de Azur? Sau au crezut că e nuntă? Dacă la ultima întrebare răspunsul este afirmativ, atunci pentru socrii mari "darul" este cam scump. Pedeapsa este de la 3 ani la 7 ani închisoare.

AUREL IHM

UN FURT MACABRU

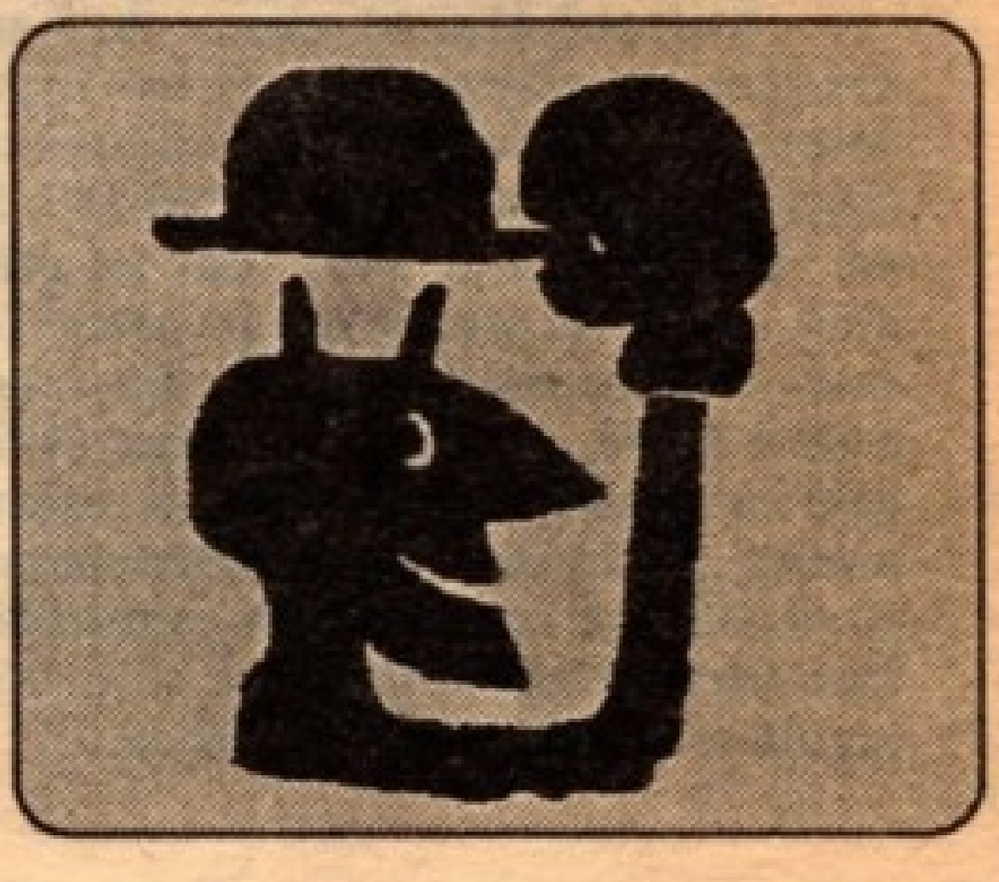

Faptul a fost comis între Feteşti şi Bucureşti, într-o noapte a celui de-al doilea război mondial.

S-a petrecut într-un vagon de clasa a treia al unui tren de noapte care circula cu luminile stinse, strecurîndu-se în beznă.

Oameni şi bagaje se amestecau, alcătuind un pachet compact, mişcat permanent de trepidaţii. Întunericul desăvîrşea mizeria. Din cînd în cînd, se aprindea cîte un chibrit pentru ca vreun călător să-şi poată găsi piciorul prins sub trupul contorsionat al vecinului. Pe o bancă de lemn, nu reuşea să aţipească. Ar fi dormit, dar durerea ei era prea mare. În braţe ţinea un copil bolnav. Puiul de om scîncea de febră şi durerile lui creşteau. Călătorii întinşi pe podeaua vagonului, treziţi din cînd în cînd, încercau să se sucească, dar fără folos. Copilul femeii îi deranja, dar din ce în ce mai rar, pînă a tăcut definitiv. Murise. S-a instalat o linişte desăvîrşită, linişte de mormînt. Nimic nu mai mişca.

Singura fiinţă trează era mama copilului, cu el în braţe în mijlocul acestei tăceri. Plîngea înăbuşit şi nu dorea să-şi trezească tovarăşii de drum. Ce era să facă?

A gîndit, a judecat lucrurile şi cu o hotărîre cu adevărat spartană, a decis. Printre oamenii care sforăiau pe bănci şi sub bănci a săvîrşit ceea ce gîndea: a golit valiza de lucruri, bruma ei de avere, le-a aruncat pe fereastra vagonului şi în loc a pus corpul încă cald al copilaşului. A aşezat apoi valiza în plasa de bagaje şi îndurerată, şi-a reluat locul pe bancă. Îşi terminase treaba...

Nimeni din tren nu va fi necăjit! Nici o compătimire nu-i va repara durerea, iar la capătul drumului îşi va îngropa copilul. Şarpele de fier înainta spintecînd întunericul, ducînd atîtea dureri şi drama unei mame.

Dar drama nu se termină aici.

Într-o gară mică de pe această linie lungă, cînd s-a luminat de ziuă, mama a făcut o teribilă constatare. Cineva îi furase valiza. Disperarea abia atunci i-a pătruns în inimă. Ca o leoaică căreia i s-a furat puiul, se uita în jur. Căuta hoţul, pe cel ce-i furase ce avea mai scump. Nu-i păsa de singura ei avere, de lucrurile aruncate din tren. Voia copilul, trupul neînsufleţit al copilaşului căruia doar cu cîteva luni în urmă îi dăruise viaţă. Dar trenul fugea înainte şi nimeni nu înţelegea disperarea unei mame.

Singurul care, poate, o înţelegea era doar hoţul, fiindcă la rîndul lui, s-a ales cu o decepţie îngrozitoare.

ALINA STOIANU

MĂTUŞA "IUBITOARE"

Dron Constantin, în vîrstă de 62 de ani şi Dron Ileana, în vîrstă de 63 de ani, pensionari, locuind în Bucureşti, în B-dul Unirii, păreau, la prima vedere, un cuplu cu o vastă experienţă de viaţă.

Bărbatul era de felul lui un soţ cicălitor şi foarte irascibil. Colac peste pupăză, era şi zgîrcit, provocînd din această cauză nenumărate discuţii şi

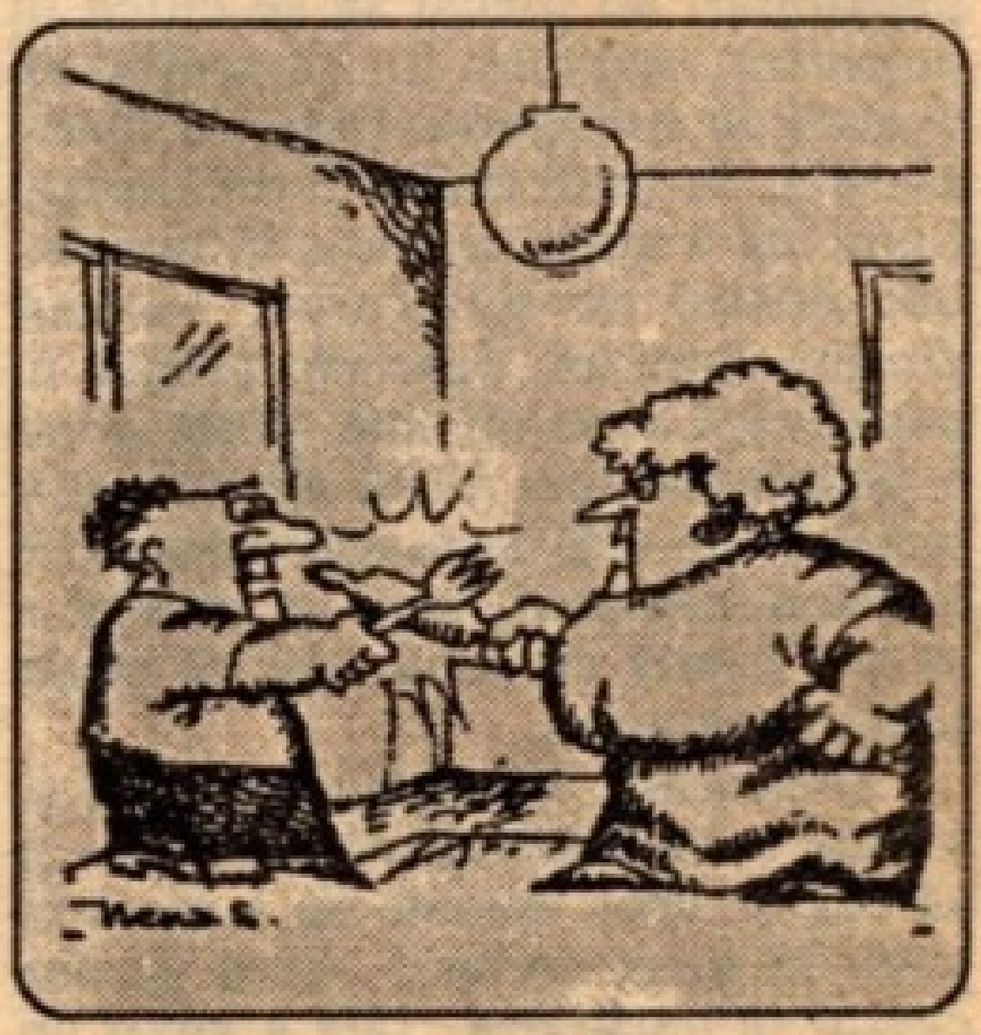

certuri în familie. Femeia, ca orice femeie...!

Mai răbda, mai izbucnea, răspunzînd provocărilor soţului, dar era destul de controlată. În data de 27 iulie 1990, sînt vizitaţi de o nepoată, pe nume Şchiopu Luminiţa, studentă, care era în trecere pe la ei, urmînd ca a doua zi să plece la Tulcea.

După ce au mîncat şi au stat de vorbă, fiind destul de tîrziu, cei doi pensionari au plecat să se culce în dormitor, nepoata lor rămînînd să doarmă în sufragerie. Deşi era foarte obosită, în jurul orelor 3 dimineaţa, Luminiţa a auzit zgomote înfundate, dar destul de puternice, venind dinspre dormitor. Speriată, aşteptă în pat să vadă ce se-ntîmplă, poate avînd o presimţire rea. După aproximativ jumătate de oră, în pragul sufrageriei a apărut mătuşa ei, care i-a spus că a avut o ceartă cu soţul, dar că acum totul s-a terminat.

Dimineaţa, Luminiţa s-a trezit şi s-a dus în bucătărie să mănînce ceva şi să bea un ceai, înainte de a pleca la gară. În jurul orelor 5, cînd îşi bea ceaiul la bucătărie, fata a auzit un zgomot ca de monezi căzute pe jos, zgomot ce venea din sufragerie. Ştiind că bătrînii încă dormeau, Luminiţa s-a dus să vadă ce se întîmplă. A găsit-o pe mătuşa ei, care i-a spus că din buzunarele pantalonului soţului au căzut nişte bani, rugînd-o pe nepoată să-i adune de pe jos. În momentul cînd aceasta s-a aplecat puţin pentru a strînge monezile, Dron Ileana, mătuşa "iubitoare", a lovit-o de mai multe ori cu ciocanul în cap. Fata a reuşit să scape din mîinile mătuşii, acesteia tremurîndu-i, probabil, mîna în momentul cînd a lovit-o, glasul sîngelui fiind totuşi mai puternic. A ieşit din apartament ţipînd şi cerînd ajutor vecinilor din bloc. Nu a ieşit nimeni.

Adunîndu-şi ultimele puteri şi strîngînd din dinţi de durere, Luminiţa s-a îndreptat spre staţia de metrou. A fost ajutată şi transportată la Spitalul Clinic Prof. Dr. Gh.. Marinescu, de către puţinii călători care se duceau la muncă la acea oră. În urma atentelor îngrijiri medicale, scapă cu viaţă. Povestind medicilor prin ce a trecut s-a

anunţat Poliţia, căreia Şchiopu Luminiţa îi dă toate lămuririle necesare.

La adresa indicată, poliţiştii au găsit cadavrul lui Dron Constantin care avea multe lovituri de ciocan în cap, lovituri care i-au adus moartea. Dron Ileana dispăruse!

Este anunţată Procuratura care, în urma cercetărilor efectuate, o condamnă în lipsă şi o dă în urmărire pe ţară. Cu toate eforturile depuse, Dron Ileana parcă intrase în pămînt...!

Pe data de 25 august 1990, a fost găsit, în staţia CFR Sinaia, cadravrul unei femei de circa 60-65 de ani, care nu avea nici un act de identitate asupra ei. În urma autopsiei s-a constatat că moartea a fost naturală.

De-abia în martie 1992, în urma eforturilor depuse de Poliţie şi Procuratură, s-a constatat că acest cadavru neidentificat are de fapt identitate...Dron Ileana!

Simţindu-se permanent hăituită, ascunzîndu-se mereu - purtînd şi povara multor ani - inima criminalei a refuzat să mai bată.

MARIAN STAMULEA

flash... flash... flash... flash... flash... flash...

FLASH FLASH FLASH

flash... flash... flash... flash... flash... flash...

Trafic de arme... la nivel înalt

În Bermude au fost arestate, pe la sfîrşitul anului 1986, cinci persoane: doi americani şi trei israelieni. "Amănuntele" acestui caz au stupefiat, pur şi simplu, opinia publică din S.U.A. şi din celelalte ţări occidentale.

Primul: printre cei arestaţi s-a aflat şi Abraham Bar Am, general în retragere al armatei israeliene, fost ataşat militar al Israelului în Turcia, fost comandant al unei unităţi de tancuri şi... fost implicat într-o afacere veroasă de trafic cu tunuri, fapt ce i-a impus precipitata părăsire a carierei militare.

Al doilea amănunt a fost o adevărată bombă: cele cinci persoane au fost arestate tocmai cînd se pregăteau să semneze un contract de vînzare-cumpărare de arme, elaborat în termeni absolut ilegali, dar viabil în lumea traficanţilor.

Nu era vorba, nicidecum, de puşti

Înainte să mă închidă, eram mai slab!

şi pistoale care se vînd în lumea occidentală chiar şi prin poştă, ci de armament şi tehnică de luptă pentru un adevărat război: avioane de vînătoare "PHANTOM" şi "SKY - HAWK", avioane de transport "HERCULES", elicoptere de luptă, tancuri "M - 48", rachete antitanc şi sol-sol, toate în valoare de 2,5 miliarde dolari.

Deşi ancheta în legătură cu aceste arestări s-a desfăşurat în secret, unele date au "transpirat", totuşi, punînd în evidenţă existenţa "filierei israeliene". De altfel, Abraham Bar Am, după condamnarea sa, a spus: "Dacă nu vor face nimic pentru mine, voi arunca găluşca pe care mi-au dat-o s-o înghit. Voi face declaraţii cutremurătoare". Aviz "amatorilor" de pe la noi...

Deţinut... la domiciliu

În unele state din S.U.A. se studiază aplicarea unei metode de detenţie, în special pentru minori. Cei condamnaţi pentru diverse infracţiuni pot ispăşi pedeapsa la domiciliu, cu condiţia să poarte o mică brăţară electronică la glezna unui picior. Dacă cei în cauză se deplasează mai mult de cîţiva metri în afara locuinţei, un semnal este transmis de brăţară la centrul de supraveghere al poliţiei. Acest sistem oferă, după cum susţin iniţiatorii, avantajul de a feri minorii să vină în contact cu pleava societăţii aflată în închisori. În plus, delincventul se poate mişca nestingherit în spaţiul afectat şi poate desfăşura zilnic o activitate productivă.

Statul New York a aplicat noua metodă la şase delincvenţi, iar rezultatele au fost cele scontate.

Pe cînd şi la noi aceste "brăţări miraculoase", care n-ar costa mai mult decît un AIRBUS sau una din multele maşini de poliţie sofisticate ce poluează fonic Capitala, cînd se află sau nu în "exerciţiul funcţiunii"?!

ALINA STOICESCU

anunţuri

ANAPODA

● Cu ocazia înaintării în grad, dl. col. Păstaie a oferit un dineu în beciurile Poliţiei Dîlga. Au participat membri de frunte ai opoziţiei, cît şi ai celorlalte partide afiliate discret feseneului. Respectiva manifestare se va încheia peste 25 de ani, cînd se va acorda amnistia regală.

● Terorist specializat în lupte de stradă caut angajament pentru o revoluţie anticomunistă. Prezint referinţe de la Moscova, Bucureşti, Praga, Varşovia, Budapesta, Sofia.

● Firmă serioasă construim săbii - model ninja. Desfacerea cu amănuntul la unităţile noastre din Ferentari.

● Vînd suveniruri din Revoluţie: pistol Macarov, cu 8 cartuşe, simulator foc, antebraţ de terorist, una şenilă tanc, fotografii Ceauşescu Nic., Elena şi Gelu Voican.

RAUFACATORII

ORIZONTAL: 1) Tîlhari - Rea... şi ascunsă! 2) Fapte ale unor răufăcători care inspiră groază (sing.) - Infracţiune care constă în uciderea unei persoane. 3) Centru de informaţii! - Participanţi în mod secundar la săvîrşirea unor infracţiuni. 4) Faptele răufăcătorilor. 5) La miezul nopţii! - ... apar urmele hoţiei! 6) Oraş

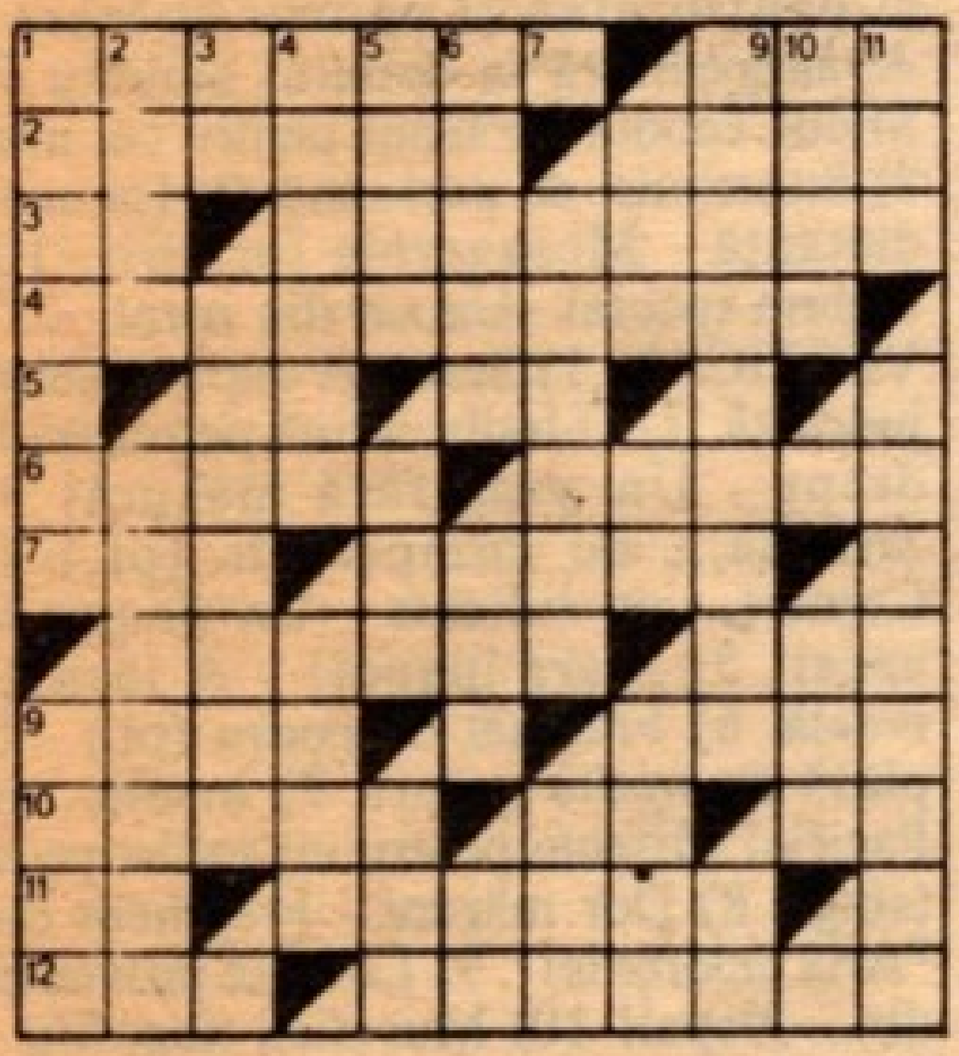

în nordul Poloniei - Hoţi din lumea interlopă a marilor metropole. 7) Localitate în Japonia - Loc într-o biserică de unde se citeşte evanghelia. 8) Ţara de origine a Mafiei - Scop. 9) Păşune din Sahel - Întrebare ce se naşte de fiecare dată în mintea

● În incinta penitenciarului Jilava a fost dezvelită o placă comemorativă cu următoarea inscripţie: "Aici a fost închis, pentru 30 de minute, poetul Mircea Dinescu".

● Sub auspiciile Direcţiei Generale a Penitenciarelor, festivalul "Meseria - brăţară de aur" se înscrie ca un nou succes românesc.

● În acordul vechiului şlagăr "Dă mamă cu biciu-n mine", Vasile şi-a bătut muierea de i-a înmuiat oasele.

● Republica Găgăuză cere statului român extrădarea numitului Alexandru Bârlădeanu, acuzat că s-a abătut de la cauza Moscovei pe care a slujit-o cu abnegaţie şi zel, timp de 47 de ani.

● Liga Foştilor Deţinuţi Politici îi urează domnului Marian Munteanu prosperitate şi noroc, cu ocazia numirii acestuia în postul de student de onoare ataşat lagărului Vorkuta-Siberia. Să fii gras, Mariane!

● Direcţia de conducere a Penitenciarului Jilava înştiinţează Tribunalul Municipal Bucureşti că astăzi, data de mai sus, în cadrul ambulatoriului de la secţia CPEx, a luat fiinţă Partidul Comunist Român Aripa Revanşardă. Pentru a evita publicitatea şi asaltul presei, ei va folosi ca pseudonim iniţialele F.S.N.

S. SIST

anchetatorilor, vis-à-vis de identitatea răufăcătorilor rămaşi necunoscuţi. 10) Rău conducător - Sfîrşitul unui tîlhar! - Cheia enigmei! 11) E un fals în fond! - Hoţ de mare. 12) Remediu clasic pentru o foame de lup - Hoţii care folosesc ameninţările şi violenţa.

VERTICAL: 1) Hoţi de lucruri mărunte, numiţi şi găinari - Somaţia poliţistului cînd surprinde în flagrant delict un răufăcător. 2) În mîinile unor criminali (sing.) - Aşa cum apar unele crime îngrozitoare. 3) Cu noaptea în cap! - Răufăcător care în schimbul unei persoane sechestrate solicită o mare sumă de bani. 4) Din nou - Agresiune împotriva unei persoane. 5) L-a decapitat, la cererea Salomeii, pe profetul Ioan Botezătorul - Localitate în India - Lac legendar în Egipt. 6) Motiv - Nămol - Strîns la mijloc! 7) Om de nimic, drojdia societăţii (fig.) - Localitate în Egipt. 8) Exclamaţie spaniolă - S-arată poliţia! - Dezastru financiar. 9) Plecaţi din propria ţară, de regulă în căutarea unei vieţi mai bune - Capul răufăcătorilor! 10) Stînci de piatră - Ne închide ochii. 11) Ripostă! - Aşa cum sînt răufăcătorii violenţi.

Dicţionar: IRI, SBOT, TAL, NOT, ASL, OLE.

ADAM STOICA

CONSENS...

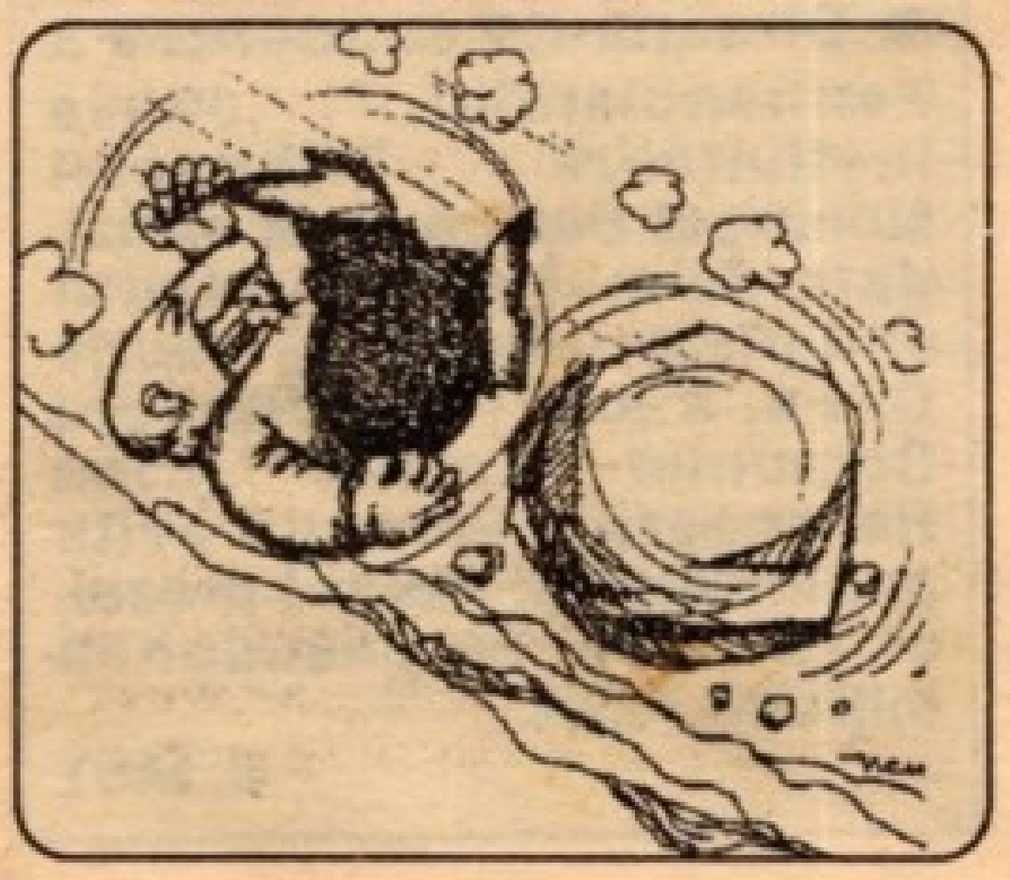

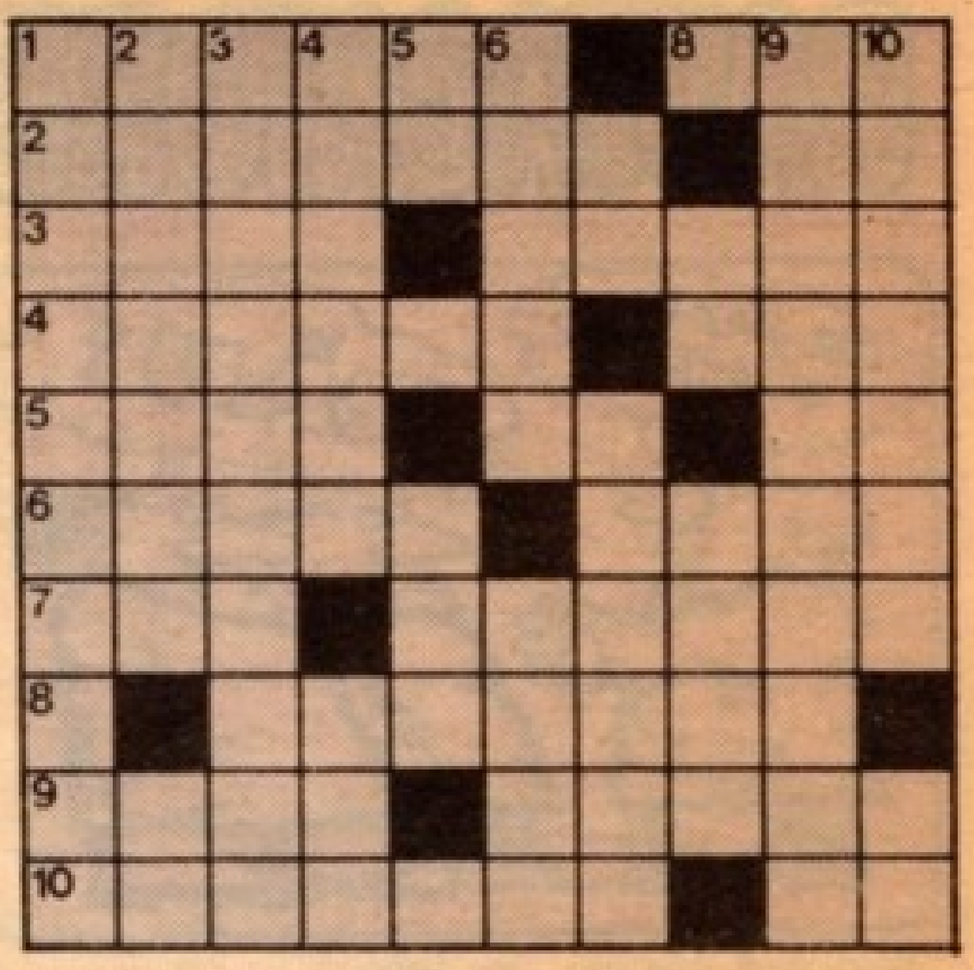

ORIZONTAL: 1) Apărarea întărită a Romei - Un neajuns (pl.) 2) Loc de infiltrare a apei - Limitele terenului ... de joc! 3) Dublă ofertă! - Încordarea puterilor. 4) Varietate de miel - Proiectant de maşini. 5) Asigură buna evoluţie a bobului - Cer acoperit la începutul intervalului! -Privind lucrurile în faţă! 6) O minge pregătită şi pentru atac şi pentru apărare - Avanpremieră la debutul stelelor 7) Micul Teodor - Părinţi pentru cei mici 8) Substituiri de persoană. 9) La mare distanţă - Mesagerele fericirii. 10) Slalom special - Un zar din zece!

VERTICAL: 1) Sentinţă după o scurtă judecată. 2) O indisciplină petrecută la drept - Un avar fără măsură! 3) Soluţie... de compromis (pl.) 4) Comerţ... cu ridicata - Un ţîr pus la uscat! 5) Marş înapoi! - A ieşit la iveală. 6) Freamăt de codru (pl.) - O plasă cu multe goluri. 7) Insulă... în Pacific! - Efecte pentru un soldat prost (sing.) 8) Dor mărunt - Fragment din "Aria calomniei". 9) Lumină provenită din... Nepal! 10) Musafirii nepoftiţi - Un spărgător din America!

DICŢIONAR: NANA, TED.

ION LUNGU

LA PENSIONARE
(criptografie: 5, 6, 2, 5)

Pik

Intr-o criza de nebunie, incearca sa-si castreze barbatul

Pentru primele trei săptămîni dintr-o lună, Sue Graack era o mamă devotată şi o femeie de afaceri remarcabilă. Apoi, cînd se apropia perioada de ciclu...

Sue Graack simţea cum îi creşte tensiunea şi nervozitatea. Era perioada cea mai nefastă dintr-o lună pentru ea. O înfricoşau zilele acelea: dureri continui, sîngerări prelungi şi o violenţă inexplicabilă. "La cei 41 de ani ai săi, Sue era o femeie cu totul deosebită", afirmă Val, prietena sa. "În perioada nefastă, însă, devine de nerecunoscut. Parcă ar fi isterică". Luna aceasta, furia ei s-a îndreptat asupra iubitului său, Dermot Walsh. Totul a pornit de la un lucru minor. Afacerile lui Dermot cu vecinul său, Belangh Howe. "Să pleci din viaţa mea" îi strigă Sue. "Şi să nu te mai văd niciodată". Dermot, surprins, îşi împachetează bagajele. "Nu vreau să ne despărţim aşa - îi spune el - dar cum tot am un contract de două săptămîni la Carlisle, îţi dau timp să te gîndeşti". De fapt, el nu a plecat departe de casa lui Belangh Howe. Sue află imediat acest lucru. "Mincinosule!" - exclamă ea. "L-am ţinut atîta timp aşa cum a dorit el şi în tot timpul ăsta el învîrtea afaceri cu Belangh şi fiica lui, exact sub nasul meu. Las' că o să-i vin eu de hac!". Furioasă, părăseşte apartamentul ei, îndreptîndu-se spre cel al vecinului. Sună. La uşă apare fata lui Belangh. În jurul gîtului poartă o cravată. "Ce dracu' caută asta la tine?" o întreabă Sue. "Am cumpărat-o pentru Dermot". Apoi se îndreaptă spre casa ei. "Am să-l ucid. Am să-l castrez pe bastardul ăsta" îi spune fiului ei, Simon. Acesta încearcă să o calmeze, obişnuit fiind cu stările de furie excesivă ale mamei sale, din ultimul timp. Nu reuşeşte. Sue îl trînteşte la podea. Apoi se îndreaptă spre bucătărie. Deschide dulapul şi scoate un cuţit pe care-l ascunde cu grijă sub fusta sa neagră. Apoi o sună pe prietena sa, "Hai, Val, vino să mergem la Club să bem ceva", ca şi cînd nimic nu s-ar fi întîmplat. Dar, după cîteva pahare, Sue pretinde că vrea să meargă la toaletă, reuşind astfel să iasă afară fără să fie văzută de prietena ei. Se îndreaptă spre casa lui Belangh. Ajunsă acolo mai întîi taie firul de la sonerie, apoi pe cel de la telefon. Intră în casă. Dermot stătea întins pe canapea şi privea la televizor. Sue ridică cuţitul deasupra capului. Dermot nu observă nici o mişcare. Într-o fracţiune de secundă, Sue se aruncă asupra lui. După o luptă scurtă reuşeşte să-i înfigă cuţitul în burtă, apoi îi spune: "Fii fericit că nu ţi-am tăiat gîtlejul". La Club, Val o ajută să-şi spele sîngele de pe mîini. Se hotărăsc să plece spre casă. Afară o aşteaptă poliţia. "Sînteţi arestată pentru tentativă de crimă". Sue nu se opune. A doua zi se interesează de Dermot. "Nu a murit. După şase ore de operaţie a fost salvat" i se spune. Trei zile mai tîrziu este dusă la închisoarea Hollowag. Nici măcar aici crizele nu încetează. Lună după lună furia se repetă. Ajunge să-i bată pe gardieni şi pe celelalte deţinute. În cele din urmă o consultă ginecologul închisorii: "Suferi de tensiune premen-

strual㠔 - îi spune acesta. Dr. Catharina Dalton, expert în PMT o consultă pe Sue. Îi promite că o va opera. Numai aşa boala va putea fi corectată. După 9 luni, Curtea redeschide cazul. Dr. Dalton este chemată să depună mărturie. "Cînd l-a atacat pe Dermot, Sue era într-o stare confuză, de puternice emoţii şi nu-şi putea da seama ce face. Hormonii eliminaţi în acea perioadă împreună cu alcoolul consumat înainte reacţionează declanşînd o violenţă nebănuită la un om normal". - este mărturia doctorei. Este un moment de mare tensiune pentru Sue. Judecătorul Neil Denisson ascultă, apoi o fixează pe Sue cu privirea. "Aşa cum reiese din raportul medical - spune el - erai incapabilă de a gîndi logic şi sensibil. În cazul acesta lucrurile se schimbă căci comportamentul dumitale era al unei femei bolnave. Eşti liberă".

Afară, în curte, Simon şi Jain îşi aşteptau mama. "Mulţumesc lui Dumnezeu că ginecologul a înţeles starea mea - spune ea -. De-abia acum realizez că PMT era să-mi distrugă întreaga viaţă.

CAMELIA ALEXANDRU

35 ZILE IN DETENTIE

După treizeci şi două de zile de captivitate, undeva într-o celulă - baie de trei metri pe trei, Anthony De Clerck, 11 ani, nepotul "regelui textilelor" belgian, îşi regăseşte fraţii Jan şi Gregory şi de asemenea, mingea

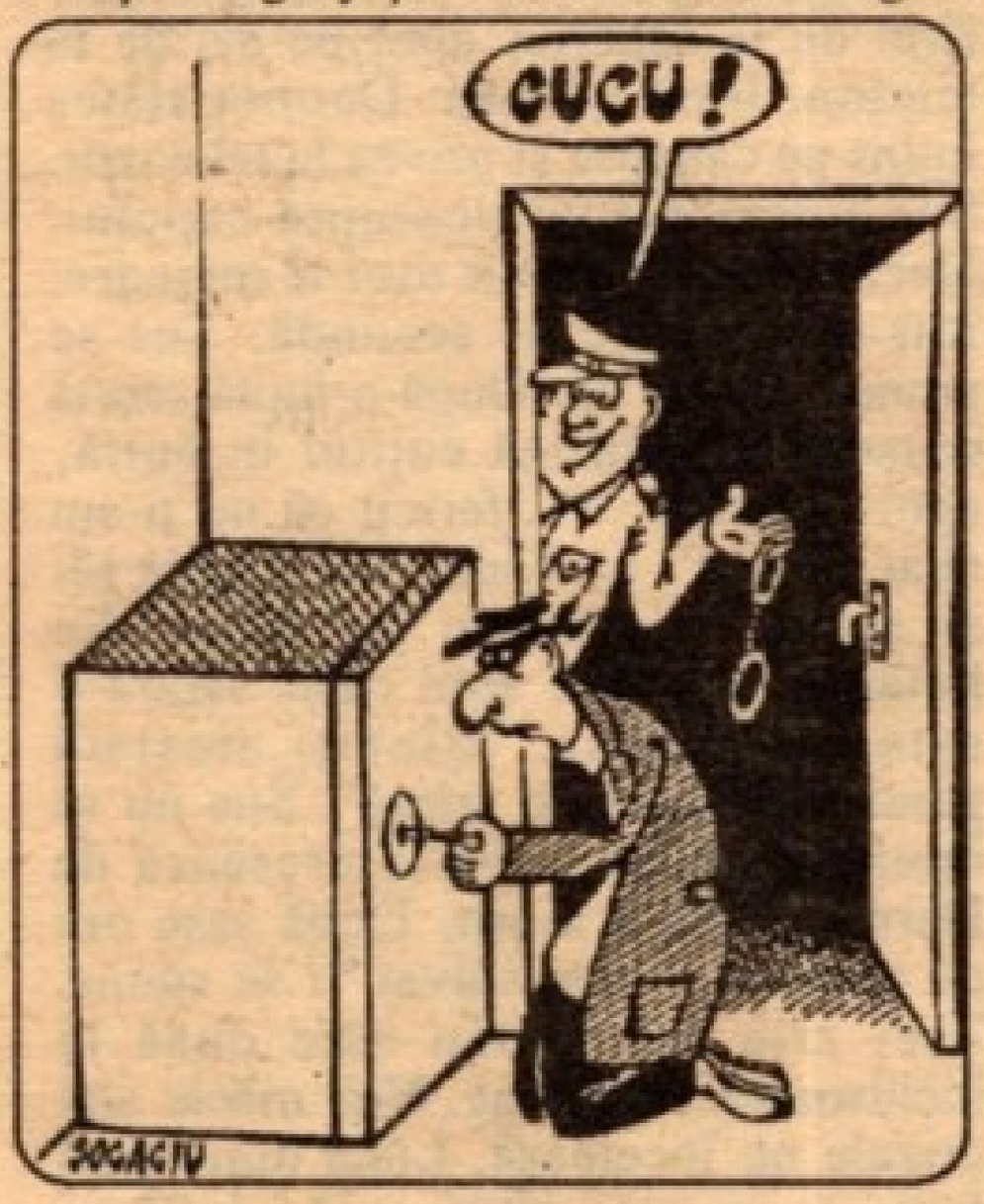

de fotbal. La ieşirea din parcul proprietate particulară din Belsele, pe 4 februarie, copilul a fost răpit de trei oameni înarmaţi şi mascaţi. Răpitorii l-au eliberat în sfîrşit pe 6 martie, la orele 21,45, la 48 de ore după ce familia a plătit răscumpărarea de 40 de milioane franci francezi.

Medicii de la spitalul din Anvers care l-au examinat pe micul Anthony au constatat la copil o inflamaţie oculară datorată lipsei de lumină din celula sa cît şi tulburări nervoase - copilul pierduse noţiunea de timp şi spaţiu.

În timp ce fraţii săi îşi continuă şcoala, Antohny a plecat să schieze într-o staţiune montană ca să îşi uite coşmarul.

Acum, Anthony şi-a regăsit zîmbetul lîngă fraţii săi, Jan, 9ani şi Gregory, 12 ani.

Dar părinţii lor, Martine şi Jan De Clerck, rămîn marcaţi de angoasa prin care au trecut mai bine de o lună.

"Domnilor răpitori, aş putea să vă rog să aveţi grijă de Anthony, şi dacă vreţi, să luaţi legătura cu noi?" îi implorase mama la două zile după răpire, fără să ştie că era privită direct la televizor de către Anthony, împreună cu răpitorii săi. Gangsterii au mai aşteptat încă cinci zile bune pînă

cînd să se manifeste.

Cei patru temniceri ai lui Anthony au fost arestaţi, dar nimic nu va putea readuce în întregime seninătatea celor care au fost crud torturaţi.

Banditii şi cu mine

Antohny îi povesteşte prietenului său Chris viaţa lui de "prizonier".

Vineri, 6 martie, ora 21,45. Piaţa bisericii din Massenhoven, un mic sat flamand de 800 de locuitori este cuprinsă de întuneric.

O maşină Mercedes opreşte, cu farurile stinse, nu departe de o cafenea de unde se aud rîsetele zgomotoase ale consumatorilor. Unul din cei patru pasageri iese din maşină în timp ce o voce îi ordonă în franceză: " Nu te duce la cafenea. Mergi către casă!" Băiatul ascultă aproape maşinal şi se îndreaptă către lumina care se filtrează de sub perdelele groase ale unei ferestre. El sună la nr.4 al străzii Vogelzang. O siluetă apare la uşă. Copilul, în culmea emoţieie, vorbeşte, apoi strigă în flamandă, limba sa maternă: "Vreau să telefonez! Vreau să-i telefonez mamei mele! "Dl. Belekse, foarte surprins, îl lasă să intre pe tînărul vizitator. "O să te ajutăm" îi spuse el. Pe urmă îi arată telefonul în timp ce Chris, unul dintre copii săi, îl observă pe băieţelul blond care se chinuia să formeze un prefix, 03 şi nu reuşeşte să obţină legătura. Dl. Belekse îl întreabă: "Cum te numeşti?" - "Anthony De Clerck" "O să chem poliţia". "Nu, nu!" imploră Anthony. "Nu vreau să chemaţi jandarmii, domnule. Mai întîi vreau să vorbesc cu părinţii mei. Apoi vreau să-mi văd fraţii şi pe surioara mea". Dl. Belekse formează el însuşi numărul. Chris povesteşte: "Anthony vorbea cu mama lui. Lacrimile îi curgeau pe faţă. Asculta vocea celei care îi dădea siguranţă şi îl sfătuia să aştepte cuminte sosirea lor. Apoi, Anthony s-a liniştit, dar era trist. Nu îi era foame. Totuşi a mîncat mărul pe care i l-am oferit. I-am propus să jucăm Monopoly şi chiar a cîştigat partida".

Anthony era fericit să vorbească cu un băiat de vîrsta lui.

În frînturi de frază, i-a făcut mărturisiri. Locuia într-o cameră de baie amenajată pentru locuit. I se aduceau mereu schimburi curate. Cînd voia să se uite la televizor, bătea în uşă şi unul dintre temnicerii săi, cu faţa într-o cagulă, îl lăsa să intre într-o cameră spaţioasă, unde se găsea televizorul. Acesta nu transmitea decît

pe două canale: unul olandez şi unul francofon.

"Anthony se credea în Olanda, din cauza televizorului, precizează Chris. Tatăl meu l-a întrebat dacă era bine tratat. A spus că era chiar răsfăţat. În fiecare zi primea un mic dejun copios cu tartine unse cu unt, dulceaţă şi o cană cu lapte. Seara, primea mîncare gătită: spaghetti, friptură cu cartofi prăjiţi şi chiar pizza. I-au gătit chiar şi varză roşie, el care nu mîncase niciodată aşa ceva."

"Anthony nu făcea nici un pic de mişcare în celula sa de trei metri pe trei. Temnicerii săi aveau tot timpul faţa mascată, vorbeau în fraze scurte şi

în olandeză, cîteodată în franceză. Banalităţi. Unul dintre bărbaţi, pe care îl va surprinde o dată cu faţa descoperită, îi explică că este tatăl a şase copii şi că fetiţa lui, foarte bolnavă, trebuie să suporte o operaţie foarte scumpă în Statele Unite. Bărbaţii se strigă unul pe altul prin prenume: Pino, Pascal şi Toni.

"Anthony era oare prizonier departe de Massenhoven? Chris continuă: "Anthony crede că au părăsit casa în care era sechestrat vineri la prînz. Au mers cu maşina ore întegi şi el a adormit. Cînd s-a trezit, i s-a spus: "De acum încolo, vorbeşti numai franţuzeşte".

Anthony a pierdut fără îndoială noţiunea timpului, sau poate a fost drogat? El îi povesteşte noului său tovarăş de joacă: "Mă gîndeam că n-am fost sechestrat decît trei săptămîni" Lumina slabă din camera sa - celula i-a slăbit vederea. Elev model, se nelinişteşte că a lipsit la lecţii de la colegiul Saint-Nicolas, unde învăţa.

22,40 Jan şi Martine De Clerck au parcurs cei 48 kilometri într-un timp record. Fiul lor izbucnise în plîns în braţele mamei sael. "Te-ai îngrăşat, ai crescut, dar eşti palid". Tatăl său îi întinde un căţeluş. "Uite, Antonyke, primul tău cadou de om liber!"

Apoi, totul se desfăşoară foarte repede. jandarmii vor să recupereze hainele copilului: puloverul verde, pantalonii de catifea care le purta în ziua răpirii pentru micro-analize la laborator. Anthony a făcut un duş la familia Belekse, apoi s-a îmbrăcat cu hainele pe care i le adusese mama lui. Cînd se desparte de micul său prieten îi promite că-i va telefona. Mai tîrziu, la spitalul din Anvers, Anthony este examinat de către un medic. S-a îngrăşat 4 kilograme, dar n-a suferit nici o molestare. Anthony mărturiseşte că a mîncat prea multe bomboane: 15 în medie, în fiecare zi. După un interogatoriu sumar al anchetatorilor, familia De Clerck ajunge la vila lor din Belcele, spre miezul nopţii. Copilul ostatic deţine un timp record cu 32 de zile de detenţie. Fusese răpit marţi, 4 februarie.

La ora 8,05 maşina SAAB 9000 a doamnei Van Ossem trece de grilajul luxoasei vile a familiei De Clerck. Prietena familiei se pregăteşte să ducă micul grup de copii la seminarul Saint-Joseph, la Saint-Nicolas.

În maşină se află cele două fiice ale sale şi cei trei băieţi De Clerck, Gregory, Jan şi Anthony care glumesc împreună. Dintr-o dată, ca într-un serial TV, doi bărbaţi cu cagulă coboară dintr-o maşină Audi şi deschid brutal portiera maşinii d-nei Van Ossen. "Să ne daţi pe unul din băieţii De Clerck, strigă în franceză unul dintre bărbaţi, ameninţînd-o pe şoferiţă cu un revolver. Adaugă apoi: "Voi, fetelor, să nu vă mişcaţi!" Un complice îl înşfacă pe unul dintre băieţii uluiţi. Pe cel mai apropiat de portiera maşinii. Îl ia de umăr: "Tu , vii cu mine!" Şi îl face să urce, fără menajamente într-o Audi albastră care porneşte vijelios. Totul n-a durat decît 20 de secunde. Muncă de profesionişti.

La aceeaşi oră, la 200 metri distanţă, Deborah, o tînără studentă, părăseşte vila părintelui împreună cu sora ei. O maşină break albă, cu motorul pornit şi aşezată pe carosabil le împiedică să-şi conducă maşina. Şoferul nici nu le observă, preocupat de scena care se desfăşoară în apropiere cu urechea lipită de talkie-walkie. "Putea să aibă 35-40 de ani şi avea tenul mat", precizează tînăra fată. Sora ei Elizabeth l-a recunoscut pe acest bărbat, deoarece îl întîlnise în week-end-ul trecut, pe cînd se plimba pe lîngă monumentul din apropierea vilei familiei De Clerck. Mărturia tinerei Deborah este reţinută de anchetatori.

Pe 8 februarie, ea examinează atent cele patru portrete-robot aşezate pe biroul comandantului Valk, şeful poliţiei locale. Jandarmul precizează că unul dintre cei patru avea o cagulă pe

față în momentul răpirii. Fără să ezite, ea îl recunoaște: "El este. Este omul cu mașina breack albă". "Mașina stătea la pîndă", precizează ofițerul. Spiritul de observație al fetei l-a ajutat pe polițist să contureze pe ceilalți trei răufăcători, pe care ea îi descrie astfel: "Unul este foarte înalt, 1,80 metri, sportiv. Are breton pe frunte și părul lung, aspru, pe umeri. Precis are un pistol-mitralieră ascuns sub haină. Celălat are fruntea liberă, 40 de ani și un fizic de boxeur" Acești bărbați au fost descriși și de către alți șase martori oculari. Deborah a reținut și semnalmentele celui de-al patrulea răpitor: "Părul ca o perie, 25 de ani". Și el fusese zărit în împrejurimi cu o săptămînă înainte de răpire...

Abia pe 11 februarie părinții lui Anthony primesc o casetă audio, o înregistrare cu vocea fiului lor, depusă la poșta din Saint-Nicolas. "V-am văzut ieri la televizor", spune copilul. Pe urmă, răpitorii trimit scrisori bătute la

mașină de scris, în flamandă sau franceză, cu greșeli de scris. O bandă video a fost trimisă primarului din localitatea Louvain, destinată părinților. Copilul vorbește despre curse de cai și despre meciuri de fotbal. Dă apoi indicații, pe care răpitorii săi i le dictează.

Hoții se feresc să nu li se intercepteze convorbirile telefonice. Nici o convorbire telefonică nu este adresată direct familiei De Clerck. Joi 27 februarie este contactat un membru al familiei. Anchetatorii localizează convorbirea la 19430, într-o cabină telefonică de la motelul A.C. de pe autostrada Bruxelles-Liége. duminică, 1 martie pînă miercuri 4 martie, sînt patru convorbiri telefonice între gangsteri și apropiați ai familiei. Ei cer ca răscumpărarea să fie depusă lîngă localitatea Eindhoven. În sfîrșit, sacul cîntărind 70 kilograme și conținînd 250 milioane franci belgieni este aruncat la o intersecție de pe autostrada Anvers-Eindhoven, sub un pod. Un polițist de la S.I.E. (forțele speciale de intervenție) a preluat locul emisarilor familiei De Clerck pentru această operație. De frică ca să nu fie ei înșiși spionați de către hoți, polițiștii observă cu lumina infraroșie cum banii sînt recuperați de trei bărbați dintr-o Mercedes neagră, o oră mai tîrziu. În cursul nopții de vineri spre sîmbătă, plasa se strînge asupra unui număr de 20 de suspecți.

În cursul a 12 percheziții în localitățile dintre Knokke-le Zonte și Bruxelles și dintre Hasselt și Bruges, anchetatorii descoperă la un suspect un plic adresat familiei De Clerck și niște casete audio identice cu cele care fuseseră trimise părinților lui Anthony. Copilul a identificat vocea a trei dintre suspecți și l-a recunoscut fizic pe cel de-al patrulea. Acești patru bărbați, - doi belgieni și doi străini - au fost inculpați sub acuzația de răpire, de către judecătorul Leo Tass de la parchetul din orașul Tormande.

Ascultînd sfaturile unui psiholog, Martine De Clerck a hotărît să plece împreună cu Anthony la munte.

Traducerea și adaptarea
DANIEL VORONA

IZVORUL

După două zile de mers primirăm ordin să ne oprim. Cei din ultimul pluton descărcară măgarii şi-i trimiseră înapoi, iar noi ne apucarăm să săpăm tranşee. Cît timp fuseseră cu noi trăirăm un sentiment de siguranţă; doar în bagajele de pe spinarea lor ne stătea forţa, dar acum le priveam cum se pierdeau în aburii înserării fără să bănuim că acele dobitoace constituiseră singura legătură a noastră cu lumea iar plecarea lor avea să însemne sfîrşitul. Un sfîrşit lung şi chinuitor.

Poziţia noastră străbătea o vale uscată şi pietroasă, se încovoia ca un arc, cuprinzînd o ridicătură, apoi se întrerupea brusc la buza unei rîpe peste altă vale la fel de neprimitoare. Copaci nu se vedeau, în afara unor cioate semănate cu zgîrcenie. În faţa noastră la o sută de paşi gîlgîia un izvor, adevărat miracol în atîta uscăciune. În ultimele zile burdufurile noastre se goliseră mult, abia dacă aveau o palmă de apă, dar comandanţii ne strigau să săpăm. Duşmanul putea să apară în orice moment şi ne-ar fi surprins descoperiţi, ori misiunea noastră era să-l aşteptăm îngropaţi în adăposturi şi să-l zdrobim, pe cînd ar fi venit să-şi potolească setea. De aceea şi lăsasem izvorul în afara poziţiilor. Aşa gîndise maiorul şi nu greşea. Pricepuse rostul unui ochi de apă. Deştept băiat.

La miezul nopţii o agitaţie neobişnuită puse stăpînire pe vale. O patrulă trimisă în cercetare tocmai se întoarse cu veşti. Duşmanul se găsea în faţa noastră la vreo sută de paşi de acelaşi izvor, unde îşi săpase neobservat, ca şi noi, adăposturi. Ofiţerii se frămîntau neştiind ce să facă: să atace imediat, ajutaţi de întuneric sau să aştepte zorile cînd ar fi putut aprecia just situaţia.

O rafală de mitralieră aduse pe fiecare la locul lui şi ne făcu să gîndim unitar. (Avanposturile descoperiseră o patrulă inamică care se furişa spre poziţiile noastre şi deschise focul). Aşadar ideea unui atac fulger căzu. Ne culcarăm ghemuiţi, cu spatele lipit de pămîntul tare ca piatra aşteptînd răsăritul. Din partea cealaltă urui un mortier. Proiectilul trecu fluturînd pe deasupra şi explodă undeva în spate. Războiul începuse.

Ne trezirăm cu o durere ascuţită în

creştet. Soarele incendiase valea. Gurile ni se încleştaseră de sete, limbile ni se umflaseră şi era abia opt dimineaţa. Raţia de apă o primeam o singură dată pe zi. La prînz. Din cînd în cînd o rafală de vînt ridica praful într-o perdea compactă care înghiţea deopotrivă izvor, soare, pămînt şi cer. Nici inamicul nu o ducea mai bine. Se chinuia şi el mistuit de sete după ce îşi pierduse catîrii cu tot cu burdufuri la trecerea peste o prăpastie. Cu toate acestea, înainte de amiază atacă. Îi vedeam înaintînd în grupuri mici pe toată lărgimea văii preocupaţi să ajungă mai degrabă la izvor decît la noi. I-am luat în primire împroşcîndu-i cu o ploaie de gloanţe. Primii loviţi se prăbuşiră, alţii le luară locul, trăgeau şi ei îndrăcit, iar pămîntul sugea sîngele ca un burete nesăţios înroşind colbul care pînă adineauri fusese galben. Atacul se întrerupse brusc. Valea era din nou pustie, noi încă trăgeam... Primii corbi dădeau deja rotocoale pe deasupra morţilor.

Sosi şi apa, mai puţină ca oricînd (un glonte rătăcit lovise un butoi). Căldura devenea insuportabilă.

Un soldat îşi pierdu un ochi şi plîngea înfundat. Se opri orice adiere de vînt. De la izvor se auzea clipocitul apei, deşi nici un fir nu se prelingea. Totul se întorcea în pămînt. Ochiul nenorocitului fusese azvîrlit pe o movilă de grohotiş. Acolo se prăji pînă căpătă culoarea albuşului fiert şi crăpă. Pupila se micşoră cît un bob de mazăre. Înainte de asfinţit se făcu şi mai mică, apoi dispăru.

S-au scurs trei luni de cînd ne aflăm în valea asta afurisită. Cel puţin jumătate dintre noi au fost răniţi. Morţi sînt mai puţini sau invers. Nici nu ştiu. Setea este la fel de chinuitoare. Astă noapte cioatele au început să fumege. Le-au văzut santinelele. Credeam că este vreo manevră de-a duşmanului şi cerurăm artileriei să deschidă focul. Ochitorul de la lunetă spunea că le-a simţit şi mirosul. Aducea a baleg ă arsă. Dimineaţa l-am căutat să-i vorbesc dar îşi pierduse minţile. Puţin mai tîrziu ieşi din adăpost şi-o rupse la fugă spre izvor. Nimeni n-a tras în el. Sau poate nu s-a auzit împuşcătura. Acum zace prăbuşit cu capul în jos şi i se văd numai bocancii. Corbii nu l-au atins.

A venit şi Crăciunul. Mîncarea este aceeaşi. Un terci monoton în care pocnesc bule de aer. La început credeam că fermenta făina de secară, dar acum sînt pe deplin edificat. Bulele sînt găselniţa unui ţigan ajuns bucătar nu se ştie cum, iar terciul este din pămînt amestecat cu prune uscate. În munţi a nins. Prin lunetă albul crestelor apare orbitor, dar soldaţii sînt morocănoşi. O latură neînţeleasă a melancoliei. Cred că ar trebui să distrugem acest aparat diabolic. Nu avem nevoie de comparaţii. Există doar seceta fără început şi sfîrşit şi maiorul care îşi urlă ordinele ca un nebun pînă îşi pierde cunoştinţa: atacaţi, retragerea, trageţi, împungeţi, spintecaţi, fără să ţină cont că zăcem de o groază de timp îngropaţi în tranşee. Limbile ni s-au pietrificat de mult, prin cămăşile arse de soare ni se văd plămînii, toţi au murit de cel puţin o dată şi au ucis fiecare duşman de mai multe ori, burdufurile au aceeaşi palmă de apă cu gust de stătut din prima zi, care oricum nu interesează pe nimeni. Poate că şi izvorul a secat, altfel cum se explică liniştea din timpul nopţii? Simţurile încă nu ni s-au tocit; sîntem doar cei mai buni trăgători din lume. Pînă acum se vorbea despre un posibil armistiţiu sau repliere strategică, undeva departe, pe alte meleaguri mai primitoare. Astăzi nu s-a vorbit nimic.

Un nor imens a întunecat soarele şi toţi l-au privit. Norul nu avea nimic curios în el, atît doar că, printr-o crăpătură zdrenţuită se vedeau bocancii ochitorului nebun, singurul dintre noi care a atins vreodată izvorul.

E. SIST

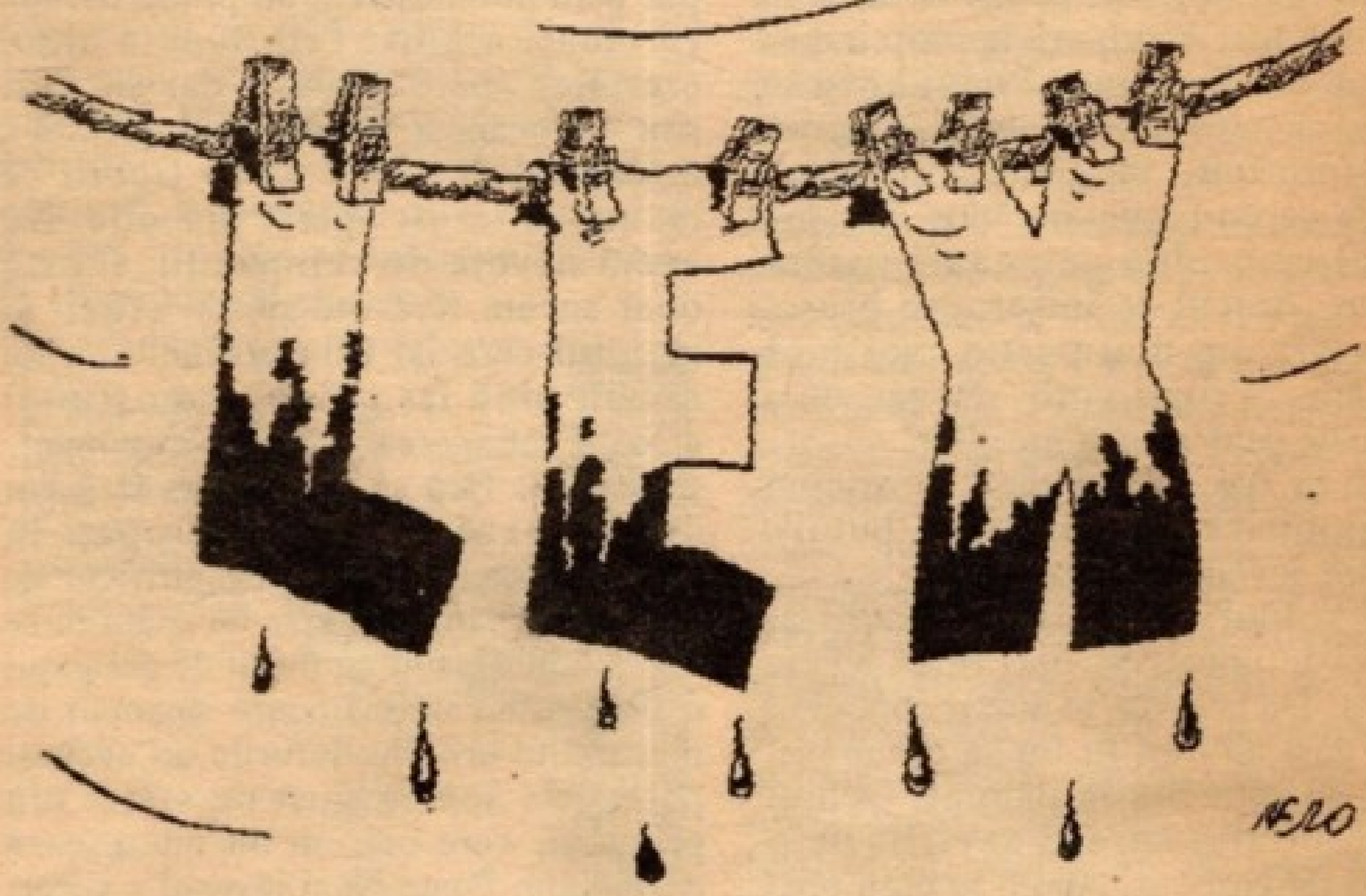

Tiparul executat la **TIPOREX srl** Calea Plevnei 114

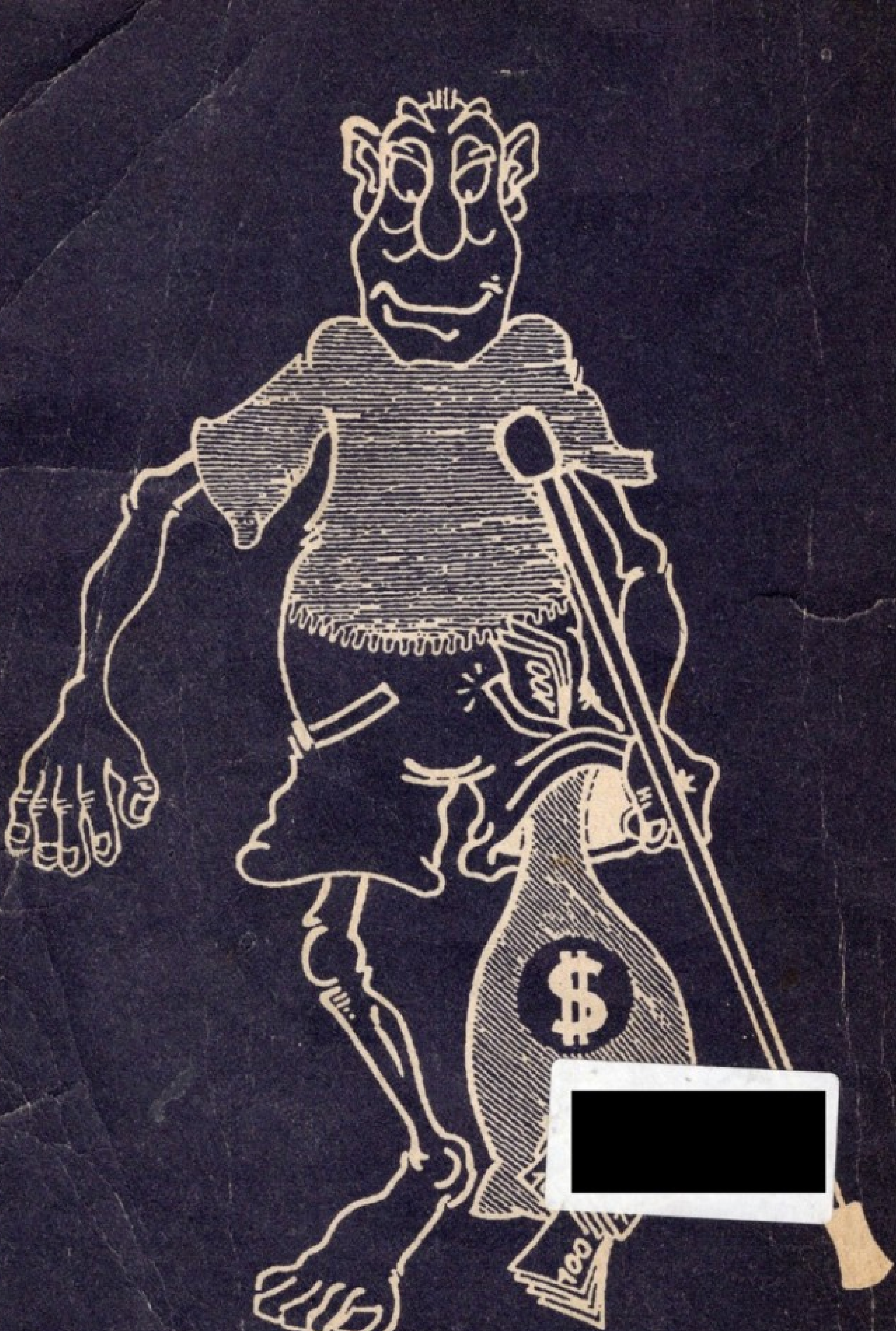

Lei 250